ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Ρόμπερτ Χάουαρντ	ΝΕΚΤ ΣΕΜΕΡΚΕΤ
Λόρδος Ντάνσανι	Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΜΠΑΜΠΟΥΛΚΟΥΝΤ
Καρλ Βάγκνερ	ΔΥΟ ΗΛΙΟΙ ΔΥΟΥΝ
Τανίθ Λιθ	ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ
Σ.Α. Καντόρ	ΠΛΗΡΩΜΗ ΣΕ ΕΙΔΟΣ
Τζακ Βανς	Ο ΜΑΓΟΣ ΜΑΖΙΡΙΕΝ
Μάικλ Μούρκοκ	ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Λαμπερές πόλεις που οι πύργοι τους φτάνουν μέχρι τον ουρανό. Προκατακλυσμιαία ερείπια θαμμένα μέσα σε πυκνές ζούγκλες. Πυραμίδες από χρυσάφι, αλαφύρια από μάρμαρο, κρυστάλλινα συντριβάνια, αλαβάστρινα αγάλματα... με μια λέξη: Ομορφιά.

Γίγαντες και νάνοι, κολασμένοι ήρωες και πανούργες ηρωίδες, δαίμονες με αγγελική μορφή, μάγοι με ξόρκια τόσο εξωτικά όσο κι οι κόσμοι που ζουν... με μια λέξη: Περιπέτεια.

Διαβάστε ιστορίες που δεν μοιάζουν με καμιά απ' όσες διαβάσατε μέχρι σήμερα, για χαμένους πολιτισμούς τόσο ζωντανούς που ο δικός μας φαίνεται χλωμό καθρέφτισμα μπροστά τους.

Δρχ. 500

18

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΑΠΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Ν. Ράπτης - Θ. Ιγνατίου Ο.Ε.,
Μαυρομιχάλη 11, Αθήνα, Τ.Κ. 106 79
Τηλ.: 36.01.395 - 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Χαμένοι Πολιτισμοί...

Πόσες εικόνες φέρνουν στο μυαλό μας αυτές
ι δυο λέξεις. Κουρασμένοι απ' την αφάνταστη
νία κι ομοιομορφία της πραγματικότητας, ο κα-
ένας από μας, τουλάχιστον όσοι διατηρούν το
σπανίζον στις μέρες μας χάρισμα της φα-
τασίας, αποζητάμε στο απώτατο παρελθόν το
νευματικό καταφύγιο που δεν μπορεί να μας
ροσφέρει το μέλλον.

Δεν νομίζω πως ένα άτομο με φαντασία μπο-
εί να χαρακτηριστεί ονειροπαρμένο. Οι περισ-
ότεροι έχουμε πλήρη συναίσθηση της πραγμα-
κότητας και δεν κυνηγάμε ανεμόμυλους _ή έ-
τω στήλες της ΔΕΗ_ σαν νέοι Δον Κιχώτες. Οι
ιορφοι, όμως, κόσμοι της φαντασίας ζουν μέσα
ις, κι ότι ζει μέσα στην ψυχή του ανθρώπου εί-
ι με κάποια έννοια αληθινό. Οι ήρωες των ιστο-
ών που θ'ακολουθήσουν ζουν σε κάποιο δικό
υς χωροχρόνο και μερικές φορές είναι τόσο
ηθοφανείς που σε κάνουν να πιστεύεις πως
ροϋπήρχαν του συγγραφέα, όπως τα πρότυπα
υ ο Πλάτωνας μας λέει ότι προϋπάρχουν των
ικών αντικειμένων.

Λαμπερές πόλεις που οι πύργοι τους φτάνου μέχρι τον ουρανό ή προκατακλυσμιαία ερείπ θαμμένα μέσα σε πυκνές ζούγκλες. Πυραμίδε από χρυσάφι, γεφύρια από μάρμαρο, κρυστάλ να συντριβάνια, αλαβάστρινα αγάλματα. Με μ λέξη: ομορφιά.

Γίγαντες και νάνοι, κολασμένοι ήρωες και π νούργες ηρωίδες, δαίμονες της κόλασης μ'α γελική μορφή, μάγοι με ξόρκια τόσο εξωτικά ό κι οι κόσμοι που ζουν. Με μια λέξη: περιπέτει

Οι ιστορίες που θα διαβάσετε σ'αυτό το β βλίο δεν μοιάζουν μ'όσες έχετε διαβάσει μέχ σήμερα. Σε καμιά δεν θα βρείτε το γνωστό κλισ καλός πολεμιστής-όμορφη χαζοχαρούμενη κ πέλα-κακό ηλίθιο τέρας. Οι χαρακτήρες είν πρωτότυποι, αληθινοί, γεμάτοι έντονα συναισθ ματα (όχι μόνο αγάπης αλλά και μίσους, όχι μόν γενναιότητας αλλά και δειλίας). Στέκονται αν γλυφοι σαν μαρμάρινα αγάλματα δίπλα στου «χάρτινους ήρωες» που είναι λυπηρό πως τόσ πολλοί έχουν συνδέσει απόλυτα με την ηρωικ φαντασία.

Ο καθένας τους ζει και κινείται μέσα σ'ένα χαμένο πολιτισμό. Σ' έναν πολιτισμό της Γης ό πως κάποτε ήταν ή τουλάχιστον όπως θα μπο ρούσε να ήταν. Σ' έναν πολιτισμό τόσο απόμα κρο και ξένο, αλλά ταυτόχρονα τόσο ζωντανό και οικείο. Γιατί όλοι οι πολιτισμοί της Γης, χαμέ νοι και τωρινοί, φανταστικοί κι αληθινοί, έχου ένα κοινό στοιχείο: τον Άνθρωπο. Τον αιώνιο α γωνιστή. Το μόνο πλάσμα με έμφυτη τη δυνατό τητα να φτάσει στην πιο υπέρτατη τελείωση στον πιο ποταπό εκφυλισμό.

Οι συγγραφείς των ιστοριών είναι άλλοι πασ

γνωστοι κι άλλοι άγνωστοι, αλλά οι περισσότε- ροι είναι ελάχιστα γνωστοί στο ελληνικό κοινό και δεν έχουν ακόμα δεχτεί την αναγνώριση που τους αξίζει. Αυτό το βιβλίο είναι μια προσπάθεια να τους γνωρίσετε μ' ένα απ' τα πιο αντιπροσω- πευτικά διηγήματα του καθενός.

Ζήστε, λοιπόν, την αληθινή περιπέτεια. Περι- πλανηθήτε εκεί που λίγων η φαντασία έχει φτά- σει. Αγγίξτε τους κόσμους του ονείρου, κό- σμους, μερικές φορές, πιο αληθινούς κι απ' τον δικό μας.

Θωμάς Μαστακούρης

ΝΕΚΤ ΣΕΜΕΚΕΡΤ

του Ρόμπερτ Ε. Χάουαρντ

Όλοι γνωρίζουν τον Ρόμπερτ Έργουιν Χάουαρντ, τον δημιουργό του διάσημου Κόναν του Βάρβαρου. Πολλά έχουν γραφτεί για το έργο του και τον ίδιο και δεν χρειάζονται να επαναλειφθούν κι εδώ. Η ιστορία που ακολουθεί έχει μεγάλη αξία όχι μόνο γιατί είναι μια σπουδαία περιπέτεια —κατά τη γνώμη μου μια από τις καλύτερες του Χάουαρντ— αλλά και γιατί ήταν η τελευταία που έγραψε στη σύντομη ζωή του. Την επεξεργαζόταν ακόμα, όταν, έχοντας πάθει κατάθλιψη από την είδηση πως η μητέρα του ήταν ετοιμοθάνατη, αυτοκτόνησε στα τριάντα του χρόνια.

Για πολλές δεκαετίες η ιστορία βρισκόταν σ' ένα ξεχασμένο χειρόγραφο. Μόλις πρόσφατα, ο Αντι Όφουτ συμπλήρωσε με μεγάλη επιδεξιότητα τα κενά τής. Σας την παρουσιάζω για πρώτη φορά στα ελληνικά. Απολαύστε την.

Θ. Μ.

Ο ήχος της χορδής του τόξου έσπασε τη σιωπή κι ακολουθήθηκε από το χλιμίντρισμα ενός ετοιμοθάνατου αλόγου. Το σπανιόλικο άτι ορθώθηκε στα πισινά του πόδια κι ύστερα σωριάστηκε στη γη ενώ η φτερωμένη άκρη ενός βέλους παλλόταν στο στήθος του. Ο καβαλάρης του πήδησε από πάνω του καθώς εκείνο έπεφτε και προσγειώθηκε όρθιος με μια ξερή κλαγγή της πανοπλίας του. Παραπάτησε,ανοίγοντας τα χέρια διάπλατα και προσπαθώντας να ξαναβρεί την ισορροπία του. Το μουσκέτο του είχε πέσει αρκετά μέτρα μακριά και το φυτίλι του είχε σβήσει.

Τράβηξε το σπαθί του και κοίταξε τριγύρω του, προσπαθώντας να εντοπίσει τα μικρά μαύρα μάτια που ήξερε πως τον κοιτούσαν μέσα απ' τα πυκνά ξερά θάμνα στ' αριστερά του. Δεν χρειάστηκε να ψάξει πολύ για τον φονιά του αλόγου του. Ο κρυμμένος άντρας τινάχτηκε όρθιος και πήδηξε πάνω από ένα χαμηλό θάμνο με μια και μόνη κίνηση. Ενα εκδικητικό ουρλιαχτό θριάμβου αντήχησε μέσα στην απογευματινή σιωπή.

Για μια στιγμή κοίταξαν ο ένας τον άλλο στα μάτια,χωρισμένοι από δεκαπέντε μέτρα κασταvόξανθης άμμου —ο Νέος κι ο Παλιός Κόσμος, προσωποποιημένοι σε δυο ανθρώπους.

Γύρω τους, απ' τη μια ως την άλλη άκρη του ορίζοντα, οι γυμνές πεδιάδες απλώνονταν μέχρι που γίνονταν ένα με την αμυδρή ομίχλη της άκρης του γαλάζιου ουρανού. Πουλί δεν έκρωζε, ούτε ζώο κινιόταν. Το άλογο κειτόταν άψυχο στην άμμο. Σ' όλη αυτή την απέραντη έκταση, οι δυο άντρες ήταν τα μοναδικά νοήμονα πλάσματα. Από τη μια, ο ψηλός γκριζογένης με τη σκουριασμένη πανοπλία, απ' την άλλη ο χαλκόδερμος πολεμιστής, γυμνός εκτός απ' τις χάντρες γύρω απ' τα λαγόνια του, με μάτια φλογισμένα κάτω από τη φούντα της μαύρης χαίτης του.

Τα άγρια μάτια κοίταξαν προς τη μεριά του μουσκέτου, που ήταν μακριά πια απ' τον Ισπανό και άχρηστο γι' αυτόν, κι οι κόκκινες λάμψεις μέσα τους έγιναν ακόμα πιο ζοφερές. Ο Τσιρικάουα, γνωστός στους Ισπανούς σαν *λανέρο* — άνθρωπος των πεδιάδων— ήξερε καλά πόσο θανατερά ήταν τα όπλα των λευκών. Τώρα, όμως, ήταν σίγουρος πως είχε το πλεονέκτημα με το μέρος του. Στ' αριστερό του χέρι κρατούσε ένα κοντό, στιβαρό τόξο με χορδή από τένοντα ζώου· στο δεξί, ένα βέλος με μύτη από πυρόλιθο. Το πέτρινο τσεκούρι έμενε περασμένο στη ζώνη του· δεν είχε καμιά διάθεση να πλησιάσει το μακρύ σπαθί που έλαμπε θολά στις ακτίνες του ήλιου που έδυε.

Για μια στιγμή έμεινε ακίνητος, ενώ το άγριο βλέμμα του παρατηρούσε τον εχθρό του. Ήξερε πως οι μύτες του πυρόλιθου θα έσπαγαν πάνω στην πανοπλία του λευκού, μα έβλεπε πως το γενάτο πρόσωπο ήταν ακάλυπτο. Πάλι, όμως, δίσταζε να ρίξει το βέλος που του 'χε πάρει ώρες κουραστικής δουλειάς για να το φτιάξει.

Με γατίσια περπατησιά, γλίστρησε προς το θύμα του, όχι σε ευθεία γραμμή, αλλά πηδώντας ελαφρά εδώ κι εκεί για να μπερδέψει τον άλλο, να τον κάνει ν' αλλάξει θέση και να τον αιφνιδιάσει σε μια τέτοια στάση που θα ήταν αδύνατον ν' αποφύγει τον φτερωτό θάνατο που θα πετούσε καταπάνω του. Ο πολεμιστής δεν φοβόταν κάποια ξαφνική επίθεση. Ο σιδερόφραχτος άντρας ποτέ δεν θα τον έφτανε στο τρέξιμο. Ο λευκός ήταν στο έλεός του και θα τον σκότωνε με την ησυχία του, χωρίς να ριψοκινδυνέψει.

Με μια κοφτή άγρια ιαχή, σταμάτησε απότομα, πέρασε το βέλος στην χορδή και την τράβηξε πίσω —ακριβώς τη στιγμή που ο λευκός τραβούσε μια πιστόλα από τη ζώνη του και τον πυροβολούσε σχεδόν εξ επαφής.

Το βέλος πέταξε σφυρίζοντας προς τον ουρανό. Το τόξο γλίστρησε απ' τα χέρια του πολεμιστή, καθώς έπεσε στα γόνατα, ξεροβήχοντας. Αίμα ανάβλυσε μέσα απ' τα δάκτυλά του που έσφιγγαν το μυώδες στήθος του. Σωριάστηκε στην άμμο, αγριοκοιτάζοντας ακόμα τον αντίπαλό του. Τα θολωμένα μάτια καρφώθηκαν πάνω στο φονιά του μ' ένα τελευταίο σπασμό απεγνωσμένου μίσους. Ο λευκός κρατούσε πάντα κάποια εφεδρία, κάτι άγνωστο και απρόσμενο. Ο πολεμιστής είδε τον άντρα με την πανοπλία να στέκεται από πάνω του σαν ένας βλοσυρός θεός από ατσάλι, ανελέητος και ακατανίκητος, με μάτια άσπλαχνα κι ανέκφραστα. Μέσα σ' αυτά τα μάτια, ο πολεμιστής διάβαζε τον αναπόφευκτο αφανισμό ολόκληρης της φυλής του.

Ξεψυχισμένα, όπως σφυρίζει ένα πατημένο

φίδι, σήκωσε το κεφάλι, έφτυσε το φονιά του και έγειρε πίσω νεκρός.

Ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν θηκάρωσε το σπαθί του. Ξαναγέμισε τη χοντροκομμένη εμπροσθογεμή πιστόλα του και την έβαλε δίπλα στο ταίρι της, ενώ σκεφτόταν πως ήταν τυχερός που αυτός ειδικά ο *λανέρο* δεν είχε ξαναδεί κοντόκανα όπλα.

Ο Ισπανός αναστέναξε, κοιτάζοντας το νεκρό άλογό του. Όπως πολλοί απ' τη ράτσα του, είχε ιδιαίτερη αγάπη στα καλά άλογα και τους έδειχνε μια τρυφεράδα που σπάνια έδειχνε στους ανθρώπους. Δεν πήγε να λύσει την ασημοστολισμένη σέλα και τα χαλινάρια. Στα χιλιόμετρα που θα έπρεπε να καλύψει, με τα πόδια πια, η εξάντλησή του θα ήταν αρκετή, ακόμα και χωρίς να φορτωθεί τίποτε άλλο. Το μουσκέτο, όμως, το σήκωσε. Στηρίζοντάς το στον ώμο, έμεινε ακίνητος, προσπαθώντας να προσανατολιστεί.

Το συναίσθημα πως είχε χαθεί τον βασάνιζε όλη την τελευταία ώρα, ακόμα κι όταν ήταν καβάλα. Αν κι ήταν βετεράνος, ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν είχε απομακρυνθεί υπερβολικά από τον καταυλισμό, κυνηγώντας μια αντιλόπη που, λάμποντας στον ήλιο σαν ξωτικό, τον είχε οδηγήσει πάνω από αμμόλοφους και λειβάδια. Είχε προσπαθήσει να κρατήσει τη θέση του στρατοπέδου μέσα στο μυαλό του, αλλά τώρα φοβόταν πως δεν τα 'χε καταφέρει. Αυτές οι πεδιάδες απλώνονταν χωρίς διακοπή απ' την ανατολή μέχρι τη δύση, χωρίς κάποιο χαρακτηριστικό σημάδι επάνω τους. Μια εξερευνητική αποστολή που χρησιμοποιούσε άλογα έμοιαζε με πλοίο που έψαχνε δρόμο σε άγνωστη θάλασσα, και μοναδι-

ή ελπίδα επιβίωσής της ήταν η αυτάρκειά της. Ένας μοναχικός καβαλάρης ήταν σαν κάποιο αυαγό μέσα σε βάρκα χωρίς νερό, τροφή ή πυξίδα. Όσο για έναν πεζό...

Ένας μοναχικός πεζός ήταν ξοφλημένος, αν δεν έβρισκε γρήγορα τους συντρόφους του. Εαξε τη μικρή χαράδρα ελπίζοντας να βρει κάτοιο άλογο, αν κι από μέσα του ήξερε πως ήταν άταιο. Οι Τσιρικάουα δεν γνώριζαν ιππασία. Όοια άλογα έκλεβαν απ' τους Ισπανούς ή τα έβρισκαν παραστρατημένα, τα χρησιμοποιούσαν για τροφή, αν κι ο ντε Γκουζμάν είχε ακούσει για κάποια τρομερή φυλή του βορρά που οι πολεμιστές της ήταν ήδη ικανοί καβαλάρηδες.

Διαλέγοντας μια απόσταση που ήλπιζε να είαι η σωστή, άρχισε να περπατάει. Σήκωσε το κράνος του, και χτένισε με τα δάκτυλά του τα υγρά γκριζωμένα μαλλιά του, μα η ζέστα του ήλιου τον ανάγκασε να το ξαναφορέσει. Χρόνια ζωής μέσα στην πανοπλία, τον είχαν συνηθίσει στο βάρος και στη ζέστη του ατσαλιού που τον σκέπαζε. Αργότερα, θα τον εξαντλούσε, μα μποεί να του ήταν πολύτιμη αν συναντούσε κι άλους περιπλανώμενους πολεμιστές. Η παρουσία ου μοναχικού ινδιάνου που είχε σκοτώσει αποείκνυε πως μια ολόκληρη φυλή κατοικούσε κάου στην περιοχή.

Ο ήλιος έπεσε προς τον δυτικό ορίζοντα. Σαν τυγμαίος στη μέση της απέραντης πεδιάδας του φαινόταν να τον περιγελάει με τη σιωπή της, ο ντε Γκουζμάν συνέχισε να περπατάει.

Ο ήλιος φάνηκε να κοντοστέκεται για μια στιγμή στο χείλος της ερήμου, προτού χαθεί, στέλνοντας μια λεπτή πορφυρή γραμμή ν' απλω-

θεί κατά μήκος του ορίζοντα. Ο ουρανός φάνη
ν' απλώνει και να βαθαίνει με το ηλιοβασίλεμ
Ήδη, στην ανατολή, το καυτό ηφαιστιακό γαλ
ζιο έπαιρνε το χλωμό χρώμα του ατσαλιού τ
σπαθιών του Τολέδο.

Ο ντε Γκουζμάν σταμάτησε κι άφησε το κ
ντάκι του όπλου του να πέσει στη γη. Αντήχη
πάνω στο ξερό χώμα χωρίς ν' αφήσει κανέ
χνάρι. Όταν κοίταξε πίσω, προς την κατεύθυν
απ' όπου είχε έρθει, του ήταν αδύνατο να διακ
νει το δρόμο που είχε ακολουθήσει μέσα απ'
κοντό, χοντρό χορτάρι. Δεν είχε αφήσει πατη
σιές πίσω του. Θα μπορούσε να είναι απλά έ
φάντασμα, που περιπλανιόταν μάταια σε μια κ
μισμένη κι αδιάφορη χώρα. Οι πεδιάδες δεν ο
μαδεύονταν από ανθρώπινες προσπάθειες.
άνθρωπος δεν άφηνε ίχνη επάνω τους. Περπ
τούσε, πολεμούσε και πέθαινε, βλαστημώντ
τους θεούς που τον είχαν προδώσει —αλλά
πεδιάδες συνέχιζαν να ονειρεύονται, καταπίν
ντας τα σημάδια της παρουσίας του σαν μια απ
ραντη θάλασσα.

«Χρυσάφι», μουρμούρισε ο ντε Γκουζμάν κ
γέλασε ειρωνικά.

Είχε περπατήσει πολύ δρόμο απ' το σημε
που πέθανε το άλογό του. Αν πήγαινε προς
σωστή κατεύθυνση, θα έπρεπε να είχε πια πλ
σιάσει τον καταυλισμό αρκετά για ν' ακούει τ
τουφεκιές που θα 'ριχναν οι σύντροφοί του γ
να τον καθοδηγήσουν. Δεν άκουγε τίποτα. Εί
χαθεί. Δεν ήξερε προς ποια κατεύθυνση να γυ
σει. Οι πεδιάδες τον ήθελαν δικό τους. Τα κόκ
λά του, θρεμμένα με το στάρι, το λάδι και τον
νεμο της Γριάς Ισπανίας, θα ξάσπριζαν σ' αυ

η φρικτή έκταση μαζί με το κόκαλα του Τσιρικά-
ουα, του αλόγου, του τσακαλιού και του κρο-
ταλία.

Είμαι νεκρός.

Η σκέψη δεν του δημιουργούσε κάποιον θρη-
σκευτικό ή συναισθηματικό φόβο. Η Ισπανία ή-
ταν πια μια ονειρική ανάμνηση, μια χώρα μυθική,
που κάποτε ήταν αληθινή, μέσα στο χρυσοφέγ-
γισμα της νιότης και της αποθυμιάς, μα τώρα δεν
ήταν τίποτα περισσότερο από ένας τόπος-
φάντασμα, χαμένος μέσα σε μια θάλασσα ομί-
χλης.

«Το σπανιόλικο αίμα δεν είναι πιο καθαρό απ' τα άλλα», μουρμούρισε.

Ναι. Το αίμα ήταν μόνο αίμα, κι είχε δει ωκεα-
νούς από δαύτο να χύνονται. Αίμα Ισπανών, Εγ-
γλέζων, Ουγενότων, αίμα Ίνκας και Αζτέκων, το
βασιλικό μα όχι τόσο γαλάζιο αίμα του Μοντε-
ζούμα να στάζει από τα παραπέτα της Τενοχτι-
τλάν...αίμα να κυλάει μέχρι το ύψος των αστρα-
γάλων, στην πλατεία της Καγιαμάρκα, γύρω απ' τα πόδια του καταδικασμένου Αταχουάλπα.

Αλλά η θέληση για ζωή, αυτό το τυφλό μαύρο
ένστικτο που δεν έχει σχέση με τη λογική, έκαι-
γε καυτό μέσα στο στήθος του ντε Γκουζμάν.
Σαν τέτοιο το αναγνώριζε και το ακολουθούσε.
Είχε πάρει πολλές ζωές και πάλευε να κρατήσει
τη δική του. Δεν είχε αυταπάτες για την ύπαρξή
του. Ήξερε αυτό που όλοι όσοι είχαν γυμνώσει
την ψυχή τους ήξεραν, κι έτσι έγλειψε τα χείλια
του και είπε μόνος μέσα στην ερημιά:

«Πολύς καυγάς για το τίποτα».

*Εμείς οι άνθρωποι προσπαθούμε να διασαφη-
νίσουμε το τυφλό ένστικτο της αυτοσυντήρησης*

και χτίζουμε κάστρα στον αέρα για να εξηγήσο
με γιατί η ζωή είναι προτιμότερη απ' το θάνατ
ενώ η διάνοιά μας, για την οποία τόσο κομπάζο
με, είναι σε κάθε φάση της μια άρνηση της ζωή
Πώς φοβόμαστε και μισούμε εμείς, οι πολιτισμ
νοι, τα «ζωώδη» μας ένστικτα! Όπως φοβόμ
στε και μισούμε κάθε κληρονομιά της πρωτόγ
νης αρχέγονης μήτρας που μας πέταξε στο
κόσμο.

Τα σκυλιά, οι πίθηκοι, ακόμα κι οι ελέφαντε
ήξερε πώς ζούσαν ακολουθώντας μόνο το ένστ
κτό τους. Ο ντε Γκουζμάν είχε από καιρό αποδ
χτεί πως η επιθυμία του ανθρώπου για ζωή δε
ήταν λιγότερο τυφλή και άλογη. Όμως, αηδιάζ
ντας στη σκέψη μιας συγγένειας μ' αυτά τα πλ
σματα που είχαν την ατυχία να μην είναι φτια
μένα κατ' εικόνα και ομοίωση της θεότητας, ακ
λουθούσε την αγαπημένη του αυταπάτη.

Ασφαλώς οδηγούμαστε μόνο απ' τη λογικ
ακόμα κι όταν αυτή μας λέει πως είναι καλύτερ
να πεθάνουμε παρά να ζήσουμε! Δεν είναι η δι
νοια για την οποία περηφανευόμαστε που μα
λέει να ζήσουμε —ακόμα και σκοτώνοντας γ
αυτό— αλλά το τυφλό και άλογο ένστικτο τω
ζώων.

Ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν δεν προσπαθούσ
να κοροϊδέψει τον εαυτό του για να πιστέψει πω
υπήρχε κάποια λογική αιτία που δεν έβαζε τη
κάνη της πιστόλας του στον κρόταφό του, παύ
ντας μια ύπαρξη που η απόλαυσή της είχε απ
καιρό γίνει λιγότερη απ' τον πόνο που έδινε.

Μάνα του Θεού, αν με κάποιο θαύμα βρω τ
δρόμο για το στρατόπεδο του Κορονάντο κι απ
κει πάω στο Μεξικό ή τη θρυλική Κουιβίρα... κ

πάλι δεν θα 'χω κανένα λόγο να πιστεύω πως η ζωή θα 'ναι λιγότερο σκληρή η περισσότερο επιθυμητή απ' τη στιγμή που ήρθα στο βορρά, γυρεύοντας τις Επτά Πόλεις του Χρυσού.

«Χρυσάφι», μουρμούρισε ξανά, με ένα ειρωνικό μειδίαμα. Μια ουλή συσπάστηκε πάνω στο λιοκαμένο πρόσωπό του. «Το χρυσάφι που γυρεύουμε είναι ο θάνατος!»

Μα το τυφλό ένστικτο τον έσπρωχνε να πολεμήσει για να ζήσει, να συνεχίσει να παλεύει μέχρι την τελευταία πνιγμένη ανασαιμιά, να ζήσει παρά την κόλαση και τις πράξεις των συνανθρώπων του. Η επιθυμία αυτή έκαιγε τόσο δυνατά στο σώμα του τώρα όπως και τότε που νεαρός πολέμαγε πλάτη με πλάτη με τον μαυρόψυχο Κορτέζ, βλέποντας τις πλουμιστές ορδές του Μοντεζούμα να κυλούν σαν κύματα για να καταπιούν τη μια χούφτα απεγνωσμένους άντρες που τους αντιμετώπιζαν και τελικά τους πήραν τις ζωές.

«Θέλω να ζήσω!» φώναξε ο ντε Γκουζμάν, σηκώνοντας ψηλά μια γροθιά που οι κοκαλιάρικες αρθρώσεις της ήταν συνηθισμένες να σφίγγονται γύρω από ένα όπλο που μοίραζε το θάνατο. «Να ζήσω! Όχι για την αγάπη ή για το κέρδος ή για τη φιλοδοξία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία!» Έφτυσε κάτω, γιατί όλες αυτές οι υψηλές ιδέες δεν ήταν παρά φαντάσματα που οι άνθρωποι τα 'χαν δημιουργήσει για να εξηγήσουν το ανεξήγητο. Ήθελε μόνο να ζήσει, επειδή μέσα του ήταν φυτεμένη (πολύ βαθιά) μια τυφλή και σκοτεινή αποθυμιά για τη ζωή που ήταν από μόνη της ερώτηση κι απάντηση, αιτία και σκοπός,

αρχή και τέλος, εξήγηση σ' όλα τα αινίγματα του σύμπαντος.

«Πολύς καυγάς για το τίποτα! Αααχ, μα είναι ο καυγάς που αξίζει!»

Ο κονκισταδόρας γέλασε ειρωνικά και ξανάριξε στον ώμο το μουσκέτο του, έτοιμος να ξαναρχίσει τη μάταιη πορεία του —μέσα στην απόλυτη λήθη και σιωπή.

Τότε άκουσε το τύμπανο.

Μ' ένα ρυθμό επίμονο κι αργό, η υπόκωφη φωνή του τυμπάνου κυλούσε κατά μήκος της πεδιάδας, γλυκιά σαν τα χτύπημα των κυμάτων μιας θάλασσας κρασιού πάνω σε μια χρυσή ακτή.

Ο ντε Γκουζμάν σταμάτησε σαν ένα ατσαλένιο άγαλμα και αφουγκράστηκε. Ο ήχος ερχόταν απ' την ανατολή και δεν ήταν τύμπανο *λανέρο*. Τούτο εδώ ήταν εξωτικό, απόκοσμο, σαν κάποιο τύμπανο που είχε ακούσει εκείνη τη νύχτα σε μια ταράτσα της Καγιαμάρκα, βλέποντας κάτω τις μυριάδες φωτιές του στρατού των Ίνκας να τρεμοπαίζουν μέσα στη νύχτα —ενώ δίπλα του η απαθής φωνή του Πιζάρο ύφαινε μαύρα δίχτυα απάτης και προδοσίας.

Έκλεισε τα μάτια του και τα έτριψε με το ένα χέρι. Ύστερα, τα ξανάνοιξε. Αφουγκράστηκε με το κεφάλι γυρμένο στο πλάι, ενώ αναρωτιόταν αν η ζέστη κι η σιωπή είχαν ήδη αλλοιώσει το μυαλό του και το γέμιζαν φαντασιώσεις...

Όχι! Αυτή δεν ήταν κάποια ακουστική ψευδαίσθηση. Χτυπούσε σταθερά σαν το σφυγμό στα μηνίγγια του. Ο ήχος άγγιζε κρυφές χορδές του μυαλού του, μέχρι που όλο του το είναι παλλόταν απ' αυτό το μυστηριώδες κάλεσμα. Για μια στιγμή, οι νεκρές στάχτες πήραν φωτιά, λες κι

η νιότη του είχε ξαναγυρίσει. Μέσα σ' αυτόν τον μελιστάλαχτο ήχο υπήρχαν η πρόκληση και... η μαγεία. Ένιωσε όπως τότε, τόσον καιρό πριν, όταν τα καυτά ανυπόμονα χέρια του έσφιγγαν μια κουπαστή καραβιού ενώ τα μάτια του έβλεπαν τη μυθική χρυσή ακτή του Μεξικού να ξεπροβάλλει μέσα απ' την πρωινή ομίχλη, να τον καλεί με το δόλωμα της περιπέτειας και του πλιάτσικου, σαν το σάλπισμα μιας χρυσής σάλπιγγας που αντηχούσε στον άνεμο.

Η στιγμή της ονειροπόλησης πέρασε, αλλά άφησε το σφιγμό να χτυπά δυνατά στους κροτάφους του, έτσι που ο ντε Γκουζμάν γέλασε με τα χάλια του. Χωρίς να σταθεί για να καλοσκεφτεί, γύρισε κι άρχισε να περπατάει ανατολικά, προς τον ήχο του τυμπάνου.

Ο ήλιος είχε δύσει. Το σύντομο σούρουπο των πεδιάδων έλαμψε για λίγο κι έσβησε. Τ' αστέρια φανερώθηκαν στον ουρανό. Ήταν μεγάλα, λευκά και παγερά, κι αδιαφορούσαν για τη μικροσκοπική γυαλιστερή μορφή που έσερνε τα βήματά της κατά μήκος της ασκίαστης απεραντοσύνης. Οι αραιοί θάμνοι έμοιαζαν με ζαρωμένα ακατανόμαστα κτήνη, που περίμεναν πότε ο οδοιπόρος θα παραπατήσει και θα πέσει. Το τύμπανο χτυπούσε στον ίδιο ρυθμό, στέλνοντας χρυσά κύματα ήχου κατά μήκος της ερημιάς. Ξυπνούσε αναμνήσεις ξεχασμένες κι εξωτικές, για φανταχτερούς κήπους γεμάτους τεράστιους ανθούς, ζούγκλες που άχνιζαν, συντριβάνια που πετούσαν γάργαρα νερά... και πάντα υπήρχε ένας απόηχος από χρυσές σταλαγματιές που κυλούσαν σ' ένα ψηφιδωτό πλακόστρωτο.

Χρυσάφι!

Ακολουθούσε ξανά το κάλεσμα των σειρήνων. Ήταν η ίδια αναζήτηση που τον είχε κάνει να ταξιδέψει σ' ολόκληρο τον κόσμο, να περάσει μέσα από φουρτουνιασμένες θάλασσες και φριχτές ζούγκλες, μέσα από τον καπνό και τη φωτιά αφανισμένων πόλεων. Όπως κι ο Κορονάντο, που κοιμόταν αυτή τη στιγμή σε κάποια άκρη αυτής της απέραντης πεδιάδας ζωσμένος από μεγαλειώδη όνειρα, έτσι κι ο ντε Γκουζμάν ακολουθούσε το κάλεσμα του χρυσού, ένα κάλεσμα τόσο ισχυρό, όσο κι αυτό που τρέλαινε τα όνειρα του Φραντσίσκο Κορονάντο.

Ο παραφρονεμένος Φραντσίσκο! Να γυρεύει μάταια τις πόλεις του Τσιμπόλο, με τις πανύψηλες επαύλεις και τους απαστράπτοντες θησαυρούς, όπου ακόμα κι οι σκλάβοι τρώνε μέσα σε χρυσά πιάτα! Τα σκασμένα και πρησμένα απ' τη δίψα χείλια του ντε Γκουζμάν χαμογέλασαν πικρά. Στα χρόνια που θα 'ρχονταν, ο Κορονάντο θα γινόταν το σύμβολο των χιμαιρικών αναζητήσεων. Οι ιστορικοί του μέλλοντος, με την υπεροπτική σοφία της κατοπινής γνώσης, θα τον ονόμαζαν οραματιστή και ηλίθιο. Το όνομά του θα γινόταν περίπαιγμα για τους αναζητητές θησαυρών.

Γιατί; Για ποιο λόγο; Γιατί να μην ψάξουμε για χρυσάφι στις χώρες βόρεια του Ρίο Γκράντε; Γιατί να μην πιστέψουμε τις ιστορίες για το Τσίμπολο; Οι διαδόσεις για το Μεξικό δεν ήταν λιγότερο απίθανες, μια γενιά πριν από μας. Έχουμε τόσο λόγο να πιστεύουμε στην ύπαρξη του Τσίμπολο όσο κι ο Πιζάρο για το Περού, προτού ν' ανοίξει πανιά για το Νέο Κόσμο. Όμως... ο κόσμος κρίνει απ' την αποτυχία ή την επιτυχία. Ο Κορονάντο είναι απ' την ίδια σκληροτράχηλη ράτσα που γέννησε τον Πιζάρο και τον Κορτέζ... κι εμένα. Όμως, εκείνοι βρήκαν χρυσάφι και θα περάσουν στην ιστορία σαν —τί; Φονιάδες και ληστές; Ο Κορονάντο δεν είχε βρει χρυσάφι και θα τον θυμόνταν όλοι σαν έναν ευκολόπιστο οραματιστή που κυνηγούσε ανύπαρκτους μύθους.

Εκτός κι αν τελικά το έβρισκε!

Ο ντε Γκουζμάν γέλασε καθώς συνέχιζε να περπατάει, και το γέλιο του δεν ήταν ευχάριστο στο άκουσμα. Εμπεριείχε την προσωπική του άποψη για την ανθρώπινη φυλή κι η άποψη αυτή δεν ήταν καθόλου κολακευτική.

Όλη τη νύχτα περπατούσε, ακολουθώντας τους μειλήχιους χτύπους του τυμπάνου που λογικά δεν έπρεπε να υπάρχει. Καθώς, όμως, συνέχιζε, ο ήχος άρχισε να γίνεται αδιόρατα πιο δυνατός.

Οι ώρες πριν την αυγή βρήκαν τα πόδια του βαριά σαν το μολύβι, ενώ ο ύπνος γέμιζε τα μάτια του σαν σκόνη, έτσι που έπρεπε κάθε τόσο να τ' ανοιγοκλείνει για να κρατηθεί ξύπνιος. Τώρα, όμως, μπορούσε να διακρίνει έναν ακαθόριστο όγκο να υψώνεται ανάμεσα στ' αστέρια του ανατολικού ορίζοντα. Έβλεπε κάποιες λάμψεις που θα μπορούσε να 'ναι αστέρια, αλλά που πίστευε πως είναι φωτιές. Ο ήχος του τυμπάνου ερχόταν από πιο κοντά. Άκουγε νότες κι απόηχους που δεν μπορούσε ν' ακούσει πιο πριν. Μαζί τους έρχονταν στ' αυτιά του απαλά θροΐσματα και μουρμουρητά, σαν το σούρσιμο απ' τα φουστάνια των γυναικών των Αζτέκων ή τα χαμηλόφωνα γαργαρίσματα του γέλιου τους μέσα

στους κήπους της Τενοχτιτλάν, πριν τα σπανιόλικα σπαθιά τους κοκκινίσουν με συντριβάνια αίματος. Πώς ήταν δυνατόν ένα τύμπανο να μιλάει με τέτοιες φωνές σ' αυτή τη γυμνή χώρα του βορρά, φέρνοντας στ' αυτιά του τα μυστήρια και τις προκλήσεις του μακρινού νότου;

Τόσο δεξιά όσο κι αριστερά του, διέκρινε τώρα το αμυδρό περίγραμμα μιας μακριάς οροσειράς. Χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει, είχε ανεβεί σε μεγαλύτερο υψόμετρο. Κατάλαβε πως είχε μπει σε μια πλατιά και ρηχή κοιλάδα, δημιουργημένη ίσως από την κοίτη κάποιου ξεραμένου ποταμού. Καθώς συνέχιζε την πορεία του, οι πλαγιές έρχονταν πιο κοντά του και το ύψος τους αύξανε.

Λίγο πριν την αυγή, συνάντησε ένα μικρό ρυάκι που κύλαγε προς το νότο, όπως φαίνονταν να κάνουν όλα τα νερά αυτού του τόπου. Δίπλα στις όχθες του, ιτιές και βαμβακόδεντρα μεγάλωναν ανάμεσα σε καχεκτικούς θάμνους. Ο κουρασμένος Ισπανός ήπιε αχόρταγα και μετά ξάπλωσε κοντά στο νερό, περιμένοντας το ξημέρωμα. Το τύμπανο ακούστηκε για μια ακόμα φορά και μετά σταμάτησε. Μονάχα μια φωτιά τρεμόπαιζε τώρα πάνω στον σκοτεινό όγκο που έβλεπε μπροστά του. Η σιωπή κάλυψε την άγνωστη αυτή χώρα, βορινά του Ρίο Γκράντε.

Με το πρώτο χάραμα, ο ντε Γκουζμάν σήκωσε το βλέμμα κι αντίκρισε τους πύργους και τις επίπεδες οροφές μιας τειχισμένης πόλης. Αν κι είχε περιπλανηθεί σε τόσα μέρη κι είχε δει τόσο απίστευτα πράγματα, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα

μπροστά σ' αυτό το φανταστικό θέαμα. Μια τειχισμένη πόλη!

Ήταν χτισμένη από πέτρα, όπως τα μικρά χωριά των Ινδιάνων στα δυτικά, μα εδώ σταματούσε κάθε ομοιότητα. Αυτά τα τείχη ήταν σκεπασμένα από κάτι που έμοιαζε με σμάλτο και που είχε επάνω του παράξενες διακοσμήσεις σε γαλάζιο, κόκκινο και πορφυρό χρώμα. Αν κι η πόλη δεν ήταν μεγάλη σε έκταση, τα τριώροφα και τετραώροφα σπίτια της δεν μοιάζανε με τις κυψελοειδείς καλύβες των ινδιάνικων χωριών της δύσης. Πάνω σ' όλη την πόλη κυριαρχούσε ένα πανύψηλο οικοδόμημα που έλαμπε στο φως της αυγής. Στην κορυφή του, ένα πραγματικά γιγάντιο σήμαντρο αναπαρίστανε τον ήλιο, καθρεφτίζοντας τις ακίνες του μέσα σε μια εκτυφλωτική κίτρινη λάμψη. Στην κατασκευή, το οικοδόμημα έμοιαζε με τεοκάλα, τις πυραμίδες των Αζτέκων, αλλά στην κορυφή του είχε έναν θόλο.

Ο ντε Γκουζμάν κοίταξε το θέαμα, χωρίς να πιστεύει στα μάτια του. Δεν είχε δει τέτοιο πράγμα ούτε στο Περού, ούτε στο Γιουκατάν, ούτε στο Μεξικό. Η αρχιτεκτονική ολόκληρης της πόλης τον έκανε ν' απορεί, καθώς ήταν φανερά συγγενική με των Αζτέκων, αλλά ταυτόχρονα κι ανόμοια, λες και την είχαν χτίσει χέρια Αζτέκων αλλά την είχε συλλάβει το μυαλό μιας εξώκοσμης διάνοιας.

Η απίθανη πόλη βρισκόταν μέσα σε μια πλατιά κοιλάδα σε σχήμα βεντάλιας, που στένευε και βάθαινε στα ανατολικά —ή μάλλον οι πλαγιές υψώνονταν, γιατί το έδαφος της κοιλάδας παρέμενε επίπεδο. Χιλιάδες, ίσως κι εκατομμύρια χρόνια πριν, κάποιος τεράστιος ποταμός εί-

χε σκάψει ένα κανάλι μέχρι την πεδιάδα και μετά είχε χαθεί αφήνοντας πίσω του την κοιλάδα. Απότομοι γκρεμοί την περιτριγύριζαν από τρεις πλευρές, καταλήγοντας σε μυτερές κορφές. Η πόλη έβλεπε προς τ' ανατολικά, προς το πλατύ στόμιο της κοιλάδας, εκεί που οι πλαγιές έπεφταν μέχρι που χάνονταν εντελώς.

Συλλογισμένος, ο ντε Γκουζμάν παρατήρησε την πόλη κι ολόκληρη την κοιλάδα με το βλέμμα ενός στρατιώτη. Ένας εχθρός θα έπρεπε να πλησιάσει από τα δυτικά —μα η πόλη δεν προστατευόταν από εκείνη την κατεύθυνση, όπου οι χαμηλές πλαγιές είχαν άνοιγμα παραπάνω από ενάμισι χιλιόμετρο. Το ποταμάκι περνούσε μέσα απ' το πλατύ στόμιο και κυλούσε σε απόσταση λίγων εκατοντάδων μέτρων από τα τείχη πριν βυθιστεί σε μια σπηλιά στη βάση ενός γκρεμού. Πέρα απ' την πόλη, στα νοτιοανατολικά, περνούσε μέσα από μια σκακιέρα αρδευόμενων χωραφιών, που μέσα τους διέκρινε αραποσίτι, αμπέλια, μούρα, πεπόνια και καρυδιές. Το έδαφος αυτών των γυμνών πεδιάδων ήταν πολύ εύφορο και χρειαζόταν μόνο νερό για να παράγει άφθονη τροφή. Κι εδώ υπήρχε νερό.

Το βλέμμα του άλλαξε κατεύθυνση, όταν μια μικρή πύλη άνοιξε στο νοτιοανατολικό τείχος της πόλης. Μικρόσωμοι καστανόδερμοι άνθρωποι βγήκαν για να δουλέψουν στα χωράφια. Οι άντρες ήταν γεροδεμένοι και φορούσαν μόνο ένα πανί γύρω απ' τα λαγόνια τους, ενώ οι γυναίκες φορούσαν κοντές κι αμάνικες τουνίκες που άφηναν γυμνό τον δεξί τους μαστό και σταματούσαν πάνω από το γόνατο.

Καθώς παρατηρούσε, ο Ισπανός άκουσε ένα

υπόκωφο θόρυβο στα δυτικά. Ήταν ένας θόρυβος που γνώριζε. Προσπαθώντας να κοιτάξει ανάμεσα στις ιτιές, είδε τελικά ένα σύννεφο σκόνης να υψώνεται στο στόμιο της κοιλάδας. Μέσα στη σκόνη, φαινόταν μια μακριά μαύρη γραμμή που όλο και μεγάλωνε καθώς η ώρα περνούσε. Γρήγορα, έγινε μια κινούμενη μάζα που σύντομα ανακάλυψε πως την αποτελούσαν μαλλιαρά σκουρόχρωμα ζώα με τεράστια κεφάλια με κέρατα. Ήταν ένα κοπάδι βούβαλων! Οι καλλιεργητές έτρεξαν προς την πύλη που άνοιξε για να τους δεχτεί. Τα ζώα συνέχισαν να τρέχουν στα τυφλά. Ίσως να ήταν παραπάνω από χίλια. Κεφάλια φανερώθηκαν κατά μήκος των τειχών της πόλης. Μια σάλπιγγα αντήχησε βραχνά. Ο ντε Γκουζμάν ζάρωσε το μέτωπο. Είχε δει κι άλλες φορές βουβάλια να τρέχουν μανιασμένα —αλλά ποτέ να πέφτουν σαν τυφλά πάνω σε πανύψηλα τείχη!

Τριακόσια μέτρα από τα τείχη, η ορδή των ζώων χωρίστηκε, λες κι από ένα αόρατο φράγμα, κι ανοίχτηκε προς το βορρά και το νότο. Μερικά έπεσαν πάνω στις ιτιές ή βούτηξαν σαν τρελά στο ρυάκι, αλλά κανένα δεν πέρασε επικίνδυνα κοντά απ' τον αθέατο παρατηρητή. Ύστερα είδε ποια ήταν η αιτία της φυγής των ζώων. Άνθρωποι!

Το χώρισμα του κοπαδιού είχε φανερώσει Τσιρικάουα. Θα πρέπει να ήταν πάνω από τριακόσιοι, όλοι μπογιατισμένοι με τα χρώματα του πολέμου, κρατώντας τόξα ή ακόντια πέρα απ' τα μαχαίρια και τα πολεμικά ρόπαλα που είχαν μερικοί. Οι γοργοπόδαροι άγριοι είχαν τρομάξει τους βίσωνες και, τρέχοντας ανάμεσα και πίσω

τους, ακούραστα σαν τους λύκους, είχαν χρη
μοποιήσει το κοπάδι σαν κάλυψη, μέχρι να φ
σουν σε απόσταση βολής από την πόλη.
Ο ντε Γκουζμάν ένιωσε μεγάλη ανακούφι
που είχε παραμείνει κρυμμένος ανάμεσα στι
τιές.
Βγάζοντας άγριες ιαχές, οι μισόγυμνοι
ντρες έτρεξαν προς την πύλη με μια απροσε
που δεν είχε συνδυάσει με τη φυλή τους. Σίγ
ρα θα 'ταν μαστουρωμένοι με *τιζγουίν*, σκέφ
κε, παρακολουθώντας τη βίαιη επίθεσή τους
σα από στενεμένα μάτια, σκληρά σαν μαύρα δ
μάντια. Γιατί, όμως, δεν δέχονταν έναν καται
σμό από βέλη απ' τα τείχη; Γιατί κανείς δεν σ
μαινε συναγερμό; Ούτε ένα βέλος δεν εί
σταλεί για να σταματήσει τους ανθρώπους τ
πεδιάδων.
Τότε...από τα λαμπερά τείχη...*κάτι* ήρθε, κ
να κρύο χέρι χάιδεψε με τ' ακροδάκτυλά του
ραχοκοκαλιά του ντε Γκουζμάν. Ένα κινούμε
και συσπώμενο σύννεφο κάποιας αλλόκοτης γ
λαζωπής ομίχλης κύλησε απ' την κορφή των τ
χών. Χαμήλωσε αμέσως, σαν ένα τεράστιο πο
που ορμούσε στη λεία του. Λες κι είχε μάτια
κάποια απίστευτη λογική, έπεσε πάνω στους ε
τιθέμενους Τσιρικάουα. Η χλωμή γαλάζια ο
χλη κατακάθισε πάνω στους πολεμιστές λες
ο ουρανός τους είχε ρίξει ένα ξεθωριασμένο σ
βανο.
Εκεί που ακούγονταν οι πολεμικές ιαχές, τ
ρα η σιωπή έκλεισε σαν γροθιά. Η ξαφνική ησ
χία δεν ήταν λιγότερο τρομακτική από την ίδ
την ομίχλη. Ο ντε Γκουζμάν έτριξε τα δόντια κ
δεν συνειδητοποίησε πως κρατούσε την ανά

ου σε μια απόλυτη νεκρική σιωπή. Οι τρίχες στο
βέρκο του είχαν σηκωθεί, καθώς δεν έβλεπε τί-
ποτε άλλο από το θαμπό, παλλόμενο σύννεφο.
Η θαλασσιά ομίχλη διαλύθηκε. Τους είδε πά-
ι. Τριακόσιοι κοκκινόδερμοι άντρες των πεδιά-
δων που λίγα δευτερόλεπτα πριν ούρλιαζαν δι-
ασμένοι για αίμα, τώρα κείτονταν εκεί που εί-
αν πέσει, σχεδόν ακαριαία, κάτω από το σύννε-
ο. Τα γυμνά κορμιά έλαμπαν σαν μπρούντζος
στο φως του ήλιου που ανέτελλε. Ένα ελαφρό
αγεράκι ανάδευε τα φτερά στα κορακίσια μαλ-
λιά τους.
Η ομίχλη επέστρεψε στην πόλη σαν ένα σκυλί
μετά το τέλος του κυνηγιού.
Η σάρκα του Χερνάντο ντε Γκουζμάν είχε πα-
γώσει. Ο ιδρώτας ήταν μια κολλώδης υγρασία
μέσα στην πανοπλία του. Μια ομίχλη... τριακό-
σιοι άντρες... τριακόσια πτώματα. Αυτό ήταν νε-
κρομαντεία!
Τότε, είδε μεγαλόπρεπους άντρες να βγαί-
νουν ήρεμα από την πύλη της πόλης στην πεδιά-
δα του σιωπηλού θανάτου. Ήταν ψηλοί και μυώ-
δεις, με μεγάλα πλουμίδια στις περικεφαλαίες
τους. Φούστες με αλλόκοτες υφάνσεις αναδεύο-
νταν καθώς οι άντρες περπατούσαν, έτσι που οι
άντρες που είχαν πάνω τους αντανακλούσαν
το φως του ήλιου σε χίλια χρώματα. Ο ντε Γκουζ-
μάν ένιωσε το πάθος του κονκισταδόρα να σιγο-
βράζει μέσα του, γιατί κι οι παράξενες περικεφα-
λαίες έλαμπαν στον ήλιο...έλαμπαν όπως μόνο
το ατόφιο χρυσάφι μπορεί να λάμψει!
Με μια γρηγοράδα που φανέρωνε πως ήταν
γι' αυτούς μια συνηθισμένη δουλειά, οι ψηλοί
πολεμιστές έδεσαν σκοινιά γύρω απ' τους α-

στράγαλους των πεσμένων πολεμιστών και το
έσυραν μέσα στην πόλη. Η διαδικασία αυ
χρειάστηκε δυο ώρες για να τελειώσει. Το σ
μάχι του ντε Γκουζμάν είχε αρχίσει να γουργ
ρίζει όταν οι μεγάλες πύλες τελικά έκλεισαν
μικρότερη ξανάνοιξε. Και πάλι οι εργάτες β
καν στους αγρούς. Ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν
μεινε ανάμεσα στις ιτιές και συλλογίστηκε.

Νεκρομαντεία.

Και χρυσάφι.

Ήταν αλήθεια πως είχε ξεδιψάσει, αλλά έν
θε τρομερά πεινασμένος. Ωστόσο, δίσταζε
φανερωθεί σ' αυτούς τους ανθρώπους που ήτ
φανερό πως είχαν στα χέρια τους κάποιο δώ
από τον διάβολο. Αν κι ο Ισπανός αμφέβαλλε
πό καιρό για την ύπαρξη ενός Αρχοντα του Σ
τους, αναγνώριζε τη δαιμονολατρεία όπου τ
έβλεπε. Έμεινε ακίνητος και σκεπτικός.

Ήταν πολύ κουρασμένος από την ταλαιπ
ρία της προηγούμενης μέρας. Παρά τα όσα εί
δει, τον πήρε ο ύπνος.

Ξύπνησε αλαφιασμένος.

Μια νεαρή κοπέλα ήταν ανάμεσα στις ιτι
και τον κοιτούσε με μάτια που το χρώμα τους
ταν αυτό του ροφήματος που οι πλούσιοι Αζ
κοι έφτιαχναν από τους σπόρους του κακάο.
κι ήταν ντυμένη μόνο με την κοντή λευκή του
κα των καλλιεργητών, το ρούχο φαινόταν παρ
ξενα αταίριαστο επάνω της. Δεν ήταν το είδ
της γυναίκας που θα μπορούσε να φοράει τό
παρακατιανό φουστάνι. Σίγουρα τα τριζάτα
ταξωτά και τα εκθαμβωτικά κοσμήματα θα ήτ
πιο κατάλληλα για το ψηλό και καλοσχηματισ
νο κορμί της. Η τουνίκα που φόραγε άφηνε λίγ

μόνο απ' τις πλούσιες καμπύλες της εντελώς σκεπασμένες. Είχε μια όψη Αζτέκας. *Αζτέκα; Εδώ;*

Ο ντε Γκουζμάν ένιωσε τον σφιγμό του να χτυπάει πιο γοργά, όπως τη στιγμή που είχε δει τις χρυσές περικεφαλαίες της παράξενης πόλης. Τα γκρίζα του γένια δεν ήταν ένδειξη για τη φωτιά που κύλαγε μέσα στις φλέβες του Κονκισταδόρα. Το όραμα της άγνωστης πόλης του μαγικού θανάτου δεν ήταν λιγότερο ελκυστικό απ' τις παράξενες, εξωτικές γυναίκες που τον είχαν μεθύσει στα νιάτα του, όταν για πρώτη φορά ακολούθησε τους σιδερόφταχτους καπεταναίους σε ζεστές κι αλλόκοτες χώρες.

Η κοπέλα μίλησε, τραυλίζοντας από της έκπληξή της.

«Π-ποιος είσαι εσύ;»

Μιλούσε τη γλώσσα του λαού του Κουετζαλκοάτλ, ενός λαού που κατοικούσε πολύ νότια από δω, αν και μόλις καταλάβαινε την ξενική προφορά της. Να 'ταν αυτή κάποια αποικία των Αζτέκων; Μήπως ήταν η πατρίδα όλων των Αζτέκων;

Η γκριζάδα του γενιού του ντε Γκουζμάν δεν ήταν ούτε κι ένδειξη μειωμένων ανακλαστικών ή έλλειψης γρηγοράδας. Σ' ένα δευτερόλεπτο είχε πεταχτεί όρθιος, παρ' όλη την πανοπλία του, και το χέρι του έκλεισε γύρω απ' τον καρπό της πριν εκείνη προλάβει να τραβηχτεί. Το νεροκάνατό της έπεσε. Η νεαρή γυναίκα τον κοίταξε κατάματα, ενώ τα μεγάλα σκούρα μάτια της καθρέφτιζαν περισσότερο έκπληξη παρά φόβο.

Ένα λεπτό άρωμα γέμισε τα ρουθούνια του και θόλωσε το μυαλό του —μόνο για μια στιγμή, γιατί ο ντε Γκουζμάν είχε μεγάλη αυτοκυριαρ-

χία. «Πώς γίνεται μια γυναίκα σαν κι εσένα ν
δουλεύει στα χωράφια;»

Είτε τα ελαττωματικά του αζτεκικά δεν ήτα
κατανοητά, είτε εκείνη αγνόησε την ερώτησ
του. «Ξέρω τι σόι άνθρωπος είσαι! Είσαι ένας απ
αυτούς που έσφαξαν τον Μοντεζούμα κι αφάν
σαν το βασίλειό του...ένας απ' αυτούς που καβα
λούν τα ζώα που ονομάζουν...άλογα, και βγά
ζουν κεραυνούς και θανατερή φωτιά μέσα απ
σιδερένια ρόπαλα!»

Ανυπόμονα δάχτυλα ψηλάφησαν τον χτυπη
μένο σιδερένιο του θώρακα. Το άγγιγμά της στ
γενάτο πρόσωπό του έστειλε γαργαλητά ηδο
νής μέσα απ' το ατσάλινο κορμί του. *Πόσα έχ
ακόμα να μάθω για τις γυναίκες, εγώ που ούτ
θυμάμαι πόσες έχουν κρατήσει τα χέρια μου;* Τ
ένστικτά του τον έσπρωχναν προς αυτήν, κι αυ
τός ούτε τους αντιστεκόταν ούτε αμφέβαλλε γ
αυτά.

«Ήρθαν κι εδώ τα μαντάτα», είπε με μια απα
λή φωνή θύμησης, κοιτάζοντας την πανοπλί
του. «Μαντάτα για τη σφαγή στο νότο, στο Μεξ
κό.... Ήμουν μωρό τότε. Οι περισσότεροι αμφέ
βαλλαν, μα... όταν ο Μοντεζούμα δεν μας ξανά
στειλε φόρο υποτέλειας —»

«Φόρο υποτέλειας!» Μόλις τότε συνειδητο
ποίησε τι του έλεγε. «Φόρο υποτέλειας; Από το
Μοντεζούμα, τον αυτοκράτορα όλου του Με
ξικού;»

«Ναι. Αυτός κι οι πατεράδες του πλήρωνα
φόρο υποτέλειας στον Νεκτ Σεμερκέτ για πολ
λούς αιώνες...σκλάβους, χρυσάφι, δέρματα».

«Στον Νεκτ Σεμερκέτ;»

Αυτό το όνομα είχε ένα παράξενο άκουσμ

που δεν ήταν αζτεκικό. Σίγουρα το 'χε ακούσει κάπου αλλού...πού; Πότε; Αμυδρά, ο αντίλαλός του αναπηδούσε μέσα στις σκοτεινές σκιές του μυαλού του ντε Γκουζμάν. Το συνέδεσε με κάτι: Τη στιφή μυρωδιά του μπαρουτιού και τη μπόχα του χυμένου αίματος.

«Έχω δει άντρες σαν κι εσένα!» του είπε. «Όταν ήμουν δέκα χρονών, απομακρύνθηκα απ' την πόλη και μ' έπιασαν Τσιρικάουα». Έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό και το γυμνό της στήθος τρεμούλιασε. Ο ντε Γκουζμάν έτριξε τα δόντια του. «Με πούλησαν στους Λιπάν που με δώσανε στους Καρανκάγουας, που κατοικούν στη μακρινή ακτή του νότου κι είναι καννίβαλοι. Μια χρονιά, ένα μεγάλο πολεμικό κανώ με φτερά πλησίασε το ακρογιάλι και οι πολεμιστές των Καρανκάγουας μπήκαν στις πιρόγες τους κι άρχισαν να του ρίχνουν βέλη. Θυμάμαι καλά πως στο μεγάλο κανώ βρίσκονταν άντρες σαν κι εσένα! Έστρεψαν μεγάλους κούφιους κορμούς από μέταλλο προς τις πιρόγες και τις έκαναν κομμάτια με τους κεραυνούς που ξέρασαν από μέσα τους. Τρομοκρατημένη το έβαλα στα πόδια. Έφτασα σ' έναν καταυλισμό των Τονκέβας πού με γύρισαν πίσω στην πατρίδα μου —γιατί είναι υπηρέτες μας». Τον κοίταξε επίμονα στα μάτια. «Ποιο είναι τ' όνομά σου, μετάλλινε άνθρωπε; Τώρα μπορώ να διακρίνω πως δεν είσαστε ολόκληροι φτιαγμένοι από μέταλλο, όπως νόμιζα τότε...»

Της είπε, κι ύστερα την άκουσε να ψελλίζει τ' όνομα ψιθυριστά, προσπαθώντας να προφέρει τις λέξεις.

«Κι εσύ ποια είσαι;» τη ρώτησε. Δεν της είχε ακόμα αφήσει τον καρπό· τώρα το σιδερόφρα-

χτο μπράτσο του τυλίχτηκε γύρω απ' τη λεπτ της μέση. Εκείνη ξαφνιάστηκε και προσπάθησε να τραβηχτεί, αλλά είδε πως δεν μπορούσε να ξεφύγει χωρίς να παλέψει μαζί του κι έμεινε ακί νητη. *Έξυπνο κορίτσι,* συλλογίστηκε ο ντε Γκουζμάν.

«Το όνομά μου είναι Νεζαχουάλκα», είπε με υπεροπτικό τόνο. «Είμαι πριγκίπισσα!»

«Μπα», είπε εκείνος, και μετά προσπάθησε να κρύψει την ειρωνεία του. «Και τι γυρεύεις εδώ ντυμένη με ρούχα σκλάβας;» τη ρώτησε, ενώ ταυτόχρονα τραβολογούσε το φουστάνι της για να την κάνει να το προσέξει. Έχοντας σηκώσει μέχρι τη μέση το κοντό ρούχο, συγκράτησε το χαμόγελό του —και άφησε το χέρι του εκεί που ήταν.

Τα πανέμορφα σκούρα μάτια γέμισαν ξαφνι κά με δάκρυα κι έπεσε πάνω στο στήθος του γι να μιλήσει. «Το ξέχασα. Είμαι σκλάβα και δου λεύω στα χωράφια —έχω επάνω μου τα σημάδι απ' το βούρδουλα του επιστάτη!» Και γύρισε επ δέξια και κούνησε τον πισινό της σαν να 'θελ να του δείξει. «Εμένα, την κόρη βασιλιάδων, μ μαστιγώνουν σαν κοινή σκλάβα!»

Κοιτάζοντας τη σάρκα που του έδειχνε, ο ντ Γκουζμάν δεν είδε πουθενά ίχνη από βουρδου λιές. *Ξέρει τη δουλειά της,* σκέφτηκε από μέσ του, *και δεν είναι δύσκολο κάποιος να την πατ σει. Ωραία!* Ίσως αυτή η έξυπνη σκλάβα-πριγκ πισσα να ήταν τόσο καλή καιροσκόπος όσο κι ίδιος.

Γύρισε πάλι να τον κοιτάξει, μιλώντας γρήγ ρα και παθιασμένα. «Άκου, Ερνάνο ντ' γκουζμ. γώ, η Νεζαχουάλκα, είμαι κόρη μιας δυναστεί

βασιλιάδων. Ο Νεκτ Σεμερκέτ βασιλεύει στην Τλασκελτέκ και κάτω απ' αυτόν την πόλη εξουσιάζει ο κυβερνήτης —ο *τλακατεκάτλ*, ο Κύριος των Πολεμιστών. Ο εραστής μου, ο Ακαμπίκτλι, ήταν αξιωματικός της φρουράς του. Φυσικά, επιθυμούσα ο Ακαμπίκτλι να γίνει κυβερνήτης».

Ο ντε Γκουζμάν ένευσε. *Φυσικά. Κι έτσι σχεδίασες...*

«Μηχανορραφήσαμε. Έχω —δηλαδή, είχα— δύναμη στην Τλασκελτέκ. Όμως ο Νεκτ Σεμερκέτ το έμαθε, και θύμωσε πολύ. Θέλει να είναι ο μόνος που να διαλέγει ποιοι θα εξουσιάζουν κάτω απ' αυτόν. Ο εραστής μου προσφέρθηκε στα Τρωκτικά του Ουρανού. Εγώ υποβιβάστηκα στο επίπεδο ενός δημόσιου σκλάβου, όπως οι Τοτονάκς που οι πρόγονοί μου έφεραν μαζί τους αιώνες πριν, όταν μετανάστευσαν βόρεια».

Ώστε κατάγεται από τους Αζτέκους, λοιπόν. Κι ήρθαν εδώ στα βόρεια —αίωνες πριν!

«Ο Νεκτ Σεμερκέτ ήρθε στην Τενοκτιτλάν αιώνες κι αιώνες πριν. Κυβέρνησε εκεί για κάποιο χρονικό διάστημα, κι ύστερα μάζεψε πολλά από τα νιόπαντρα ζευγάρια και τα πήρε μαζί του μακριά στο βορρά, για να ιδρύσει εδώ μια πόλη».

«Αυτό δεν πρέπει ν' άρεσε πολύ σ' όσους μείνανε στην Τενοκτιτλάν!»

«Πράγματι, στενοχωρέθηκαν για τους τόσους πολεμιστές που χάσανε. Μα ο βασιλιάς μπορούσε.ξανά να βασιλέψει στην Τενοκτιτλάν, Ερνάνο ντ'γκουζμ. Γιατί ο Νεκτ Σεμερκέτ ήταν πανίσχυρος!»

«Να με λες Χερνάν-ντο...» η φωνή του έσβησε. Τώρα θυμήθηκε πού είχε ξανακούσει αυτό το εξόκοσμο όνομα!

Νεκτ Σεμερκέτ! Μια κραυγή απ' τα ματωμένα
χείλια ενός αζτέκου ιερέα, καθώς ξεψυχούσε ε
κείνη την τρομερή νύχτα της σφαγής. Ήταν λε
και στα τελευταία του, μες στην απόγνωσή του
να επικαλούνταν ένα δαίμονα, παρά ένα θεό. Ο
ντε Γκουζμάν θυμήθηκε και κάποιες αόριστες α
ναφορές για το βορρά. Θα πρέπει να 'ταν αυτό
το μέρος! Είχε υποθέσει πως αυτές οι διαδόσεις
ξεκινούσαν από τις ιστορίες για το Τσίμπολο κ
ήταν απλά παραμύθια! Μα το όνομα δεν ήταν αζ
τεκικό.

«Ποιος είναι ο Νεκτ Σεμερκέτ;» Και μετά πρό
σθεσε «Πριγκίπισσα Νεζαχουάλκα», για να τη
ικανοποιήσει και να τη φέρει με το μέρος του

Εκείνη έκανε μια αόριστη χειρονομία προς τ
ανατολικά. «Ήρθε απ' τον γαλάζιο ωκεανό, πο
λύ καιρό πριν. Είναι ένας πανίσχυρος μάγος, πιο
δυνατός κι απ' τον ιερέα των Τολτέκων. Ήρθε
ολομόναχος, αλλά σύντομα έγινε ο κυβερνήτης
ολόκληρου του Μεξικού! Μα ήθελε να φτιάξει τη
δικιά του πόλη, κι έτσι ήρθε στα βόρεια για να
—αχ! Ακουσέ με, σιδεράνθρωπε!» Και συνέχισε
με μεγάλη ζέση, «Ο Νεκτ Σεμερκέτ δεν γνωρίζει
τη φυλή σου! Ακόμα κι η μαγεία του δεν μπορεί
να νικήσει τον κεραυνό απ' το πολεμικό σου ρό
παλο. Βοήθα με να τον σκοτώσω, αυτόν που κυ
βερνάει εδώ κι αμέτρητες γενιές. Είμαι αυτή
που... ήμουν, κι υπάρχουν ακόμα πολεμιστές
πρόθυμοι να μ' ακολουθήσουν. Μπορώ να μαζέ
ψω μερικούς σ' ένα θάλαμο του ναού, να σου α
νοίξουν μια πύλη μέσα στη νύχτα και να σε φέ
ρουν στο ναό. Ο βοηθός του επόπτη που φυλάει
τους σκλάβους τις νύχτες είναι ένα νεαρό παλι

κάρι που μ' έχει ερωτευτεί. Θα κάνει ό,τι του ζητήσω. Μαζί, εσύ κι εγώ...»

Ο ντε Γκουζμάν ένευσε. Αναγνώριζε το χτύπημα της πόρτας απ' την τύχη του και ήξερε πότε έπρεπε ν' ανοίξει. Αν καθόταν να το καλοσκεφτεί, σίγουρα θα πελαγοδρομούσε. «Σύμφωνοι», της είπε. «Αλλά φέρε μου φαγητό». Ήταν η πρώτη μικρή δοκιμασία, η πρώτη του «διαταγή». *Το σιδερένιο ρόπαλο μπορεί να βάλει στη θέση της μια πριγκίπισσα όπως κι ένα μάγο...κοριτσάκι!*

Εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια, τσίνισε για μια στιγμή και μετά ένευσε. «Θα σου αφήσω φαγητό ανάμεσα στα θάμνα. Τώρα πρέπει να μαζέψω νερό και να γυρίσω στα περιβόλια πριν αρχίσουν να με ψάχνουν».

«Άραγε, αγαπάει κι η Νεζαχουάλκα το νεαρό παλικάρι που την έχει ερωτευτεί;» τη ρώτησε τραβώντας την πιο κοντά του.

Εκείνη μίλησε ήρεμα, κοιτώντας τον στα μάτια και με το στήθος της κολλημένο επάνω στο θώρακά του. «Η Νεζαχουάλκα θα γίνει ξανά πριγκίπισσα...όχι! *Βασίλισσα* της Τλασκελτέκ! Και δίπλα της, θα κυβερνάει ο πιο δυνατός άντρας της Τλασκελτέκ· αυτός που θ' απαλλάξει την πόλη από τον Νεκτ Σεμερκέτ».

Της έσφιξε τον καρπό για μια τελευταία φορά. «Φέρε μου φαγητό, λοιπόν, μελλοντική βασίλισσα. Και δείξε μου την πύλη».

«Πρέπει να μπεις απ' την πύλη των σκλάβων», του είπε, κι όταν εκείνος αναστέναξε, αυτή χαμογέλασε πονηρά. «Για μια μόνο φορά, Χερνάντο, θα μπεις απ' την πύλη των σκλάβων. Όπως για μια φορά ακόμα μόνο, θα μπω κι εγώ!»

Όλη εκείνη τη μέρα, έμεινε κρυμμένος ανάμεσα στους θάμνους κάτω από τις ιτιές, κι είχε πολλά να σκεφτεί ενώ φρόντιζε τα όπλα του. Περίμενε να νυχτώσει καλά, για δυο λόγους: Πρώτον, για να σιγουρευτεί πως κανείς δεν θα τον δει, και δεύτερον για να τη γεμίσει με αγωνία κι αμφιβολία για το αν θα πάει. Η Νεζαχουάλκα τον χρειαζόταν, όπως τη χρειαζόταν κι αυτός, γιατί μόλις ο μάγος έβρισκε το αργοπορημένο τέλος του, εκείνη θα γινόταν το σύμβολο της εξουσίας σ' αυτόν τον τόπο —μιας εξουσίας που θα κράταγε στα χέρια του αυτός!.

Περίμενε μέχρι που τα σύννεφα να σκεπάσουν το φεγγάρι, με την υπομονή ενός πολεμιστή με κόκκινο παρελθόν και —τώρα— χρυσό μέλλον. Τελικά, τα φεγγάρι χώθηκε σ' ένα μοναχικό σύννεφο, και ένας άντρας γλίστρησε σαν φάντασμα μέσα απ' τα έρημα περιβόλια μέχρι την Πύλη των Σκλάβων. Δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια πόρτα πάνω στο τείχος, αλλά άνοιξε αμέσως στο χτύπημά του. Ένιωσε μέσα του ν' απολαμβάνει την αγωνία της, αλλά παρατήρησε επίσης και τον αυτοέλεγχό της. Το κορμί της διαγραφόταν αχνά στο φως του μικρού λυχναριού που κρατούσε, κι ήταν ντυμένη για τελευταία φορά με το κοντό φθαρμένο της φόρεμα. Δεν είπε κουβέντα για την αργοπορία του. Δίπλα της ήταν ένας νεαρός, λίγο παραπάνω από έφηβος, κι ο ντε Γκουζμάν αναγνώρισε απάνω του τη στολή ενός βοηθού επόπτη.

Η Νεζαχουάλκα του έπιασε το χέρι μέσα στα λεπτά της δάχτυλα. Τα σιδερόφρακτα γάντια του ήταν περασμένα στη ζώνη του. «Έλα! Οι πολεμιστές μου περιμένουν!» Τον σύστησε με τον

πιο σύντομο τρόπο στον Κακουλκούν.

Οι πολεμιστές μας, θες να πεις, σκέφτηκε ο ντε Γκουζμάν, αλλά δεν είπε τίποτα. Τον οδήγησε μέσα από στενούς δρόμους και σκιερές αυλές, μέχρι την πλαϊνή πόρτα ενός μεγάλου ναού που έλαμπε στο φως του φεγγαριού όπως και τα τείχη της πόλης. Ύστερα, διέσχισαν έναν σκοτεινό διάδρομο, μέχρι που φτάσανε σ' ένα μισοφώτιστο δωμάτιο. Εκεί, μέσα σε απόλυτη σιωπή, τους περίμεναν δέκα άντρες.

Η κοφτή κραυγή της Νεζαχουάλκα έσπασε τη σιωπή. Την άλλη στιγμή, το πρόσεξε κι ο ντε Γκουζμάν· κάθε ένας απ' τους δέκα πολεμιστές της Τλασκελτέκ ήταν καθισμένος άκαμπτος στην καρέκλα του, κοιτάζοντας το κενό...με τυφλά μάτια. «Είναι...»

Ο χαμηλός φωτισμός έσβησε από ένα φύσημα αέρα που κανείς δεν κατάλαβε από πού ήρθε. Πριν, το δωμάτιο φωτιζόταν αμυδρά, τώρα είχε βυθιστεί στο απόλυτο σκοτάδι. Ο ντε Γκουζμάν άκουσε τον Κακουλκούν να ξεροκαταπίνει ακριβώς πριν ουρλιάξει η Νεζαχουάλκα. Ο Ισπανός άπλωσε το χέρι να την πιάσει, και τότε ένα δυνατό τράβηγμα του απόσπασε το μουσκέτο από το άλλο χέρι του. Ξαφνιασμένος, ξεστόμισε μια βλαστήμια, μα σαν γάτα έκανε στο πλάι, τραβώντας ταυτόχρονα με ένα στριγγό ξύσιμο το σπαθί από το θηκάρι του. Έμεινε ακίνητος, περιμένοντας μέσα στο απόλυτο σκοτάδι και τη σιωπή να δει τι θα συμβεί.

Αυτοί οι δέκα άντρες ήταν νεκροί, σκέφτηκε ο ντε Γκουζμάν, προσπαθώντας να θέσει σ' εγρήγορση όλες του τις αισθήσεις. *Έχω δει αρκε-*

τούς νεκρούς για να ξέρω. Μα...δεν είδα κανένα σημάδι.

Ένα μικρό χέρι άγγιξε το δικό του. Στη στιγμή, το άλλο του χέρι υψώθηκε, μα κατόρθωσε να σταματήσει την ενστικτώδη σπαθιά που θα έδινε· ήταν το λεπτό, μικρό χέρι μιας γυναίκας. Τα δάχτυλά της έκλεισαν μαλακά γύρω από τα δικά του. Ακουλούθησε το ευγενικό τους τράβηγμα, περπατώντας όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα μέσα στην πανοπλία του. Ο οδηγός του δεν έβγαζε κανένα ήχο, ούτε καν τον ψίθυρο των γυμνών ποδιών πάνω στην πέτρα. Ο Ισπανός κρατούσε το σπαθί του έτοιμο, αλλά κοντά στο σώμα του, έτσι που να μην κάνει θόρυβο χτυπώντας το στον τοίχο. Οδηγήθηκε μέσα από μια αψίδα και κατά μήκος ενός διαδρόμου όπου τα τριξίματα της πανοπλίας του ακούγονταν βροντερά και στοιχειωμένα. Τον πήγαινε όλο και πιο μακριά...

Πολύ πίσω του, μια γυναικεία φωνή έστειλε τον αντίλαλό της μέσα στον πέτρινο διάδρομο. Ήταν η φωνή της Νεζαχουάλκα.

Ταραγμένος από μια φρικτή υποψία, ο ντε Γκουζμάν ψαχούλεψε με τα δάκτυλά του τον καρπό του χεριού του οδηγού του. Ένας απαλός, λείος, γυναικείος καρπός... που έδινε τη θέση του λίγα εκατοστά πιο πάνω σ' ένα τριχωτό, νευρώδη βραχίωνα! Ενώ εκείνος ριγούσε, τα απατηλά δάκτυλα σφίχτηκαν πάνω στα δικά του με τρομακτική δύναμη. Ένα δαιμονιακό γέλιο έσκισε τον αέρα και αντιλάλησε μέσα στο διάδρομο. Οι τρίχες του ντε Γκουζμάν σηκώθηκαν κάτω από την περικεφαλαία του.

Πνιγμένος απ' τον τρόμο, κατέβασε το σπαθί του, χτυπώντας στα τυφλά μ' όλη του τη δύναμη.

Το ένστικτο οδήγησε τη λεπίδα του, και το φριχτό χασκόγελο μετατράπηκε σ' ένα αγωνιώδες γαργάρισμα. Τα δάχτυλα τραβήχτηκαν απ' τον καρπό του, και κάτι σωριάστηκε σπαρταρώντας στα πόδια του.

Ο Ισπανός γύρισε πίσω βιαστικά, ένω η σάρκα του είχε ανατριχιάσει. Αυτό το ακατονόμαστο έκτρωμα με τα λεπτεπίλεπτα γυναικεία χέρια σίγουρα δεν τον οδηγούσε σε κάποιο ευχάριστο μέρος. Μέ το σπαθί του να ξύνει τον τοίχο στα δεξιά και το άλλο του χέρι να τον ακουμπάει στ' αριστερά, έτρεξε κατά μήκος του κατασκότεινου διαδρόμου. Το σπαθί του βρήκε κάποιον ανοικτό χώρο, κι έστριψε προς τα κει. Σύντομα το χέρι του πέρασε απ' την πέτρα σε κάτι που του φάνηκε για μέταλλο, κι ανακάλυψε μια πόρτα. Την άνοιξε εύκολα. Η απειροελάχιστη λάμψη κάποιου μακρινού φωτός τον οδήγησε αριστερά.

Συνειδητοποιώντας πως θα μπορούσε να διακρίνει αν κάποιος ερχόταν προς το μέρος του, θηκάρωσε το σπαθί του καθώς προχωρούσε. Τράβηξε και τις δυο πιστόλες. Το φως δυνάμωνε, καθώς περπατούσε, μέχρι που βρέθηκε σε κάποιο είδος γαλαρίας που έβλεπε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο από κάτω. Από μια ξύλινη κουπαστή, έσκυψε κάτω και κοίταξε προς το μέρος απ' όπου μια φωνή ερχόταν στ' αυτιά του, ξερή κι απαθής σαν σκόνη από μούμια.

Ένα κάλυπτρο κι η πλάτη ενός θρόνου από τον πιο κατάμαυρο έβενο, έκρυβαν αυτόν πού ήταν καθισμένος επάνω του, μα κάποιος —ή κάτι— καθόταν εκεί, και μιλούσε. Οι υπηρέτες του, ανθρώπινοι ή όχι, είχαν κάνει γρήγορη δουλειά, γιατί μπροστά του βρίσκονταν ο Κακουλ-

κούν κι η Νεζαχουάλκα. Ολόγυμνος, ο νεαρός κρεμόταν από μια χρυσή αλυσίδα απ' το ταβάνι. Ακριβώς από κάτω του, ένα χρυσό μαγκάλι σήκωνε σύννεφα γαλάζιας ομίχλης που μερικές φορές τον σκέπαζαν μέχρι τη μέση.

Τα δόντια του ντε Γκουζμάν τρίξανε. Είχε ξαναδεί αυτή την ομίχλη, και τώρα καταλάβαινε πώς οι πολεμιστές της Νεζαχουάλκα είχαν πεθάνει χωρίς κανένα σημάδι στα κορμιά της.

Εκείνη ήταν ξαπλωμένη πάνω σ' έναν χρυσό βωμό σκεπασμένο με πολύτιμα πετράδια, δεμένη με ανοιχτά χέρια και πόδια, γυμνή όπως κι ο νεαρός που την αγαπούσε. Λεπτές χρυσές αλυσίδες της κρατούσαν τους καρπούς και τους αστραγάλους. Διεσταλμένα απ' το φόβο, τα πανέμορφα μάτια της κοιτούσαν τρομαγμένα προς τα πάνω. Ο Ισπανός είδε πως ακριβώς από πάνω της ένα κυκλικό άνοιγμα τρυπούσε τη θολωτή οροφή της μεγάλης αίθουσας, φανερώνοντας ένα δίσκο σκοτεινού νυχτερινού ουρανού, πασπαλισμένου μ' αστέρια.

Από τον μαύρο θρόνο, η φωνή ακούστηκε χωρίς κανένα πάθος. Ήταν ήρεμη, και τα λόγια της ανελέητα. «Ήσουν ηλίθια που εμπιστεύτηκες έναν ξωμερίτη με το μπαστούνι του κεραυνού. Η δύναμή του είναι πολύ κατώτερη απ' τη δική μου, ανόητη μικρή σκλάβα που κάποτε ήσουν πριγκίπισσα. Εύκολα έχασε το μπαστούνι του κεραυνού, κι ένα παιδί του σκοταδιού τον έχει τώρα οδηγήσει στο λάκκο με τους κροταλίες. Όλα για το τίποτα, μικρή μου Νέζα. Είχες τη ζωή σου και μια εύκολη δουλειά στα περιβόλια· τώρα, η σάρκα σου θα προσφέρει μια λιχουδιά στα Τρωκτικά του Ουρανού».

Μια δυνατή κραυγή απόγνωσης και φόβου βγήκε από το λαρύγγι της νεαρής γυναίκας.

Ο ντε Γκουζμάν κοίταξε γύρω του, απομακρύνθηκε από την κουπαστή και κατέβηκε βιαστικά τη σκάλα. Στο κάθε χέρι του έσφιγγε μια πιστόλα. Καθώς έφτανε τη βάση της σκάλας, άκουσε την τρομαγμένη κραυγή της Νεζαχουάλκα κι ένα ήχο σαν πανί που το χτυπούσε ο άνεμος —ή σαν ξερό θρόισμα γιγάντιων φτερών. Ο κονκισταδόρας έτρεξε προς μια αψιδωτή είσοδο.

Παναγιά Παρθένα! Είδε ένα εφιαλτικό πλάσμα να κατεβαίνει από το άνοιγμα της οροφής. Αυτό το φριχτό τέρας του ουρανού ήταν χωρίς αμφιβολία η πηγή για όλους τους θρύλους για βρυκόλακες και άρπυιες. Όπως έλεγε κι ο Κορονάντο, κάθε μύθος είχε τη βάση του στην πραγματικότητα.

Φαίνεται, όμως, πως μπορεί να σκοτωθεί, συλλογίστηκε ο ντε Γκουζμάν. Βγήκε απ' την αψιδωτή είσοδο και σημάδεψε, χρησιμοποιώντας την πιστόλα του αριστερού χεριού, μιας κι είχε ακόμα χρόνο. Ο σκουρόχρωμος αιματορουφήχτρας, με φτερά που είχαν άνοιγμα πάνω από πέντε μέτρα, κοιτούσε το θύμα του σαν κάποιον που έχει μπροστά του ένα πιάτο με το πιο εκλεκτό κρέας. Ο κρότος της πιστολιάς δεκαπλασιάστηκε σε ένταση μέσα στην μεγάλη αίθουσα...το ίδιο και τ' αποτελέσματά της. Με το κεφάλι του διαλυμένο, το τέρας παραπάτησε. Ένα νύχι έσκισε το γυμνό δέρμα ψηλά στο μηρό της γυναίκας κι ύστερα, το Τρωκτικό των Ουρανών σπαρτάρισε και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Χωρίς να σταματήσει, ο ντε Γκουζμάν γύρισε να κοιτάξει τον σκεπαστό, εβένινο θρόνο. Αν κι

ο κονκισταδόρας είχε ξεκάνει δυο απαίσια πλά- σματα εκείνη τη νύχτα, και τώρα ήταν έτοιμος ν' αντικρίσει κι ένα τρίτο, όλο του το κορμί τρε- μούλιασε. Ο άντρας μπροστά του ήταν πολύ γέ- ρος...μα το τρέμουλο του ντε Γκουζμάν ήρθε σαν αντίδραση στο αιωνόβιο αλλά και αγέραστο σα- τανικό βλέμμα των φωτεινών μαύρων ματιών.

«Πολύ ωραία τα κατάφερες», είπε ο ρασοφο- ρεμένος γέρος με ήρεμη φωνή. «Ηλίθιε! Γρήγο- ρα, κάποιοι άλλοι θα κατέβουν απ' τον ουρανό, και θα βρουν το ανοιγμένο σου λαρύγγι να τους περιμένει αχνιστό!»

Ο ντε Γκουζμάν καταλάβαινε πως αυτός ο ά- ντρας είχε ηλικία πολλών αιώνων και ήταν δια- βολικός από τη φύση του αλλά κι απ' τη θέλησή του. Ήξερε πως κατείχε αλλόκοτες δυνάμεις — και τώρα, έβλεπε το κοκαλιάρικο χέρι του να ση- κώνεται.

«Ο ηλίθιος είχε δυο πιστόλια», είπε ο ντε Γκουζμάν και τον πυροβόλησε σχεδόν εξ ε- παφής.

Ο Νεκτ Σεμερκέτ πήρε μισή στροφή με μια πνιγμένη κραυγή και το χέρι του σταμάτησε τη χειρονομία που έκανε για να σφίξει το στήθος του. Καθώς παραπατούσε προς τα πίσω, με τα φοβερά του μάτια καρφωμένα πάνω στον Ισπα- νό, ο ντε Γκουζμάν απόρησε με το πόσο εύκολα είχε εκπληρώσει το σκοπό του. Ο Νεκτ Σεμερκέτ εξαφανίστηκε *μέσα στον τοίχο.*

Ενώ ο ντε Γκουζμάν κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια τον άδειο τοίχο που είχε καταπιεί τον ε- χθρό του, η Νεζαχουάλκα του φώναξε αδύναμα. Ο Ισπανός γύρισε το κεφάλι και μετά έτρεξε προς το βωμό. Σηκώνοντας το βλέμμα, είδε πολ-

λά σχήματα να φτεροκοπούν ανάμεσα σ' αυτόν και τ' αστέρια. Τα χέρια του έτρεμαν, καθώς ά- νοιγε τις αλυσίδες από συμπαγές χρυσάφι, πα- ρατηρώντας πως το αίμα απ' τη νυχιά στο μηρό της είχε ήδη πήξει. Το κόψιμο δεν ήταν βαθύ.

«Τι είναι αυτό που δημιουργεί την ομίχλη», τη ρώτησε καθώς αυτή ανασηκωνόταν.

«Βιάσου! Πέρασε μέσα από το μυστικό του πέρασμα και σε λίγο θα καταφθάσουν κι άλλοι!» είπε με φωνή τρομαγμένου παιδιού, και μόνο α- φού εκείνος την ταρακούνησε βίαια, του έδειξε ένα μεγάλο χάλκινο δοχείο. «Η σκόνη που είναι εκεί μέσα —μια χούφτα από δαύτη μπορεί ν' α- φανίσει ολόκληρο στρατό!»

«Κουνήσου, γυναίκα», της είπε, και μια στιγμή αργότερα αναποδογύρισε το δοχείο μέσα στο χρυσό μαγκάλι, κάτω από το πτώμα του Κακουλ- κούν. «Αυτοί οι αιμορουφήχτρες δαίμονες θα βρουν μια ωραία έκπληξη αντί για φαγητό ετού- τη τη φορά. Τώρα —οδήγησέ με σ' αυτόν!»

«Από δω», του είπε εκείνη αρπάζοντας ένα λυ- χνάρι. «Βιάσου!»

Χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στον άντρα που την αγαπούσε και που τώρα κρεμόταν νεκρός μέσα σ' ένα τεράστιο σύννεφο γαλάζιας ομί- χλης, οδήγησε τον ντε Γκουζμάν έξω από το δω- μάτιο. Εκείνος σταμάτησε για να κλείσει πίσω του μια τεράστια μπρούντζινη πόρτα και μετά την ακολούθησε μέσα από παράξενους διαδρό- μους που έμοιαζαν αζτέκικης κατασκευής, αλλά όμως δεν ήταν. Σταμάτησε έκπληκτος, καθώς βγήκαν σε μια μεγάλη και φαρδιά αίθουσα.

Οι μακρόστενοι τοίχοι ήταν γεμάτοι με σειρές από όρθια πετρωμένα κορμιά. Υπήρχαν Τολτέ-

κοι, Αζτέκοι, Τοτονάκ, Τονκέγουα, Λιπάν και Το
ρικάουα των πεδιάδων, όπως επίσης και πολεμ
στές άλλων φυλών, άγνωστων στον Ισπανό. Ε
βλεπε άντρες με πλουμιστά λοφία που ενστικτω
δώς καταλάβαινε πως είχαν γεννηθεί και πεθ
νει πριν από τον πατέρα του πατέρα το
Μοντεζούμα, ίσως και πριν από τις μέρες το
θρυλικού Ελ Σιντ.

Μέσα στο αλλόκοτο μέρος, τη ματιά τραβού
σε περισσότερο το τεράστιο καθιστό άγαλμα ε
νός άντρα που το κεφάλι του φαίνονταν να συ
δυάζει τα χαρακτηριστικά και το σχήμα τόσ
μιας γουρουνίσιας όσο και μιας γαϊδουρινής κε
φαλής. Μπροστά και κάτω από το άγαλμα υπήρ
χε ένα λείο πέτρινο τραπέζι, και πίσω του ήτα
καθισμένος ο Νεκτ Σεμερκέτ. Στα λεπτά χείλι
του ζαρωμένο του προσώπου υπήρχε ένα χαμό
γελο αυτοσαρκασμού. Το ματοβαμμένο χέρι του
έσφιγγε ακόμα το στήθος του. Με το άλλο χέρ
ο πανάρχαιος κυβερνήτης της Τλασκελτέκ του
έκανε νόημα να πλησιάσει.

«Έλα, κάθισε μαζί μου. Κάθισε μαζί με τον
Νεκτ Σεμερκέτ της Αιγύπτου, μεσα στον οποίο
ο Σέθις κατοικεί εδώ και δεκάδες αιώνες. Με νί
κησες, τριχοπρόσωπε βάρβαρε. Πεθαίνω από έ
να όπλο που δίνει τέλος στην πολεμική ικανότη
τα και την εξυπνάδα και θα κάνει τον άνθρωπο
ακόμα πιο σκληρό».

«Καλύτερα κοντά σου παρά κοντά σ' αυτούς»,
είπε ο ντε Γκουζμάν και άρπαξε το λυχνάρι από
το χέρι της Νεζαχουάλκα. Εκείνη είχε μείνει κο
καλωμένη, κοιτάζοντας τον άνθρωπο που την εί
χε κάνει σκλάβα. Ο ντε Γκουζμάν ακούμπησε τη
μικρή φλόγα πάνω στο τραπέζι. «Αν προσπαθή

σεις να χρησιμοποιήσεις τη σατανική νεκρομαντεία σου επάνω μου, θα πεθάνεις μια ώρα αρχύτερα, Νεκτ Σεμερκέτ».

«Λίγα λεπτά ζωής παραπάνω είναι πολύ σημαντικά για μένα, τώρα που χιλιετίες ζωής φτάνουν στο τέλος τους. Κάθισε ειρηνικά και πες μου για τον κόσμο που έχεις γνωρίσει».

«Ο Νεκτ Σεμερκέτ της Αιγύπτου...μιας Αιγύπτου προ πολλού πεθαμένης, θα έβαζα στοίχημα».

«Και θα το κέρδιζες. Ήταν οι Πτολεμαίοι που με έδιωξαν απ' τις Θήβες και την ίδια την Αίγυπτο. Αν και δίδαξα σ' αυτούς τους απλοϊκούς ανθρώπους πώς να μετράνε και να καταγράφουν το χρόνο, έχω χάσει το λογαριασμό των αιώνων. Το πλοίο μου ναυάγησε έξω απ' την ακτή του Μεξικού. Οι τέχνες μου ήταν τότε πανίσχυρες, όπως πολλοί απ' την πατρίδα μου θα μπορούσαν να βεβαιώσουν, αν ήταν ζωντανοί, αλλά εδώ έγιναν ακόμα πιο φοβερές. Δεν ήταν δύσκολο να κάνω τον εαυτό μου Άρχοντα όλου του Μεξικού...βαρέθηκα, όμως, να κυβερνώ ηλίθιους άγριους, και ήρθα εδώ στο βορρά για να χτίσω μια δική μου πόλη. Έμαθα πως η ράτσα σου σκότωσε μέσα στην απληστία της τον Μοντεζούμα». Το χασκόγελό του έγινε πνιχτό βήξιμο. Έσφιξε ακόμα περισσότερο το στήθος του. «Σ' ετούτη την πόλη υπάρχουν θησαυροί ακόμα μεγαλύτεροι απ' αυτούς που άρπαξε ο Κορτέζ απ' την Τενοχτιτλάν».

«Γι' αυτούς έχω έρθει».

«Για να τους μεταφέρεις πέρα απ' τη θάλασσα, στους αχόρταγους βασιλιάδες σου;»

Το χαμόγελο του ντε Γκουζμάν δεν ανταπα-

κλόταν στα μάτια που ήταν παγερά καρφωμ
πάνω στον αιγύπτιο ημίθεο. «Τα έχω βαρεθε
τά. Ο θησαυρός της Τλασκελτέκ θα γίνει δ
μου... όπως κι η πριγκίπισσα που θα καθίσει
θρόνο της...όπως κι η ίδια η Τλασκελτέκ!»

«Τότε είσαι ένας ικανός άνθρωπος, που,
.κι εμένα —και τη Νέζα, από κει— δεν κάνει λ
και σκέφτεται πρώτα για τον εαυτό του. Ωραί
Ο Νεκτ Σεμερκέτ έβηξε και μίλησε με δυσκο
«Τουλάχιστον δεν ήταν κάποιος μισθοφόρος
θεό του το χρήμα ή την απατηλή ανοησία
ονομάζεται πατριωτισμός, που σκότωσε εμέ
τον αιωνόβιο. Έλα,όμως. Πες μου για τον κόσ
που αυτά τα παιδιά δεν γνώρισαν ποτέ».

Έτσι, ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν κάθισε
συζήτησε με κάποιον που είχε ζήσει αμέτρητο
αιώνες, κάποιον που ήταν η ενσάρκωση ενός
ού της αρχαίας Αιγύπτου. Το φυτίλι του λυχ
ριού ανάμεσά τους είχε αρχίσει να χαμηλώ
κι ο ντε Γκουζμάν παραλίγο να υποκύψει σε μ
αόρατη και βουβή γητειά. Όταν πήγε να μετα
νήσει το πόδι του, συνειδητοποίησε πως ένας
στός μαγείας τυλιγόταν γύρω του. Ένιωθε σ
το πόδι του να είχε βυθιστεί σε πηχτό σιρό

«Τέρας!» γρύλισε ξαφνικά, διακόπτοντας τ
άλλο στη μέση μιας φράσης του. «Προσπαθε
να με μαγέψεις!» Ορμώντας αργά μπροστά, λ
και βρισκόταν μέσα σε κινούμενη άμμο, ο ν
Γκουζμάν χτύπησε το χέρι του Νεκτ Σεμερκ
—το ματοβαμμένο χέρι που έσφιγγε το τρυ
μένο ράσο του.

Αμέσως, η αίσθηση πως ήταν βυθισμένος μ
σα σε πηχτό, κολλώδες σιρόπι, έφυγε από πά
του —αλλά την ίδια στιγμή, ο Αιγύπτιος σηκώ

κε για να φανερώσει πως κάτω από το τραπέζι κρατούσε ένα κυρτό σπαθί.

«Ανόητο παιδάριο!» φώναξε, κάνοντας το γύρο του τραπεζιού, ενώ τα σκούρα ράσα του θρόιζαν γύρω του. «Ηλίθιε που δεν έχεις ζήσει ούτε δυο εικοσάδες χρόνια! Έσπασες το ξόρκι μου, αλλά δεν τελείωσες μαζί μου. Νομίζεις πως ένα μετάλλινο μπαλάκι θα μπορούσε να ξεκάνει τον Νεκτ Σεμερκέτ;»

Μόνο αφήνοντας τον εαυτό του να πέσει πίσω απ' το σκαμνί που καθόταν, ο ντε Γκουζμάν γλίτωσε μια σπαθιά που θα τον διαπερνούσε —και μόνο κλοτσώντας το ρασοφορεμένο πόδι εμπόδισε τον Αιγύπτιο να τον σουβλίσει καθώς ήταν πεσμένος ανάσκελα. Η πανοπλία του σύρθηκε και κλάγγησε πάνω στην πέτρα, καθώς κύλησε απεγνωσμένα στο πλάι. Ύστερα, ο κονκισταδόρας σηκώθηκε όρθιος, με το σπαθί στο χέρι. Ευχόταν τώρα να είχε το μυαλό να ξαναγεμίσει τις πιστόλες του πριν ξεκινήσει!

Η κυρτή λεπίδα του γέρου έμοιαζε με λευκή φωτιά γύρω από τον Ισπανό, και με κάθε απελπισμένη απόκρουση, ένιωθε τη φριχτή ζέστα του μαγικού όπλου. Καμιά δική του επίθεση δεν είχε βρει το στόχο της, αν και κατάφερνε να κρατάει το κυρτό σπαθί μακριά του. Μια μόνο φορά ο Αιγύπτιος τον χτύπησε στην πανοπλία, κι ο ντε Γκουζμάν βόγγηξε από την αφόρητη θερμότητα.

Ο Νεκτ Σεμερκέτ είχε την πλάτη του στραμμένη προς το λυχνάρι όταν αυτό τρεμόπαιξε κι έσβησε. Τη στιγμή που η φλόγα χανόταν, ο ντε Γκουζμάν έκανε ένα μεγάλο βήμα στο πλάι κι άλλο ένα μπροστά, χτυπώντας απελπισμένα προς

το πλάι για να πετύχει τον μαύρο δάιμονα π
το σκοτάδι τον προδώσει. Η μια λεπίδα χτύπη
την άλλη και σπίθες τινάχτηκαν γύρω τους.
οι δυο άντρες ούρλιαξαν, ο ντε Γκουζμάν α
την καυτή θερμότητα που σχεδόν τον έκανε
αφήσει το σπαθί του. Αλλά ο άνθρωπος από
παρελθόν έκανε προς τα πίσω —και μια μακρ
συρτη κραυγή έδωσε στον ντε Γκουζμάν να
ταλάβει τι παγίδα τού ήταν στημένη. Η καταπ
κτή που είχε ανοίξει δίπλα στα πόδια του ήτ
προορισμένη γι' αυτόν κι όχι για τον Νεκτ Σεμε
κέτ! Πριν η πόρτα της καταπακτής σφαλίσει
ντε Γκουζμάν άκουσε το σούρσιμο πολλών
διών κάτω απ' τα πόδια του.

Λαχανιασμένος και στάζοντας ιδρώτα, ο κο
κισταδόρας βρήκε τη Νεζαχουάλκα μέσα σ
σκοτάδι. «Σίγουρα δεν μπορεί να τη γλιτώσει
απ' τα δαγκώματα μιας ντουζίνας φιδιών!»

«Ελπίζω πως όχι», είπε εκείνη και σφίχτηκε
πάνω του.

Ο ντε Γκουζμάν χαμογέλασε μέσα στο σκοτ
δι, γιατί στα χέρια του κρατούσε την καινούρ
κυβερνήτρα της Τλασκελτέκ —κι έτσι και τη
δια την πόλη!

Βγήκαν βιαστικά από την καταραμένη αίθο
σα των νεκρών, κι οι τεράστιες πόρτες σφρά
σαν με θόρυβο πίσω τους. Έτρεξαν μέσα α
σκοτεινούς διαδρόμους που δεν τους δια
ντευαν πια ο Νεκτ Σεμερκέτ και τα δαιμόνιά το

Το πρωί, η Νεζαχουάλκα, που κατά μυστήρ
τρόπο δεν είχε ακουστά κανένας πριν τον ερ
μό του ντε Γκουζμάν, ανήγγειλε στο λαό πως
πιτέλους η μακρόχρονη εξουσία του καταρα

νου Νεκτ Σεμερκέτ είχε πάψει να υπάρχει κι ότι αυτή ήταν δικαιωματικά η βασίλισσά τους. Ο σωτήρας όλων τους θα γινόταν αντιβασιλέας. Καθώς γύρισε για να τους τον παρουσιάσει, ο ντε Γκουζμάν χαμογέλασε και ξαναπέρασε στη ζώνη το πιστόλι που κρατούσε για να βεβαιωθεί πως η Νεζαχουάλκα δεν θα μετάνιωνε την τελευταία στιγμή να κάνει την αναγγελία.

Αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν δει ούτε είχαν ακούσει ποτέ πιστολιά. Ο κυβερνήτης έδωσε στον ντε Γκουζμάν μια θαυμάσια ευκαιρία να επιδείξει τη δύναμή του. Ο ινδιάνος αρχηγός κυβερνούσε πολύ άνετα κάτω απ' τις οδηγίες του Νεκτ Σεμερκέτ και δεν είχε καμιά διάθεση να παραδώσει την εξουσία σ' έναν άγνωστο και σε μια κοπέλα που μόλις χθες ήταν σκλάβα στα χωράφια.

Ο ντε Γκουζμάν πυροβόλησε μόνο μια φορά. Ο κυβερνήτης και το σπαθί του κατρακύλησαν απ' τα σκαλιά του ναού. Χίλια γόνατα έπεσαν στο χώμα, μπροστα στον άντρα που στεκόταν δίπλα στη νέα τους βασίλισσα.

Ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν γύρισε κι είδε πως τον κοιτούσε.Χαμογέλασε. «Πες τους τον τίτλο μου», διέταξε ο στρατιώτης την κόρη των βασιλιάδων. «Θέλω να με ονομάζουν... Κονκισταδόρ!»

Έτσι κι έγινε. Κανείς δεν ήξερε, λίγες μέρες αργότερα, πως η «αδιαθεσία» που κράτησε τη βασίλισσα μακριά απ' τους υπηκόους της ήταν ένα σκισμένο χείλι και μια μεγάλη μελανιά στο μάγουλο, πέρα από τ' άλλα σημάδια του ντε Γκουζμάν σε λιγότερο ορατά σημεία του κορμιού της, μιας και δεν ήταν ποτέ του υπομονετι-

κός άνθρωπος ή τρυφερός εραστής.
Όταν εμφανίστηκε ξανά, ήταν για ν' αναγγ
λει πως ο στρατός πρόκειτο ν' αρχίσει εκπαίδ
ση και ότι υπήρχαν ορισμένες ουσίες στη γη π
ο Κονκισταδόρ ήθελε να βρουν και να εξορ
ξουν. Ο ντε Γκουζμάν δεν είχε αμφιβολίες π
το κάρβουνο, το θειάφι και η ποτάσσα μπορ
σαν να βρεθούν εκεί κοντά. Αν οι Κορονάντο
άλλοι Τσιρικάουα έφταναν μπροστά στα τεί
της Τλασκελτέκ, δεν θα έβρισκαν ανίδεους
γριους άλλά άφθονο μπαρούτι κι άντρες που
'ξεραν να το χρησιμοποιούν. Οι άνθρωποι δεν
ξεραν ακόμα πως κάτω από τη βασιλική χλαμύ
της φορούσε το φουστάνι μιας σκλάβας, σκισμ
νο, αν και δεμένο αρκετά σφιχτά για να της υπε
θυμίζει συνεχώς πως ήταν γυναίκα του Κον
σταδόρ που κυβερνούσε την Τλασκελτέκ.

Η ζωή του ντε Γκουζμάν μόλις είχε αρχίσ
μα η σκλαβιά της Νεζαχουάλκα δεν είχε πάρ
τέλος.

Κι όμως, την ίδια νύχτα ο κονκισταδόρ είδ
στον ύπνο του κάποιον άνδρα να τον πλησιάζ
Τα μάτια του ρασοφόρου ήταν γεμάτα από κακ
και διαβολικότητα κι από τη γνώση αμέτρητω
αιώνων. Απεγνωσμένα, ο ντε Γκουζμάν προσπ
θησε να σύρει το σπαθί του. Έπειτα, μέσα στ'
νειρό του, συνειδητοποίησε πως κοιμόταν κ
προσπάθησε να ξυπνήσει. Δεν τα κατάφερε.

«Κανένας ξωμερίτης δεν θα κυβερνήσει στη
πόλη μου», του είπε ο Νεκτ Σεμερκέτ. «Οι κοκκ
νόδερμοι άνθρωποι των πεδιάδων έρχονται κ
τά πάνω σου, φονιά και άπληστε ηλίθιε, και δε
πρόκειται να ξεφύγεις απ' τα μαχαίρια και τα π
λέκια τους».

Μέσα στο όνειρό του, ο ντε Γκουζμάν είδε τον αιωνόβιο μάγο να ανεβαίνει με κόπο τα σκαλιά του μεγάλου ναού, μ' ένα μεγάλο καφετί λεκέ στο μπροστινό μέρος του ράσου του. Όταν έφτασε στην κορυφή, σήκωσε ένα τεράστιο σφυρί και, παραπατώντας, άρχισε να χτυπάει ξανά και ξανά το τεράστιο σήμαντρο που κρεμόταν εκεί. Οι αντίλαλοί του, που μοιάζανε με κεραυνούς, αντήχησαν αμέτρητες φορές μέσα στο μυαλό του ντε Γκουζμάν Είδε με τρόμο ρωγμές να εμφανίζονται στα τείχη της πόλης και μετά ένα ολόκληρο κομμάτι τους να καταρρέει. Ύστερα είδε τους γυμνούς, χαλκόδερμους άντρες των πεδιάδων να μπαίνουν ουρλιάζοντας στην πόλη του. Τη δική του πόλη, που η απόχτησή της ήταν το αποκορύφωμα μιας ζωής καιροσκοπισμού, απληστίας και φονικών.

Ξύπνησε στραβοκαταπίνοντας και λουσμένος στον ιδρώτα... κι άκουσε γύρω του κραυγές και ουρλιαχτά, και πάνω απ' όλα το βρόντο του γιγάντιου σημάντρου.

Θα πρέπει να ειπωθεί πως ο Χερνάντο ντε Γκουζμάν σκότωσε πάνω από μια ντουζίνα απ' τους εχθρούς του και πως, ακόμα και την ώρα που ξεψυχούσε, κατάφερε να χώσει το σπαθί του στην κοιλιά του πολεμιστή που το ρόπαλό του του πολτοποίησε το κεφάλι πάνω σ' ένα από τα σκαλιά του ναού.

Μόνο όταν κάθε άντρας, γυναίκα και παιδί είχαν σφαγιαστεί και τα ξυπόλυτα πόδια είχαν πλατσουρίσει στο αίμα, εμφανίστηκε η γαλάζια ομίχλη μέσα απ' το ναό. Κάθε ένας απ' τους Τσιρικάουα πήγε να συναντήσει τα θύματά του, πεθαίνοντας ακαριαία. Ο τελευταίος απ' αυτούς εί-

δε τον ρασοφορεμένο άντρα στα σκαλιά του
ού να χειρονομεί προς τους ουρανούς και γύ
ψε να του ρίξει ένα βέλος. Μα η ομίχλη ήταν
λύ γρήγορη κι η Τλασκελτέκ έγινε μια πό
νεκρών. Ολοι είχαν πεθάνει —εκτός από τ
Νεκτ Σεμερκέτ.

Κι εκείνος συνέχιζε να χειρονομεί και
μουρμουρίζει, προφέροντας επικλήσεις πο
πιο αρχαίες ακόμα κι απ' τη γλώσσα που τις
στόμιζε, σε μια διάλεκτο που κανένας δεν μιλ
σε πια.

Τελικά, έπαψε. Παραπατώντας, σωριάστη
στα γόνατα. «Πεθαίνω μέσα σε μια πόλη νεκρ
Όμως... πεθαίνοντας... παίρνω μαζί μου το
νιά μου... και την πόλη μου».

Ούτε ο Κορονάντο, ούτε κανένας άλλος βρ
κε ποτέ τη μυθική πόλη του Τσίμπολο, που ήτ
στην πραγματικότητα η Τλασκελτέκ. Η γη τ
κατάπιε ύστερα απ' τα μάγια του Νεκτ Σεμερκ
—που πεθαίνοντας, την είχε πάρει μαζί του.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΜΠΑΜΠΟΥΛΚΟΥΝΤ

του Λόρδου Ντάνσανι

Ο Λόρδος Ντάνσανι (1878-1957) θεωρείται ένας από τους πρωτοπόρους της ηρωικής φαντασίας και από πολλούς ο σπουδαιότερος εκπρόσωπός της. Είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς μέσα σε λίγες γραμμές την περιπετειώδη ζωή του. Ήταν κυνηγός άγριων ζώων, καθηγητής φιλολογίας, πρωταθλητής σκακιού, θεατρικός συγγραφέας και αξιωματικός του βρετανικού στρατού. Ασφαλώς, πιο γνωστός θα μείνει για τα εξήντα περίπου υπέροχα μυθιστορήματα και διηγήματά του. Αριστουργήματά του, όπως οι «Θεοί της Πεγκάνα», «Οι Μύθοι των Τριών Ημισφαιρίων», «Η Κόρη του Βασιλιά των Ξωτικών» ή «Το Σπαθί του Βέλεραν» θεωρούνται κλασικά στο είδος τους αν και είναι πολύ δυσεύρετα στις μέρες μας. Εδώ, παρουσιάζεται για πρώτη φορά στα ελληνικά το διήγημά του «Η Πτώση της Μπαμπουλκούντ», μια ιστορία που αν ήταν πίνακας θα 'χε θαμπά παστέλ χρώματα κι αν ήταν μουσικό κομμάτι θα παιζόταν με λύρα και φλογέρα. Γεμίζει την καρδιά θαυμασμό, αλλά και θλίψη, για το μεγαλείο του αρχαίου κόσμου που ίσως ποτέ να μην ξαναρθεί.

Θ.Μ.

Μια μέρα, είπα: «Τώρα θα σηκωθώ και θα πάω να δω την Μπαμπουλκούντ, την Πόλη των Θαυμάτων. Έχει μια ηλικία με τη Γη· έχει γι' αδέλφια της τ' αστέρια. Οι αρχαίοι Φαραώ που ήρθαν κατακτώντας από την Αραβία, ήταν αυτοί που την είδαν για πρώτη φορά, ένα μοναχικό βουνό στη μέση της ερήμου, και σκάλισαν πύργους και κρεμαστούς κήπους πάνω σ' αυτό το βουνό. Κατάστρεψαν έναν από τους λόφους του Θεού, μα έφτιαξαν την Μπαμπουλκούντ. Δεν είναι χτισμένη, αλλά σκαλισμένη· τα παλάτια της είναι ένα με τους κρεμαστούς της κήπους. Δεν υπάρχει πουθενά ένωση ή χαραματιά. Δική της είναι η ομορφιά της νιότης του κόσμου. Θωρεί τον εαυτό της σαν τον ομφαλό της Γης, κι έχει τέσσερις πύλες που κοιτάζουν τα Έθνη. Εξω απ' την πύλη της Ανατολής είναι καθισμένος ένας κολοσσιαίος πέτρινος θεός. Με το φως της αυγής, το πρόσωπό του κοκκινίζει. Όταν το πρωινό ηλιόφωτο του ζεσταίνει τα χείλια, αυτά ανοίγουν και προφέρουν τις λέξεις ''Οον Οομ''. Η γλώσσα στην οποία μιλάει είναι πολύ καιρό νεκρή, κι όλοι όσοι τον λάτρευαν είναι μαζωμένοι στους τάφους τους, έτσι που κανένας δεν γνωρίζει τι σημαίνουν τα λόγια που προφέρει την αυγή. Μερικοί λένε πως χαιρετίζει τον ήλιο σαν ένας θεός έναν

άλλο, στη γλώσσα που οι Αθάνατοι μιλούν,
λοι πάλι λένε πως αναγγέλλει τον ερχομό
μέρας κι άλλοι πως τα λόγια του είναι μια πρ
δοποίηση. Μα και σε κάθε άλλη πύλη υπάρχει
τι θαυμαστό, που δεν μπορείς να το πιστέψ
αν δεν το δεις με τα ίδια σου τα μάτια».

Έτσι, μάζεψα τρεις φίλους, και τους είπα: «
μαστε αυτό που έχουμε δει κι αυτό που έχου
γνωρίσει. Ας ταξιδέψουμε μέχρι την Μπαμπο
κούντ, έτσι που οι καρδιές μας να γεμίσουν
μορφιά και οι ψυχές μας ν’ αγιάσουν».

Ναυλώσαμε ένα πλοίο και ταξιδέψαμε μέ
απ’ τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, και ξεχάσα
όλα όσα είχαμε δει στις γνώριμές μας πόλε
Πετάξαμε τις σκέψεις τους από πάνω μας σ
λεκιασμένο λινό, κι ονειρευόμασταν μονάχα τ
Μπαμπουλκούντ.

Όταν φτάσαμε στη χώρα που η Μπαμπο
κούντ δοξάζει με την ομορφιά της, νοικιάσα
ένα καραβάνι με καμήλες κι άραβες οδηγο
και τ’ απομεσήμερο ξεκινήσαμε για το τριήμε
ταξίδι που θα μας έφερνε μπροστά στα λευ
τείχη της Μπαμπουλκούντ. Η κάψα του ήλ
μας χτύπαγε από τον ανοιχτόγκριζο ουρανό
η κάψα της ερήμου μας ζεματούσε από κάτ

Κοντά στο ηλιοβασίλεμα, σταματήσαμε
δέσαμε τ’ άλογά μας, ενώ οι Άραβες ξεφόρ
σαν τις προμήθειες απ’ τις καμήλες τους κι ά
ψαν μια φωτιά από ξερά θάμνα. Με το σούρου
βλέπετε, η ζέστα της ερήμου πετά άξαφνα
κριά της σαν πουλί. Εκείνη την ώρα, ένας τ
διώτης που ερχόταν από το νότο, καβάλα σε
καμήλα, μας πλησίασε. Όταν έφτασε κοντά, ε
του είπα:

«Έλα να καθίσεις ανάμεσά μας, γιατί στην έρημο όλοι οι άνθρωποι είναι αδελφοί. Θα σου δώσουμε κρέας και κρασί ή, αν στο απαγορεύει η πίστη σου, κάποιο άλλο ποτό που να μην έχει καταραστεί ο προφήτης».

Ο ταξιδιώτης κάθισε σταυροπόδι δίπλα μας πάνω στην άμμο κι απάντησε:

«Ακούστε, κι εγώ θα σας μιλήσω για την Μπαμπουλκούντ, την πόλη των Θαυμάτων. Η Μπαμπουλκούντ βρίσκεται λίγο κάτω από το μέρος που ο Οονράνα, ο Ποταμός του Μύθου, κυλάει μέσα στα Νερά του Θρύλου, την πανάρχαιη κοίτη του Φλεγαθάνη. Μαζί, μπαίνουν τραγουδώντας στην πόλη από τη βορινή πύλη. Απ’ τον παλιό καιρό κυλούσανε μές στα σκοτάδια, κάτω απ’ το λόφο που ο Νέχεμωθ, ο πρώτος των Φαραώ, σκάλισε κι έφτιαξε την Πόλη των Θαυμάτων. Στείροι κυλούν μέσα στην έρημο, ο καθένας στο δρόμο που του είναι ορισμένος, και ζωή δεν έχουν σε καμιά τους όχθη, μέχρι που φτάνουν στην Μπαμπουλκούντ και ποτίζουν τον ιερό πορφυρό κήπο για τον οποίο τραγουδούν όλα τα έθνη. Οι μέλισσες όλου του κόσμου τον επισκέπτονται σε μυστικό προσκύνημα κάθε δειλινό, μέσα από άγνωστους δρόμους του αέρα. Κάποτε, απ’ το μισόφωτο βασίλειό του, απ’ όπου κυβερνάει εξίσου με τον ήλιο, το φεγγάρι είδε την Μπαμπουλκούντ, ντυμένη μες στον πορφυρό της κήπο και την ερωτεύτηκε. Ζήτησε να την κάνει δική του, μα η Μπαμπουλκούντ το έδιωξε κλαμένο, γιατί είναι ομορφότερη απ’ όλα τα αστέρια, τις αδελφές της. Οι αδελφές της την επισκέπτονται κάθε βράδι στην παρθενική της κάμαρα. Ακόμα κι οι θεοί μιλάνε μερικές φορές για

την Μπαμπουλκούντ, ντυμένη καθώς είναι
τον πορφυρό της κήπο. Ακούστε με, γιατί διακ
νω από τα μάτια σας πως δεν έχετε αντικρί
ακόμα την Μπαμπουλκούντ· βλέπω μέσα το
μιαν ανησυχία και μιαν ανικανοποίητη αποθυμ
Ακούστε. Μέσα στον κήπο που σας λέω, υπάρ
μια λίμνη που δεν έχει όμοια ή ταίρι της στον κ
σμο· σύντροφος γι' αυτή δεν μπορεί να βρεθ
ανάμεσα σ' όλες τις λίμνες. Οι όχθες της εί
από γυαλί, το ίδιο κι ο βυθός της. Μεγάλα ψάρ
με λέπια χρυσά και άλικα κολυμπάνε πέρα δώ
μέσα της. Είναι συνήθιο του ογδοηκοστού δε
τερου Νέχεμωθ (που κυβερνά στις μέρες μ
την πόλη), να 'ρχεται μόλις πέσει το σούρουπ
και να καθίζει μόνος του κοντά στη λίμνη. Τ
ίδια ώρα, οχτακόσιοι σκλάβοι κατεβαίνουν απ
σκάλες μέσα σε σπηλιές κάτω απ' τη λίμνη. Τ
τρακόσιοι απ' αυτούς κρατούν πορφυρά φαν
ρια και βαδίζουν ο ένας πίσω απ' τον άλλο, α
την ανατολή προς τη δύση, και τετρακόσιοι κρ
τούν πράσινα φανάρια και βαδίζουν ο ένας πίσ
απ' τον άλλο, από τη δύση προς την ανατολή. Ο
δυο σειρές διασταυρώνονται ξανά και ξανά,
μια με την άλλη, καθώς οι σκλάβοι κάνουν κ
κλους, και τα τρομαγμένα ψάρια πεταρίζουν κ
σπαρταρούν πέρα-δώθε».

Ενώ ο ταξιδώτης μιλούσε, η νύχτα έπεσε, θ
βερή και κρύα, κι εμείς τυλιχτήκαμε στις κουβέ
τες μας και ξαπλώσαμε στην άμμο, με τις αδε
φές της Μπαμπουλκούντ να μας κοιτούν από ψ
λά. Όλη τη νύχτα, η έρημος μιλούσε για πολλ
πράγματα, απαλά και ψιθυριστά, μα δεν μπορ
να πω τι έλεγε. Μονάχα ο άνεμος το 'ξερε, κι
άμμος, που σηκώθηκε, αναδεύτηκε και κατακά

σε πάλι. Ενώ η νύχτα κυλούσε, αυτοί οι δυο ανακάλυψαν τ' αχνάρια μας που είχαν ταράξει την ιερή τους έρημο, και πάλεψαν από πάνω τους μέχρι που τα σκέπασαν. Ύστερα, ο άνεμος μεγιασε κι η άμμος έπεσε. Ύστερα, ο άνεμος καταλάθηκε ξανά, κι η άμμος χόρεψε. Κι αυτό έγινε πολλές φορές, ενώ όλη την ώρα η έρημος ψιθύριζε λόγια ακατανόητα.

Αποκοιμήθηκα για λίγο και ξύπνησα πριν την ανατολή, νιώθοντας πολύ παγωμένος. Άξαφνα, ο ήλιος αναπήδησε και φλόγισε τα πρόσωπά μας· όλοι πετάξαμε τις κουβέρτες μας στο πλάι και σηκωθήκαμε. Φάγαμε και ξεκινήσαμε πάλι για το νότο. Το καταμεσήμερο αναπαυτήκαμε και μετά συνεχίσαμε πάλι. Σ' όλο μας το ταξίδι, η έρημος παρέμενε απαράλλαχτη, σαν ένας βραχνάς που βασανίζει ασταμάτητα κάποιον ταλαίπωρο που κοιμάται.

Συχνά συναντούσαμε στο δρόμο μας ταξιδιώτες που έρχονταν από την Πόλη των Θαυμάτων, και μπορούσε να δει κανείς ένα φως και μια πληρότητα στα μάτια τους, που είχαν δει την Μπαμπουλκούντ.

Το ίδιο απόγευμα, ένας άλλος οδοιπόρος μας πλησίασε, κι εμείς τον χαιρετίσαμε, λέγοντας:

«Θέλεις να φας και να πιεις μαζί μας, μιας κι όλοι οι άνθρωποι είν' αδέλφια μέσα στην έρημο;»

Αυτός κατέβηκε απ' την καμήλα του, κάθισε δίπλα μας, και είπε:

«Οταν το φως του πρωινού φέγγει πάνω στον κολοσσό του Νεμπ, κι ο Νεμπ μιλήσει, όλοι οι μουσικοί του Βασιλιά Νέχεμωθ ξυπνούν με μιας στην Μπαμπουλκούντ.

»Στην αρχή, τα δάχτυλά τους ψηλαφίζουν τ
χρυσές τους άρπες ή χαϊδεύουν τεμπέλικα τ
βιολιά τους. Οι νότες του κάθε οργάνου αρχ
ζουν να βγαίνουν όλο και πιο καθάριες, σαν π
λαργοί που σηκώνονται μέσα απ' την πρωιν
δροσιά, μέχρι που ξαφνικά δένουν όλες μαζί κ
μια καινούρια μελωδία γεννιέται. Έτσι, κάθ
πρωί, οι μουσικοί του Βασιλιά Νέχεμωθ δημιουρ
γούν ένα καινούριο θαύμα για την Πόλη τω
Θαυμάτων· δεν είναι, βλέπετε, κοινοί μουσικό
ντηδες, αλλά μαέστροι της μελωδίας, αρπαγμέ
νοι πολύν καιρό πριν και κουβαλημένοι με πλοί
απ' τα Νησιά των Ασμάτων. Με τον ήχο της μου
σικής, ο Νέχεμωθ ξυπνάει μες στο ανατολικ
δωμάτιο του παλατιού του, το οποίο είναι σκαλ
σμένο στη μορφή ενός μεγάλου μισοφέγγαρο
με μάκρος έξι χιλιόμετρα, και βρίσκεται στη βο
ρεινή μεριά της πόλης. Στα παράθυρα του πιο α
νατολικού δωματίου ρίχνει ο ήλιος της ακτίνε
του κάθε ξημέρωμα και στα παράθυρα του π
δυτικού, όταν δύει το βράδι.

»Όταν ο Νέχεμωθ ξυπνά, καλεί τους σκλ
βους του, που κουβαλούν ένα φορείο γεμάτο κ
μπανάκια, όπου ο βασιλιάς μπαίνει ντυμένος μ
μια ελαφριά νυχτικιά. Οι σκλάβοι τρέχουν κ
τον μεταφέρουν στο Δωμάτιο του Λουτρού, πο
'ναι φτιαγμένο από όνυχα, ενώ τα μικρά καμπ
νάκια κουδουνίζουν καθώς τρέχουν. Όταν ο Νέ
χεμωθ βγει από κει, λουσμένος κι αρωματισμέ
νος, οι σκλάβοι ξαναρχίζουν το τρέξιμο και το
μεταφέρουν στην Ανατολική Αίθουσα των Σ
μποσίων, όπου ο Βασιλιάς παίρνει το πρώτο το
γεύμα εκείνης της μέρας. Ύστερα, μέσα από το
μεγάλο, λευκό διάδρομο που τα παράθυρά το

κοιτάζουν όλα προς τον ήλιο, ο Νέχεμωθ φτάνει μέσα στο φορείο του στην Αίθουσα Ακροάσεων των Πρέσβεων του Βορρά, που είναι ολόκληρη στολισμένη με πραμάτειες απ' το βορρά.

»Παντού τριγύρω, βλέπει κανείς κεχριμπαρένια στολίδια και κύπελλα σκαλισμένα απ' το σκούρο βορεινό κρύσταλλο, και στα πατώματά της είναι απλωμένες γούνες απ' τις ακτές της Βαλτικής.

»Σε διπλανά δωμάτια είναι αποθηκευμένο το περιζήτητο φαγητό των σκληρών ανθρώπων του Βορρά, μαζί με το δυνατό τους κρασί, χλωμό στην όψη, μα φλόγα σκέτη όταν το γευτείς. Εκεί δέχεται ο Βασιλιάς τους βάρβαρους πρίγκιπες από τις παγωμένες χώρες. Έπειτα, οι σκλάβοι τον μεταφέρουν γρήγορα στην Αίθουσα Ακροάσεων των Πρέσβεων της Ανατολής, όπου οι τοίχοι είναι σκεπασμένοι με τυρκουάζ και στολισμένοι με ρουμπίνια απ' την Κεϋλάνη. Εκεί μέσα, οι θεοί είναι οι θεοί της Ανατολής, όλες οι κουρτίνες είναι υφασμένες στην καρδιά της θαυμαστής Ινδίας, κι όλα τα γλυπτά έχουν γίνει με τη θαυμαστή τέχνη των νησιών. Αν κάποιο καραβάνι απ' την Ινδία ή την Κίνα τύχει να βρεθεί στην πόλη, είναι συνήθιο του Βασιλιά να προσκαλεί εκεί μέσα τους Μανδαρίνους και τους Μογγόλους και να συζητάει μαζί τους, μιας κι απ' την Ανατολή έρχονται όλες οι τέχνες κι οι γνώσεις του κόσμου, κι οι άνθρωποι από κει ξέρουν να συζητάνε όμορφα. Ύστερα, ο Νέχεμωθ περνάει μέσα στις άλλες Αίθουσες Ακροάσεων, και δέχεται, ίσως, κάποιον Σεΐχη των Αράβων που πέρασε τη μεγάλη έρημο από τα δυτικά ή κάποια πρεσβεία απ' τους λιγόλογους λαούς του Νότου που έ-

χουν έρθει να του δώσουν τα σεβάσματά τους. Όλη την ώρα, οι σκλάβοι με το φορείο τρέχουν προς τα δυτικά, ακολουθώντας τον ήλιο, έτσι που πάντα ο ήλιος να ρίχνει τις ακτίνες του μέσα στο δωμάτιο που κάθεται ο Νέχεμωθ, ενώ η μουσική κάποιας απ' τις ορχήστρες του έρχεται ασταμάτητα ηδονική μέχρι τ' αυτιά του. Όταν το μεσημέρι πλησιάσει, οι σκλάβοι τρέχουν σε δροσερά σύδεντρα που βρίσκονται πάνω στους κρεμαστούς κήπους της βορινής μεριάς του παλατιού, ξεχνώντας το κυνήγι του ήλιου. Η ζέστη κατανικά τη διάνοια των μουσικών, κι ένα ένα, τα χέρια τους πέφτουν απ' τα όργανά τους μέχρι που κάθε μελωδία παύει. Εκείνη τη στιγμή, αποκοιμιέται κι ο Νέχεμωθ, κι οι σκλάβοι ακουμπούν κάτω το φορείο και πλαγιάζουν δίπλα του. Τούτη την ώρα, η πόλη νεκρώνει κι η σιωπή καλύπτει το παλάτι του Νέχεμωθ και τους τάφους των αρχαίων Φαραώ. Ακόμα κι οι κοσμηματοπώληδες που πουλάνε πετράδια για πρίγκιπες στην αγορά, παύουν τα παζαρέματά τους και σταματούν να τραγουδούν. Στην Μπαμπουλκούντ, βλέπετε, ο πωλητής ρουμπινιών τραγουδάει το τραγούδι του ρουμπινιού, κι ο πωλητής ζαφειριών, το τραγούδι του ζαφειριού, και κάθε πετράδι έχει το δικό του τραγούδι, έτσι που ο κάθε έμπορος, με το τραγούδι του διαλαλεί και φανερώνει τι πραμάτεια πουλάει.

»Όλοι, όμως, αυτοί οι ήχοι παύουν την ώρα του μεσημεριού, κι οι κωσμηματοπώλες της αγοράς ξαπλώνουν σ' όποια σκιά μπορούν να βρουν, ενώ οι πρίγκιπες γυρίζουν στα δροσερά κατώγια των παλατιών τους. Μια μεγάλη σιωπή κρέμεται

στον λαμπερό αέρα, πάνω απ' την Μπαμπουλκούντ.

»Όταν το απόγευμα δροσίσει, κάποιος απ' τους μουσικούς του Βασιλιά που κοιμόταν ονειρευόμενος την πατρίδα του, ξυπνάει και χαϊδεύει με τα δάχτυλά του την άρπα του. Μαζί με τη μουσική, βγαίνει και κάποια ανάμνηση του ανέμου, καθώς φυσάει μέσα από τα δέντρα των βουνών, στα Νησιά των Ασμάτων. Για χάρη της ανάμνησης αυτής, ο μουσικός βγάζει σπαραχτικούς θρήνους μέσα απ' την ψυχή της άρπας του, ξυπνώντας τους συντρόφους του. Ύστερα, όλοι μαζί φτιάχνουν ένα τραγούδι για την πατρίδα τους, υφασμένο από κουβέντες που λένε στο λιμάνι όταν αράζουν τα πλοία κι από ιστορίες που λένε στα καλύβια για τους ανθρώπους των αλλοτινών καιρών. Μια-μια, η κάθε ορχήστρα ακολουθεί στο τραγούδι, κι η Μπαμπουλκούντ, η πόλη των Θαυμάτων, πάλλεται μ' ένα καινούριο θαύμα. Εκείνη την ώρα, ξυπνάει κι ο Νέχεμωθ, κι οι σκλάβοι πετάγονται όρθιοι και μεταφέρουν το φορείο στην άλλη άκρη του παλατιού, ανάμεσα στο νότο και στη δύση, για να μπορέσει ο βασιλιάς να δει τον ήλιο ξανά. Τα κουδουνάκια του φορείου ξαναρχίζουν να ηχούν· οι φωνές των κοσμηματοπώληδων τραγουδούν ξανά το τραγούδι του σμαραγδιού και του ζαφειριού· οι άνθρωποι μιλάνε απ' τα μπαλκόνια, οι ζητιάνοι κλαψουρίζουν στους δρόμους, οι μουσικοί ξαναπιάνουν δουλειά, κι όλοι οι ήχοι δένουν μαζί σ' ένα μούρμουρο, που είναι η φωνή της Μπαμπουλκούντ καθώς μιλάει στο δειλινό.

»Ο ήλιος πέφτει όλο και πιο χαμηλά, μέχρι

που ο Νέχεμωθ, ακολουθώντας τον, φτάνει μαζί με τους λαχανιασμένους σκλάβους του στον μεγάλο πορφυρό κήπο, για τον οποίο σίγουρα θα 'χει τραγούδια κι η χώρα σας, απ' όποια χώρα και να 'στε.

»Εκεί βγαίνει από το φορείο του κι ανεβαίνει σ' έναν ελεφάντινο θρόνο στημένο στη μέση του κήπου και που κοιτάζει δυτικά. Εκεί κάθεται μόνος, παρακολουθώντας τον ήλιο μέχρι που να χαθεί εντελώς. Εκείνη την ώρα, το πρόσωπο του Νέχεμωθ σκυθρωπιάζει. Πολλοί τον έχουν ακούσει να μουρμουρίζει την ώρα του ηλιοβασιλέματος: ''Ακόμα κι εγώ, ακόμα κι εγώ''. Μ' αυτό τον τρόπο ο Βασιλιάς Νέχεμωθ κι ο ήλιος τελειώνουν την περιπλάνησή τους πάνω απ' την Μπαμπουλκούντ.

»Λίγο αργότερα, όταν τ' αστέρια βγουν για να κοιτάξουν με ζήλεια την ομορφιά της πόλης των Θαυμάτων, ο Βασιλιάς πηγαίνει σ' ένα άλλο σημείο του κήπου και κάθεται σ' ένα ανάκλιντρο από οπάλιο, ολομόναχος, δίπλα στην όχθη της ιερής λίμνης. Είναι η λίμνη που οι όχθες και ο βυθός της είναι φτιαγμένα από γυαλί και τη φωτίζουν από κάτω σκλάβοι με πορφυρά και πράσινα φώτα, κι είναι ένα απ' τα επτά θαύματα της Μπαμπουλκούντ. Τρία απ' αυτά τα θαύματα είναι στη μέση της πόλης και τέσσερα στις πύλες της. Υπάρχει η λίμνη για την οποία σας μιλώ, κι ο πορφυρός κήπος που σας ανέφερα και που 'ναι θαύμα ακόμα και για τ' αστέρια. Ύστερα είναι ο Ονγκ Ζβάρμπα, για τον οποίο επίσης θα σας πω. Τα θαύματα στις πύλες είναι τα εξής: Στην πύλη της ανατολής, ο Νεμπ. Στην πύλη του βορρά, το θαύμα του ποταμού και των γεφυριών του. Βλέπετε, ο Ποταμός του Μύθου γίνεται ένα με τα Νερά του Θρύλου στην έρημο έξω απ' την πόλη, και κυλάει κάτω από μια πύλη από ατόφιο χρυσάφι και κάτω από πολλά γεφύρια, φανταστικά σκαλισμένα κι ένα με την κάθε όχθη. Το θαύμα της δυτικής πύλης είναι ο Άνολιθ κι ο σκύλος Βοθ. Ο Άνολιθ κάθεται έξω από τη δυτική πύλη και κοιτάζει προς την πόλη. Είναι ψηλότερος απ' οποιοδήποτε πύργο ή παλάτι, γιατί το κεφάλι του έχει σκαλιστεί απ' την κορφή του αρχαίου λόφου. Έχει δυο μάτια από ζαφείρια με τα οποία αντικρίζει την Μπαμπουλκούντ, και το θαύμα είναι πως τα μάτια του είναι σήμερα στις ίδιες κόγχες που βρίσκονταν κι όταν πλάστηκε ο κόσμος, μόνο που τότε τα σκέπαζε μάρμαρο που τρίφτηκε κι αφαιρέθηκε έτσι που να δουν το φως της μέρας και τα ζηλιάρικα αστέρια. Ο σκύλος Βοθ που κάθεται δίπλα του είναι πιο μεγάλος κι από λιοντάρι. Κάθε τρίχα πάνω στην πλάτη του έχει σκαλιστεί ξεχωριστά, η χαίτη του είναι σηκωμένη και τα δόντια του γυμνά. Όλοι οι Νέχεμωθ λατρεύουνε τον Άνολιθ, αλλά ο λαός προσεύχεται στο σκύλο Βοθ, γιατί είναι νόμος απαράβατος να μην έχει κανείς εκτός απ' τον Νέχεμωθ δικαίωμα να λατρέψει τον Θεό Άνολιθ. Το θαύμα στην πύλη του νότου είναι το θαύμα της ζούγκλας, γιατί έρχεται μ' όλη της τη σκοτεινή κι αταξίδευτη θάλασσα από δέντρα, τίγρεις και ορχιδέες, περνώντας στην πόλη μέσα από μια μαρμάρινη πύλη του τείχους. Από κει πέρα απλώνεται σ' ένα χώρο με μάκρος μίλια πολλά. Είναι αρχαιότερη από την Πόλη των Θαυμάτων, γιατί κατοικούσε από

παλιά σε μια κοιλάδα του βουνού απ᾽ όπου ο Νέχεμωθ, ο πρώτος Φαραώ, σκάλισε την Μπαμπουλκούντ.

»Το ανάκλιντρο από οπάλιο πάνω στο οποίο κάθεται ο Βασιλιάς τα δειλινά, βρίσκεται στην άκρη της ζούγκλας κι οι αναρριχώμενες ορχιδέες έχουν προ πολλού περάσει τα βλαστάρια τους μέσα απ᾽ τα σκαλίσματά του, τραβηγμένες από τα φώτα της λίμνης, και τώρα ανθούν εκεί μ᾽ όλη τους τη μεγαλοπρέπεια. Κοντά στο ανάκλιντρο αυτό, βρίσκονται και τα χαρέμια του Νέχεμωθ.

»Ο Βασιλιάς έχει τέσσερα χαρέμια — το ένα αποτελείται από γεροδεμένες γυναίκες των βουνών του βορρά, το δεύτερο από μελαχρινές κι εξωτικές γυναίκες της ζούγκλας, το τρίτο από γυναίκες της ερήμου με διαβατάρικες ψυχές και το τελευταίο από πριγκίπισσες του δικού του γένους, που τα καστανά τους μάγουλα κοκκινίζουν από το αίμα των αρχαίων Φαραώ και που συναγωνίζονται την Μπαμπουλκούντ με την εκπληκτική ομορφιά τους και δεν γνωρίζουν τίποτα για την έρημο, τη ζούγκλα ή τους γυμνούς λόφους του βορρά. Αυτές οι τελευταίες δεν έχουν κανένα στολίδι πάνω τους, και τα φορέματά τους είναι απλά, γιατί γνωρίζουν πως ο Νέχεμωθ βαριέται την υπερβολική πολυτέλεια. Είναι, λοιπόν, όλες αστόλιστες, εκτός από μια, την πριγκίπισσα Λίντεριθ, που φοράει επάνω της το Ονγκ Ζβάρμπα και τα τρία μικρότερα θαλασσινά πετράδια. Τέτοιο πετράδι σαν το Ονγκ Ζβάρμπα δεν υπάρχει ούτε πάνω στο τουρμπάνι του Νέχεμωθ, ούτε ακόμα κι ανάμεσα στους βυθισμένους θησαυρούς. Ο ίδιος θεός που έπλασε τη Λίντεριθ έπλασε και το Ονγκ Ζβάρμπα, πολύν καιρό

πριν. Αυτή και το πετράδι φέγγουν μαζί με ένα φως, και δίπλα τους λάμπουν και τ᾽ άλλα τρία μικρότερα θαλασσινά πετράδια.

»Ενώ ο Βασιλιάς κάθεται στο οπάλινο ανάκλιντρό του δίπλα στην ιερή λίμνη, κι ενώ οι ορχιδέες ανθίζουν γύρω του, όλοι οι ήχοι παύουν. Ο ήχος από τα πατήματα των σκλάβων, καθώς κάνουν κουρασμένα ατέλειωτους γύρους, δεν βγαίνει ποτέ στην επιφάνεια. Από ώρα πολλή, οι μουσικοί έχουν αποκοιμηθεί και τα χέρια τους έχουν πέσει άτονα πάνω στα όργανά τους. Οι φωνές της πόλης έχουν σβήσει. Ίσως κάποια βραδιά, ο αναστεναγμός μιας γυναίκας της ερήμου να μοιάσει με τραγούδι ή κάποια καυτή καλοκαιρινή νύχτα μια γυναίκα των λόφων να ψελλίσει χαμηλόφωνα ένα τραγούδι του χιονιού· όλη τη νύχτα, μέσα στον πορφυρό κήπο, κελαϊδάει ένα αηδόνι· όλα τ᾽ άλλα είναι βουβά· τ᾽ αστέρια που κοιτάζουν την Μπαμπουλκούντ ανατέλλουν και δύουν, και το ψυχρό δυστυχισμένο φεγγάρι αρμενίζει ολομόναχο ανάμεσά τους καθώς η νύχτα κυλά· τελικά, η σκοτεινή μορφή του Νέχεμωθ, του ογδοηκοστού δεύτερου στη δυναστεία του, σηκώνεται, κι απομακρύνεται αθόρυβα».

Ο ταξιδιώτης έπαψε να μιλάει. Για ώρα πολλή, τα καθαρά αστέρια, οι αδελφές της Μπαμπουλκούντ, έλαμπαν επάνω του καθώς μιλούσε, κι ο άνεμος είχε σηκωθεί κι είχε ψιθυρίσει στην άμμο, κι η άμμος μυστικά μετακινιόταν πέρα δώθε. Κανείς από μας δεν είχε κοιμηθεί κι ούτε καν κινηθεί από τη θέση του, όχι τόσο από θαυμασμό για τη διήγηση που ακούγαμε, αλλά απ᾽ τη σκέψη πως σε δυο μόλις μέρες θα βλέπαμε όλα αυτά τα θαύματα με τα ίδια μας τα μάτια.

Ύστερα, τυλιχτήκαμε με τις κουβέρτες μας και πλαγιάσαμε με τα πόδια μας προς τ' αποκαΐδια της φωτιάς μας. Κοιμηθήκαμε όλοι με μιας, και μές στα όνειρά μας η δόξα της Πόλης των Θαυμάτων γινόταν ακόμα πιο μεγάλη.

Ο ήλιος σηκώθηκε και φλόγισε τα πρόσωπά μας, κι όλη η έρημος λαμπύρισε απ' το φως του. Σηκωθήκαμε κι ετοιμάσαμε πρωινό, κι όταν αποφάγαμε, ο ταξιδευτής μας αποχαιρέτησε. Εμείς προσευχηθήκαμε για την ψυχή του στο θεό της χώρας απ' όπου ερχόταν, κι αυτός προσευχήθηκε για τις δικές μας στο θεό του λαού μας. Λίγο αργότερα, ένας οδοιπόρος που ταξίδευε με τα πόδια, μας πρόφτασε στο δρόμο. Φόραγε έναν κουρελιασμένο καφετί μανδύα και φαινόταν σαν να περπατούσε όλη τη νύχτα. Ήταν βιαστικός, αλλά συνάμα και κουρασμένος, κι έτσι όταν του προσφέραμε φαγητό και νερό, τα δέχτηκε μ' ευχαρίστηση. Όταν τον ρωτήσαμε πού πήγαινε, εκείνος μας αποκρίθηκε: «Στην Μπαμπουλκούντ». Του είπαμε πως κι εμείς για κει τραβούσαμε, και του προσφέραμε μια καμήλα για να καβαλήσει, αλλά αυτός μας απάντησε με τρόπο παράξενο:

«Όχι, περάστε μπροστά μου. Είναι θλιβερό να μην έχετε αντικρίσει την Μπαμπουλκούντ ενώ ήσασταν ζωντανοί τις μέρες που στεκόταν ακόμα. Προχωρήστε μπροστά μου κι αγναντέψτε την, κι ύστερα φύγετε αμέσως μακριά, και γυρίστε στο βορρά».

Αν και δεν καταλαβάμε κουβέντα του, εκείνος επέμενε να μας αφήσει, κι έτσι συνεχίσαμε το ταξίδι μας προς το νότο και τελικά, κατά το μεσημέρι, φτάσαμε σε μια όαση φοίνικες μ' ένα πηγάδι στη μέση. Εκεί ποτίσαμε τις καμήλες μας, γεμίσαμε τα παγούρια μας και ξεκουράσαμε τα μάτια μας μέσα στην πρασινάδα, μένοντας για πολλές ώρες στη σκιά. Όταν το απόγευμα είχε προχωρήσει για τα καλά, ταξιδέψαμε αρκετό δρόμο ακόμη και καταυλίσαμε λίγο μετά το πέσιμο του ήλιου. Καθώς καθόμαστε γύρω από τη φωτιά, ο άντρας με τα κουρέλια μας έφτασε πάλι, μιας κι όπως φαινόταν περπατούσε όλη τη μέρα. Του δώσαμε ξανά φαγητό και νερό, και μέσα στο δειλινό μας μίλησε πάλι:

«Είμαι ένας υπηρέτης του Κυρίου, του Θεού του λαού μου, και πάω για δικό του θέλημα στην Μπαμπουλκούντ. Είναι η πιο όμορφη πόλη στον κόσμο· καμιά δεν έχει υπάρξει σαν κι αυτήν, κι ακόμα και τ' αστέρια του Θεού ζηλεύουν την ομορφιά της. Είναι ολόλευκη, αλλά ροδαλές φλέβες διαπερνούν όλους τους δρόμους και τα σπίτια της, και μοιάζουν σαν φλόγες μέσα στη λευκή ψυχή ενός γλύπτη και σαν την αποθυμιά μες στον Παράδεισο. Έχει σκαλιστεί από έναν ιερό λόφο, και δεν την έχουν φτιάξει σκλάβοι, αλλά καλλιτέχνες που 'ταν ερωτευμένοι με τη δουλειά που έκαναν. Δεν πήραν τα σχέδιά τους απ' τα σπίτια των ανθρώπων, μα ο καθένας έφτιαξε ό,τι έβλεπε με τα μάτια της ψυχής του, και σκάλισε πάνω στο μάρμαρο το όνειρό του. Πάνω στην οροφή μιας απ' τις αίθουσες του παλατιού, φτερωτά λιοντάρια κάθονται σαν νυχτερίδες. Το μέγεθος του καθενός είναι το ίδιο μ' αυτό των λεόντων του Θεού και τα φτερά τους είναι πιο μεγάλα απ' όποια έχει φτιάξει ποτέ η φύση. Το ένα βρίσκεται πάνω απ' τ' άλλο, κι είναι πιο πολλά απ' όσα μπορεί κανείς να μετρήσει, κι όλα σκαλι-

σμένα απ' το ίδιο μονοκόμματο μάρμαρο. Η ίδια η αίθουσα έχει σκαλιστεί μέσα σ' αυτό το κομμάτι και βρίσκεται καθισμένη πάνω στα σκαλισμένα κλαριά ενός σύδεντρου από μαρμαρένιες φτέρες, καμωμένο απ' το χέρι κάποιου λιθοξόου της ζούγκλας που πρέπει να τις αγαπούσε πολύ. Πάνω απ' τον Ποταμό του Μύθου, που γίνεται ένα με τα Νερά του Θρύλου, περνούν γέφυρες καμωμένες να μοιάζουν με τα δέντρα της βιστέριας και του λαβούρνου. Εκατοντάδες άλλα υπέροχα κατασκευάσματα υπάρχουν, κι είναι προϊόντα της αποθυμιάς των ψυχών λιθοξόων που 'ναι νεκροί από πολύν καιρό. Αχ, είναι πανέμορφη η λευκή Μπαμπουλκούντ, πανέμορφη στ' αλήθεια· μα είναι και περήφανη, κι ο Κύριος, ο Θεός του λαού μου είδε την περηφάνια της και τις προσευχές του Νέχεμωθ να κατευθύνονται προς το φριχτό εξάμβλωμα, τον Άνολιθ, κι όλο το λαό να πιστεύει στον Βοθ. Είναι πεντάμορφη η Μπαμπουλκούντ, μα, αλίμονο, δεν μπορώ να την ευλογήσω. Θα μπορούσα να ζω αιώνια σ' έναν από τους κρεμαστούς της κήπους, κοιτάζοντας τη μυστηριώδη ζούγκλα στο κέντρο της και τις ορχιδέες που σκαρφαλώνουν μέσ' απ' το σκοτάδι για να στρέψουν τα πρόσωπά τους προς τον ουρανό. Μεγάλος θα 'ταν ο έρωτάς μου για την Μπαμπουλκούντ, αλλά είμαι ο υπηρέτης του Κυρίου, του Θεού του λαού μου, κι ο βασιλιάς έχει αμαρτήσει λατρεύοντας το είδωλο του Άνολιθ κι ο λαός με το να παρακαλάει τον Βοθ. Αλίμονο σε σένα, Μπαμπουλκούντ, αλίμονο που δεν μπορώ ακόμα και την τελευταία στιγμή να γυρίσω πίσω. Αύριο πρέπει να προφητέψω εναντίον σου και να σε καταραστώ, Μπαμπουλκούντ. Όμως

εσείς, ταξιδιώτες, που μου φερθήκατε τόσο ευγενικά, σηκωθήτε και συνεχίστε με τις καμήλες σας, γιατί δεν μπορώ να καθυστερήσω άλλο πια να κάνω το θέλημα του Κυρίου, του Θεού του λαού μου. Πηγαίνετε και δείτε την Μπαμπουλκούντ, πριν την καταραστώ, και μετά φύγετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε προς το βορρά».

Ένα αποκαΐδι τινάχτηκε απ' τη φωτιά κι έριξε ένα παράξενο φως στα μάτια του κουρελιασμένου ξένου. Σηκώθηκε με μιας, κι ο σκισμένος του μανδύας στροβιλίστηκε γύρω του σαν μεγάλη φτερούγα πουλιού. Δεν είπε τίποτε άλλο, μα στράφηκε προς τα νότια και χάθηκε μες στο σκοτάδι προς την κατεύθυνση της Μπαμπουλκούντ. Μια μεγάλη σιωπή έπεσε σ' όλον τον καταυλισμό, κι ήρθε στα ρουθούνια μου μια μυρωδιά καπνού. Όταν κι η τελευταία φλόγα έσβησε στη φωτιά, αποκοιμήθηκα, μα ο ύπνος μου ήταν ταραγμένος από πολύ άσχημα όνειρα.

Με το ξημέρωμα, οι οδηγοί μας είπαν πως θα φτάναμε στην πόλη πριν απ' το πέσιμο της νύχτας. Ξανά προχωρήσαμε προς τα νότια, μέσα απ' την απαράλλαχτη έρημο. Μερικές φορές συναντούσαμε ταξιδιώτες που γύριζαν από την Μπαμπουλκούντ, με την ομορφιά των θαυμάτων της ακόμα νωπή μες στα μάτια τους.

Όταν στρατοπεδεύσαμε, κοντά στη μέση της μέρας, είδαμε ένα μεγάλο πλήθος να 'ρχεται τρέχοντας προς το μέρος μας απ' το νότο. Μόλις πλησίασαν κοντά, τους χαιρετίσαμε και τους ρωτήσαμε: «Τι νέα από την Μπαμπουλκούντ;»

«Δεν είμαστε απ' τη φυλή των ανθρώπων της Μπαμπουλκούντ», αποκρίθηκαν εκείνοι, «αλλά μας αιχμαλώτισαν όταν είμαστε παιδιά και μας

κουβάλησαν από τους λόφους του βορρά. Όλοι μας είδαμε σε οράματα τον Κύριο, το Θεό του λαού μας, να μας καλεί από τους λόφους Του, κι έτσι όλοι δραπετεύσαμε, τραβώντας βορινά. Στην Μπαμπουλκούντ, ο Βασιλιάς Νέχεμωθ βασανιζόταν για νύχτες από όνειρα ολέθρου που κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει. Και να τι ονειρεύτηκε ο Βασιλιάς την πρώτη νύχτα των ονείρων του: Είδε μέσα σε απόλυτη σιγή ένα κατάμαυρο πουλί να πετά πάνω απ' την πόλη, και κάτω απ' τα φτερά του η Μπαμπουλκούντ σκοτείνιασε· είδε μετά ένα πουλί ολόλευκο, που κάτω απ' τα φτερά του η Μπαμπουλκούντ φώτισε κι ύστερα τέσσερα άλλα πουλιά, εναλλάξ μαύρα και λευκά. Όταν περνούσαν τα μαύρα, η Μπαμπουλκούντ σκοτείνιαζε, κι όταν φανερώνονταν τ' άσπρα, οι δρόμοι και τα σπίτια της έλαμπαν. Μετά, όμως, το έκτο πουλί, δεν ακολούθησε άλλο, κι η Μπαμπουλκούντ χάθηκε από τη θέση της κι εκεί που βρισκόταν απόμεινε μόνο κενή έρημος κι οι ποταμοί Οονράνα και Φλεγαθένης που θρηνούσαν ολομόναχοι. Το επόμενο πρωί, όλοι οι προφήτες του Βασιλιά μαζεύτηκαν μπροστά στα είδωλά τους και τα ρώτησαν για το όνειρο, αλλά τα είδωλα δεν αποκρίθηκαν. Όταν η δεύτερη νύχτα κατέβηκε απ' τα παλάτια του Θεού, ντυμένη με πολλά αστέρια, ο Βασιλιάς Νέχεμωθ ονειρεύτηκε ξανά. Σ' αυτό του τ' όνειρο, ο Βασιλιάς είδε μονάχα τέσσερα πουλιά, μαύρα και λευκά εναλλάξ, όπως και πριν: Η Μπαμπουλκούντ σκοτείνιαζε καθώς περνούσαν τα μαύρα κι έφεγγε όταν περνούσαν τα λευκά. Μετά το τέταρτο πουλί, δεν ακολούθησε άλλο, κι η Μπαμπουλκούντ χάθηκε από τη θέση της, αφήνο-

ντας πίσω μόνο την ξεχασιάρα έρημο και τους θλιμμένους ποταμούς.

»Κι όμως, ξανά τα είδωλα δεν μιλούσαν, και κανείς δεν μπορούσε να δώσει εξήγηση στα όνειρα. Όταν η τρίτη νύχτα ήρθε απ' τα ουράνια δώματα, στολισμένη όπως κι οι αδελφές της, ξανά ο Βασιλιάς Νέχεμωθ ονειρεύτηκε. Είδε ένα πουλί ολόμαυρο να περνάει ξανά, κι η Μπαμπουλκούντ σκοτείνιασε από κάτω του κι ύστερα ένα λευκό που τη φώτισε. Μετα απ' αυτό δεν ήρθε άλλο, κι η Μπαμπουλκούντ εξαφανίστηκε. Η χρυσή μέρα ήρθε, διώχνοντας τα όνειρα στο διάβα της, κι ακόμα τα είδωλα παρέμεναν σιωπηλά κι οι προφήτες του Βασιλιά δεν μπορούσαν να δώσουν εξήγηση στο όνειρο. Μόνο ένας προφήτης στάθηκε μπροστά στον Βασιλιά και του είπε: "Τα μαύρα πουλιά, Ω Βασιλιά, είναι νύχτες και τα λευκά πουλιά μέρες...". Ήταν αυτό που φοβόταν ο Βασιλιάς, γιατί σηκώθηκε και χτύπησε με το σπαθί του τον προφήτη, που η ψυχή του πέταξε ουρλιάζοντας κι έπαψε ν' ασχολείται με νύχτες και με μέρες.

»Ήταν εψές το βράδι που ο Βασιλιάς ονειρεύτηκε το τρίτο του όνειρο, κι αυτό το πρωί δραπετεύσαμε όλοι από την Μπαμπουλκούντ. Μια μεγάλη ζέστα έχει πέσει επάνω της, κι οι ορχιδέες της ζούγκλας έχουν κρεμάσει τα κεφάλια τους. Όλη τη νύχτα οι γυναίκες του χαρεμιού απ' το βορρά ζητούσανε τους λόφους τους, θρηνώντας σπαραχτικά. Μεγάλος φόβος και κακή προαίσθηση έχει πέσει πάνω στην πόλη. Δυο φορές ο Νέχεμωθ πήγε να προσευχηθεί στον Άνολιθ, κι όλος ο λαός γονατίζει μπροστά στον Βοθ. Τρεις φορές οι μάντηδες κοίταξαν μέσα στη με-

γάλη κρυστάλλινη σφαίρα που προβλέπει το μέλλον, και τρεις φορές τη βρήκαν κενή. Πήγαν και τέταρτη φορά, αλλά και πάλι κανένα όραμα δεν τους αποκαλύφθηκε. Όλες οι φωνές έχουνε βουβαθεί στην Μπαμπουλκούντ».

Σύντομα, οι ταξιδιώτες σηκώθηκαν και πήραν πάλι το δρόμο προς το βορρά, αφήνοντάς μας μες στην απορία. Στη διάρκεια της μέρας αναπαυτήκαμε όσο μπορούσαμε, αλλά ο αέρας ήταν άπνοος και μύριζε θειάφι, κι οι καμήλες όλες ανήσυχες. Οι Άραβες έλεγαν πως αυτό προμήνυε ανεμοθύελλα, κι ένας μεγάλος άνεμος θα σήκωνε την άμμο. Με το απόγευμα σηκωθήκαμε, κι αρχίσαμε να ταξιδεύουμε βιαστικά, ελπίζοντας να βρούμε καταφύγιο πριν ξεσπάσει η θύελλα. Ο αέρας φλεγόταν ανάμεσα στην ψημένη έρημο και τον καυτό ουρανό.

Ξαφνικά, ένας άνεμος σηκώθηκε απ' το Νότο, ερχόμενος απ' τη μεριά της Μπαμπουλκούντ, κι η άμμος σηκώθηκε δημιουργώντας αλλόκοτα σχήματα. Ο άνεμος μάνιασε περισσότερο, και κλαψούριζε καθώς φυσούσε, ενώ εκατοντάδες μορφές από άμμο πέρασαν γύρω μας, κι ακούγαμε μικρές φωνές ανάμεσά τους. Γρήγορα, ο άνεμος καταλάγιασε ξαφνικά, οι φωνές έσβησαν κι ο πανικός της άμμου πέρασε. Όταν η θύελλα ξεθύμανε, ο αέρας δρόσισε, η τρομερή μυρωδιά του θειαφιού και το κακό προαίσθημα χάθηκαν, κι οι καμήλες ηρέμησαν. Οι Άραβες είπαν πως ότι ήταν να γίνει είχε γίνει, όπως ήταν η επιθυμία του Θεού.

Ο ήλιος έδυσε, και με το σούρουπο φτάσαμε στη συμβολή του Οονράνα με τον Φλεγαθένη, αλλά μες στο μισοσκόταδο δεν διακρίναμε καμιά

Μπαμπουλκούντ. Συνεχίσαμε με βιασύνη, για να φτάσουμε στην πόλη πριν πέσει η νύχτα, κι έτσι φτάσαμε στο σημείο που ο Ποταμός του Μύθου μπαίνει στην πόλη μαζί με τα Νερά του Θρύλου, αλλά και πάλι δεν είδαμε την Μπαμπουλκούντ. Παντού τριγύρω μας, υπήρχε μόνο η άμμος και τα βράχια της απαράλλαχτης ερήμου, εκτός απ' το σημείο του νότου, που βρισκόταν η ζούγκλα, με τις ορχιδέες της στραμμένες προς τον ουρανό. Τότε συνειδητοποιήσαμε πως είχαμε φτάσει πολύ αργά, κι η καταστροφή της Μπαμπουλκούντ είχε συντελεστεί. Δίπλα στην όχθη του ποταμού και μέσα στη γυμνή έρημο, ο κουρελής ήταν καθισμένος πάνω στην άμμο κι έκλαιγε πικρά με το πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες του.

Έτσι χάθηκε την ώρα των λατρειών της μπροστά στον Άνολιθ, το δισχιλιοστό και τριακοστό δεύτερο έτος της ύπαρξής της, κι έξι χιλιάδες χρόνια από την Κτίση του Κόσμου, η Μπαμπουλκούντ, η Πόλη των Θαυμάτων, που μερικοί απ' αυτούς που τη μισούσαν ονόμαζαν η Πόλη του Σκυλιού. Τη θρήνησαν από την Αραβία μέχρι την Ινδία και σ' όλη τη ζούγκλα και την έρημο. Δεν άφησε πίσω της κανένα χνάρι που να δείχνει το μέρος που στεκόταν, αλλά όλοι όσοι γνώρισαν την ομορφιά της τη θυμούνται μ' άσβεστη αγάπη και την τραγουδούν ακόμα, παρά την οργή του Θεού.

ΔΥΟ ΗΛΙΟΙ ΔΥΟΥΝ

του Καρλ Έντγουαρντ Βάγκνερ

Ο Καρλ Έντγουαρντ Βάγκνερ είναι ένας άλλος καταπληκτικός συγγραφέας άγνωστος στο ελληνικό κοινό. Διατηρεί δικό του εκδοτικό οίκο που προσπαθεί να επανεκδώσει τα καλύτερα διηγήματα που εμφανίστηκαν στο περιοδικό Weird Tales στο μεσοπόλεμο. Είναι περισσότερο γνωστός για τον ήρωά του Κέιν κι έχει εκδόσει μέχρι τώρα αρκετά βιβλία μ' αυτόν σαν βασικό χαρακτήρα. Ο Κέιν, παρότι εκ πρώτης όψεως φαίνεται να 'ναι ο στερεότυπος τύπος του «βάρβαρου», έχει στην πραγματικότητα πολλές ιδιαιτερότητες που τον κάνουν ν' απέχει πολύ απ' τους συνηθισμένους συναδέλφους του. Από τη μια, είναι τις πιο πολλές φορές αμοραλιστής και ικανός να προδώσει κάθε στιγμή τους συντρόφους του, να σφάξει και να λεηλατήσει χωρίς έλεος. Από την άλλη, είναι διανοούμενος (ποιητής, μάγος, αρχιτέκτονας, γιατρός). Πώς τα καταφέρνει όλα μαζί; Είναι αθάνατος (τουλάχιστον δεν θα πεθάνει από αρρώστια ή γειρατιά, αν κι ένα ακονισμένο σπαθί μπορεί πάντα να κόψει το νήμα της ζωής του). Η αθανασία του είναι μια κα-

τάρα, δοσμένη απ' τους θεούς που αψήφισε κάποτε. Ο κόσμος που ζει είναι μια αρχαία Γη, όπου η ανθρωπότητα αρχίζει να εξαπλώνεται πάνω στα ερείπια άλλων, προ-ανθρώπινων πολιτισμών. Στο υπέροχο αυτό διήγημα, ο Βάγκνερ εκτός από το να μας δίνει μια σπουδαία περιπέτεια, μας θέτει κι ορισμένα ερωτήματα. Πρέπει να περηφανεύεται ο άνθρωπος για τον πολιτισμό του; Είναι πραγματικά αυτός το ανώτερο των πλασμάτων; Μπορεί ή όχι να ζήσει εν ειρήνη με τη φύση; Η συζήτησή του με το γίγαντα Ντβαλσίρ θα μπορούσε άνετα να σταθεί σαν ένα μικρό φιλοσοφικό δοκίμιο.

Θ. Μ.

Σαν ένας ξέθωρος κόκκινος δίσκος, ο ήλιος βυθιζόταν πίσω από έναν μονότονο ορίζοντα. Η πετρώδης έρημος που απλωνόταν για αμέτρητα χιλιόμετρα ίσως να μην είχε ποτέ πατηθεί από πόδια άλλα εκτός απ' του αλόγου του. Πολύ πριν το φως του ήλιου χαθεί, η ζεστασιά του είχε σβήσει σαν τη φλόγα ενός κεριού, έτσι που την τελευταία ώρα ο ήλιος έλαμπε το ίδιο ψυχρά με το φεγγάρι που ανέτελλε. Το ίδιο το ολόγιομο φεγγάρι, πορφυρό καθώς ήταν, φαινόταν να φέρνει μια ψεύτικη αυγή για να περιγελάσει τον ετοιμοθάνατο ήλιο, φτάνοντας πρόωρα και χωρίς σεβασμό, όπως ένας άπληστος κληρονόμος που βηματίζει ανυπόμονα μπροστά στο νεκροκρέβατο του πατέρα του. Για λίγη ώρα, οι απέραντοι ουρανοί του δειλινού είχαν από μια κοκκινωπή σφαίρα στον κάθε τους ορίζοντα, έτσι που ο Κέην σκέφτηκε ειρωνικά πως ίσως το μακρύ του ταξίδι μέσα στην έρημο να τον είχε οδηγήσει σε κάποιον παράξενο κόσμο βυθισμένο για πάντα στο σούρουπο, με δυο πανάρχαιες σφαίρες να σιγοκαίνε στους ουρανούς του. Η περιοχή φαινόταν απόκοσμη μέσα στην παγερή ερημιά της και μια αίσθηση ανυπολόγιστης αρχαιότητας έπεφτε σαν γκρίζα σκιά πάνω στο κάθε λιθάρι.

Όταν άφησε το Καρσουλτιάλ, ο Κέιν δεν είχε κανένα ιδιαίτερο προορισμό ή σκοπό στο μυαλό του, εκτός από την απομάκρυνσή του από την πόλη. Μερικοί λέγανε πως ο Κέιν διώχτηκε απ' το Καρσουλτιάλ, με τη δύναμή του τελικά τσακισμένη από τους άλλους μάγους που είχαν ζηλέψει τη δόξα του κι είχαν ενοχληθεί από την αλλόκοτα εξώκοσμη κατεύθυνση που είχαν πάρει οι μελέτες του τα τελευταία χρόνια. Ο ίδιος ο Κέιν θεωρούσε την αποχώρησή του λίγο-πολύ εθελοντική, αν και κάπως απρόσμενη, λέγοντας από μέσα του πως, αν στ' αλήθεια ήθελε, θα μπορούσε ν' αποκρούσει μια τυχόν επίθεση των πρώην συνεργατών του —έστω κι αν δεν είχε τη στήριξη κανενός θεού ή δαίμονα απ' τον οποίο να ζητήσει διαμεσολάβηση. Προτιμούσε να πιστεύει πως τον είχε διώξει η στασιμότητα που είχε πέσει στην πρώτη μεγάλη πόλη της ανθρωπότητας τον τελευταίο αιώνα. Το πνεύμα των ανακαλύψεων και της αναγέννησης που τον είχε τραβήξει στο Καρσουλτιάλ τα πρώτα του χρόνια είχε πια ξεψυχήσει κι έτσι η ανία, η μεγάλη κατάρα του Κέιν, τον είχε ανακαλύψει ξανά. Τον τελευταίο καιρό ήταν αλήθεια πως ένιωθε ανήσυχος, κι οι σκέψεις τους πετούσαν όλο και πιο συχνά στον κόσμο πέρα απ' το Καρσουλτιάλ —σε χώρες που δεν είχαν ακόμα γνωρίσει την παρουσία του ανθρώπου. Είχε, όμως επιστρέψει στις περιπλανήσεις του χωρίς πολλές προετοιμασίες, μιας κι είχε αφήσει την πόλη με λιγοστές προμήθειες, δυο χούφτες χρυσά νομίσματα, ένα γρήγορο άτι κι ένα καλοκαμωμένο ατσάλινο σπαθί. Αυτοί που θα γύρευαν να καταχραστούν τη δύναμη που είχε αφήσει πίσω του, μπορεί να-μετάνιωναν για

την περιουσία που είχαν κληρονομήσει, αλλά αυτή η μικρή ικανοποίηση φαινόταν ανούσια μέσα στην έρημο.

Με το σούρουπο, ο άνεμος άρχισε να σηκώνεται, σαν μια κλαψιάρικη παγερή ανασαιμιά απ' τα βουνά, που οι σκουριασμένες κορφές τους φλέγονταν ακόμα από τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου που είχε χαθεί πίσω τους. Ο Κέιν ρίγησε και τράβηξε τον άλικο μανδύα του πιο σφιχτά γύρω απ' τους μυώδεις ώμους του, συλλογιζόμενος με λύπη τις ζεστές γούνες του που οι κάθε λογής ξένοι θα τρώγονταν σαν τα σκυλιά για ν' αρπάξουν, πίσω στο Καρσουλτιάλ. Η Ερατλονάι ήταν μια κρύα και άδεια έρημος, όπου τη νύχτα η θερμοκρασία έπεφτε πολύ χαμηλά. Μ' αυτόν τον άνεμο που ερχόταν απ' τα βουνά, το πράσινο μάλλινο πουκάμισό του, το σκούρο δερμάτινο γιλέκο και το παντελόνι του, δεν θ' αρκούσαν για να τον κρατήσουν ζεστό τη νύχτα.

Την προηγούμενη μέρα είχε φάει τα τελευταία απομεινάρια από ξηρούς καρπούς και παστωμένο κρέας —μετά από δελτίο που είχε επιβάλει στον εαυτό του για περισσότερο από μια βδομάδα. Ευτυχώς, είχε ακόμα μαζί του μισό ασκί νερό· τα είχε γεμίσει όλα μέχρι επάνω πριν μπει στην έρημο, κι είχε ανακαλύψει μια νερότρυπα στο αχνό μονοπάτι που ακολουθούσε· ή νόμιζε πως ακολουθούσε. Η βραχώδης έρημος νοτιοανατολικά του Καρσουλτιάλ λεγόταν πως συνόρευε μ' ένα απ' τα προανθρώπινα βασίλεια της αρχαιότητας. Οι γέροι έλεγαν ιστορίες για πόλεις αδιανόητα αρχαίες, θαμμένες κάτω από λόφους χαλικιών. Ο Κέιν προσπαθούσε να τη διασχίσει με την ελπίδα να βρει ίχνη κάποιου ξε-

χασμένου δρόμου που θα τον οδηγούσε στα μυθικά βουνά της ανατολικής ηπείρου. Είχε αποφασίσει να συνεχίσει την πορεία του, και κατά διαστήματα ανακάλυπτε μοναχικούς βράχους με μισοσβησμένα ιερογλυφικά που όμοιά τους είχε δει σε κάποια βιβλία της αρχαίας γνώσης του κόσμου —αν και μπορεί να 'χαν φτιαχτεί απ' την απατηλή καλλιτεχνία του άνεμου και του πάγου. Πέρα απ' αυτό, ο Κέιν είχε ανακαλύψει πως τίποτε άλλο δεν διέκοπτε τη μονοτονία της ερήμου, εκτός από μερικούς καχεκτικούς θάμνους και κάποιες στήλες απολιθωμένων κορμών. Τα ξερόχορτα συντηρούσαν το άλογό του, αλλά για τον εαυτό του ο Κέιν δεν είχε δει ούτε σαύρα τις τελευταίες μέρες. Ίσως να 'ταν απερισκεψία του να θελήσει να διασχίσει μια έρημο με όρια άγνωστα στον άνθρωπο, χωρίς τουλάχιστον να εφοδιαστεί καλά με προμήθειες. Όμως, ο Κέιν δεν είχε ξεκινήσει κάτω απ' τις πιο ευνοϊκές περιστάσεις αλλά ούτε και τα χρόνια είχαν αμβλύνει την τυχοδιωκτική του διάθεση. Φιλοσοφημένα, έδωσε συγχαρητήρια στον εαυτό του γιατί βρισκόταν σε μια πορεία που κανένας εχθρός δεν θα είχε διάθεση ν' ακολουθήσει.

Λίγο μετά, είδε τα βουνά να σπάζουν την ομίχλη του ανατολικού ορίζοντα, σαν μια σειρά φαγωμένα και κιτρινισμένα δόντια. Η παρουσία τους του έδινε κάποιο λόγο να αισιοδοξεί —είχε τουλάχιστον διασχίσει την έρημο —αλλά η ελπίδα του έσβησε, όταν μέσα στο δειλινό διέκρινε πως οι λόφοι μπροστά του ήταν απλά μια πιο απότομη παραλλαγή του τοπίου της ερήμου. Ξεραμένες πλαγιές από χαλίκια και τριμμένα λιθάρια, χωρίς καμιά ζωή, αν κανείς εξαιρούσε λίγους σκούρους λεκέδες καχεκτικής βλάστησης. Οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου αντανακλώνταν πάνω σε τεράστιες φέτες απολιθωμένου ξύλου, που ήταν σκορπισμένες σαν τον λεηλατημένο θησαυρό ενός γίγαντα.

Με το σκοτάδι, όμως, ήρθε και μια μυρωδιά από καπνό φωτιάς, πράγμα που τον ξάφνιασε ιδιαίτερα μέσα σ' αυτόν τον γυμνό ερημότοπο. Ο Κέιν χάιδεψε το γένι του που κρεμόταν σαν σκουριά πάνω απ' τα αδρά χαρακτηριστικά του, κι έβαλε στη θέση τους μερικές κόκκινες μπούκλες που είχαν ξεφύγει από μια δερμάτινη ταινία στολισμένη με ημιπολίτιμους λίθους που είχε περασμένη στο μέτωπό του. Μύρισε τον αέρα με δυσπιστία. Το άτι του συνέχισε την πορεία του, ενώ η νύχτα έπεφτε, τραβηγμένο από το φως μιας φωτιάς καταυλισμού που έκαιγε στους πρόποδες των βουνών. Ακόμα κι απ' αυτή την απόσταση, μπορούσε να διακρίνει πως ήταν αρκετά μεγάλη.

Οδήγησε το άλογό του πιο κοντά, διαλέγοντας προσεκτικά το μονοπάτι που ακολουθούσε ανάμεσα στα χαλίκια. Μ' ένα γουργουρητό της κοιλιάς του, ο Κέιν αναγνώρισε τη μυρωδιά από ψητό κρέας μαζί με την οσμή του καπνού, και τώρα δεν είχε πια καμιά αμφιβολία. Παρατήρησε επιφυλακτικά τη μακρινή φωτιά του καταυλισμού. Δεν είχε δει καμιά ένδειξη κατοικημένης περιοχής πάνω στην πλαγιά, πράγμα που, άλλωστε, θα φαινόταν αδύνατο μέσα σε τόση ερημιά. Όχι πως τώρα φαινόταν πιο πιθανό, αλλά ίσως να είχε πέσει πάνω σε κάποιον άλλο οδοιπόρο. Όσο για το ποιος ή τι μπορεί να είχε καταυλίσει δίπλα στην πλαγιά ή τι τον είχε φέρει μέχρι αυτά τα

μέρη, ο Κέην δεν μπορούσε να δώσει απάντηση. Τίποτα δεν ήταν γνωστό για όσους μπορεί να κατοικούσαν πέρα από το βορειοδυτικό τμήμα της Μεγάλης Νότιας Ηπείρου και μέσα στην αυγή του κόσμου η ανθρώπινη δεν ήταν η μοναδική φυλή που περπατούσε πάνω στο πρόσωπο της Γης.

Όποιος κι αν είχε ανάψει αυτή τη φωτιά, έτρωγε το φαγητό του ψημένο, κι έτσι δεν μπορούσε να είναι τόσο διαφορετικός από κείνον. Απ' το μέγεθος της φωτιάς, ο Κέιν υπέθεσε πως θα πρέπει να 'ταν μια ομάδα νομάδων ή αγρίων —πιθανώς από κάποια φυλή που κατοικούσε πίσω απ' τα βουνά. Το σημαντικό ήταν αυτή την ώρα το ψητό κρέας. Γλείφοντας τα ξεραμένα του χείλια, ο Κέιν έλυσε το σπαθί απ' το θηκάρι του και πέρασε το λουρί στην πλάτη του, έτσι που η γνώριμη λαβή του να προεξέχει έτοιμη για δράση πάνω απ' τον δεξιό του ώμο. Την άκρη του θηκαριού την άφησε λυτή, έτσι ώστε να σηκωθεί ανεμπόδιστα πάνω στον ώμο του την ώρα που θα τραβούσε τη λαβή. Προσεκτικά, πλησίασε το σημείο της φωτιάς.

Τα ευαίσθητα ρουθούνια του έπιασαν τη μυρωδιά ενός ζώου, στιφή κάτω απ' την οσμή του καπνού και του μαγειρεμένου κρέατος. Στην αρχή, η φωτιά που τριζοβολούσε έκρυβε τη μορφή που καθόταν ανακούρκουδα από πίσω της, κι έτσι ο Κέιν έσπρωξε προσεκτικά το άλογό του προς μια άλλη οπτική γωνία για να επιβεβαιώσει την υποψία του. Το πρόσωπό του σφίχτηκε μόλις κατάλαβε τι έβλεπε. Μονάχα ένας άνθρωπος ήταν καθισμένος δίπλα στη φωτιά —αν ένας γίγαντας μπορούσε να ονομαστεί άνθρωπος.

Ο Κέιν είχε συναντήσει κι είχε μιλήσει με γίγαντες στη διάρκεια των περιπλανήσεών του, αν και στις πρόσφατες δεκαετίες τους έβλεπε πολύ σπάνια. Ήξερε πως ήταν μια περήφανη κι αποτραβηγμένη απ' τον άλλο κόσμο φυλή. Ήταν λίγοι στον αριθμό και περιφρονούσαν τον νεοφώτιστο πολιτισμό της ανθρωπότητας. Οι περισσότεροι ζούσαν σε μια ημιβαρβαρική κατάσταση, σε περιοχές όπου σπάνια σύχναζαν άνθρωποι. Είναι αλήθεια πως υπήρχαν πολλές ιστορίες για μοναχικούς γίγαντες που τρομοκρατούσαν απομακρυσμένες ανθρώπινες κατοικίες και χωριά, μα αυτοί ήταν παράνομοι κι εξόριστοι απ' την ίδια τη φυλή τους —ή τις περισσότερες φορές υβριδικά τέρατα κάποιου μάγου.

Αυτός ειδικά ο γίγαντας δεν φαινόταν ιδιαίτερα επιθετικός. Αν κι ήταν φανερό πως είχε ακούσει το θόρυβο απ' τις οπλές του αλόγου πάνω στις πέτρες, η στάση του φαινόταν να δείχνει μάλλον περιέργεια παρά επιθετικότητα, καθώς ο Κέιν τον πλησίαζε. Όχι, βέβαια, πως κάποιος με το δικό του μέγεθος θα χρειαζόταν να δείξει πολεμική ετοιμότητα στην εμφάνιση ενός μοναχικού καβαλάρη. Κοντά στο χέρι του ήταν αφημένος ένας κυρτός πέλεκυς που το μπρούντζινο κεφάλι του θα μπορούσε να χρησιμέψει για άγκυρα πλοίου. Ο Κέην συνειδητοποίησε πως απ' το ψηλότερο σημείου που βρισκόταν το κεφάλι του άλλου, θα τον είχε δει καθώς πλησίαζε εδώ και πολλή ώρα. Κι όμως, ο γίγαντας δεν έδειχνε διάθεση να επιτεθεί. Μπροστά του, σουβλισμένο πάνω στη φωτιά, γύρναγε το κουφάρι μιας κατσίκας. Ζεστό, ζουμερό κρέας...

Η πείνα του κατανίκησε την επιφυλακτικότη-

τά του. Έτοιμος να στρίψει το άλογό του και να φύγει καλπάζοντας στο πρώτο μήνυμα κινδύνου, ο Κέιν προχώρησε θαρραλέα μέχρι την άκρη του κύκλου που έριχνε το φως της φωτιάς και σταμάτησε.

«Καλησπέρα», είπε ήρεμα, μιλώντας τη γλώσσα των γιγάντων με απόλυτη ευχέρεια. «Η φωτιά σου είναι ορατή από αρκετή απόσταση. Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να καθίσω κοντά σου».

Ο γίγαντας μούγκρισε και σκίασε τα μάτια του μ' ένα χέρι μεγαλύτερο από φτιάρι. «Βρε για δες! Τι έχουμε εδώ; Έναν άνθρωπο που μιλάει την Αρχαία Γλώσσα. Άσε που ξεπετάχτηκε μέσ' απ' το πουθενά —και σ' έναν τόπο που ακόμα και τα φαντάσματα έχουν εγκαταλείψει. Είναι κάτι πολύ πρωτότυπο για να το αγνοήσω. Έλα στο φως της φωτιάς, ανθρωπάκο, και θα σου προσφέρω τη φιλοξενία του οδοιπόρου». Η φωνή του, αν κι ακουγόταν δυνατή όπως η κραυγή ενός ανθρώπου, είχε μια επίπεδη και μπάσα χροιά.

Ο Κέιν μουρμούρισε ένα ευχαριστώ και ξεκαβάλησε, αποφασίζοντας να ρισκάρει την επιφανειακή, τουλάχιστον, καλογνωμιά του γίγαντα. Καθώς σταμάτησε μπροστά στη φωτιά, αυτός κι ο οικοδεσπότης του εξέτασαν με περιέργεια ο ένας τον άλλο. Με ύψος πάνω από δυο μέτρα και με εκατόν πενήντα κιλά κόκαλου, νεύρου και μυώνων πάνω του, σπάνια ο Κέιν συναντούσε κάποιον σωματικά ανώτερό του. Εκείνη τη νύχτα, στεκόταν μόνος μέσα στην έρημο μπροστά σε κάποιον που θα μπορούσε να τον βάλει κάτω σαν να 'ταν ένα αρρωστιάρικο μικρό.

Υπολόγισε πως το ύψος του γίγαντα θα πρέπει να 'ταν κάπου πέντε μέτρα. Ήταν δύσκολο να το υπολογίσει με ακρίβεια, μιας και καθόταν ανακούρκουδα στο χώμα, με τα γόνατα σηκωμένα και τυλιγμένος σ' έναν μανδύα από αρκουδοτόμαρα που έμοιαζε με άμορφο τριχωτό τσαντήρι. Αν παρέβλεπε κανείς το θέμα του μεγέθους, η εμφάνιση του γίγαντα ήταν αρκετά ανθρώπινη —οι διαστάσεις του ήταν αυτές ενός ώριμου άνδρα, αν και φαινόταν κάπως άχαρος από ένα ελαφρά δυσανάλογο μήκος των άκρων του. Μυώδης καθώς ήταν, θα πρέπει να είχε τεράστιο βάρος. Φόραγε χοντροκομμένες μπότες που είχαν μέγεθος μεγάλων πανεριών, και κάτω απ' το μανδύα του μια κακοραμμένη τουνίκα και παντελόνι από τομάρι. Τα χέρια του και τα πόδια του, σ' όσα σημεία διακρίνονταν, ήταν καλυμμένα από χοντρές τρίχες. Το πρόσωπό του δεν ήταν δυσάρεστο στην όψη, αν και κάπως κοκαλιάρικο. Είχε ένα πυκνό γένι και καστανά μαλλιά που ήταν τραβηγμένα σε μια κοντή κοτσίδα στο λαιμό. Καστανά ήταν επίσης και τα μάτια του, που έλαμπαν κάτω από ένα πλατύ μέτωπο.

Κοιτάζοντάς τον από πάνω μέχρι κάτω, όπως κάποιος θα μπορούσε να κοιτάξει ένα αδέσποτο σκυλί, ο γίγαντας έβγαλε ένα μουγκρητό ενδιαφέροντος όταν πρόσεξε το πρόσωπό του. Κάρφωσε για ένα λεπτό σκεπτικά το βλέμμα του μέσα στα μάτια του Κέιν —κάτι που λίγοι το έκαναν με προθυμία— κι ύστερα είπε: «Είσαι ο Κέιν, σωστά;»

Ο Κέιν για μια στιγμή ξαφνιάστηκε και μετά χαμογέλασε πικρά. «Χίλια μίλια μακριά από τις πόλεις των ανθρώπων, και βρίσκω ένα γίγαντα που ξέρει τ' όνομά μου».

Ο γίγαντας φάνηκε να ευθυμεί. «Θα πρέπει να ταξιδέψεις στ' αλήθεια μακριά αν θες κανείς να μη σε ξέρει. Εμείς οι γίγαντες έχουμε παρακολουθήσει τη μανιασμένη ιστορία της φυλής σου. Θυμόμαστε τον καιρό που η ανθρωπότητα πετάχτηκε σαν εξάβλωμα από τη μήτρα της Γης, προσποιούμενη πως ήταν ενήλικας κι όχι κακογεννημένο έμβρυο. Για τον άνθρωπο, αυτοί οι αιώνες είναι χρόνος απροσδιόριστος· για τη φυλή μου, ένα νοσταλγικό χθες. Θυμόμαστε καλά την Κατάρα του Κέιν και αναγνωρίζουμε ακόμα το σημάδι της».

«Αυτή η ιστορία έχει ήδη διαστρεβλωθεί», μουρμούρισε ο Κέιν, με τα μάτια του εστιασμένα για μια στιγμή στο υπερπέραν. «Ο Κέιν έχει γίνει ξεχασμένος θρύλος στις αρχαίες κατοικίες του ανθρώπου, κι είναι σχεδόν άγνωστος στις καινούριες χώρες. Έχω περάσει από πολλά μέρη που οι άνθρωποι δεν γνώριζαν ποιος είμαι».

«Κι όμως, εσύ συνεχίζεις τις περιπλανήσεις σου —επειδή γρήγορα μαθαίνουν κι εκείνοι να φοβούνται το όνομα του Κέιν», συμπέρανε ο γίγαντας. «Λοιπόν, Κέιν, τ' όνομά μου είναι Ντβασλίρ, και χαίρομαι που φιλοξενώ έναν ζωντανό θρύλο στη μοναχική φωτιά μου».

Ο Κέιν σήκωσε τους ώμους ειρωνικά. «Και τι είναι αυτό που ψήνεται πάνω στη μοναχική φωτιά σου;» είπε, κοιτάζοντας λιμασμένα το ξύγκι που έσταζε απ' το κουφάρι.

«Μια βουνίσια κατσίκα που σκότωσα σήμερα το απόγευμα. Καθώς θα ξέρεις, το καλό κυνήγι είναι πολύ σπάνιο σε τούτα τα μέρη. Για ρίξε, τώρα, κι εσύ κανένα γύρισμα στη σούβλα».

Ο Κέιν γύρισε το ψητό απ' την πιο ωμή μεριά

του. «Όλο μόνος σου θα το φας;» ρώτησε κοφτά, πολύ πεινασμένος για να δείξει προσποιητή αδιαφορία.

Ο Ντβαλσίρ θα μπορούσε άνετα να είχε κάνει ακριβώς αυτό, αλλά φαινόταν να χαίρεται με τη συντροφιά κι έτσι ξερίζωσε ένα μεγάλο κομμάτι από παϊδάκια που ήταν υπεραρκετό ακόμα και για την πείνα του Κέιν. Ξανά ήρθε στο μυαλό του Κέιν η εικόνα του αδέσποτου σκυλιού, αλλά η κοιλιά του είχε τον πρώτο λόγο στις σκέψεις του. Το κρέας της κατσίκας ήταν σκληρό και γεμάτο νεύρα, κολλώδες και μισόψητο· με την πείνα που είχε, όμως, ήταν σκέτη έκσταση να το καταβροχθίσει. Ενώ με το ένα μάτι παρακολουθούσε ακόμα το γίγαντα προσεκτικά, μασούλαγε τα παϊδάκια με μεγάλη όρεξη, ξεπλένοντας τη λιπαρή σάρκα με νερό απ' το παγούρι του Ντβαλσίρ.

Μ' ένα ρέψιμο που φούντωσε τις φλόγες, ο Ντβαλσίρ σηκώθηκε όρθιος και τανύστηκε. Έγλειψε τα δάχτυλά του, σκούπισε το πρόσωπο με την ανάστροφη της παλάμης του, κι ύστερα καθάρισε τα χέρια του τρίβοντάς τα με χαλίκια.. Τώρα που ο γίγαντας ήταν όρθιος, ο Κέιν είδε πως το ύψος του θα πρέπει να πλησίαζε τα έξι μέτρα. Τεμπέλικα, ο Ντβαλσίρ ψαχούλεψε τ' απομεινάρια της κατσίκας. «Θες άλλο;», τον ρώτησε. Ο Κέιν έσεισε το κεφάλι, παλεύοντας ακόμα με τα παϊδάκια του. Μ' ένα μικρό τράβηγμα, ο γίγαντας ξερίζωσε το τελευταίο μπούτι της κατσίκας και κάθισε πάλι μ' έναν αναστεναγμό ικανοποίησης για να μασουλίσει το κόκαλο.

«Το κυνήγι είναι πολύ σπάνιο σε τούτη την λοφοσειρά», είπε, δείχνοντας με το μισοφαγωμένο μπούτι. «Αμφιβάλλω αν βρήκες τίποτα να φας σ'

αυτή την ερημιά εκεί κάτω. Το πιο πιθανό είναι πως το μόνο κρέας που θα βρεις μέχρι να φτάσεις στις πεδιάδες ανατολικά από δω θα 'ναι αυτό του αλόγου σου».

«Σκέφτηκα να το φάω», παραδέχτηκε ο Κέιν, «αλλά με τα πόδια οι πιθανότητές μου να διασχίσω την έρημο θα 'ταν ακόμα μικρότερες».

Ο Ντβαλσίρ ρουθούνισε περιφρονητικά. Εξαιτίας του τεράστιου μεγέθους τους, οι γίγαντες θεωρούσαν το άλογο μόνο σαν ένα ακόμα ζώο για κυνήγι και φάγωμα. «Πόσο εύθραυστη είναι η φυλή σας! Αν πάρεις απ' τον άνθρωπο τα δεκανίκια του, είναι ανήμπορος ν' αντιμετωπίσει τον κόσμο».

«Μην απλοποιείς τόσο πολύ τα πράγματα», τον έκοψε ο Κέιν. «Η ανθρωπότητα θα κυριαρχήσει πάνω σ' αυτόν τον κόσμο. Σε λίγους μόνο αιώνες, είδα τον πολιτισμό μας να μετατρέπεται από έναν στείρο παράδεισο κι ύστερα ένα συνονθύλεμα βάρβαρων φυλών, σε μια απέραντη αυτοκρατορία με πόλεις, χωριά κι αγροκτήματα που επεκτείνεται συνεχώς. Ο δικός μας είναι ο γρηγορότερος πολιτισμός που φανερώθηκε ποτέ στον κόσμο».

«Αυτό συμβαίνει μόνο και μόνο επειδή ο άνθρωπος έκλεψε τον πολιτισμό του απ' τα ερείπια πιο άξιων φυλών που προηγήθηκαν. Ο ανθρώπινος πολιτισμός είναι παρασιτικός —ένας ταπεινός λειχήνας, που οφείλει την ύπαρξή του στη νεκρή διάνοια που πάνω στο κουφάρι της φυτρώνει!»

«Παραδέχομαι πως ήταν πιο σοφές φυλές», παρατήρησε ο Κέιν. «Αλλά τελικά, η ανθρωπότητα ήταν αυτή πού επιβίωσε, κι όχι οι αρχαίες φυ-

λές της Γης. Είναι χάρισμα του ανθρώπου και δείγμα της αξίας του το ότι μπόρεσε να σώσει από τους προανθρώπινους πολιτισμούς γνώσεις ανεκτίμητες για την πρόοδο της φυλής του. Το Καρσουλτιάλ έγινε μ' αυτόν τον τρόπο από ένα μικρό ψαροχώρι, η μεγαλύτερη πολιτεία του γνωστού κόσμου. Οι γνώσεις που ξέθαψε από το παρελθόν ήταν αυτές που έφεραν την ανθρωπότητα στο στάδιο του πολιτισμού που βρίσκεται σήμερα».

Ο Ντβαλσίρ έσπασε με δύναμη το κόκαλο του μηρού και ρούφηξε το μεδούλι του. «Πολιτισμός! Περηφανεύεσαι γι' αυτόν σαν να 'ναι το μεγαλύτερο επίτευγμα του ανθρώπου! Είναι ένα τίποτα —μόνο ένα αποτέλεσμα της ανθρώπινης αδυναμίας! Ο άνθρωπος είναι πολύ αδύνατος, ένα πλάσμα ανάξιο να ζήσει μέσα στο περιβάλλον του. Πρέπει να στηρίζεται συνέχεια στον πολιτισμό του και τις γνώσεις του. Η δικιά μου φυλή έμαθε να ζει στον αληθινό κόσμο —να γίνεται ένα με το περιβάλλον της. Σε μας δεν χρειάζεται ο πολιτισμός. Ο άνθρωπος είναι ένας σακάτης που ωραιοποιεί την αναπηρία του και κομπάζει για τα δεκανίκια του. Κρυβόσαστε πίσω απ' τα τείχη του πολιτισμού σας, επειδή είστε ανίκανοι να σταθήτε μπροστά στη φύση σαν μέρος του φυσικού περιβάλλοντος. Αντί να ζει σαν σύντροφος με τη φύση, ο άνθρωπος λουφάζει πίσω απ' τον πολιτισμό του, βλαστημάει και περιφρονεί την αληθινή ζωή και παραμορφώνει το περιβάλλον του για να βολέψει τα ίδια του τα λάθη. Να φυλάγεστε απ' τη μέρα που το περιβάλλον σας θα σας ανταποδώσει το κακό που του κάνετε, γιατί εκείνη τη μέρα η ανθρωπότητα θα σβήσει

σαν το κερί στον άνεμο, όπως τής πρέπει!

»Ακόμα κι εσύ, Κέιν, που σε θεωρούν τον πιο επικίνδυνο άνθρωπο της φυλής σου... χωρίς το άλογό σου, τα ρούχα και τα όπλα σου, θα μπορούσες να διασχίσεις αυτή την έρημο ζωντανός, όπως μόλις και μετά βίας έκανες; Ένας απ' τη φυλή μου, θα μπορούσε!

»Η φυλή μου έχει μεγαλύτερη ηλικία απ' τη δική σου. Εμείς ωριμάζαμε τον καιρό που κάποιος τρελός θεός έπλαθε την ανθρωπότητα μέσα απ' τη ζωώδη λάσπη που μαζεύται στις πιο βαθιές σκιές. Αν ο άνθρωπος είχε γεννηθεί στη Γη της νιότης της δικιάς μου φυλής, ο πολιτισμός του δεν θα τον προστάτευε περισσότερο από ένα τσόφλι αυγού. Εκείνη η Γη ήταν πολύ πιο άγρια απ' αυτή που γνώρισε ο άνθρωπος. Οι πρόγονοί μου αντιμετώπισαν θύελλες, παγετώνες και καταστροφές που θα σάρωναν τις πόλεις σας όπως κάνει στα ξερά φύλλα ο άνεμος! Στάθηκαν γυμνοί μπροστά σε ζώα πιο άγρια απ' αυτά που έχει ποτέ αντικρίσει ο άνθρωπος — πάλεψαν και νίκησαν τον μαχαιρόδοντα τίγρη, τον γιγάντιο βραδύποδα, την άρκτο των σπηλαίων, το τριχωτό μαμούθ κι άλλα πλάσματα που η δύναμη κι η αγριότητά τους είναι πράγματα άγνωστα σ' αυτήν την ήπια εποχή! Θα μπορούσε ο άνθρωπος να επιβιώσει σ' εκείνη την ηρωική εποχή; Αμφιβάλλω αν όλη η πανουργία κι η εφευρετικότητά του θα μπορούσαν να τον σώσουν!»

«Ίσως και να 'ναι όπως τα λες, αλλά η φυλή σου είχε ένα σημαντικό σωματικό πλεονέκτημα», απάντησε ο Κέιν, συλλογιζόμενος αν έκανε καλά να προκαλεί την οργή του γίγαντα. «Αν η περπατησιά μου ήταν τόσο μεγάλη όσο η δική σου, τότε δεν θα χρειαζόμαουν άλογο για να περάσω την έρημο — αν και νομίζω πως η περιφρόνησή σας δεν θα ήταν τόση αν υπήρχε ζώο αρκετά μεγάλο για να το καβαλήσει ένας γίγαντας. Ούτε και θα χρειαζόμουν το σπαθί μου, αν ήμουν αρκετά τεράστιος για να συνθλίψω ένα λιοντάρι σαν να 'ταν μικρό τσακάλι. Οι κομπασμοί σου βασίζονται στο ότι το μέγεθός σας σας κάνει σωματικά ανώτερους απ' τους κινδύνους που έχετε ν' αντιμετωπίσετε, κάτι για το οποίο οποιοδήποτε μεγαλόσωμο ζώο θα μπορούσε να κομπάσει. Ποιος είναι πιο γενναίος — ένας απ' τους προγόνους σου που με γυμνά χέρια έπνιγε μια αρκούδα του ίδιου σχεδόν μέγεθους μ' αυτόν, ή ένας άνθρωπος με κοντάρι που σκοτώνει μια τίγρη πολλές φορές ανώτερή του σε σωματική δύναμη;»

Σταμάτησε, περιμένοντας να δει αν ο γίγαντας είχε προσβληθεί. Ωστόσο, ο Ντβαλσίρ δεν είχε ευέξαπτο χαρακτήρα. Με την κοιλιά γεμάτη και τα πόδια ζεστά, είχε μεγάλη διάθεση για συζήτηση με τον μικροσκοπικό συνομιλητή του.

«Είναι αλήθεια πως η δική σου φυλή είναι η αρχαιότερη, κι η ανθρωπότητα ένας υπερόπτης νέος. Μα ποια είναι τα επιτεύγματα της φυλής σου; Αν θεωρείτε γελοίο να χτίζετε πόλεις, ν' αρμενίζετε με πλοία, να αποικείτε τους ερημότοπους και ν' ανακαλύπτετε τα μυστικά της προανθρώπινης γνώσης — τότε τι έχετε καταφέρει στη ζωή σας; Στην τέχνη, στην ποίηση, στη φιλοσοφία, στον πνευματισμό... πού έχει να παρουσιάσει κάποιο επίτευγμα η φυλή σου;»

«Το επίτευγμά μας είναι η ειρηνική μας συμ-

βίωση με το περιβάλλον μας —το ότι ζούμε σαν μέρος του φυσικού κόσμου αντί ν' αντιπαλεύουμε τη φύση», απάντησε αγέρωχα ο Ντβαλσίρ.

«Πολύ καλά, λοιπόν. Το δέχομαι κι αυτό», επέμεινε ο Κέιν. «Ίσως να βρίσκετε την ολοκλήρωση στον δικό σας πρωτόγονο τρόπο ζωής. Ωστόσο, το μέτρο για την επιτυχία μιας φυλής είναι σε τελευταία ανάλυση η δυνατότητά της να ακμάζει μέσα στο ρόλο που επέλεξε. Αν η φυλή σου τα καταφέρνει τόσο καλά, γιατί οι αριθμοί σας ελαττώνονται ενώ η ανθρωπότητα απλώνεται στα πέρατα της Γης; Ποτέ η φυλή σας δεν ήταν πολυάριθμη, και στις μέρες μας ο άνθρωπος πολύ σπάνια τυχαίνει να συναντήσει γίγαντα. Μήπως η φυλή σου προορίζεται να σβήσει με το πέρασμα των χρόνων, έτσι που κάποια μέρα θα ξέρουν τους γίγαντες μόνο από τους μύθους όπως και τα πλάσματα που οι πρόγονοί σου πολεμούσαν; Τι θ' απομείνει τότε από το πέρασμά σας; Ποιο πράγμα θα θυμίζει τη χαμένη σας δόξα;»

Ο Ντβαλσίρ φάνηκε θλιμμένος και σκεπτικός, έτσι που ο Κέιν μετάνιωσε που έφτασε μέχρι εκεί τη συζήτηση. «Εσείς οι άνθρωποι αρέσκεστε να μετράτε τα επιτεύγματα μόνο με αριθμούς», απάντησε.«Παρ' όλα αυτά, δεν μπορώ να αντικρούσω απόλυτα τη λογική σου. Οι αριθμοί μας μειώνονται εδώ και αιώνες, και δεν ξέρω στ' αλήθεια να σου πω το γιατί. Ζούμε πολλά χρόνια — δεν είμαι τόσο νεότερός σου όσο μπορεί να πιστεύεις, Κέιν. Αργούμε να ζευγαρώσουμε και να κάνουμε παιδιά, αλλά αυτό συνέβαινε πάντοτε. Όλοι οι φυσικοί μας εχθροί έχουν αφανιστεί ή υποχωρήσει στα πιο απροσπέλαστα μέρη. Τα απλά μας γιατρικά είναι αρκετά για να μας βοηθήσουν να ξεπεράσουμε όποια αρρώστια ή τραυματισμό μάς τύχει. Όχι, οι θάνατοί μας δεν έχουν αυξηθεί.

»Νομίζω πως η φυλή μας έχει πια κουραστεί και γεράσει. Ίσως θα 'πρεπε να 'χαμε ακολουθήσει τα τεράστια ζώα του άγριου παρελθόντος στο βασίλειο των σκιών. Τουλάχιστον, οι παλιοί μας έχθροί έδιναν στη ζωή μας περιπέτεια! Είναι λες κι η φυλή μου έχει ζήσει πέρα απ' την εποχή της και τώρα σβήνουμε απ' την ανία. Είμαστε σαν έναν απ' τους βασιλιάδες σας που έχει νικήσει όλους τους εχθρούς του και τώρα δεν του απομένουν τίποτε άλλο απ' τα βαριά γεράματα.

»Η φυλή μου μεγάλωσε μέσα σε μια ηρωική εποχή, Κέιν! Ήταν αληθινά ένας καιρός γιγάντων! Όμως, αυτή η εποχή πέρασε. Πάνε πια τα μεγάλα κτήνη. Πάνε οι αρχαίες φυλές που οι πόλεμοί τους έσειαν τις ρίζες των βουνών. Τη Γη την κληρονόμησε ένας ασήμαντος ρακοσυλλέκτης. Ο άνθρωπος σέρνεται πάνω στα ερείπια μιας μεγάλης εποχής και ανακηρύσσει τον εαυτό του νέο άρχοντας της Γης! Ίσως ο άνθρωπος να ζήσει για να καταφέρει τελικά αυτόν του τον αυθάδικο σφετερισμό —αλλά το πιο πιθανό είναι πως θα καταστραφεί γυρεύοντας να εξουσιάσει μυστήρια που ακόμα κι οι αρχαίες φυλές θεωρούσαν πολύ τρομερά για να ελέγξουν.

»Μα όταν έρθει εκείνη η στιγμή που ο άνθρωπος θα γίνει κυρίαρχος της Γης, ελπίζω η φυλή μου να μην υπάρχει πια για να υπομείνει αυτόν τον εξευτελισμό! Είμαστε μια φυλή ηρώων που ξεπεράσαμε στα χρόνια την εποχή των ηρώων! Μπορείς να μας κατηγορήσεις που έχουμε βαρε-

θεί να ζούμε σ' αυτό τον κόσμο με τους υπερόπτες νάνους;»

Ο Κέιν έμεινε σιωπηλός. «Καταλαβαίνω τα συναισθήματά σου», είπε τελικά. «Αλλά το να εγκαταλείπεστε στην απόγνωση και να κλαίτε τη χαμένη σας δόξα δεν είναι κάτι που θεωρώ ηρωικό».

Σταμάτησε, μη θέλοντας να βαθύνει τη σκιά της μελαγχολίας που είχε μαζευτεί πάνω στις σκέψεις τους. «Μπορώ να ρωτήσω τι σε φέρνει σ' αυτόν τον έρημο ξερότοπο;» ρώτησε, θέλοντας ν' αλλάξει θέμα συζήτησης. «Ή μήπως αυτά τα βουνά χωρίς όνομα συνορεύουν με τις χώρες της φυλής σου;»

Ο Ντβαλσίρ μετακινήθηκε απ' τη θέση του κι έριξε έναν ξεριζωμένο θάμνο στη φωτιά. Τα φύλλα σφύριξαν στριγγά κι ύστερα ξεκόλλησαν απ' τα μαυρισμένα κλωνιά για να σηκωθούν σαν κόκκινα αστέρια και να χαθούν μέσα στη νύχτα. «Αυτό που γυρεύω δεν είναι μυστικό», απάντησε. «Αν και μπορεί να σου φανεί άσκοπο, όπως φάνηκε και σε μερικούς φίλους μου.

»Αιώνες πριν, προτού αυτή η περιοχή απογυμνωθεί από χώμα και ζωή, υπήρχαν χωριά της φυλής μου κατά μήκος αυτών των βουνών —που έχουν όνομα και τα ονομάζουμε Ανταμαρέσι. Κάτω απ' αυτούς τους λόφους βρίσκονται απέραντες σπηλιές, που οι πρόγονοί μου χρησιμοποιούσαν για καταφύγιο πριν να χτίσουν τα πρώτα τους σπίτια, κι αργότερα έβγαζαν απ' αυτές μέταλλο από τις φλέβες που 'χαν ανακαλύψει. Το κλίμα ήταν πιο ζεστό, η χώρα πράσινη και το κυνήγι άφθονο —μια όμορφη περιοχή για να εγκατασταθεί κανένας.

»Τι μέρες ήταν κι αυτές! Εκείνη την εποχή, η ζωή ήταν μια αέναη μάχη ανάμεσα στην αγριότητα της αρχαίας Γης και την ανυποχώρητη δύναμη της φυλής μου! Μπορείς να φανταστείς την τρομερή ενεργητικότητα εκείνου του λαού; Στέκονταν πρόσωπο με πρόσωπο ενάντια σ' έναν εχθρικό κόσμο και κατανικούσαν όποιον αντίπαλο συναντούσαν στο δρόμο τους! Οι θεοί τους ήταν η Φωτιά κι ο Πάγος —τα ανελέητα αντίθετα που κυβερνούσαν τότε τη Γη! Εχθροί δεν ήταν μόνο οι δυνάμεις της φύσης και τα τεράστια ζώα —μερικές αρχαίες φυλές δοκίμασαν επίσης να σταματήσουν την ακμή του λαού μου!

»Ίσως να 'ταν η μαγεία τους που άφησε αυτή την περιοχή άψυχη και γυμνή. Οι θρύλοι μας μιλούν για μάχες με παράξενες φυλές και αλλόκοτα όπλα μέσα στο χάραμα του κόσμου —κι οι πρόγονοί μου νίκησαν κι εκεί. Ο ήρωας μιας θρυλικής μάχης, ο Βασιλιάς Μπρότεμλέιν, που απ' τ' όνομά του ίσως γνωρίζεις πως ήταν ο μεγαλύτερος βασιλιάς της φυλής μου, κυβερνούσε σε τούτα δω τα βουνά. Το σώμα του αναπαύεται μέσα σε μια απ' αυτές τις σπηλιές, και πάνω στο μέτωπό του βρίσκεται ακόμα η προγονική κορώνα του λαού μου, αρχαία ακόμα και σ' εκείνες τις μέρες και δοσμένη σ' αυτόν μετά το θάνατό του σαν ένδειξη της αθάνατης μεγαλοσύνης του».

Ο Ντβαλσίρ είχε ανάψει τώρα, κι η παροδική του κατάθλιψη είχε εξαφανιστεί μπροστά στην έντονη θέρμη του. Κοίταξε τον Κέιν σκεπτικά, πήρε μια απόφαση και μίλησε με ειλικρίνεια. «Ψάχνω τον μυθικό τάφο του Μπρότεμλέιν κι από ορισμένα σημάδια πιστεύω πως κοντεύω να τον ανακαλύψω. Σκοπεύω να πάρω την κορώνα του!

Το στέμμα του βασιλιά Μπρότεμλέιν είναι το σύμβολο της αρχαίας δόξας της φυλής μου. Αν κι όλοι οι πόλεμοι κι οι βασιλιάδες μας έχουν πια χαθεί, πιστεύω πως αυτή η επαναφορά του μυθικού συμβόλου ίσως ν' απελευθερώσει κάποια απ' την παλιά ενεργητικότητα και ζωτικότητα της φυλής μου. Ίσως να είμαι ηλίθιος κι ονειροπόλος, όπως πιστεύουν πολλοί, αλλά εγώ σκοπεύω να το κάνω! Σίγουρα αυτό το λείψανο από μια εποχή ηρώων θ' ανάψει καινούρια φλόγα δόξας στη ψυχή της φυλής μου, ακόμα και σε τέτοιες άχαρες μέρες σαν κι αυτές!

»Δεν θα το πρότεινα σε κανέναν άλλον απ' τη φυλή σου, Κέιν —αλλά επειδή είσαι αυτός που είσαι, σου προσφέρω ταυτόχρονα μια πρόσκληση και μια πρόκληση. Αν θέλεις να 'ρθεις μαζί μου σ' αυτή την αναζήτηση, Κέην, θα δεχτώ με ευχαρίστηση τη συντροφιά σου. Ίσως να καταλάβεις τη φυλή μου καλύτερα, αν μ' ακολουθήσεις μέσα στη σκιά εκείνης της εποχής της χαμένης δόξας».

«Σ' ευχαριστώ για την πρόσκληση —και την πρόκληση», είπε με σοβαρότητα ο Κέιν. Η περιπέτεια τον τραβούσε, κι ο γίγαντας φαινόταν να τρώει καλά. «Θα είναι τιμή μου να κάνω αυτό το ταξίδι μαζί σου».

Τα δέντρα είχαν πληθύνει περισσότερο στο σημείο που βρίσκονταν, αλλά ήταν ακόμα καχεκτικά και σκυφτά από τον παγερό αέρα. Για δυο μέρες ο Κέιν ακολουθούσε τον Ντβαλσίρ κατά μήκος της λοφοσειράς —ενώ το άλογό του συναγωνιζόταν την ακούραστη περπατησιά του γίγαντα. Τώρα, την τρίτη μέρα της αναζήτησης, η ζητωκραυγή του Ντβαλσίρ απαντήθηκε από εκατό αντίλαλους, αναγγέλλοντας το τέρμα του ταξιδιού.

Η ανακάλυψη δεν φαινόταν ιδιαίτερα εντυπωσιακή. Είχαν μπει σε μια βαθιά κοιλάδα και την είχαν ακολουθήσει μέχρι το στόμιό της που έμοιαζε με φαράγγι. Ο Κέιν κοιτούσε ανήσυχα τις βραχοσκέπαστες πλαγιές που υψώνονταν πάνω από τα κεφάλια τους. Μερικές φορές, ο Ντβαλσίρ του έδειχνε κάποιο στρογυλλεμένο μεγαλιθικό μνημείο που τα σκαλίσματά του είχαν σχεδόν εντελώς σβηστεί απ' τους άνεμους του χρόνου. Πότε πότε, σταματούσε για να εξετάσει κάποιο χαμηλό τύμβο που τα τεράστια λιθάρια του είχαν μισοσκεπαστεί από χαλίκια, ή για να πασπατέψει ένα θραύσμα κεραμικού, κάποια ίχνη από κάρβουνα ή ένα κομμάτι ξύλο, όλα τόσο πανάρχαια, που φαίνονταν πιο άψυχα κι απ' την ίδια την πέτρα.

«Εδώ βρίσκεται η είσοδος του τάφου του Βασιλιά Μπρότεμλέιν», είπε τελικά ο Ντβαλσίρ, κι έδειξε μια σκοτεινή τρύπα πνιγμένη στα μπάζα πάνω στο τοίχωμα της κοιλάδας. Το άνοιγμα είχε ύψος κάπου επτά μέτρα και πλάτος το μισό, αλλά ήταν μισοφραγμένο από πέτρες. Υπήρχαν απομεινάρια λαξευμένων λιθαριών που κάποτε αψίδωναν την είσοδο, μαζί με μεγάλα κομμάτια σπασμένο ξύλο που, μαζί με τις σκόρπιες μαυρισμένες σκλήθρες του ήταν ότι απόμενε από τις αρχαίες πύλες που είχαν καταρρεύσει.

«Είμαι σίγουρος πως αυτή είναι η κοιλάδα που περιγράφουν οι θρύλοι μας», μούγκρισε χαρούμενα ο γίγαντας. «Αυτό το πέρασμα οδηγεί σ' ένα απέραντο σύστημα σπηλαίων. Ήταν ένα

φυσικό άνοιγμα που οι πρόγονοί μου μεγάλωσαν για να μπορούν να περνούν σε μια πλατιά διακλάδωση κοντά στην επιφάνεια. Πίσω απ' αυτά τα ερείπια του αρχαίου μνημείου πρέπει να βρίσκεται η θολωτή αίθουσα όπου είναι ενθρονισμένο το πτώμα του Μπρότεμλέιν».

Ο Κέιν κοίταξε με δυσπιστία το σκοτεινό άνοιγμα, κι ένας ψίθυρος ανησυχίας πέρασε μέσα απ' τις σκέψεις του. «Δεν θα περίμενα να βρω εκεί μέσα τίποτα περισσότερο από νυχτερίδες και σκόνη. Ο χρόνος κι η σαπίλα καταβροχθίζουν τις πιο πολλές φορές ό,τι έχουν αφήσει πίσω τους οι ανθρώπινοι κλέφτες. Ή μήπως ο τάφος έχει αόρατους φρουρούς; Θα ήταν πράγματι ασυνήθιστο αν ένας τάφος με τόσο ένδοξο ένοικο και τόσο θρυλικό θησαυρό δεν φυλαγόταν από κάποιο ακόμα ισχυρό ξόρκι».

Μ' ένα σήκωμα των ώμων, ο Ντβαλσίρ απέρριψε τα κακά προαισθήματα του Κέιν. «Ασυνήθιστο για τη φυλή σου, ίσως. Αυτός, όμως, ήταν ένας τόπος ιερός για το λαό μου. Εξάλλου, ποιος θα τολμούσε να συλήσει τον τάφο ενός γίγαντα; Έλα, θ' ανάψουμε δαυλούς και θα δούμε αν ο Βασιλιάς Μπρότεμλέιν παραχωρεί ακόμα ακροάσεις».

Ενώ ο Κέιν άναβε φωτιά με το τσακμάκι του, ο γίγαντας έψαξε για να βρει εύφλεκτα ξύλα. Επέστρεψε μ' ένα ξερό δέντρο, χοντρό σαν τον μηρό του Κέιν. Παίρνοντας αρκετά σπασμένα κλαριά, ο Κέιν συνόδεψε τον Ντβαλσίρ μέσα στη σπηλιά —ενώ ο τελευταίος κρατούσε ένα κομμάτι του κορμού.

Γρήγορα αναγκάστηκαν να σταματήσουν. Το πέρασμα ήταν φραγμένο από ένα σωρό σπασμένων βράχων κι άφηνε μόνο μια στενή ρωγμή. Ένα κομμάτι του τοιχώματος του περάσματος είχε καταρρεύσει.

Ο Ντβαλσίρ εξέτασε το εμπόδιο σκεπτικά. «Θα χρειαστούμε αρκετή ώρα για ν' ανοίξουμε δρόμο μέσα απ' αυτό», συμπέρανε τελικά με στενοχώρια.

«Με την προϋπόθεση πως οι προσπάθειές σου δεν θα ρίξουν στα κεφάλια μας το υπόλοιπο βουνό», ήταν η απειλητική απάντηση του Κέιν. «Ο βράχος εδώ είναι ασταθής, αλλιώς δεν θα 'χε συμβεί αυτή η κατολίσθηση. Αν οι σπηλιές φτάνουν τόσο βαθιά όσο λες, τότε θα πρέπει να υπάρχουν επικίνδυνα σημεία που υποσκάπτουν όλη τη λοφοσειρά. Με τους αιώνες, οι ρωγμές θα πρέπει να 'χουν μεγαλώσει και θα έχουν αδυνατίσει περισσότερο τη δομή του βράχου. Θα 'ναι πια τόσο γερός όσο ένα σάπιο δόντι. Είναι θαύμα που αυτά τα βουνά δεν έχουν ακόμα ισοπεδωθεί».

Σπρώχνοντας μπροστά το δαυλό του, ο γίγαντας τέντωσε το λαιμό του για να κοιτάξει μέσα από το άνοιγμα. «Το πέρασμα συνεχίζει πέρα απ' δω, και μου φαίνεται πως λίγο πιο κάτω οδηγεί στην κεντρική σπηλιά». Αγριοκοίταξε για μια στιγμή απελπισμένα το εμπόδιο στο δρόμο του, κι ύστερα έστρεψε το βλέμμα του προς τον άντρα.

«Εσύ θα μπορούσες να συρθείς μέσα από τη ρωγμή, Κέιν», του είπε. «Θα μπορούσες να περάσεις και να δεις τι είναι από πίσω. Αν δεν υπάρχει τίποτα, τότε δεν χάνουμε και τίποτα. Αν, όμως, αυτός είναι ο τάφος του Βασιλιά Μπρότεμλέιν, θα μάθεις αν το στέμμα είναι ακόμα εδώ».

Ο Κέιν κοίταξε τη ρωγμή με ανέκφραστο πρόσωπο. «Μπορεί να γίνει», είπε τελικά. Προσποιητά αδιάφορα, μη θέλοντας να δείξει πως το θάρρος του ήταν λιγότερο απ' του γίγαντα, είπε: «Θα πάω, λοιπόν, να ψάξω για τα κόκαλά σου».

Η ρωγμή ήταν αρκετά στενή για έναν τόσο μεγαλόσωμο άντρα όπως ο Κέιν, κι έτσι τα ρούχα του τρίφτηκαν και το δέρμα του γδάρθηκε, καθώς σερνόταν μέσα απ' το πιο δύσκολο σημείο της. Το τοίχωμα, όμως, δεν είχε καταρρεύσει μεμιάς. Αντίθετα, κομμάτια σπασμένου βράχου είχαν πέσει ακατάστατα μέσα στο πέρασμα και το εμπόδιο έμοιαζε περισσότερο με μια σειρά κοντόχοντρα δάχτυλα παρά με μια σφιχτή γροθιά. Λίγο μετά, ο δαυλός του έφεξε πέρα απ' τα μπάζα, κι ο Κέιν σύρθηκε σ' έναν ανοιχτό διάδρομο. Ξανάδεσε γρήγορα το θηκάρι στην πλάτη του, αλλά κράτησε τη γυμνή λεπίδα στην αριστερή γροθιά του.

Γρήγορα, βρήκε τη σπηλιά. Δυο σκαλοπάτια, πολύ ψηλά για να τα δρασκελίσει άνθρωπος, συμπλήρωναν το τέλος του περάσματος. Ο Κέιν σήκωσε το δαυλό ψηλά και κοίταξε τριγύρω, ενώ οι αισθήσεις του προσπαθούσαν να συλλάβουν οποιοδήποτε σημάδι κινδύνου. Δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα, αλλά η αόριστη αίσθηση απειλής που ένιωθε, συνέχισε να τον βασανίζει. Παρότι έσεισε το δαυλό για να φουντώσει τη φωτιά, δεν μπορούσε να διακρίνει τα όρια της σπηλιάς, αν κι αυτή ειδικά η αίθουσα φαινόταν να 'χει ύψος πολλών δεκάδων μέτρων. Ψηλά από πάνω, κρέμονταν σταλακτίτες, δημιουργώντας ένα τερατώδες οδοντωτό σαγόνι, με ταίρι τους σταλαγμίτες που φύτρωναν σαν χαυλιόδοντες

από κάτω. «Φαίνεται πως μόλις μπήκα στο στόμα του δράκου», μουρμούρισε ο Κέιν, κατεβαίνοντας με δυσκολία τα σκαλιά. Αραιή σκόνη είχε καιθίσει πάνω στην πέτρα· κι αυτή η σπηλιά ήταν από καιρό νεκρή.

«Τι βλέπεις, Κέιν;» μούγκρισε ο Ντβαλσίρ μέσα από τη ρωγμή. Ψηλά από πάνω, οι νυχτερίδες αναδεύτηκαν ανήσυχα.

Παρότι είχε πια συνηθίσει την εκκωφαντική φωνή του γίγαντα, ο Κέιν ξαφνιάστηκε και κοίταξε νευρικά προς το μακρινό ταβάνι. Ο δαυλός τρεμόπαιζε στο χέρι του, καθώς διέσχισε την αίθουσα, με το σπαθί έτοιμο για ό,τι φώλιαζε μέσ' στο σκοτάδι.

Ύστερα, κοκάλωσε —μια ανατριχίλα διαπέρασε το κορμί του καθώς είδε τι βρισκόταν στην περίμετρο απ' το φως του δαυλού.

«Ντβαλσίρ!» φώναξε, χωρίς να δίνει σημασία στους βροντερούς αντίλαλους μέσα στην έξαψή του. «Είναι εδώ! Βρήκες τον τάφο! Ο Βασιλιάς Μπρότεμλέιν είναι εδώ, καθισμένος στο θρόνο του, με το στέμμα στο κεφάλι!»

Μέσα στο φως του δαυλού, μπορούσε να δει έναν τεράστιο θρόνο από λαξεμένη πέτρα, πάνω στον οποίο ο σκελετωμένος βασιλιάς αναπαυόταν ακόμα μέσα σέ μακάβριο μεγαλείο. Η κρύα ξηρασία της σπηλιάς είχε διατηρήσει το σκέλεθρο για αιώνες. Απομεινάρια μουμιοποιημένης σάρκας κρατούσαν ακόμα το σκελετό σ' ένα κομμάτι. Γυμνά κόκκαλα έλαμπαν θαμπά μέσα από μυς και νεύρα που είχαν ζαρώσει και αποκτήσει την υφή του σίδερου. Τα μπράτσα του θρόνου ήταν ακόμα γραπωμένα από δάκτυλα που 'μοιαζαν με ροζιασμένες ρίζες βελανιδιάς, ενώ γύρω

απ' τη βάση του ήταν μαζεμένος ένας μουχλιασμένος σωρός από μαδημένες γούνες. Το λιπόσαρκο κρανίο διατηρούσε ακόμα κομμάτια σάρκας που μισοκάλυπταν το μακάβριο χαμόγελο του σκελετού με ρυτίδες αυστηρότητας — σχηματίζοντας έναν μορφασμό που έμοιαζε με γέλιο βουβαμένο από σφιγμένα χείλια. Τα μάτια ήταν βουλιαγμένοι κύκλοι σκοταδιού, που τα σκιερά τους βάθη απέφευγαν το φως απ' το δαυλό του Κέιν. Δεν συνέβαινε, όμως, το ίδιο και με τις σφαίρες που έφεγγαν πάνω στο μέτωπο.

Κόκκινα σαν ήλιοι που έδυαν μέσα στο φως του δαυλού, ένα ζευγάρι ρουμπίνια σε μέγεθος γροθιάς έλαμπαν πάνω στην κορώνα του Βασιλιά Μπρότεμλέιν. Ο Κέιν βλαστήμησε χαμηλόφωνα, εντυπωσιασμένος τόσο βαθιά από το θησαυρό που έβλεπε μπροστά του όσο κι από το δέος που ένιωθε για τη μακάβρια μεγαλειότητα του νεκρού. Ο χρυσαφένιος κύκλος θα μπορούσε να περάσει στη μέση μιας χορεύτριας. Γύρω απ' τα δυο μεγάλα πετράδια υπήρχαν και καμιά δεκαριά ακόμα σε μέγεθος φουντουκιού. Ένας πανάρχαιος θησαυρός που μέχρι τώρα τον έτρωγε το σκοτάδι.

Καθώς συλλογιζόταν τον αμύθυτο πλούτο που κάλυπτε την κορώνα του Βασιλιά Μπρότεμλέιν, ο Κέιν μετάνιωσε πικρά που είχε διαλαλήσει την ανακάλυψή του. Αν είχε πει πως η σπηλιά ήταν άδεια, μπορεί να του δινόταν η ευκαιρία να βγάλει την κορώνα χωρίς να τον δει ο γίγαντας —ή να επιστρέψει για να την πάρει αργότερα. Τώρα, όμως, ο Ντβαλσίρ ήξερε για το στέμμα και τον περίμενε στη μοναδική έξοδο του τάφου. Το να προσπαθήσει να βρει κάποια άλλη έξοδο μέσα από ένα υποθετικό πέρασμα στο δίκτυο των σπηλαίων θα ήταν καθαρή αυτοκτονία —το ίδιο, σχεδόν, και το να πολεμήσει με το γίγαντα για να του την πάρει. Ο Κέιν παρατήρησε θλιμμένα το θησαυρό. Εκτός κι αν του δινόταν η ευκαιρία για ένα ύπουλο φονικό...

«Κέιν!» Ο μυκηθμός του γίγαντα έβαλε τέλος στις σκέψεις του. «Είσαι καλά, Κέιν; Είναι στ' αλήθεια εκεί ο Βασιλιάς Μπρότεμλέιν;»

«Δεν μπορεί να 'ναι άλλος, Ντβαλσίρ», ούρλιαξε ο Κέιν, ενώ οι αντίλαλοι παραμόρφωναν τα λόγια του. «Είναι όπως ακριβώς τον περιγράφουν οι θρύλοι σας! Ένας κολοσσιαίος θρόνος από πέτρα βρίσκεται στον κέντρο της σπηλιάς! Κάπου επτά μέτρα μουχλιασμένου σκελετού είναι καθισμένα επάνω του, και στο κρανίο ακουμπάει μια χρυσή κορώνα με δυο τεράστια ρουμπίνια! Περίμενε μια στιγμή, και θα σκαρφαλώσω να την κατεβάσω!»

«Όχι! Άσε την εκεί που είναι!» Η ανυπομονησία έκανε τη φωνή του γίγαντα να τρέμει. «Θέλω να τα δω όλα από μόνος μου!» Από το φράγμα της πέτρας ακούστηκαν βογγητά και κροταλίσματα από μετακινούμενα βράχια.

«Περίμενε, γαμώτο!» ούρλιαξε ο Κέιν, τρέχοντας πίσω προς το πέρασμα. «Θα ρίξεις όλο το κολασμένο βουνό στα κεφάλια μας! Θα σου φέρω εγώ την κορώνα!»

«Άσε τη στη θέση της! Αυτό δεν είναι ένα απλό κυνήγι θησαυρού! Σημαίνει κάτι παραπάνω απ' την απλή ανάκτηση της κορώνας του Μπρότεμλέιν!» είπε λαχανιασμένα ο γίγαντας, ξεφυσώντας καθώς πάλευε να κυλήσει έναν βράχο.«Ονειρευόμουν για περισσότερα χρόνια απ'

όσα μπορείς να φανταστείς, την ώρα που θα στεκόμουν μπροστά στο θρόνο του Βασιλιά Μπρότεμλέιν, εκεί που κανένας απ' τη φυλή μου δεν είχε βρεθεί, απ' τον καιρό της δόξας της! Την ώρα που θα καλούσα το φάντασμά του για να μου δώσει τη δύναμη να οδηγήσω τη φυλή μας πίσω στο χαμένο της μεγαλείο! Θα σταθώ μπροστά στο Βασιλιά και θα σηκώσω το στέμμα απ' το μέτωπό του με τα ίδια μου τα χέρια! Κι όταν γυρίσω πίσω, ο λαός μου θα δει και θ' ακούσει, και θα καταλάβει πως οι ιστορίες της αρχαίας μας μεγαλοσύνης ήταν αλήθειες κι όχι μύθοι!

»Έλα, όμως, τώρα να με βοηθήσεις να φαρδύνω το άνοιγμα. Εσύ μπορείς να μετακινείς τις μικρότερες πέτρες. Η σπηλιά αυτή στέκεται έτσι για αμέτρητες χιλιετίες· μπορούμε να ρισκάρουμε μερικές ακόμα στιγμές».

Ο Κέιν βλαστήμησε και πήγε κοντά του, ενώ σκεφτόταν πως ήταν μάταιο να διαφωνεί μ' έναν φανατικό γίγαντα. Με σφιγμένα χείλια, άρχισε να τραβάει έναν βράχο που ήταν σφηνωμένος από τη μέσα μεριά της κατολίσθησης.

Ακολούθησε ένα ξαφνικό μουγκρητό, κι η κραυγή απόγνωσης του Ντβαλσίρ ίσα που πρόλαβε να τον ειδοποιήσει. Ο Κέιν τινάχτηκε προς τα πίσω, ακριβώς ενώ τα τοιχώματα που είχαν ξανά χάσει την ισορροπία τους, διαμαρτυρήθηκαν για τη διείσδυσή τους. Σαν μια ακατανίκητη γροθιά ολέθρου, όλη η δεξιά πλευρά γκρεμίστηκε απ' τα τοιχώματα και σωριάστηκε απέναντι!

Κουφαμένος από το θόρυβο και χτυπημένος από δεκάδες θραύσματα, ο Κέιν προσπάθησε απελπισμένα να κυλήσει μακριά. Τελικά, σωριάστηκε μελανιασμένος σ' ένα κουβάρι στη βάση

των σκαλοπατιών. Για μια στιγμή σύγχυσης και ζαλάδας, του φάνηκε πως ολόκληρη η σπηλιά σειόταν κι αναπηδούσε, απ' τον απόηχο του γκρεμισμένου περάσματος.

Όταν ο τελευταίος αντίλαλος έσβησε και το τελευταίο κομμάτι ραγισμένης πέτρας πέρασε αναπηδώντας από πάνω του, ο Κέιν ανασηκώθηκε για να γλείψει τις πληγές του. Ήταν μελανιασμένος και γδαρμένος, κι είχε μια μακριά πληγή στον αριστερό του ώμο, αλλά δεν είχε σπάσει κόκαλα. Το αριστερό του μπράτσο ήταν μουδιασμένο, στο σημείο που το είχε χτυπήσει ένας βράχος, και θα χρειαζόταν δέσιμο για να σταματήσει η αιμορραγία. Σκέφτηκε, όμως, πως ήταν σχετικά σώος, αν συλλογιζόταν κανείς πως λίγο ακόμα και θα' ταν πιο νεκρός κι από τον Βασιλιά Μπρότεμλέιν.

Το σπαθί του ήταν ακόμα θηκαρωμένο, αλλά είχε χάσει το δαυλό του καθώς πηδούσε μακριά και τώρα το δωμάτιο ήταν σκοτεινό όπως και κάθε τάφος. Ο Κέιν δεν χρειαζόταν δαυλό για να καταλάβει το χειρότερο· του το έδειχνε η παντελής απουσία φωτός. Ο τάφος του Βασιλιά Μπρότεμλέιν ήταν όσο καλά σφραγισμένος χρειαζόταν να είναι ο τάφος ενός βασιλιά.

Κακόκεφα, σύρθηκε ψηλαφώντας μέχρι το πέρασμα και κόλλησε το κορμί του πάνω στο πέτρινο φράγμα. Μερικά απ' τα βράχια που έκλειναν την είσοδο είχαν πλάτος κοντά δυο μέτρα, και τα κενά ανάμεσά τους ήταν παραγεμισμένα με μικρότερα λιθάρια. Αν είχε αρκετούς σκλάβους κι εργαλεία, μπορεί και να κατάφερνε ν' ανοίξει μιαν άλλη διέξοδο. Ίσως κι ο Ντβαλσίρ να μπορούσε να σκάψει κάποιο λαγούμι, αλλά ο γί-

γαντας θα πρέπει να 'ταν τώρα ένα διαμελισμένο τμήμα του φράγματος που 'χε μπροστά του.

Λιωμένη πίσσα έκαψε τα δάχτυλά του καθώς ψηλάφιζαν, και την άλλη στιγμή τράβηξε τον σβησμένο δαυλό μέσα απ' τα θραύσματα. Μιας και δεν φαινόταν να του μένει τίποτε άλλο, κάθισε κάτω κι άναψε πάλι φωτιά. Η κατολίσθηση δεν φαινόταν λιγότερο συμπαγής κάτω απ' το φως του δαυλού. Θυμωμένα, ο Κέιν κλότσησε έναν ξεκολλημένο βράχο.

Ωστόσο, ένα ρεύμα αέρα φούντωσε τη φλόγα του δαυλού και μ' ένα κιτρινωπό δάκτυλο, αυτή του έδειξε τη νεκρική αίθουσα. Καθώς θυμήθηκε πως αυτή η σπηλιά ήταν απλώς μέρος ενός μεγαλύτερου δικτύου, ο Κέιν άρχισε να ψάχνει ανυπόμονα για την πηγή του ρεύματος.

Καθώς διέσχιζε την αίθουσα, είδε τα αποτελέσματα της κατολίσθησης μέσα στη σπηλιά. Η ξαφνική μετατόπιση είχε προκαλέσει μια δόνηση σ' όλο το μήκος της ετοιμόρροπης πέτρας, και πολλοί σταλακτίτες είχαν πέσει σαν κρυστάλλινες αστραπές απ' τους αιώνια μαύρους ουρανούς τους. Ένας απ' αυτούς παρά λίγο να διαπερνούσε τον Βασιλιά Μπρότεμλέιν.

Ένας αναστενάρης άνεμος έριξε μια μουχλιασμένη ανάσα μέσα από έναν ορθάνοιχτο λάκκο με μήκος πολλά μέτρα, στην άλλη άκρη της σπηλιάς. Φαινόταν, λοιπόν, πως οι δονήσεις που είχαν συνταράξει τη σπηλιά δεν ήταν φαντασίωση. Ήταν φανερό ότι εξαιτίας των αλυσιδωτών δονήσεων που είχε ξεκινήσει η κατολίσθηση, ένα μεγάλο τμήμα της οροφής είχε πέσει σ' εκείνο το σημείο. Η πτώση είχε διαλύσει ένα τμήμα του πατώματος της αίθουσας κι είχε αποκα-

λύψει μιαν άλλη σπηλιά, κάτω απ' την πρώτη. Ο Κέιν σκέφτηκε, κοιτάζοντας μέσα στο λάκκο πως το δίκτυο των σπηλιών θα πρέπει να διέτρεχε όλο το βουνό σαν το πολυδαίδαλο μονοπάτι που αφήνει ένα σκουλίκι πίσω του.

Ένα αδύναμο φύσημα ανέμου ερχόταν μέσα απ' το λάκκο, φέρνοντας μαζί του μια αηδιαστική μυρωδιά μούχλας —μια βρομερή μπόχα ζώου που έκανε τον Κέιν ν' απορήσει. Του φάνηκε πως άκουγε το κύλισμα αόρατων νερών. Ίσως να ήταν κάποιος υπόγειος ποταμός —πολύ βαθιά κάτω απ' τη σπηλιά. Το πιο πιθανό, όμως, ήταν, πως ο άνεμος έκανε αυτούς τους ήχους καθώς περνούσε μέσα απ' τις ρωγμές του σαπισμένου βουνού. Τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε ο Κέιν.

Το έδαφος της καινούριας σπηλιάς φαινόταν να είναι κάπου είκοσι πέντε μέτρα από κάτω του. Το τμήμα που είχε καταρρεύσει είχε δημιουργήσει μιαν ανώμαλη πλαγιά απ' την οποία φαινόταν πως κάποιος θα μπορούσε να κατέβει. «Άλλο ένα μονοπάτι για την Κόλαση», μουρμούρισε ο Κέιν.

Ένα θρόισμα μπροστά του τον έκανε να σηκώσει το βλέμμα· ύστερα, κατάλαβε πως πραγματικά αυτό ήταν ένα μονοπάτι για την Κόλαση. Στην άκρη του φωτός στεκόταν μια κατσαρίδα —μια κατάλευκη κατσαρίδα, με μάκρος σχεδόν ένα μέτρο. Με μεγάλη βουλιμία, βύζαινε μια νεκρή νυχτερίδα, και κούναγε τις κεραίες της εκνευρισμένα προς το φως που φαινόταν να την ενοχλεί. Μην πιστεύοντας στα μάτια του, ο Κέιν πέταξε μια πέτρα προς το μέρος της, κι αυτή χάθηκε κροταλίζοντας στο σκοτάδι.

Γεμάτος δέος, ο Κέιν επέστρεψε στο χείλος

του λάκκου και έχωσε τον δαυλό του στο άνοιγμα. Κοντά στη βάση της πλαγιάς, δυο λευκά τριχωτά πλάσματα σήκωσαν τα τυφλά τους μάτια προς το μέρος του και μετά τραβήχτηκαν σκούζοντας τρομαγμένα. Ο Κέιν πρόλαβε να δει πως ήταν αρουραίοι σε μέγεθος σκυλιού.

Τότε κατάλαβε. Νερό κι αέρας —οι σπηλιές από κάτω του είχαν ζωή· μια φριχτά παραμορφωμένη μορφή ζωής. Πιθανώς, αυτά τα υπερμεγέθη πλάσματα θα πρέπει να προέρχονταν από την εξέλιξη άλλων κατοίκων των σπηλαίων που είχαν παγιδευτεί κάτω απ' την επιφάνεια αιώνες πριν —ή ίσως είχαν έρθει με τη θέλησή τους, όταν η περιοχή απ' έξω μετατράπηκε σε έρημο. Μέσα σε αιώνια νύχτα, χωρίς εποχές και φως, είχαν μεταλλαχτεί σε τερατώδεις, πρωτόγονες μορφές —προσαρμοσμένες στην εκφυλισμένη βαρβαρότητα του περιβάλλοντός τους. Η πτώση της οροφής είχε πλακώσει νυχτερίδες κι άλλα ακατονόμαστα πλάσματα, και τώρα η μυρωδιά του αίματος τραβούσε τα τερατώδη πλάσματα της σπηλιάς σ' εκείνο το σημείο.

Τι άλλο να κατοικεί εδώ; σκέφτηκε ανήσυχα ο Κέιν. Τραβήχτηκε από το λάκκο, κρίνοντας πως ένα τόσο σίγουρο μονοπάτι για την Κόλαση θα μπορούσε να παραμείνει αδιάβατο μέχρι να απορριφθούν όλοι οι άλλοι δρόμοι διαφυγής. Ακόμα και το να ξανασκάψει το πέρασμα, φαινόταν τώρα πιο αισιόδοξη λύση.

Όταν επέστρεψε στο σημείο της κατολίσθησης, άκουσε έναν ήχο από πέτρα που σερνόταν πάνω σε πέτρα. Για μια στιγμή φοβήθηκε πως θα ξεκινούσε νέα κατολίσθηση, αλλά καθώς παρατηρούσε με τεντωμένα νεύρα, φάνηκε πως δεν

συνέβαινε κάτι τέτοιο. Με την ελπίδα ν' ανοίγει δρόμο μέσα απ' τις αμφιβολίες του, ο Κέιν κόλλησε πάνω στο φράγμα κι άρχισε να χτυπάει ρυθμικά ένα βράχο μ' ένα κομμάτι πέτρας.

Μετά από μια παύση, το χτύπημά του απαντήθηκε από την άλλη μεριά. Ώστε ο γίγαντας είχε γλιτώσει! Ίσως η δύναμή του να κατάφερνε να καθαρίσει το πέρασμα.

Ανυπόμονα, ο Κέιν άρχισε να σκάβει το σωρό απ' τη δική του πλευρά. Μην τολμώντας να σκεφτεί μιαν άλλη κατολίσθηση, τέντωνε τη στιβαρή του πλάτη για να ξεκολλήσει μικρούς βράχους κι έσκιζε τα δάκτυλά του σκάβοντας τα χαλίκια σαν το σκυλί. Ευτυχώς, μέσα στο πέρασμα είχε πέσει ένας σωρός από σπασμένα λιθάρια, κι όχι ένας μονοκόμματος βράχος.

Ο χρόνος περνούσε απελπιστικά αργά, και τον σημάδευε μόνο ο δαυλός που όλο και μίκραινε και η εσοχή που όλο και βάθαινε. Τα χέρια του Κέιν είχαν ματώσει και φουσκαλιάσει, όταν ένα ξαφνικό τράβηγμα μιας πέτρας φανέρωσε μιαν ακτίδα ηλιόφωτου. Μέσα απ' τη σκόνη και την απόσταση, φαινόταν εκτυφλωτική στα μάτια του.

«Ντβαλσίρ!» φώναξε ο Κέιν, κοιτάζοντας μέσα από το μικρό άνοιγμα. Μια σήραγγα με πλάτος περίπου ένα ανθρώπινο κεφάλι είχε σχηματιστεί ανάμεσα σε δυο μεγάλα όρθια λιθάρια, αν κι υπήρχαν ακόμα αρκετά μέτρα από μπάζα που έφραζαν το πέρασμα.

Ένα τεράστιο καστανό μάτι τον κοίταξε από την άλλη άκρη της σήραγγας. «Κέιν;» Ο γίγαντας φαινόταν ευχάριστα ξαφνιασμένος. «Ώστε κατάφερες και τη γλίτωσες, ανθρωπάκο! Είσαι

τόσο χοντρόπετσος όσο σε περιγράφουν οι θρύλοι!»

«Μπορείς να με βγάλεις από δω μέσα;»

«Μπορώ, αν καταφέρω να μπω ο ίδιος!» Ο Ντβαλσίρ είχε ξανά πεισμώσει. «Νομίζω πως μπορώ να στηρίξω αυτούς τους βράχους έτσι που να σκάψουμε ένα χώρο για να συρθώ ανάμεσά τους».

«Ένα από τα χαρακτηριστικά των ανώτερων μορφών ζωής είναι η ικανότητά τους να διδάσκονται από την εμπειρία», μούγκρισε ο Κέιν, σκύβοντας για να ξεκολλήσει ένα λιθάρι. Όμως, η αποφασιστικότητα του γίγαντα ήταν ακλόνητη.

Αργά, το άνοιγμα άρχισε να μεγαλώνει, και με το φως του ήλιου να μπαίνει όλο και περισσότερο μέσα στη σπηλιά, η δουλειά φαινόταν λιγότερο κοπιαστική. Τελικά, απόμεινε μόνο ένα ετοιμόρροπο συνονθύλεμα από λιθάρια.

Αυτή τη φορά, η προειδοποίηση ήρθε πολύ αργά.

Ένα ξαφνικό τρίξιμο πέτρας ακούστηκε καθώς ο Ντβαλσίρ έσπρωξε απρόσεκτα έναν απ' τους ετοιμόρροπους βράχους. Ένα δεύτερο κομμάτι τινάχτηκε σαν βλήμα καταπέλτη, καθώς απελευθερωνόταν από την πίεση του διπλανού του. Ο Κέιν ούρλιαξε και προσπάθησε να το αποφύγει. Η προσπάθεια τον έκανε να χάσει την ισορροπία του, και το λιθάρι που κύλαγε έπεσε τόσο γοργά, που ακόμα κι η τρομερή του ευλυγισία δεν μπόρεσε να τον σώσει.

Το λιθάρι κατρακύλησε πάνω στους άλλους βράχους και χτύπησε τον τοίχο ακριβώς στο σημείο που στεκόταν ο Κέιν. Ο κοκκινομάλλης σφύριξε απ' τον πόνο. Την τελευταία στιγμή είχε καταφέρει να μισοχωθεί πίσω έναν βράχο. Αυτός του είχε γλιτώσει τη ζωή, αλλά η τρομερή σύγκρουση τον είχε σφηνώσει πάνω στους μηρούς του και τον είχε κολλήσει στον τοίχο.

Αίμα κυλούσε απ' το γδαρμένο του δέρμα και έσταζε μέσα στις μπότες του. Μορφάζοντας απ' τον πόνο, προσπάθησε να τραβηχτεί. Ανακάλυψε πως είχε γλιτώσει παρά τρίχα δυο τσακισμένα πόδια.

Ήταν ν' απορεί κανείς, αλλά το εκπληκτικό ήταν πως το άνοιγμα δεν είχε ξανακλείσει. Ο Ντβαλσίρ το ψαχούλευε προσεκτικά. «Κέιν; Γαμώτο! Πιο εύκολο να σκοτώσεις φίδι παρά εσένα! Μπορείς να βγεις από κει;»

«Όχι!» μούγκρισε ο Κέιν, προσπαθώντας να κυλήσει το βράχο στο πλάι. «Υπάρχουν κι άλλα θραύσματα που τον έχουν ακινητοποιήσει. Τα πόδια μου είναι παγιδευμένα!» Βλαστήμησε και συσπάστηκε άλλη μια φορά μέσα στα πέτρινα δεσμά του. Το μόνο που κατάφερε ήταν να γδαρθεί ακόμα πιο πολύ.

«Θα σ' ελευθερώσω μόλις μπω μέσα», μπουμπούνισε η φωνή του Νβαλσίρ, προσπαθώντας να του δώσει κουράγιο. Γι' ακόμα μια φορά, ο γίγαντας άρχισε να σκάβει.

Τώρα, όμως, ο Κέιν άκουγε ξυσίματα πέτρας που δεν γίνονταν από τα χέρια του Ντβαλσίρ. Από τη νεκρική αίθουσα, μπορούσε ν' ακούσει ένα βαρύ σώμα να σκαρφαλώνει την πέτρινη πλαγιά.

Γυμνώνοντας τα δόντια και γρυλίζοντας, ο Κέιν κοίταξε με γουρλωμένα μάτια τη νεκρική αίθουσα.

Στην αρχή του φάνηκε ότι το πτώμα του Βασιλιά Μπρότεμλέιν είχε σηκωθεί στα σκελετωμένα

του πόδια —γιατί μπορούσε να διακρίνει δυο κόκκινα κάρβουνα να πηγαίνουν πέρα-δώθε στο σκοτάδι, καθρεφτίζοντας το φως του δαυλού. Όμως, η κορώνα δεν είχε μετακινηθεί, αλλά έλαμπε ακόμα θαμπά πάνω απ' το θρόνο.

Τα μάτια που έβλεπε ήταν αληθινά, και τον κοιτούσαν τώρα μ' ένα τρομακτικό βλέμμα. Από το άνοιγμα στο έδαφος της σπηλιάς, είχε ανεβεί ένα πλάσμα από την άβυσσο της νύχτας!

Μαχαιροδόντης! Ή, μάλλον, το εφιαλτικό υβρίδιο ενός μαχαιροδόντη και του σκοταδιού του Άδη! Το γιγάντιο πλάσμα που είχε συρθεί εκεί μέσα απ' τις ανήλιαγες σπηλιές ήταν ένα τόσο φριχτό εξάμβλωμα του προγόνου του, όσο και τ' άλλα τερατώδη πλάσματα που είχε δει. Ο βράχος κροτάλιζε κάτω από τα νυχωτά πέλματα καθώς το ζώο βγήκε μέσα από το λάκκο. Ήταν ένα κατάλευκο κτήνος, με δυο φορές τουλάχιστον το μέγεθος του φοβερού προπάτορά του. Τα σαγόνια που έσταζαν άνοιξαν σ' ένα πνιχτό μυκηθμό πείνας —σαγόνια που θα μπορούσαν να κλείσουν γύρω απ' τον Κέιν όπως αυτά της γάτας γύρω από έναν ποντικό.

Ο Άρχοντας Τλόλουβιν μονάχα μπορεί να ήξερε ποιοι φανταστικοί δαίμονες τριγύρναγαν στις ανήλιαγες σπηλιές που έφταναν μέχρι το κολασμένο του βασίλειο, και ποια εκφυλισμένη κτηνωδία του κάτω κόσμου είχε φέρει αυτά τα πλάσματα σε τόσο γιγάντιες διαστάσεις. Τραβηγμένο από το θόρυβο και τη μυρωδιά του αίματος, αυτό το τέρας είχε αφήσει την ανήλιαγη φωλιά του για να κυνηγήσει στο κατώφλι ενός κόσμου που ήταν κλειστός στο δαιμονικό του είδος για αμέτρητους αιώνες.

Κατάλαβε το θύμα του.

Αδυνατώντας ν' απελευθερωθεί, ο Κέιν τράβηξε το σπαθί του για μια τελευταία απελπισμένη άμυνα. Το πλάσμα των σπηλαίων τον είχε εντοπίσει —μέσα στο σκοτάδι οι αισθήσεις του θα πρέπει να ήταν υπερφυσικά ευαίσθητες— αλλά δίσταζε να χυμήξει. Φαινόταν ενοχλημένο από τις αδύναμες ακτίνες του ήλιου που περνούσαν στο βασίλειό του.

Ο δαυλός ήταν στηριγμένος ανάμεσα σε δυο πέτρες, κοντά στον Κέιν. Μετά από μια σειρά απεγνωσμένα τινάγματα, κατάφερε να τον καρφώσει με τη μύτη του σπαθιού και να τον πιάσει. Απαντώντας στο μουγκρητό του μαχαιροδόντη, έσεισε το κλαρί μέχρι που φούντωσε. Το αιλουροειδές υποχώρησε κάπως, αλλά δεν εγκατέλειψε το παγιδευμένο θύμα του. Απλά, δεν ήξερε με ποιον τρόπο ν' αντιμετωπίσει αυτό το εκτυφλωτικό φως που έκαιγε τα σχεδόν τυφλά μάτια του.

«Ντβαλσίρ! Μπορείς να περάσεις μέσα;» Ο δαυλός είχε καεί τόσο πολύ, που τώρα η φλόγα του καψάλιζε τα δάκτυλα του Κέιν.

Ο γίγαντας βόγγηξε από την μανιασμένη προσπάθεια. «Υπάρχει ένας βράχος στη μέση, που δεν μπορώ να τον μετακινήσω χωρίς να ξαναθάψω πάλι το άνοιγμα! Αν είχα ένα δοκάρι, μπορεί να χρησίμευε για στήριγμα. Θα έβγαζα τις πέτρες από κάτω και θα περνούσα μέσα. Αλλιώς, δεν υπάρχει αρκετός χώρος για να μπω».

Ο μαχαιροδόντης έβηξε θυμωμένα κι έκανε ένα βήμα μπροστά, ενώ η κοντή ουρά του πήγαινε πέρα-δώθε. Η πείνα του θα κατανικούσε σύντομα την επιφυλακτικότητά του, κι ο Κέιν το κατά-

λαβε γεμάτος τρόμο, καθώς το αιλουροειδές συσπείρωνε το τεράστιο σώμα του για να χυμήξει. Σε μια στιγμή, το πήδημά του θα το έφερνε πάνω στον βράχο.

Με μάτια γεμάτα από καυτό μίσος, ο Κέιν ετοίμασε το σπαθί του. Θα είχε χρόνο μόνο για ένα τελευταίο απελπισμένο χτύπημα, καθώς το πήδημα του ζώου θα του πολτοποιούσε το στήθος, αλλά ο Κέιν ήθελε ο φονιάς του να νιώσει το ατσάλι του.

«Θα προσπαθήσω να τον πετύχω στο λαιμό καθώς πηδάει!» φώναξε ο Κέιν. «Θα τον πληγώσω όσο πιο βαριά μπορώ! Πήγαινε πίσω και βρες ένα ξύλο αρκετά μεγάλο για στήριγμα, Ντβαλσίρ. Αν το χτύπημά μου το σακατέψει, υπάρχει μια περίπτωση να σκοτώσεις το ζώο με το τσεκούρι σου. Η κορώνα του Μπρότεμλέιν θα σε περιμένει εδώ, κι όταν επιστρέψεις θα μπορείς να λες στους δικούς σου ποιο ήταν το τίμημα για την απόκτησή της!»

Ο Ντβαλσίρ μετακινούσε τα μπάζα μανιασμένα, αν κι ο Κέιν δεν ριψοκινδύνευε να γυρίσει το κεφάλι για να δει πώς πήγαινε. «Κράτα το πίσω, όσο περισσότερο μπορείς, Κέιν!» Η φωνή του ακουγόταν πνιχτή. «Εγώ σ' έμπλεξα σ' αυτή την ιστορία και δεν πρόκειται να σ' εγκαταλείψω τώρα σαν σιχαμερός κιοτής!»

Ο δαυλός τρεμόπαιζε, και μόνο λίγα λεπτά ζωής απόμεναν, τόσο στη φλόγα όσο και σ' αυτόν που την κρατούσε. Στ' αυτιά του ήρθε ένα υπόκωφο μουγκρητό από πέτρες που κυλούσαν, αλλά ο Κέιν δεν αποσπούσε το βλέμμα του απ' τα φονικά μάτια του κτήνους. Η τίγρη τινάχτηκε κι έφτυσε ξαφνιασμένη. Ο Κέιν ετοιμάστηκε να

δεχτεί το θανάσιμο πήδημα, αλλά είδε με μεγάλη του έκπληξη πως ο μαχαιροδόντης υποχωρούσε.

Ενα φλεγόμενο κομμάτι από κορμό κύλησε πάνω απ' τις πέτρες, κι ακολουθήθηκε από μια βαριά φωνή. Γυρίζοντας, ο Κέιν δεν πίστευε στα μάτια του όταν είδε το βλοσυρό πρόσωπο του Ντβαλσίρ να του χαμογελάει θριαμβευτικά από πάνω του.

«Τα κατάφερα, που να πάρει!» μυκήθηκε ο γίγαντας. Βόγγηξε λαχανιασμένα, καθώς έσερνε το τεράστιο κορμί του μέσα από το λαγούμι που είχε ανοίξει. «Χρησιμοποίησα το στεκούρι μου για να στηρίξω εκείνον το βράχο! Ράγισε λίγο, αλλά η λαβή του είναι γερή και μάλλον θα κρατήσει μέχρι που να βγούμε από δω!»

Στην εμφάνιση ενός πλάσματος που συναγωνιζόταν τον τρομερό του όγκο, ο μαχαιροδόντης είχε υποχωρήσει μέσα στο σκοτάδι της σπηλιάς. Ο Ντβαλσίρ έσπρωξε το δαυλό του λίγο πιο πέρα και μετά έσκυψε πάνω απ' τον Κέιν. Μ' ένα σπρώξιμο των πανίσχυρων ώμων του, έκανε πίσω το βράχο που τον ακινητοποιούσε.

Ο Κέιν έγειρε μπροστά. Δαγκώνοντας τα χείλη του απ' τον πόνο, σύρθηκε έξω.

«Μπορείς να περπατήσεις, ανθρωπάκο;»

Μορφάζοντας, ο Κέιν έκανε μερικά αβέβαια βήματα. «Ναι, αν και θα προτιμούσα το άλογό μου».

Ο γίγαντας ζύγιαζε τον δαυλό.«Τώρα, θ' αντικρίσω τον Βασιλιά Μπρότεμλέιν», ανακοίνωσε.

«Μην είσαι ηλίθιος, Ντβαλσίρ», διαμαρτυρήθηκε ο Κέιν. «Χωρίς το τσεκούρι σου, δεν μπορείς να τα βάλεις μ' αυτό το πλάσμα! Δεν το 'διω-

ξες —τριγυρνάει ακόμα μέσα στη σπηλιά! Θα 'μαστε τυχεροί αν προλάβουμε να βγούμε πριν να αποφασίσει να επιτεθεί!»

«Δεν έχουμε καιρό!» το πρόσωπο του Ντβαλσίρ έδειχνε την αποφασιστικότητά του. «Δεν περίμενα πως το τσεκούρι θα κρατούσε. Θα σπάσει ανά πάσα στιγμή, και το μέρος αυτό θα θαφτεί για πάντα! Δεν μπορώ καν να ρισκάρω να το βγάλω απ' τη θέση του! Ο δαυλός θα κρατήσει το ζώο μακριά όση ώρα μας χρειάζεται για να πάρω την κορώνα. Εξάλλου, δεν θα είναι ο μόνος δαίμονας που θα βγει μέσα απ' το λάκκο. Εσύ, ωστόσο, δεν είναι ανάγκη να μείνεις».

Ο Κέιν βλαστήμησε και τον ακολούθησε κουτσαίνοντας.

«Χα! Μαχαιροδόντη» βρυχήθηκε ο Ντβαλσίρ, σηκώνοντας από κάτω έναν σπασμένο σταλακτίτη. Ένα μουγκρητό του απάντησε απ' το πίσω μέρος της σπηλιάς. «Μαχαιροδόντη! Με γνωρίζεις! Οι πρόγονοί μου ήταν εχθροί σου! Πολεμήσαμε τους προπάτορές σου σ' αλλοτινές εποχές κι από τα όμορφα δόντια σου φτιάχναμε στολίδια για τις γυναίκες μας! Άκουσέ με, μαχαιροδόντη! Αν κι έχεις τρεις φορές το μέγεθος του πυρρόξανθου προγόνου σου, δεν σε φοβάμαι! Είμαι ο Ντβαλσίρ —ο τελευταίος από τη γενιά των αρχαίων βασιλέων! Ήρθα να πάρω την κορώνα μου! Κρύψου πίσω στο λαγούμι σου, μαχαιροδόντη —αλλιώς θ' αποκτήσω έναν λευκό γούνινο μανδύα για να φοράω μαζί με την κορώνα μου!»

Η πρόκληση του γίγαντα αντήχησε μέσα στη σπηλιά, κι απαντήθηκε από το θυμωμένο γρύλισμα του μαχαιροδόντη. Κάπου μέσα στις σκιές, το αιλουροειδές βημάτιζε νευρικά, αλλά η κακοφωνία των αντίλαλων έκαναν δύσκολο τον εντοπισμό της θέσης του. Οι νυχτερίδες φτερούγιζαν πανικόβλητες, και σκόνη μαζί με κομμάτια πέτρας έπεφταν στα κεφάλια τους. Ο Κέιν έσφιξε το σπαθί του ανήσυχα, προσπαθώντας να μη σκέφτεται ποια σιωπηλή επίθεση μπορούσε να δεχτεί η πλάτη του.

«Ο Βασιλιάς Μπρότεμλέιν! Οι θρύλοι της φυλής μου δεν έλεγαν ψέματα!» είπε ο Ντβαλσίρ, ξεφυσώντας με δέος. Με μεγάλο σεβασμό, στάθηκε μπροστά στο θρόνο του από αιώνες νεκρού ήρωα. Το πρόσωπό του φώτισε από οπτασίες αρχαίας δόξας. Μέσα στα μάτια του, καθρεφτιζόταν η λάμψη απ' τα ρουμπίνια της κορώνας.

Ο γίγαντας πέταξε κάτω το πέτρινο ρόπαλό του, και τεντώθηκε για ν' αγγίξει την κορώνα του νεκρού βασιλιά. Με ευγενική πίεση, την απόσπασε απ' την θέση που 'ταν κολλημένη.«Παππούλη, τα παιδιά σου την έχουν ανάγκη...»

Σαν μια κατολίσθηση φιλντισένιου οδοντωτού τρόμου, ο μαχαιροδόντης πήδηξε μέσα απ' το σκοτάδι! Σπάζοντας τη σιωπή με το βρυχηθμό του, έπεσε πάνω στην απροστάτευτη πλάτη του γίγαντα. Αιφνιδιασμένος, ο Ντβαλσίρ κατάφερε να μισογυρίσει την τελευταία στιγμή και ν' αποφύγει τον ακαριαίο θάνατο. Η σύγκρουση πέταξε γίγαντα και κτήνος πάνω στο θρόνο και μετά στο έδαφος της σπηλιάς.

Τεράστια σαγόνια έκλεισαν πάνω στον ώμο του Ντβαλσίρ, ενώ ο τίγρης ξέσκιζε άγρια την πλάτη του με νύχια που άφηναν βαθιές πληγές. Ο Κέιν πλησίασε κουτσαίνοντας, με το σπαθί στο χέρι. Οι κινήσεις του, όμως, ήταν αδέξιες, και στην πρώτη του σπαθιά, ένα χτύπημα από το

πέλμα του πλάσματος τον έστειλε μακριά. Έπεσε βαριά πάνω στη βάση του θρόνου κι έσεισε το κεφάλι του για να καθαρίσει την όρασή του.

Ο Ντβαλσίρ ούρλιαξε και σηκώθηκε στα γόνατα, ενώ τα τεράστια χέρια του πάλευαν απεγνωσμένα να ξεκολλήσουν απ' τη θέση τους τα φονικά δόντια. Το ένα του χέρι άγγιξε τον πεσμένο δαυλό και, αρπάζοντάς τον στη στιγμή, κάρφωσε το φλεγόμενο άκρο του στο πρόσωπο του τέρατος. Καψαλισμένος απ' την εκτυφλωτική θερμότητα, ο μαχαιροδόντης εγκατέλειψε τη θανάσιμη λαβή του —και μια κλοτσιά από τον γίγαντα τους χώρισε τελείως.

Καπνός σηκωνόταν από το ματοβαμμένο μουσούδι του αιλουροειδούς. Κόκκινα συντριβάνια ανάβλυζαν από τον βαθιά σκισμένο ώμο του γίγαντα. «Πρόσωπο με πρόσωπο, μαχαιροδόντη!» βρυχήθηκε άγρια ο Ντβαλσίρ. «Δειλό πλάσμα των σκιών! Βρομερέ κιοτή! Τολμάς τώρα να επιτεθείς στον αφέντη σου πρόσωπο με πρόσωπο;»

Την ώρα ακόμα που ο τίγρης σεισπειρωνόταν για να χυμήξει, ο Ντβαλσίρ πήδηξε επάνω του, κραδαίνοντας το δαυλό με το σακατεμένο αριστερό του χέρι. Αρπάχτηκαν στον αέρα κι ολόκληρη η σπηλιά φάνηκε να σείεται από τη σύγκρουσή τους. Κύλησαν ξανά και ξανά, ενώ ο δαυλός πετάχτηκε μακριά κι ο Κέιν προσπαθούσε ζαλισμένος να σταθεί στα πόδια του. Ο γίγαντας πάλευε με πείσμα να κρατήσει μακριά τα τεράστια τρομερά δόντια και να καβαλήσει τον μεγαλύτερο όγκο του μαχαιροδόντη. Τα φοβερά σαγόνια ανοιγόκλειναν χωρίς αποτέλεσμα, αλλά τα κοφτερά νύχια προξενούσαν τρομερές πληγές στο κορμί του γίγαντα.

Υπομένοντας στωικά τον πόνο, ο Ντβαλσίρ έστρεψε όλη την τρομερή του δύναμη σε μια προσπάθεια να σφίξει τη λαβή του πάνω στο κεφάλι του αιλουροειδούς. Βγάζοντας παραφρονεμένους μηκυθμούς —βλαστήμιες πόνου και οργής— δάγκωσε το αυτί του ζώου και το ξερίζωσε μ' ένα περιπαικτικό γέλιο. Το αίμα του κυλούσε άφθονο απ' τις πληγές του, κάνοντας τη λευκή γούνα κόκκινη και γλιστερή. Ενώ ακόμα ούρλιαζε και γελούσε, και τραγούδαγε αποσπάσματα από αρχαίους στίχους της φυλής του —χτυπούσε το κεφάλι του μαχαιροδόντη πάνω στο βράχο.

Μ' ένα ξαφνικό τίναγμα, ο Ντβαλσίρ κατάφερε να καβαλήσει την πλάτη του αιλουροειδούς. «Πέθανε, τώρα, μαχαιροδόντη», βρυχήθηκε. «Πέθανε γνωρίζοντας την ήττα, όπως κι οι ψωριασμένοι παππούδες σου!»

Κάρφωσε τα γόνατά του στα πλευρα του πλάσματος, σφίγγοντας τις φτέρνες του κάτω από την κοιλιά του. Το ζώο προσπάθησε να κυλήσει στο πλάι και να τον ρίξει κάτω —αλλά δεν μπορούσε! Μεγάλες γροθιές έσφιξαν πάνω στ' αφρισμένα δόντια, και μπράτσα άνοιξαν τα σαγόνια διάπλατα. Ο Ντβαλσίρ τέντωσε τους ώμους του και τράβηξε προς τα πίσω. Ένα ξερό αγκομαχητό άρχισε να βγαίνει από το στόμα του τέρατος· δεν προσπαθούσε πια να επιτεθεί. Για πρώτη φορά εδώ κι αιώνες, ένας μαχαιροδόντης γνώριζε τι σημαίνει φόβος.

Το αίμα δημιουργούσε λαμπερά σχέδια πάνω στους μυς της φαρδιάς πλάτης του γίγαντα. Η λαβή του έσφιγγε όλο και περισσότερο. Ασταμάτητα, η ραχοκοκαλιά του τίγρη έγερνε προς τα

πίσω. Μ' ένα ξαφνικό απότομο κρότο, κόκαλα και μυς παραδόθηκαν!

Γελώντας, ο Ντβαλσίρ έστριψε το κεφάλι του μαχαιροδόντη εντελώς προς τα πίσω κι έφτυσε μέσα στα ετοιμοθάνατα μάτια του.

«Και τώρα, η κορώνα του Βασιλιά Μπρότεμλέιν», είπε λαχανιασμένα και απομακρύνθηκε παραπατώντας από το συσπώμενο σώμα. Ο γίγαντας τρέκλιζε μα έμενε όρθιος. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα, σκούρα και κολλώδη. Το αίμα κυλούσε τόσο άφθονο, που κάλυπτε την έκταση και το βάθος των πληγών του· μεγάλα κομμάτια σάρκας κρέμονταν ξεκολλημένα και κόκαλα έλαμπαν κιτρινωπά καθώς περπατούσε.

Βόγγηξε καθώς έφτασε το θρόνο και σωριάστηκε με την πλάτη ακουμπισμένη πάνω του. Ο Κέιν είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του αρκετά ώστε να μπορέσει να πλησιάσει και να γονατίσει δίπλα στον πεσμένο γίγαντα. Τα χέρια του έψαξαν επιδέξια τις πληγές του Ντβαλσίρ, γυρεύοντας μάταια να σταματήσουν το αίμα που ανάβλυζε απ' τις τεράστιες λαβωματιές. Ο Κέιν ήταν βετεράνος πολλών μαχών, και γνώριζε πως ο γίγαντας ήταν θανάσιμα πληγωμένος.

Ο Ντβαλσίρ μειδίασε περιπαικτικά, με το πρόσωπο χλωμιασμένο κάτω απ' το αίμα που τον είχε πιτσιλίσει. «Μ' αυτό τον τρόπο, Κέιν, οι πρόγονοί μου νικούσαν τα μεγάλα κτήνη στην αυγή της ιστορίας της Γης».

«Κανένας γίγαντας δεν πολέμησε ποτέ πλάσμα σαν κι αυτό», ορκίστηκε ο Κέιν, «ούτε και το σκότωσε με γυμνά χέρια!»

Ο γίγαντας σήκωσε αδύναμα τους ώμους. «Έτσι νομίζεις, ανθρωπάκι; Τότε δεν ξέρεις καλά

τους θρύλους της φυλής μας, Κέιν. Κι αυτοί οι θρύλοι είναι αληθινοί, τώρα το ξέρω! Φωτιά και Πάγε! Εκείνες ήταν ηρωικές εποχές!»

Ο Κέιν κοίταξε τριγύρω, κι ύστερα έσκυψε για να σηκώσει τον πεσμένο κύκλο από χρυσάφι. Τα ρουμπίνια πάνω του έλαμπαν σαν το αίμα του Ντβαλσίρ· η κορώνα ήταν βαριά στα χέρια του. Αν και κρατούσε μια περιουσία, ο Κέιν δεν είχε πια καμιά διάθεση να πάρει την κορώνα του Βασιλιά Μπρότεμλέιν.

«Είναι δικιά σου τώρα», μουρμούρισε, και την τοποθέτησε πάνω στο γερμένο μέτωπο του γίγαντα.

Το κεφάλι του Νβαλσίρ σηκώθηκε πάλι, κι υπήρχε μια άγρια περηφάνια στο πρόσωπό του —ανακατεμένη με θλίψη. «Θα μπορούσα να τους οδηγήσω πίσω σ' εκείνες τις μέρες τις δόξας!» ψιθύρισε. Κι ύστερα: «Μα ίσως να υπάρξει κάποιος άλλος απ' τη φυλή μου —κάποιος που να 'χει κοινό μαζί μου τ' όραμα της χρυσής εποχής!»

Έκανε νόημα στον Κέιν να τον αφήσει. Ήδη, τα μάτια του κοιτούσαν πράγματα πέρα απ' αυτή τη μοναχική σπηλιά μέσα στους ερημότοπους. «Εκείνη ήταν εποχή να ζει κανείς!» είπε, ανασαίνοντας βραχνά. «Μια εποχή ηρώων!»

Ο Κέιν σηκώθηκε θλιμμένα όρθιος. «Μια γενναία φυλή και μια ηρωική εποχή, στ' αλήθεια», είπε ψιθυριστά.«Μα νομίζω πως ο τελευταίος των ηρώων της έχει χαθεί».

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

της Τανίθ Λι

Τι μπορεί να πει κανείς για την Τανίθ Λι; Είναι κατά τη γνώμη μου η σπουδαιότερη γυναίκα συγγραφέας επιστημονικής κι ηρωικής φαντασίας. Αν και νομίζω πως αυτό είναι το πρώτο της διήγημα που δημοσιεύεται στα ελληνικά, έχει εκδόσει μέχρι σήμερα δεκάδες βιβλία, που το καθένα απ' αυτά είναι ένα μικρό αριστούργημα. Έχει ένα χάρισμα καταπληκτικό: προσφέρει τις πιο φανταστικές και πρωτότυπες ιστορίες μ' έναν τρόπο τόσο φυσικό που πείθει αμέσως τον αναγνώστη για την πραγματικότητα των κόσμων τους. Οι ήρωές της έχουν σαν κοινό γνώρισμα την εξυπνάδα τους και τη δύναμη του χαρακτήρα τους. Ούτε σ' αυτήν θα δούμε τους συνηθισμένους «Κονανικούς» τύπους να σφάζουν αμέτρητα τέρατα κατακτώντας πανέμορφες κοπέλες με τεράστια στήθη και μικροσκοπικά μυαλά, αλλά η πρωτοτυπία των περιπετειών των ηρώων της κι ο πανέξυπνος τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουν τα εμπόδια στο δρόμο τους θα σας κερδίσει αμέσως.

Θ.Μ.

Κάποιο φωτεινό πρωινό, στην αμμουδερή ακρογιαλιά του Σκορμ, τρεις γυναίκες του θρησκευτικού τάγματος του Ντονσάρ βρήκαν στο δρόμο τους ένα παρατημένο κοριτσάκι και το υιοθέτησαν, παίρνοντάς το στο μοναστήρι. Αυτό το άτυχο παιδί ήμουν εγώ.

Η ζωή της αδελφότητας, που ονομαζόταν Οι Νύμφες του Ντονσάρ, ήταν απλή, αλλά και διεστραμμένη.

Οι συνεχείς μετάνοιες, οι προσευχές κι οι αυτοτιμωρίες ήταν στην κυριολεξία οι μοναδικές ασχολίες που τους επιτρέπονταν. Αν ήθελαν να ξεκουραστούν, οι αδελφές μπορούσαν να διαβάσουν τα Χειρόγραφα του Αρντούρ —ημερολόγια πρώην μυημένων που περιγράφανε με λεπτομέρειες τους πόνους που εκστατικά προκαλούσαν μόνες τους στα σώματά τους και τη φλογερή αγάπη τους για το θεό τους. Ο πόνος ήταν το κλειδί της υπέρτατης ολοκλήρωσης στο μοναστήρι. Έτσι, οι ασθένειες κι οι σωματικές ταλαιπωρίες θεωρούνταν βοήθεια μάλλον, παρά εμπόδιο —οι πονόδοντοι, οι κοιλόπονοι ή ένα σπασμένο πόδι ήταν αιτίες για χαρά και ικανοποίηση.

Ο Ντονσάρ ήταν μια κατώτερη θεότητα που

εμφανιζόταν με τη μορφή μιας μικρής φωτεινής σφαίρας πάνω από το βωμό. Το φως δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα δυνατό, και μερικές φορές έσβηνε εντελώς. Τότε, όλες οι αδελφές μαζεύονταν, εγκαταλείποντας κάθε άλλη εργασία, είτε αυτή ήταν πλύσιμο, είτε βασανιστήριο, είτε θρηνωδία (ή, ακόμα λιγότερο σημαντικό, ύπνος στα κρεβάτια τους) και άρχιζαν να ψέλνουν και να προσεύχονται γοερά μέχρι που το φως επανερχόταν στην αρχική του αρρωστιάρικη λάμψη.

Σ' αυτό το μέρος μεγάλωσα, και, παρότι δεν ήξερα τίποτε για τον εαυτό μου, το ίδιο μου το αίμα και τα κόκαλα επαναστατούσαν μπροστά σε μια τόσο ανιαρή και μάταιη ύπαρξη.

Μ' είχαν βαφτίσει Αλήθεια, κι έτσι, μικρό παιδί ακόμα τις είχα ρωτήσει:

«Ποια είμαι;»

«Ένα έκθετο, Αλήθεια, που ο Ντονσάρ, μέσα στην απροσμέτρητη ευσπλαχνία του, οδήγησε στην πόρτα μας».

«Και τι πρέπει να κάνω;»

«Τι να κάνεις; Μα να περάσεις τη ζωή που σου χάρισε ο Ντονσάρ, δοξολογώντας τον. Τι άλλο;»

Τι άλλο, πραγματικά;

Στα δώδεκά μου χρόνια, μετά από ένα γερό ξύλο από την Ηγουμένη, εξαιτίας ενός λεκέ ψαρόσουπας που είχε ανακαλύψει στο ράσο μου, το έσκασα απ' το μοναστήρι. Σκαρφάλωσα στους λείους πορσελάνινους βράχους, ανάμεσα σε γυάλινες λιμνούλες νερού, και λίγο μετά ο αστράγαλός μου πιάστηκε σ' ένα απ' τα πολυάριθμα δόκανα που οι αδελφές είχαν απλωμένα γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό.

Με γύρισαν στο μοναστήρι, κι ο βούρδουλας

φρόντισε για την τιμωρία μου. Μετά, οι αδελφές άρχισαν να συζητούν με ανησυχία.

«Το κακόμοιρο το παιδί. Δεν έχει υποφέρει αρκετά, κι έτσι δεν έχει συνείδηση της ευτυχίας που μπορεί να προκαλέσει ο πόνος. Όλα τα δόντια της είναι στη θέση τους και τα μέλη της είναι γερά».

Μια-δυο προσφέρθηκαν να μου βγάλουν μερικά δόντια ή να μου σπάσουν ένα χέρι, αλλά η Ηγουμένη αρνήθηκε για λογαριασμό μου μια τέτοια εξυπηρέτηση, λέγοντάς τους πως τέτοιου είδους γεγονότα εξαρτώνταν από τη θέληση του Ντονσάρ και δεν έπρεπε να τα επιδιώκουμε.

«Ίσως το πρόβλημα να είναι τα μαλλιά της», παρατήρησε μια άλλη. «Αυτές οι κοκκινωπές αποχρώσεις δεν μπορεί να είναι ωφέλιμες· δείχνουν πάθος και φιληδονία».

Έτσι, μου ξύρισαν το κεφάλι και με άφησαν κλειδωμένη στο κελί μου για τρεις μέρες. Όταν ήρθαν να με βγάλουν, με βρήκαν πολύ αλλαγμένη. Μέσα στο παραλήρημα του θυμού και της ντροπής μου, είχα συλλάβει το μοναδικό σχέδιο που θα μπορούσε να με βοηθήσει. Από κείνη τη μέρα, έγινα η πιο υπάκουη, κι ανακάλυψα πως με το να είμαι μετρημένη και πονηρή μπορούσα να πετύχω περισσότερα απ' ό,τι με την ανοιχτή αντίσταση.

Με μια έξυπνη χρήση της καπνιάς από την καμινάδα κάτω από τα μάτια μου, φαινόταν σαν να 'χω περάσει ολόκληρες νυχτιές άγρυπνη και προσευχόμενη. Το κόκκινο μελάνι που χρησιμοποιούσα δήθεν για να γράψω μια διατριβή πάνω στη μετάνοια, μπορούσε αν το νέρωνα να φανεί σαν αίμα από βουρδουλιές στα μυωπικά μάτια

των αδελφών. Ζητούσα χρόνο για να μείνω μόνη στο κελί μου και να αναλογιστώ τις αμαρτίες μου και τη φιλεύσπλαχνη δόξα του Ντονσάρ, αντί να να απολαμβάνω ανάξια την απροσμέτρητη χαρά της προσευχής μαζί με τις αδελφές μου. Αυτόν το χρόνο τον περνούσα ονειροπολώντας, ή αλλιώς γράφοντας ποιήματα με το κόκκινο μελάνι. Όσα δεν μπορούσα ν' αποφύγω, τα υπέμενα, μιας και δεν είχα άλλη εκλογή, αλλά στο μυαλό μου υπήρχε πάντα ένας αόριστος στόχος —τα δέκατα έβδομα γενέθλιά μου, ή τουλάχιστον τη δέκατη έβδομη επέτειο της μέρας που με βρήκαν. Ένιωθα απροσδιόριστα πως κάτι θα γινόταν εκείνη τη μέρα που θα μ' απελευθέρωνε.

Μερικές φορές, αναρωτιόμουν αν ο Ντονσάρ μπορούσε να διαβάσει το μυαλό μου, αλλά κάτι τέτοιο δεν φαινόταν να συμβαίνει και το επαναστατικό μου πνεύμα δυνάμωνε.

Ωστόσο, τίποτε απ' όλα αυτά δεν πρόκειτο να γίνει.

Το απόγευμα της παραμονής της δέκατης έβδομης επετείου μου, ένα απαίσιο μαβί φορείο μπήκε στην αυλή του μοναστηριού κι είδα επτά ή οκτώ μορφές να οδηγούν μιαν ακόμα άτυχη στην αποπνικτική της καταδίκη.

Ήταν συνήθιο οι αδελφές —κι εγώ μαζί τους— να δείχνουν μεγάλη περιέργεια γι' αυτές τις καινούριες αφίξεις. Οι άλλες Νύμφες του Ντονσάρ τους καλωσόρισαν με κραυγές ενθουσιασμού. Εγώ παρακολουθούσα θλιμμένη, συλλογιζόμενη τη μοίρα τους με μια ειρωνική διάθεση.

Όταν οι συνοδοί της την άφησαν στην πύλη και απομακρύνθηκαν, η νεοφερμένη μπήκε με

μια χαριτωμένη λικνιστική περπατησιά μέσα στην πέτρινη αίθουσα.

Σύντομα το ξύλο θα σου διώξει τη ματαιοδοξία σου, σκέφτηκα πικραμένα με κάποια ζήλεια. Μετά, της πήραν το μανδύα και την οδήγησαν μπροστά στην Ηγουμένη.

Ήταν πεντάμορφη.

Είχε κατάξανθα μαλλιά, κομμένα στο ύψος των ώμων, λευκό σαν γάλα δέρμα και μάτια μαύρα σαν τον έβενο. Την παρατηρούσα γι' αρκετή ώρα, κινούμενη αργά πίσω απ' τις συναγμένες αδελφές. Δεν φαινόταν ούτε απελπισμένη αλλά ούτε κι ενθουσιασμένη με τη ζωή που την περίμενε. Ακόμα και το παγωμένο εστιατόριο με το άνοστο φαγητό δεν φαινόταν να της προκαλεί κάποιο αίσθημα απόγνωσης.

Την ονόμασαν Πειθήνια.

Ήταν έθιμο στο μοναστήρι μια νεοφώτιστη να περάσει όλη την πρώτη νύχτα της μπροστά στο βωμό, παρατηρώντας και λατρεύοντας το φως του Ντονσάρ. Όταν, λοιπόν, έστειλαν την Πειθήνια να εκτελέσει την αγρυπνία της, εγώ πλησίασα την Ηγουμένη και την ικέτεψα να μου επιτρέψει να πάω κι εγώ να δω, προσποιούμενη πως ένιωθα την πνευματική ανάγκη να λούσω την ψυχή μου με το φως του θεού.

«Αχ, Αλήθεια», μουρμούρισε συγκινημένα η Ηγουμένη. «Θυμάμαι πόσο ατίθαση ήταν η παιδική σου ηλικία και τι φόβους έτρεφα για τη σωτηρία της ψυχής σου». Μου χάιδεψε το κεφάλι. «Και βέβαια να πας. Να 'χεις την ευχή μου. Μύησε τη μικρή μας αδελφή Πειθήνια στην αληθινή έκσταση του Ντονσάρ».

«Έτσι θα κάνω», ορκίστηκα εγώ, μ' όλη μου την ειλικρίνεια.

Στο ιερό του ναού, λίγα μισολειωμένα κεριά έβγαζαν ένα θαμπό φως και πολλή καπνίλα. Το παλλόμενο φως του Ντονσάρ μόλις που ήταν ορατό πάνω από το βωμό. Διέκρινα την Πειθήνια να στέκεται μπροστά του σε μια στάση άκαμπτης προσοχής.

«Ώρα καλή, αδελφή», είπα. «Πές μου, τι ήταν αυτό που σ' έφερε σε τούτο το απαίσιο μέρος;»

«Νόμιζα πως όλες σ' αυτό το μέρος ήταν πιστές», μου είπε, κοιτάζοντάς με με τα υπέροχα μάτια της.

«Αν δεν έκανα την πιστή, σίγουρα θα μου 'χαν αργάσει το τομάρι με το βούρδουλα».

Με παρατήρησε από πάνω μέχρι κάτω, και μετά χαμογέλασε.

«Θα `ταν στ' αλήθεια κρίμα να γινόταν κάτι τέτοιο», είπε.

«Αν διστάζεις να μου αποκαλύψεις την ιστορία σου, πες μου τουλάχιστον τ'όνομά σου», την παρακάλεσα.

«Μα, με λένε Πειθήνια».

«Αυτό το όνομα είναι δικό τους κι όχι δικό σου».

«Στο σπίτι με με φωνάζανε Λάλμι», είπε εκείνη, χαμηλώνοντας το βλέμμα. «Και το δικό σου;»

«Εγώ δεν έχω όνομα, μιας κι είμαι ένα ορφανό που μάζεψαν σ' αυτό το καταραμένο μοναστήρι».

Η λάμψη πάνω από το βωμό τρεμόπαιξε.

«Σταμάτα πια, ανιαρό φαναράκι», είπα ειρωνικά. Η Λάλμι έβγαλε μια μικρή κραυγή έκπληξης και θαυμασμού. «Κάποια μέρα αυτή η ελαττωματική σπίθα θα σβήσει, κι όλος αυτός ο ναός της παραφροσύνης θα πάει στον πάτο της θάλασσας», συνέχισα θυμωμένα.

«Μπορώ να καταλάβω την οργή σου», είπε η Λάλμι. «Είσαι πολύ όμορφη και μοναδική για να χαραμίζεσαι σε μια τέτοια ζωή».

Της απάντησα πως δεν ήμουν η μόνη.

«Αχ, μην το λες. Εγώ δεν έχω καμιά αξία. Στην οικογένειά μου έπεσε μια κατάρα, πως σε κάποια ορισμένη ημερομηνία το παλάτι μας θα γκρεμιζόταν αν δεν έδινε τη μοναχοκόρη τους σε κάποιο θεό. Όταν εμφανίστηκαν οι πρώτες ρωγμές στους τοίχους, θεωρήθηκε λογικό να υπακούσουν. Μιας και δεν είχε οριστεί κάποιος συγκεκριμένος θεός και το μοναστήρι ήταν μόνο μια μέρα δρόμος μακριά, αποφάσισαν να με παραδώσουν εδώ».

«Φτωχούλα Λάλμι. Φαίνεται πως είναι το ριζικό μας να γεράσουμε σ' αυτήν την άχρηστη τρώγλη».

Μ' αυτά τα λόγια, πέρασα το χέρι μου γύρω από τους ώμους της για να την παρηγορήσω, αλλά εκείνη, ευτυχώς, παρερμήνευσε την κίνησή μου.

Εγκατέλειψα κάθε ίχνος προσοχής, κι η Λάλμι, πρωτάρα καθώς ήταν στο μοναστήρι, ούτε καν το σκέφτηκε. Λίγο πριν ξημερώσει, μας διέκοψαν οι στριγγές φωνές των αδελφών, που είχαν έρθει με τους τελετουργικούς δαυλούς τους και μας είχαν ανακαλύψει αγκαλιασμένες μ' έναν τρόπο που δεν ταίριαζε σε αδελφές.

Τι χρησιμεύει να μπω σε λεπτομέρειες του απαίσιου δράματος που ακολούθησε; Μας πήγαν και τις δύο στό παγερό κατώι και μας έδεσαν α-

νάμεσα στα καπνισμένα ψάρια. Ορισμένες αδελφές, έψαξαν το κελί μου κι ανακάλυψαν κάτω απ' το στρώμα μου ορισμένα ποιήματα που αναφέρονταν στον Ντόνσαρ μ' έναν πολύ πρωτότυπο τρόπο.

Ακούγοντας τ' απόμακρα κλαψουρίσματα και τους θρήνους, η Λάλμι με ρώτησε αδιάφορα:

«Με ποιο τρόπο νομίζεις πως θα μας τιμωρήσουν;»

«Μιας και γι' αυτές η τιμωρία είναι ευχαρίστηση, και κάθε στέρηση είναι γι' αυτές η μεγαλύτερη χαρά, θα δυσκολευτούν πολύ ν' ανακαλύψουν μια μέθοδο», είπα εγώ χολωμένη. «Ίσως να μας δώσουν καλό φαΐ και μαλακό κρεβάτι και μετά περιμένουν να πεθάνουμε απ' τη στενοχώρια μας».

Η αδελφότητα, ωστόσο, αποδείχθηκε πως είχε σκεφτεί πολύ πρακτικά. Είχαμε αποτολμήσει να δοκιμάσουμε τη σωματική ηδονή, το πιο βαρύ απ' όλα τα εννιακόσια τριάντα τρία αμαρτήματα που ήταν καταγεγραμμένα στα Χειρόγραφα του Άρντουρ, κι ακόμα χειρότερο, είχαμε μολύνει τον ιερό βωμό. Η μοίρα μας θα ήταν ακήδευτος θάνατος, μακριά απ' την αγκαλιά του Ντονσάρ.

Μετά από μια μέρα στο κατώι, η Ηγουμένη ήρθε και μας διάβασε την καταδίκη μας. Θα μας μετέφεραν μερικά μίλια μακρύτερα, κατά μήκος της ακτής, μέχρι έναν κακόφημο κολπίσκο, κι εκεί θα μας αλυσόδεναν πάνω στα βράχια και θα μας άφηναν βορά του θαλασσινού τέρατος που κατά διαστήματα έβγαινε στην παραλία.

Αυτά τα νέα με αποκαρδίωσαν ιδιαίτερα.

«Και τι θα γίνει αν το τέρας δεν εμφανιστεί;» είπα στην Ηγουμένη. «Τότε θα πεθάνουμε απ'

την πείνα, τη δίψα και τη ζέστη —πράγματα πραγματικά υπέροχα κι ηδονικά για μας».

«Μη σκας, και το πλάσμα θα έρθει», είπε οργισμένα η Ηγουμένη. «Να 'σαι σίγουρη πως θα χαθήτε κι οι δυο σας, μακριά από τη χάρη του Ντονσάρ».

Μ' αυτά τα λόγια, μας γύρισε την πλάτη, ξεστόμισε μια μαγική κατάρα και μας άφησε. Τα μεσάνυχτα, σιωπηλές αδελφές μας έβγαλαν στην αυλή, όπου έξι κουκουλοφόροι μας έδεσαν τα χέρια και μας ανέβασαν σε κοκαλιάρικα άλογα. Ξεκινήσαμε όλοι μαζί, μέσα στη νύχτα. Έτσι, είχα ξεφύγει απ' το μοναστήρι τελικά, αλλά όχι με τον τρόπο που περίμενα.

Πέρασε από το μυαλό μου πως ίσως κι ο Ντονσάρ να είχε παίξει κάποιο ρόλο στην ανακάλυψή μας, αλλά αυτή η σκέψη μου προκαλούσε περισσότερο πείσμα παρά φόβο.

Μετά από μιας ώρας καβαλαρία, το φεγγάρι σηκώθηκε και σκόρπισε χλωμές κουκίδες στη θάλασσα από κάτω μας. Προχωρούσαμε κατά μήκος αβυσαλέων γκρεμών, με το νερό στ' αριστερό μας χέρι, και μεγάλες κι απότομες κορφές στα δεξιά. Τι βρισκόταν πέρα απ' αυτές ούτε ήξερα, αλλά ούτε και μ' ένοιαζε να μάθω.

Στράφηκα προς τον καβαλάρη στ' αριστερά μου.

«Πες μου σε παρακαλώ, ποιος ή τι είσαι, και γιατί κάνεις θελήματα στις Νύμφες του Ντονσάρ;»

Ο καβαλάρης απάντησε με μια βαθιά κι απαθή φωνή:

«Είμαι κατάδικος γιατί στην Έρημο του Σάρ-

ρο πρόσβαλα χωρίς να το θέλω μια πανίσχυρη θεά με μορφή γελάδας. Δεν σκέφτηκα, βλέπεις, πως μπορεί να 'ταν κάτι παραπάνω από ζώο και προσπάθησα να την αρμέξω. Γι' αυτή μου την αγένεια, είμαι υποχρεωμένος να περιπλανιέμαι για επτά χρόνια, προσφέροντας δωρεάν τις υπηρεσίες μου σ' οποιοδήποτε θρησκευτικό τάγμα μου τις ζητήσει. Κι οι άλλοι πέντε που βλέπεις, έχουν παρόμοιες υποχρεώσεις σ' άλλες θεότητες να κάνουν το ίδιο πράγμα».

«Τότε δεν θά 'χεις ιδιαίτερη αφοσίωση στον Ντονσάρ», είπα εγώ, με κάποια ελπίδα. «Είναι ανάγκη να παραδώσεις στο θάνατο εμένα και την κοπέλα αυτή, μόνο και μόνο για ένα καπρίτσιο του μοναστηριού;»

«Ασφαλώς. Κι αν δοκιμάσεις να το σκάσεις, εγώ ή ένας απ' τους συντρόφους μου, θα σε σφάξουμε αμέσως».

Τελικά φτάσαμε σε μια μεγάλη εξέδρα από ασβεστόλιθο που έφτανε μέχρι την παραλία. Εκεί, κατέβασαν την υπομονετική Λάλμι κι εμένα απ' τ' άλογα και μας προσκάλεσαν ευγενικά να συνεχίσουμε μέχρι το μέρος της εκτέλεσής μας.

«Είμαστε χαμένες», μουρμούρισα εγώ.

«Έτσι φαίνεται», είπε κι εκείνη, αλλά δεν διέκρινα μεγάλο φόβο στη φωνή της. Έξω απ' τον έρωτα, όπου ήταν φλογερή, όλες οι άλλες της ευαισθησίες φαινόταν να κρύβονται μέσα σε πυκνή ομίχλη.

Πάνω στην ακρογιαλιά στεκόταν μια καλύβα φτιαγμένη από πέτρες και λάσπη, καλυμμένη με όστρακα διάφορων μεγεθών, σχημάτων και χρωμάτων. Ένας από τους συνοδούς μας χτύπησε την πόρτα, κι ένας λιπόσαρκος ψηλός άντρας

βγήκε κρατώντας ένα φανάρι.

«Βρε, για κοίτα!», φώναξε, κοιτάζοντας εμένα και τη Λάλμι με δυσφορία. «Όλος ο τόπος πνίγεται στην αμαρτία. Φέρατε αυτές τις άθλιες γυναίκες για τον Πρίγκιπα;»

«Ακριβώς», είπε ένας από τους κουκουλοφόρους.

Μας οδήγησαν μέσα στο καλύβι, πού ήταν μεγαλύτερο απ' ό,τι φαινόταν απ' έξω. Μας έδεσαν σε μια κολώνα σκεπασμένη με τα καβούκια θαλασσινών, κι ύστερα οι έξι άντρες κι ο φύλακας της καλύβας, που φαίνονταν να ξέρουν πως τον έλεγαν Γκρουνέλτ, κάθισαν σ' ένα πέτρινο τραπέζι κι άρχισαν να πίνουν από σιδερένια κύπελλα.

«Ντροπή σου να μην προσφέρεις και σε μας ένα ποτό», είπα εγώ.

«Σύντομα θα 'σαστε τροφή για τα ψάρια», απάντησε εύθυμα ο οικοδεσπότης μας. «Τι οφελεί να γεμίσετε τα στομάχια σας;»

Μετά από λίγο, η κούραση μου έφερε έναν ανήσυχο ύπνο απ' τον οποίο ξύπνησα απότομα, την κρύα ώρα πριν την αυγή.

«Γρήγορα», μας είπε ο Γκρουνέλτ ενθαρρυντικά. «Ο Πρίγκιπας θα έρθει με την ανατολή του ήλιου, και πρέπει να 'σαστε έτοιμες να τον υποδεχτείτε!»

«Μα σε ποιον Πρίγκιπα αναφέρεσαι;» ρώτησε η Λάλμι, δείχνοντας μιαν απρόσμενη περιέργεια την τελευταία μας ώρα.

«Πρίγκιπας είναι τ' όνομα που έχω δώσει στο Πράγμα που βγαίνει από τη θάλασσα».

Η άμμος της παραλίας ήταν μαβιά, κι η θάλασσα αδιαφανής σαν αχάτης, μα στην ανατολή εί-

χαν φανεί τα πρώτα σημάδια της νέας μέρας. Μεγάλες χρυσές αλυσσίδες κρέμονταν απ' τα βράχια, κι η Λάλμι κι εγώ δεθήκαμε απάνω τους μ' εκνευριστική ακρίβεια. Οι έξι καβαλάρηδες περίμεναν λίγο πιο μακριά για να δουν κι αυτό το μέρος της διαδικασίας και μετά γύρισαν τ' άλογά τους κι έφυγαν.

«Αγαπητέ Γκρουνέλτ», είπα μελιστάλακτα, «σίγουρα κι οι δυο μας είμαστε άσκοπα μεγάλο γεύμα για το τέρας, κι ίσως του προκαλέσουμε και δυσπεψία. Άφησε την συντρόφισσά μου να φύγει. Σε βεβαιώνω πως δεν έχει κάνει κανένα έγκλημα». Ξεστόμισα αυτά τα λόγια, εν μέρει επειδή ήταν ο πρώτος μου έρωτας και την αγαπούσα, εν μέρει από μια ποταπή επιθυμία να κερδίσω το θαυμασμό της αυτές τις τελευταίες στιγμές και τέλος με την ελπίδα μήπως μαλακώσω την καρδιά του φονιά και μας αφήσει και τις δυο ελεύθερες.

Όμως, ο αδιάφορος Γκρουνέλτ έβγαλε μόνο μερικά εύθυμα γελάκια και σύντομα, αφού έριξε μια ματιά στον ουρανό, πήγε στο καταφύγιό του απ' όπου ακούσαμε σε λίγο ήχους από αμπάρες που σφάλιζαν.

Ο δίσκος του ήλιου ξεπετάχτηκε μέσα από τη θάλασσα.

Τα νερά ταράχτηκαν μέσα στο λαμπερό μονοπάτι που άφηνε πάνω τους, και μέσα απ' την αναταραχή βγήκε μια σιλουέτα ακατονόμαστου αλλά και απροσδιόριστου τρόμου.

«Ο Πρίγκιπας!» φώναξε η Λάλμι μ' ένα τόνο παράξενης θέρμης στη φωνή της. «Φαίνεται πως τελικά πράγματι θα δοθώ σ' έναν θεό!»

Πιστεύοντας πως ο τρόμος της είχε σαλέψει

τα λογικά, δεν της αντιμίλησα, αλλά απλώς ευχήθηκα το τέλος μου να 'ρχόταν γρήγορα.

Τα πλάσμα βγήκε στην ακρογιαλιά, με τη λάμψη του ήλιου πίσω του. Φαινόταν να 'χει ύψος δυόμισι ή τρία μέτρα, κι ήταν ένα συνονθύλευμα από τεράστια μέλη, χοντρά λέπια και μαλλιά που έμοιαζαν με φύκια. Η άμμος τιναζόταν από πόδια καλυμμένα με μεμβράνες και μια μυρωδιά ψαρίλας απ' τον απύθμενο ωκεανό γέμισε τα ρουθούνια μου. Μ' ένα τεράστιο πέλμα, χτύπησε τις αλυσίδες της Λάλμι που έσπασαν με μιας και τη σήκωσε στα χέρια. Χωρίς να μου δώσει σημασία, γύρισε και ξαναμπήκε μέσα στα κύματα, κουβαλώντας τη Λάλμι στην αγκαλιά του. Είδα για τελευταία φορά τα ξανθά μαλλιά της, καθώς είχε περάσει τα μπράτσα της γύρω απ' τον ψαρίσιο λαιμό.

«Πρίγκιπά μου!» του έλεγε.

Και για μια στιγμή, μου φάνηκε πως την πρώτη μου αγάπη δεν την κουβάλαγε στη θάλασσα ένα τέρας, αλλά ένας ψηλός, πανέμορφος άντρας ντυμένος σε μια λαμπερή αρματωσιά από γυαλιστερά λέπια και που τα χρυσοπράσινα μαλλιά του έπεφταν σε υγρά δαχτυλίδια πάνω στη μυώδη πλάτη του. Ύστερα, το νερό σκέπασε τα κεφάλια τους και τόσο οι παραισθήσεις όσο κι η αγαπημένη μου χάθηκαν για πάντα.

Λίγο μετά, ο Γκρουνέλτ ήρθε πίσω φοβισμένα, μ' έλυσε και με γύρισε στο καλύβι με τα όστρακα. Φαινόταν να δείχνει υπερβολική οικειότητα, αλλά δέχτηκα μ' ευχαρίστηση το καρβέλι και το νερό που έβαλε μπροστά μου.

«Πιστεύω να σου λύθηκε η απορία, που ήταν, αν θυμάμαι καλά, πώς ο Πρίγκιπας θα μπορούσε

να χωνέψει δυο κοπέλες μαζί», είπε ο Γκρουνέλτ.

«Δεν κατάλαβα τίποτα», του απάντησα.

«Άκου, λοιπόν. Αν υπάρχουν περισσότερες από μία, ο Πρίγκιπας διαλέγει αυτήν που θέλει και την παίρνει πρώτη. Την επόμενη μέρα, πάντα γυρίζει και παίρνει και την άλλη. Αν είναι ακόμα περισσότερες, όπως συχνά συμβαίνει σε τούτη την αμαρτωλή χώρα, συνεχίζει τις εμφανίσεις του μέχρι να πάρει όλα τα θύματά του».

«Φαίνεται νά 'ναι τακτικό άτομο. Έχω, λοιπόν, μια μέρα καιρό, πριν πάω να συναντήσω τη δύσμοιρη φίλη μου».

«Είναι όπως τα λες. Παρ' όλα αυτά, μην ανησυχείς, θα το διασκεδάσουμε καλά στο μεταξύ».

«Δεν έχω όρεξη για διασκεδάσεις», του απάντησα επιφυλακτικά.

Ο Γκρουνέλτ χαμογέλασε χυδαία.

«Ήσουν ερωμένη της ξανθιάς, ε; Μη στενοχωριέσαι, τώρα θα γίνεις δικιά μου».

Μ' αυτά τα λόγια, ο Γκρουνέλτ προχώρησε προς το μέρος μου, γλείφοντας τα χείλη του. Δεν είχα την ίδια γνώμη μ' αυτόν, κι έτσι φώναξα:

«Φυλάξου, γιατί έχω έναν φθονερό δαίμονα που με φυλάει και θα σου στερήσει τη ζωή έτσι και μ' αγγίξεις!»

Ο Γκρουνέλτ δίστασε και το καλοσκέφτηκε.

«Σ' ευχαριστώ για τη συμβουλή σου, αλλά ίσως να μην προλάβει να με τιμωρήσει μιας και δεν φαίνεται να τον έχεις κοντά σου αυτή τη στιγμή».

«Αλίμονο, Γκρουνέλτ, μια φιλήδονη χειρονομία αρκεί για να τον εμφανίσει μέσα απ' τον αέρα!»

«Σ' αυτή την περίπτωση», είπε ο Γκρουνέλτ, «θα σου ξαναπεράσω τις αλυσίδες σου. Δεν μπορώ να ταΐζω και να δίνω στέγη σ' εγκληματίες χωρίς κάποια ανταμοιβή».

«Βλέπω πως παρεξήγησες τα λόγια μου, αγαπητέ Γκρουνέλτ», είπα εγώ, μελιστάλαχτα. «Ο δαίμονας είναι ενεργός μόνο τη μέρα. Με το πέσιμο του ήλιου φεύγει για άλλες του δουλειές και μ' αφήνει να κάνω ό,τι θέλω. Αν κάνεις υπομονή μέχρι το σούρουπο, μπορούμε να διασκεδάσουμε μ' όποιο τρόπο μου προτείνεις».

Ο Γκρουνέλτ έγλειψε ξανά τα χείλια του και συμφώνησε να περιμένει. Έχω κι εγώ έναν δαίμονα», είπε σε λίγο, «αν κι αυτός λειτουργεί ανάποδα απ' τον δικό σου κι είναι ενεργός μόνο τη νύχτα. Παρ' όλα αυτά, τον ελκύει αφάνταστα το φως που είναι κι η τροφή του. Μου έσβησε όλα τα κεριά και μου 'φαγε το φυτίλι απ' το λυχνάρι, τη νύχτα που ήρθε εδώ. Ευτυχώς, μόλις χόρτασε, κατάφερα να τον χώσω μέσα σε μια μπουκάλα από χοντρό μπλέ γυαλί που μου έδωσε γι' αυτό το σκοπό ένας επαγγελματίας δαιμονοκυνηγός από την Έρημο του Σάρρο».

«Πολύ ενδιαφέρον. Και δε μου λες, σε παρακαλώ, πού φυλάς αυτή τη μπουκάλα;»

«Την έχω κλειδωμένη σ' εκείνο το πέτρινο μπαούλο. Προσέχω πολύ πού βάζω το κλειδί. Στο δαίμονα αρέσει ιδιαίτερα να τρώει έλλογο φως, και τ' όνειρό του είναι, πιστεύω, να φάει το φεγγάρι, που καθώς ξέρεις είναι μια θεά αποτελούμενη από ατόφιο λευκό φως. Αν μια τέτοια συμφορά συνέβαινε στ' αλήθεια, κάθε βράδυ θα βυθιζόμασταν στο μαύρο σκοτάδι».

Εγώ επαίνεσα τη σωφροσύνη του Γκρουνέλτ,

τον μέθυσα με το κρασί του και περίμενα να περάσει η μέρα. Μια δυο φορές, όταν λαγοκοιμήθηκε ροχαλίζοντας για λίγα λεπτά, εξέτασα προσεκτικά τις κλειδαριές του μπαούλου κι έκρυψα κάτω από το ράσο μου ένα απ' τα σιδερένια κύπελλα.

Καθώς ο ήλιος έπεφτε πίσω απ' τους λόφους, ο Γκρουνέλτ άρχισε να ζωηρεύει.

«Πλησιάζει η στιγμή που ο δαίμονας θ' αναχωρήσει», είπα. «Μόλις σου πω, πρέπει να κλείσεις τα μάτια, γιατί μπορεί να υλοποιηθεί τη στιγμή της αναχώρησής του και η θέα του είναι αφάνταστα φριχτή».

Ο Γκρουνέλτ υπάκουσε νευρικά. Εγώ φώναξα μια προειδοποίηση κι έβγαλα μια τρομαγμένη στριγγλιά. Ο Γκρουνέλτ έχωσε το πρόσωπο μέσα στις παλάμες του κι εγώ, τρέχοντας κοντά του, τον χτύπησα αρκετές φορές στο κεφάλι με το σιδερένιο κύπελλο.

Έχοντας ρίξει αναίσθητο το δεσμοφύλακά μου, έπεσα πάνω στις κλειδαριές του μπαούλου με την ίδια μανία, και τελικά κατάφερα να το ανοίξω.

Στο κάτω μέρος του μπαούλου υπήρχε μια στρώση ανδρικά ρούχα που δεν ανήκαν στον Γκρουνέλτ αλλά σε άντρες εγκληματίες. Αυτούς, καθώς μου είχε πει, δεν τους έκανε όρεξη το τέρας, κι έτσι τους έδεναν γυμνούς πάνω στα βράχια για να πεθάνουν απ' την παλίρροια κι ένα είδος αιμοβόρες τσούχτρες που έρχονταν μαζί της. Ανάμεσα σ'αυτά, βρήκα και τη μαύρη φορεσιά ενός νεαρού που μου ταίριαζε αρκετά καλά. Βρήκα, επίσης, ένα μακρύ σιδερένιο μπαστούνι κι έναν μεγάλο μαύρο μανδύα που τον φόρεσα

έτσι που να μοιάζω με τους έξι καβαλάρηδες. Μετά απ' αυτό, κανείς δεν θα μπορούσε βλέποντάς με, να διακρίνει το φύλο μου.

Ο Γκρουνέλτ είχε επίσης μαζέψει ένα μικρό σωρό από χρυσάφι και πετράδια που σίγουρα θα 'χε κλέψει από διάφορα θύματα. Τα πήρα κι αυτά, και τα 'βαλα σ' ένα πουγκί στη μέση μου. Τέλος, βρήκα τη μπουκάλα με το δαίμονα που ήταν φτιαγμένη από σκούρο μπλε γυαλί και που, όταν την κράτησα κοντά στο μοναδικό λυχνάρι που είχα ανάψει, έδειχνε κάποια σημεία ταραγμένης κίνησης στο εσωτερικό της.

Αφήνοντας την πόρτα της καλύβας ξεκλείδωτη, πήρα το δρόμο μου, αφήνοντας τον Γκρουνέλτ και το θαλάσσιο τέρας να επιλύσουν μόνοι τους τις τυχόν διαφορές τους.

Μετά από λίγες ώρες πάνω στο μονοπάτι των γκρεμών, ο ήλιος σηκώθηκε και σκέπασε τη θάλασσα και τις πλαγιές με ροδαλή φωτιά.

Στο δρόμο, συνάντησα έναν καταυλισμό τεσσάρων ή πέντε οδοιπόρων που όλοι τους ροχάλιζαν γύρω από μια φωτιά, ενώ δίπλα τους υπήρχε ένα πρόχειρο μαντρί με δέκα μουλάρια κι έναν αποκοιμισμένο σκοπό. Άνοιξα την καλαμένια είσοδο, κι έβγαλα έξω το κοντινότερο ζώο, αφήνοντας τα υπόλοιπα να ξεστρατήσουν. Καβάλησα κι έβαλα το μουλάρι να τρέξει όσο περισσότερο μπορούσε, κρατημένη από τη χαίτη του, γιατί δεν είχε ούτε σέλα ούτε χαλινάρι. Κανείς δεν με κυνήγησε.

Στο υπόλοιπο ταξίδι μου δεν είδα τίποτε άλλο εκτός από κοπάδια γλάρων που πετούσαν σκούζοντας από πάνω μου.

Με το σούρουπο, έφτασα στο μοναστήρι και χτύπησα την πύλη.

«Ποιος είναι;» ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή μια απ' τις αδελφές.

«Εγώ, ένας τίμιος μάντης με προορισμό το δρόμο του βορρά που ικετεύει τη φιλοξενία του θαυμαστού Ντονσάρ», είπα, κάνοντας τη φωνή μου όσο το δυνατόν πιο βαριά και βραχνή.

Μετά από μερικά μουρμουρητά, η πόρτα άνοιξε και με δέχτηκαν μέσα. Νομίζοντάς με για άντρα, με οδήγησαν βιαστικά στο μικρό ξενώνα. Έβαλαν το ζώο μου στο στάβλο και μου έδωσαν ένα πιάτο ψαρόσουπα κι ένα λεπτό κερί. Στον τοίχο, υπήρχε μια σιδερένια σχάρα, μέσα από την οποία θα μπορούσα αν ήθελα να κάνω ερωτήσεις στην Ηγουμένη χωρίς να μολύνω το πρόσωπό της με τα μάτια μου. Όπως το περίμενα, η γριά καρακάξα ήρθε τρέχοντας, είτε την ήθελα είτε όχι, γιατί πέθαινε για κουτσομπολιό.

«Σας παρακαλώ, διαφωτίστε με», είπε. «Τι είδους μάντης είστε;»

«Μα, Αγία Μητέρα, μπορώ να μαντέψω τις αιτίες, τα αποτελέσματα και τις λύσεις για όλα τα προβλήματα. Έχω εκπαιδευτεί στη Σχολή του Λευκού Ερωδιού και μπορώ να σας πω, αν χρειαστεί, γιατί ο ήλιος ανατέλλει κάθε πρωί, ποια είναι τα αποτελέσματα αυτού του γεγονότος και πώς μπορούν να διορθωθούν».

«Για φαντάσου! Πολύ βαρύ φορτίο γνώσης για έναν αμούστακο νεαρό σαν κι εσάς», είπε εκείνη, κάπως χολωμένη.

«Καθόλου. Η σοφία μου δεν ανήκει σε μένα κι ούτε ισχυρίζομαι κάτι τέτοιο. Η διάνοια ενός αρχαίου σοφού καταλαμβάνει το σώμα μου την

ώρα που προφητεύω και μιλάει διά μέσου του στόματός μου».

«Ααα! Πολύ ενάρετο αυτό», είπε η Ηγουμένη.

Μετά από λίγα ακόμα λεπτά κουβέντας, προσποιήθηκα πως είχα έντονη επιθυμία να προσφέρω τις προσευχές μου στο θεό του μοναστηριού και η Ηγουμένη, διχασμένη ανάμεσα στην επιθυμία της για κουβέντα και στην ευλάβειά της, αναγκάστηκε τελικά να μ' αφήσει.

Μόλις έφυγε, έβγαλα τη γυάλινη μπουκάλα, αφαίρεσα προσεκτικά το πώμα και ταρακούνησα το δαίμονα ώστε να βγει έξω. Δεν είδα τίποτα, αλλά ένιωσα ένα ξαφνικό φύσημα αέρα κι άκουσα μια φρενιασμένη κραυγή. Την άλλη στιγμή, η φλόγα του κεριού μου εξαφανίστηκε. Ακολούθησαν μερικά μανιασμένα σκουξίματα, καθώς ο δαίμονας προσπαθούσε να περάσει μέσα από τη σχάρα, κι ένα σκοτάδι που συνεχώς απλωνόταν σ' όλη την έκταση του μοναστηριού. Βγήκα από τον ξενώνα στην αυλή και κάθισα να παρακολουθήσω την εξάπλωση του σκοταδιού μέχρι που σκέπασε τα πάντα. Μετά, από την κατεύθυνση του ναού ήρθε μια δυνατή και αλλόκοτη κραυγή και μια γαλάζια λάμψη. Φαινόταν πως ο δαίμονας είχε ανακαλύψει το ζωντανό φως του Ντονσάρ και το είχε βρει πεντανόστιμο.

Έτρεξα πίσω στο δωμάτιό μου.

Από μακριά, άκουσα κλάματα και θρήνους που τους ακολούθησαν παράφωνοι ψαλμοί και τα μονότονα κροταλίσματα πολλών μαστιγίων. Αυτό συνέχισε για δυο ώρες.

Τελικά, περπατησιές ακούστηκαν να πλησιάζουν τη σχάρα μου, συνοδευόμενες από έναν τρεμάμενο δαυλό.

Ξάπλωσα στο στρώμα μου κι άρχισα να ροχαλίζω, αλλά σύντομα ξύπνησα απ' τον προσποιητό μου ύπνο απ' τη φασαρία που έκαναν οι αδελφές.

«Καλέ μου κύριε», ακούστηκε η τρομοκρατημένη φωνή της Ηγουμένης πίσω απ' τη σχάρα. «Είστε ξύπνιος;»

«Έτσι μου φαίνεται», απάντησα.

«Είπατε πως μπορείτε να μαντεύετε τις αιτίες και τις λύσεις σε όλα τα προβλήματα —έχουμε μεγάλη ανάγκη τη βοήθειά σας».

«Ασφαλώς και θα χαρώ να σας βοηθήσω», είπα εγώ. «Ωστόσο, πρέπει πρώτα να σας αναφέρω τις αμοιβές των υπηρεσιών μου».

Ακολούθησε μεγάλη αναστάτωση ανάμεσα στις αδελφές, αλλά τελικά η Ηγουμένη είπε αυστηρά:

«Μας θλίβει η σκέψη ότι ζητάτε πληρωμή απ' το μοναστήρι ενώ εμείς σας προσφέραμε αφιλοκερδώς τη φιλοξενία μας. Δεν καταλαβαίνετε ότι η υηρεσία σας προς το θεό θα είναι η ανταμοιβή από μόνη της;»

«Χωρίς αμφιβολία, είναι όπως τα λέτε, Αγία Μητέρα, αλλά είμαι υποχρεωμένος από τους κανόνες του επαγγέλματός μου να ζητήσω αμοιβή, αν και με μεγάλη απροθυμία. Αν δεν τό 'κανα, ορισμένοι κακούργοι και σκληρόκαρδοι άνθρωποι που εξασκούν παρόμοιο επάγγελμα, θα με κατηγορούσαν πως τους ρίχνω τις τιμές και θα μ' έδιωχναν από την συντεχνία μου».

«Πολύ καλά. Οι λιγοστοί μας οικονομικοί πόροι βρίσκονται στη διάθεσή σας».

«Τότε, πέστε μου τι συμβαίνει».

«Πνεύματα του σκοταδιού έσβησαν τα λυχνάρια μας», φώναξε η Ηγουμένη «κι ο θεός αποτραβήχτηκε ανεξήγητα από το ιερό κι αρνείται να εισακούσει τις προσευχές μας».

Εκείνη τη στιγμή, ο δαίμονας, έχοντας μισοχωνέψει το προηγούμενο γεύμα του, ξεχύθηκε μέσα στο διάδρομο και καταβρόχθισε το φως των δαυλών. Οι αδελφές άρχισαν να στριγγλίζουν. Μέσα στο σκοτάδι, εγώ κόλλησα το γυάλινο μπουκάλι στη σχάρα. Αυτό εξάσκησε τη μαγική επιρροή του, και την άλλη στιγμή το παραφουσκωμένο στοιχειό ρουφήχτηκε μέσα του και παγιδεύτηκε απ' το πώμα.

«Για φαντάσου», είπα τελικά. «Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό και απαιτεί μεγάλη σκέψη. Είπατε πως ο ένδοξος θεός Ντονσάρ σας εγκατέλειψε και δεν θέλει να επιστρέψει;»

Είπα στις αδελφές να μαζέψουν όσα αντικείμενα αξίας του ναού πίστευαν πως μου όφειλαν και να τα φέρουν στην πόρτα μου μια ώρα μετά το ξημέρωμα, οπότε, μέσω ξορκιών και αυτοσυγκέντρωσης, θα είχα κάποια ιδέα για τη λύση του προβλήματός τους. Μόλις έφυγαν, κλαψουρίζοντας, ξάπλωσα και κοιμήθηκα ήσυχα μέχρι το πρωί.

Την ορισμένη ώρα, άνοιξα την πόρτα μου και βρήκα αφημένα στο κατώφλι ένα ζευγάρι μικρά κηροπήγια από παλιό ασήμι κι ένα μικροσκοπικό χρυσό θυμιατήρι. Τα έχωσα μέσα στις τσέπες του μανδύα μου, ξέροντας καλά πως δεν θ' αποχωρίζονταν άλλα αντικείμενα της μυστικής περιουσίας τους.

Λίγο μετά, η Ηγουμένη ήρθε πίσω από τη σχάρα.

«Απέδωσαν καρπούς οι προσπάθειές σας;» ρώτησε.

«Μια στιγμή, να ενεργοποιήσω τον προστάτη μου». Έκανα πως έπεσα σε έκσταση και σωριάστηκα στο πάτωμα κάνοντας τα κηροπήγια να κλαγγίσουν. Κάνοντας τη φωνή μου να τρέμει, είπα τα παρακάτω λόγια: «Ο φιλεύσπλαχνος θεός Ντονσάρ φάνηκε πολύν καιρό υπομονετικός με τις Νύμφες του και συγχωρούσε την παρερμηνεία των επιθυμιών του. Τώρα, όμως, κουρασμένος από τις συνεχείς τους παραβάσεις, αποσύρθηκε στη χώρα των σκιών».

«Τι παραβάσεις κάναμε;» ρώτησε η Ηγουμένη. «Δεν σταματήσαμε τις προσευχές και τα μαστιγώματα όλη τη νύχτα!»

«Ακριβώς! Ο θεός δεν θέλει να τον λατρεύετε μ' αυτόν τον τρόπο, αλλά με την ευθυμία, τη διασκέδαση και τις απολαύσεις της σάρκας. Αυτή είναι, λοιπόν, η αιτία. Το αποτέλεσμα είναι αυτό που βλέπετε. Η λύση είναι απλή. Παραδοθείτε αμέσως στις σαρκικές ηδονές, το τραγούδι, το δυνατό πιοτό και τις ερωτικές ασκήσεις, κι ο θεός θα επιστρέψει».

Η Ηγουμένη έβγαλε μια κραυγή τρόμου και το έβαλε στα πόδια. Σύντομα, ξανάρθαν στ' αυτιά μου οι μονότονες προσευχές κι ο ήχος των μαστιγίων.

Λίγο πριν πέσει ο ήλιος, όμως, μια μεγάλη σιωπή έπεσε στο μοναστήρι.

Βγαίνοντας στην αυλή, με το φως του δειλινού, έπεσα πάνω στην Ηγουμένη.

«Καλέ μου κύριε —όλα είναι όπως ακριβώς μου τα 'πατε. Ο θεός αρνείται να επιστρέψει. Γι' αυτό —» και σ' αυτό το σημείο σήκωσε το ράσο

της —«προσφέρω το σώμα μου σ' εσάς σαν πρώτη απόδειξη της αφοσίωσής μας στον Ντονσάρ. Πάρτε με —είμαι δική σας!»

Η Ηγουμένη, γριά και κοκαλιάρα καθώς ήταν απ' τις στερήσεις και τις νηστείες, δεν ασκούσε, βέβαια, καμιά έλξη επάνω μου, χώρια που δεν είχα τα απαιτούμενα εφόδια για να την εξυπηρετήσω. Γι' αυτό, υποκλίθηκα ταπεινά και της είπα:

«Η τιμή είναι πολύ μεγάλη, Αγία Μητέρα, μα, αλίμονο, έχω πάρει έναν όρκο αγνότητας και δεν μπορώ να εκμεταλλευτώ τη γενναιόδωρη προσφορά σας. Ωστόσο, δεν έχετε παρά να στείλετε μήνυμα στα γύρω χωριά και αναμφίβολα οι ντόπιοι θα χαρούν πολύ να σας εξυπηρετήσουν».

Κι έτσι, μέσα σε τρεις ώρες, το έρημο μοναστήρι ήταν κατάφωτο, γεμάτο θορύβους ποτηριών και πάθους, με το εστιατόριο γεμάτο ψητά κρέατα και τα κελιά γεμάτα αδελφές που έσκουζαν και βογγούσαν, αποφασισμένες να ικανοποιήσουν τον Ντονσάρ.

Με τη συνοδεία αυτών των φλογερών, αλλά όπως σύντομα θ' ανακάλυπταν, άχρηστων ήχων και θεαμάτων, ανέβηκα ξανά στο μουλάρι μου και βγήκα μές στη νύχτα.

Τώρα που είχα ξεφύγει από τις Νύμφες του Ντονσάρ, εγώ, η Αλήθεια, το ορφανό, δεν είχα κανένα σχέδιο στο μυαλό μου. Απλά, κοιτούσα γύρω μου για να βρω τα κέρδη και την ηδονή που θα ξεπλήρωναν τα δεκαεπτά χρόνια που είχα χαραμίσει σαν σκλάβα ενός καταβροχθισμένου θεού.

Για μερικές μέρες, ταξίδευα άσκοπα, έχοντας πάρει έναν δρόμο προς την ενδοχώρα, τρεφόμε-

νη απ' τα δέντρα και τους θάμνους και βρίσκοντας καταφύγιο τις νύχτες σε ρημαγμένες καλύβες. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είχα δει ψυχή, ούτε ανθρώπινη ούτε άυλη.

Ένα δειλινό, ωστόσο, ο δρόμος μ' έφερε σε μιαν έρημη και βραχώδη πεδιάδα.

Το μουλάρι μου έδειχνε σημάδια ανησυχίας. Διέκρινα σειρές από κόκκινα φώτα που έμοιαζαν με φωτιές φρουρών κατά μήκος της οροσειράς στα δεξιά μου, ενώ ουρλιαχτά ζώων αντηχούσαν από πιο κοντά.

Το μουλάρι κι εγώ γυρέψαμε καταφύγιο σε μια μικρή σπηλιά δίπλα στο δρόμο και, αφού σώριασα μερικές πέτρες στην είσοδο της σπηλιάς για να εμποδίσω απρόσκλητους επισκέπτες, έπεσα σ' έναν ανήσυχο ύπνο.

Λίγο πριν την αυγή, ξύπνησα ξαφνιασμένη και κοίταξα γύρω μου. Όλα φαίνονταν ήσυχα — οι πέτρες ήταν στη θέση τους και το μουλάρι κοιμόταν όρθιο λίγο πιο πέρα. Μετά, πρόσεξα πόσο ελαφρύς ήταν ο μανδύας μου και πως το πουγγί με το θησαυρό του Γκρουνέλτ κειτόταν άδειο στο έδαφος. Σε λίγο, είχα καταλάβει πως μου είχαν κλέψει όλη μου την περιουσία —χρυσάφι, πετράδια, κηροπήγια και θυμιατήρι, ακόμα και τη μπλε μπουκάλα με το δαίμονα.

Έτρεξα στην είσοδο και κοίταξα έξω. Δεν μπορούσα να φανταστώ έναν κλέφτη τόσο αλαφροχέρη που να μπορούσε να με κλέψει χωρίς ούτε εγώ ούτε το μουλάρι μου να τον πάρουμε μυρουδιά. Παρ' όλα αυτά, η πεδιάδα είχε αρχίσει να φωτίζεται απ' το ξημέρωμα, και γρήγορα διέκρινα μια λεπτή κι ευλύγιστη μορφή να βηματίζει γοργά επάνω της. Φαινόταν να κατευθύνεται

προς μια σειρά από θημωνιές που διέκρινα αμυδρά στο χλωμό δυτικό ορίζοντα. Με το φόβο πως γρήγορα θα έχανα τον άρπαγα της μόλις πρόσφατα αποκτημένης περιουσίας μου, γκρέμισα τσ σωρό απ' τις πέτρες, πήδηξα πάνω στο μουλάρι κι άρχισα να τον κυνηγώ.

Κάνοντας μια στροφή γύρω από ένα βράχο, βρέθηκα ξαφνικά πρόσωπο με πρόσωπο με τον κλέφτη.

«Μην προσπαθείς να ξεφύγεις, έκφυλε!» τον προειδοποίησα. «Ανακάλυψα την παλιανθρωπιά σου. Γύρνα μου πίσω τ' αντικείμενα που μου σούφρωσες!»

Ο ήλιος που ανέτειλε εκείνη τη στιγμή αποκάλυψε πως το θύμα μου ήταν ένας λεπτός αλλά μυώδης νεαρός, ντυμένος όλος στα μαύρα, με μια ηλιοκαμένη και σκεπτική όψη, καταπράσινα μάτια και κατάμαυρα μαλλιά μακρύτερα από τα δικά μου. Στην πλάτη του, είχε ριγμένο ένα μικρό σάκο.

«Ευγενικέ μου κύριε», είπε εκείνος «γιατί παρά το μασκοφορεμένο πρόσωπο και τ' αγενή σας λόγια, τέτοιος υποθέτω πως είστε, σας βεβαιώνω πως είμαι αθώος και δεν έχω πάνω μου τίποτε δικό σας».

«Τι έχεις τότε μέσα στο σάκο σου;»

«Ορισμένα προσωπικά αντικείμενα που τα μεταφέρω μαζί μου από ένα συναίσθημα νοσταλγίας».

«Τότε δεν θα πρέπει να σε πειράζει να τον ανοίξεις για να δω τι έχει μέσα».

«Δυστυχώς, θα πρέπει να σας αρνηθώ», είπε ο νέος μ' ένα απολογητικό χαμόγελο. «Ο σάκος δεν έχει τίποτε που να σας ενδιαφέρει, κι εξάλ-

λου, το βρίσκω ενοχλητικό να επιδεικνύω αντικείμενα τέτοιας βαθιάς συναισθηματικής αξίας».

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, εγώ έβγαλα το σιδερένιο μπαστούνι μου και τα έσεισα προς το μέρος του με ολοφάνερες προθέσεις.

«Σε παρακαλώ να ξανασκεφτείς το θέμα, έχοντας υπόψη σου πως, αν δεν αδειάσεις το σάκο, θα σου σπάσω το κεφάλι».

«Χμμ», έκανε εκείνος. «Βλέπω πως η σωφροσύνη σας ξεπερνά τα χρόνια σας. Πολύ καλά». Και ψάχνοντας με τα λεπτά του δάχτυλα μέσα στο σάκο, έβγαλε ένα μεταλλικό ραβδί με μάκρος κάπου δεκαπέντε πόντους. «Καταρχάς, έχω εδώ ένα αντικείμενο από το αρχαίο Μινοβέν, γνωστό σαν Ο Ακατανίκητος Μεταφορέας. Θα σας κάνω μια επίδειξη». Μ' αυτά τα λόγια, άγγιξε ένα κουμπί πάνω στο ραβδί, κι ένα εκτυφλωτικό φως μ' έλουσε ενώ τιναζόμουν ψηλά στον αέρα. Τελικά, προσγειώθηκα οδυνηρά στη βάση ενός βράχου κι έμεινα εκεί μισοαναίσθητη, ενώ μόλις και μετά βίας άκουγα τον αντίπαλό μου να γελά ικανοποιημένος καθώς ανέβαινε πάνω στο μουλάρι μου.

«Σας παρακαλώ, μην μπείτε στον κόπο να σηκωθείτε», είπε. «Μετά από τόση γενναιόδωρία, δεν θα 'θελα να σας κουράσω περισσότερο. Δεν θα σας έπαιρνα το ζώο, αλλά μιας και με πιέσατε τόσο πολύ, δεν μπορώ παρά να το δεχτώ με θερμές ευχαριστίες και να σας ευχηθώ καλό ταξίδι».

Και λέγοντας αυτά, ο βασανιστής μου με χαιρέτισε ευγενικά και έσπρωξε το ζώο μου να καλπάσει. Σε λίγο χάθηκε ανάμεσα στις θημωνιές,

αφήνοντας με να χτυπιέμαι απ' το κακό μου μέσα στη σκόνη.

Ο ήλιος είχε σηκωθεί ψηλά πριν συνέλθω εντελώς, και μέχρι εκείνη την ώρα με είχε ζώσει η πείνα και η δίψα. Μέχρι τώρα, η ύπαιθρος μου πρόσφερε κάποια τροφή, αλλά εδώ στην πεδιάδα δεν υπήρχε ούτε δέντρο, ούτε θάμνος, ούτε ρυάκι, κι η μόνη σκιά ερχόταν από τους γυμνούς βράχους.

Άρχισα να περπατώ πεισμωμένη προς τα δυτικά, που φαινόταν ότι ήταν η κατεύθυνση που είχε πάρει ο εχθρός μου. Ο ήλιος με χτυπούσε κατακέφαλα, ενώ εγώ έψαχνα να βρω κατάρες που θα παραμόρφωναν κατάλληλα τον κλέφτη, αν ποτέ έβρισκα κάποιο μάγο ικανό να του τις ρίξει.

Μέχρι το απόγευμα, η κοιλάδα σιγά σιγά μετατράπηκε σε μια σειρά χαμηλών κι άμορφων λόφων. Μια κορυφογραμμή διαγραφόταν αμυδρά στο μακρινό ορίζοντα. Είχα αρχίσει να φοβάμαι πως δεν θα έμενα για πολύ ζωντανή, γιατί, ακόμα κι αν γλίτωνα από την αφυδάτωση, η νύχτα θα έφερνε μαζί της τα άγρια ζώα απ' τα οποία κατάφερνα να ξεφύγω μέχρι τώρα και που, μέσα στην αδυναμία μου, εύκολα θα με κατασπάραζαν.

Διασχίζοντας το φρύδι ενός λόφου, είδα από κάτω μου μια κοιλάδα, που περιείχε, εντελώς απρόσμενα, ένα τετράγωνο πέτρινο κτίριο με θολωτή οροφή κι ένα στενό ποταμό με το χρώμα του κρασιού. Με μια χαρούμενη κραυγή, έτρεξα παραπατώντας προς το μέρος της, περνώντας μπροστά από το κτίριο και φτάνοντας τελικά

στην όχθη. Είχα βγάλει το μανδύα μου εδώ και ώρες, εξαιτίας της ζέστης, και τη στιγμή εκείνη που τον άφησα να πέσει, μια δίπλα του βυθίστηκε στο κοκκινωπό νερό. Αμέσως, δημιουργήθηκε ένας αναβρασμός από αόρατες παρουσίες κι ώσπου ν' ανοιγοκλείσω τα μάτια, το ρούχο είχε χαθεί κάτω από την επιφάνεια. Σε λίγο, βγήκαν στην επιφάνεια μόνο νήματα και μικρά κουρελάκια. Συνειδητοποίησα πως, αν βουτούσα τα χέρια ή το πρόσωπό μου μέσα στο νερό, θα 'χα κι εγώ την ίδια τύχη με το μανδύα μου. Παρότι χάρηκα που γλίτωσα από μια τέτοια μοίρα, η έλλειψη νερού άρχισε πάλι να με βασανίζει. Γυρίζοντας την πλάτη στον κακοποιό ποταμό, στράφηκα προς το κτίριο της όχθης του.

Η είσοδος ήταν σφαλισμένη από μια γερή πόρτα, που όμως άνοιξε αμέσως μόλις την άγγιξα.

Βρέθηκα σ' ένα υπέροχο δωμάτιο, χωρίς παράθυρα, αλλά φωτισμένο από κρεμαστές λάμπες και γεμάτο παράξενους θόρυβους. Ολόκληρος ο χώρος, από τον ένα τοίχο μέχρι τον άλλο, και μέχρι ψηλά στη θολωτή οροφή, ήταν καλυμμένος από ασημένιους και γυάλινους σωλήνες. Μέσα απ' τους πιο χαμηλούς σωλήνες περνούσε βράζοντας ένα ζωηρό κόκκινο υγρό, που αραίωνε και γινόταν πιο ήρεμο καθώς ανέβαινε προς τα πάνω, μέσα από τις σωληνώσεις του ταβανιού. Κατά μήκος των σωληνώσεων, υπήρχαν σιδερένιες σκαλωσιές, που εδώ κι εκεί τις σημάδευαν ψηλοί μαρμάρινοι πίνακες γεμάτοι με στρόφαλους και διακοσμητικούς ασημένιους μοχλούς. Μια σειρά από σκαλοπάτια οδηγούσε μέχρι μια ξύλινη γαλαρία που έκανε το γύρο του εσωτερικού του κτιρίου.

Γεμάτη περιέργεια, ανέβηκα τα σκαλιά.

Εκεί, ξαπλωμένος φαρδύς πλατύς πάνω σ' ένα υπέροχο κρεβάτι με ουρανό, ήταν ένας γέρος μ' ένα λευκό μαντήλι τυλιγμένο στο κεφάλι, που προφανώς κοιμόταν. Δίπλα στο κρεβάτι, υπήρχε ένα ανοιχτό ντουλάπι γεμάτο τυριά, κρέατα, γλυκά κι εξωτικά φρούτα, ενώ υπήρχαν και ψηλές κανάτες με καθαρό νερό.

Πλησίασα στις μύτες των ποδιών μου, αλλά το χέρι μου δεν πρόλαβε ν' αγγίξει την πρώτη κανάτα, όταν ο γέρος πετάχτηκε όρθιος με μια κραυγή, ενώ κάτω από το κρεβάτι βγήκαν δυο φριχτά σκυλιά αφύσικης εμφάνισης κι αγριότητας. Αυτά όρμησαν επάνω μου και μ' έριξαν στο πάτωμα. Ύστερα, κάθησαν γρυλίζοντας ένα από κάθε μεριά, κοιτάζοντάς με σαν τρυφερό κοψίδι.

«Δεν μπορώ, λοιπόν, να βρω ησυχία;» ρώτησε ο γέρος.

«Σας ζητώ συγγνώμη, ηλικιωμένε κύριε», είπα εγώ. «Δεν ήταν πρόθεσή μου να διαταράξω τη γαλήνη σας. Ωστόσο, πιστεύω πως δεν μπορώ να σας δώσω τις πρέπουσες εξηγήσεις τεντωμένος καθώς είμαι έτσι, γι' αυτό, αν είχατε την καλοσύνη να μαζέψετε τα σκυλιά σας...»

«Να τα μαζέψω; Γρηγοροδόντη, Αιματορουφήχτρα, προσέχετε καλά τον κακούργο!»

«Σας ικετεύω, κύριε», είπα εγώ, «να φανείτε επιεικής. Είμαι μόνο ένας κουρασμένος οδοιπόρος που ζητώ απεγνωσμένα μια δυο γουλιές νερό».

«Είναι πολύ πιθανό, και πρόσεξε πόσο γενναιόδωρος είμαι, για δυο ασημένια νομίσματα να

σου δώσω ένα ολόκληρο ποτήρι».

«Αυτό φαίνεται δίκαιο, αν και κάπως ακριβό, εκ μέρους σας», είπα εγώ, «μα, αλίμονο, δεν έχω χρήματα, γιατί κάποιος αλήτης και μαχαιροβγάλτης μου άρπαξε ότι είχα και δεν είχα στην πεδιάδα και μ' άφησε να πεθάνω».

«Ένα τέτοιο γεγονός αξίζει την συμπάθειά μου», είπε ο γέρος, «αλλά τίποτα περισσότερο. Αυτό που βλέπεις γύρω σου, είναι το αρχαίο αποστακτήριο της Σαθ Μόνις, μιας πόλης μεγάλης φήμης και ομορφιάς που βρίσκεται κάπου δεκαπέντε χιλιόμετρα στα δυτικά. Εγώ, ο Τραλ, ο φύλακας, προσέχω αυτούς τους λεπτεπίλεπτους μηχανισμούς που μετατρέπουν το μολυσμένο νερό του ποταμού σε υγιεινό και πόσιμο υγρό. Από εδώ, με αντλίες και σωληνώσεις μεταφέρεται στις στέρνες της πόλης που σου ανέφερα. Όπως καταλαβαίνεις, είναι μια πολύ υπεύθυνη θέση και αποφέρει καλή ανταμοιβή και σεβασμό απ' τους άλλους. Εγώ πίνω από μια δική μου κάνουλα, και το νερό μου είναι φυσικά δωρεάν. Ωστόσο, μιας κι ο μισθός μου είναι θλιβερά χαμηλός, αναγκάζομαι να ζητώ πληρωμή από τους ταξιδιώτες. Παρ' όλα αυτά, δεν είμαι παράλογος. Αν προσέχεις τους μοχλούς για τρεις νύχτες στη θέση μου, θα ξεχάσω το τίμημα και θα σου δώσω ένα ποτήρι νερό την τέταρτη μέρα».

«Καλέ μου κύριε, αν περάσω τρεις ακόμα μέρες χωρίς να πιω, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε αυτό το νερό για να ποτίσετε τα λουλούδια του τάφου μου. Αν μου δώσετε να φάω και να πιω τώρα, θα κρατήσω το πόστο σας με μεγάλη ευχαρίστηση».

«Η επιμονή σου με κάνει να δυσφορώ», μουρμούρισε ο γέρος. «Δεν φυλάω αυτό το μέρος από αλτρουιστικά κίνητρα. Εξάλλου, είσαι ο δεύτερος βάνδαλος που μ' επισκέπτεται σήμερα. Από τότε που ο προηγούμενος —ένας μελαχρινός μ' ένα μουλάρι— κατάφερε να υποτάξει τα ζώα μου και να με κλέψει, για να μην αναφέρω και το ξύλο που έφαγα, δεν έχω διάθεση για περαιτέρω συζητήσεις. Ή φύγε για τους ξερούς λόφους, ή κάθισε εδώ να θρέψεις με το κουφάρι σου τα σκυλιά».

«Καμιά απ' αυτές τις εναλλακτικές λύσεις δεν μου φαίνεται επιθυμητή», είπα εγώ. «Γι' αυτό, πρέπει να μαζέψω όση δύναμη μου μένει και να δεχτώ την πρώτη σας προσφορά, δηλαδή να φυλάξω για τρεις νύχτες στη θέση σας».

Ο γέρος συμφώνησε κακόκεφα, τράβηξε μακριά τον Γρηγοροδόντη και τον Αιματορουφήχτρα, προς μεγάλη τους δυσφορία, και μετά με πήρε να μου δείξει τις σκαλωσιές.

«Με κανένα τρόπο να μην αγγίξεις τους μοχλούς οποιουδήποτε οργάνου», με δασκάλεψε, «αλλά να περιπολείς στις σκαλωσιές όλη τη νύχτα, με τα μάτια και τ' αυτιά σου δεκατέσσερα».

Ύστερα, αποτραβήχτηκε στο κρεβάτι του, καταβρόχθισε ένα τεράστιο γεύμα, ήπιε μέχρι σκασμού νερό και κρασί και τάισε τα σκυλιά του. Λίγο μετά, κι οι τρείς τους άρχισαν να ροχαλίζουν, κι εγώ έμεινα στο καθήκον με άδειο στομάχι και ξεραμένο λαρύγγι. Η διάθεσή μου γινόταν ακόμα χειρότερη, ξέροντας πως ο ίδιος αλήτης που με είχε φέρει σ' αυτή τη θέση, τα είχε καταφέρει πολύ καλύτερα από μένα.

Όλη τη νύχτα, κοιμήθηκα πάνω στο άβολο σίδερο. Λίγο πριν ξημερώσει, σηκώθηκα κι άρχισα

να πειραματίζομαι με τους μαρμάρινους πίνακες. Όσα κουμπιά προεξείχαν, τα πάτησα μέσα· όσοι μοχλοί έβλεπαν προς το ταβάνι, τους κατέβασα προς τα κάτω και το αντίθετο.

Σύντομα, ένας παράξενος θόρυβος άρχισε να βγαίνει από τους σωλήνες, ενώ το φως στις κρεμαστές λάμπες χαμήλωσε και τελικά έσβησε.

Μέσα στο σκοτάδι, βρήκα ψηλαφιστά το δρόμο μου μέχρι τη σκάλα της γαλαρίας και κρύφτηκα από πίσω.

Λίγο μετά, οι ασυνήθιστοι θόρυβοι ξύπνησαν το γέρο. Τινάχτηκε επάνω κι άρχισε να στριγγλίζει και να φωνάζει, ενώ τα σκυλιά γρύλιζαν και ούρλιαζαν.

«Αλί και τρισαλί! Το κάθαρμα αυτό άφησε τη δουλειά και το 'σκασε! Ήρθε η καταστροφή!»

Σύντομα, κατέβηκε σκουντουφλώντας τα σκαλιά, και άρχισε να περιτρέχει τις σκαλωσιές, κουτσαίνοντας και βρίζοντας, ενώ τα δυο σκυλιά τον ακολουθούσαν καταπόδι. Κρίνοντας πως αυτή θα ήταν η μοναδική μου ευκαιρία, ανέβηκα στη γαλαρία, άρπαξα ένα μπουκάλι νερό και όσο φαγητό βρήκα και, χώνοντάς τα μέσα στο ζωνάρι μου, κινήθηκα προσεκτικά προς την πόρτα. Μόλις φάνηκε η χαραματιά του φωτός, ο γέρος φώναξε:

«Να τος ο κακορίζικος! Απάνω του Γρηγοροδόντη!»

Εγώ βγήκα έξω, βρόντησα την πόρτα πίσω μου, και το 'βαλα στα πόδια.

Όταν έφτασα στην άλλη άκρη της κοιλάδας, γύρισα πίσω να κοιτάξω κι είδα τον κόκκινο ποταμό ν' αναβράζει και πίδακες ατμού να ξεπηδούν απ' τη θολωτή οροφή. Δεν περίμενα να δω περισσότερα.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, κάθισα στη σκιά ενός μοναχικού δέντρου, έφαγα το φαγητό κι ήπια το καθαρό νερό.

Στην απόσταση, μπορούσα να διακρίνω αρκετά καθαρά τις απότομες βουνοκορφές. Στους πρόποδές τους υπήρχε ένα συνονθύλευμα από διαφορετικού είδους κορφές, που συμπέρανα πως πρέπει να ήταν οι πύργοι της Σαθ Μόνις, αυτής της φημισμένης και πανέμορφης πόλης που χωρίς αμφιβολία είχα δηλητηριάσει τις δεξαμενές της.

Σκέφτηκα πως σίγουρα ο καταραμένος κλέφτης του μουλαριού μου και της υπόλοιπης περιουσίας μου θα πρέπει να είχε τραβήξει προς την πόλη, κι εκεί θα 'πρεπε να τον ακολουθήσω.

Έτσι, για μια φορά ακόμα πήρα το μονοπάτι.

Στα περίχωρα της Σαθ Μόνις, συνάντησα καλλιεργημένα χωράφια με πράσινα και κίτρινα σπαρτά, σύδεντρα από ψηλές λεύκες και μερικά μαρμάρινα αγάλματα τεράστιου μεγέθους που αναπαριστούσαν ηρωικές μορφές και που μπροστά τους άφηναν στεφάνια από λουλούδια, καλαμπόκια, ροδαλά σταφύλια κι άλλα φυτά. Η πόλη είχε, για τα μάτια μου τουλάχιστον, μια καταπληκτική κατασκευή. Την αποτελούσαν αμέτρητες μαρμάρινες γέφυρες, που η κάθε μια περνούσε πάνω και κάτω από άλλες, συνδεδεμένες μεταξύ τους με πέτρινες σκάλες. Όλα τα σπίτια της Σαθ Μόνις —μερικά απ' τα οποία ήταν σχεδόν ετοιμόρροπα— ήταν κουρνιασμένα πάνω σ' αυτές τις καταπληκτικές αψίδες, ενώ από κάτω

έτρεχαν μια σειρά κανάλια γεμάτα με κατακόκκινο νερό. Αυτό το πρόσεξα ιδιαίτερα, γιατί δεν μπορούσε να 'ναι τίποτε άλλο από τη συνέχιση του φριχτού ποταμού.

Περπατώντας μέσα στους μεγαλειώδεις δρόμους, έπεσα πάνω σ' ένα πλήθος ανδρών και γυναικών που με ανάγκασαν να σταματήσω. Έτσι, έγινα άθελά μου θεατής μιας δημόσιας εκτέλεσης. Η μορφή της ήταν απλή αλλά και πρωτότυπη. Μια ομάδα ανδρών που ήταν μάλλον στρατιώτες, ντυμένοι με μπρούντζινες πανοπλίες και κίτρινους μανδύες, οδήγησαν τους τέσσερις άτυχους μέχρι την άκρη της γέφυρας, τους ανάγκασαν με την απειλή των σπαθιών να σκαρφαλώσουν στο παραπετό και μετά τους έσπρωξαν να πέσουν στο κανάλι από κάτω. Η σκηνή χαιρετίστηκε από τις φωνές του πλήθους και μερικά χειροκροτήματα. Ένα λεπτό αργότερα, ήρθαν στην επιφάνεια αποδείξεις για την αποτελεσματικότητα της εκτέλεσης, και λίγο μετά το πλήθος διαλύθηκε.

Γεμάτη περιέργεια, ακολούθησα έναν παχουλό και καλοντυμένο πολίτη, και τον ρώτησα ποιο έγκλημα είχαν διαπράξει οι κατάδικοι.

«Στη Σαθ Μόνις», μου απάντησε εκείνος, «υπάρχει μόνο ένα έγκλημα αρκετά σοβαρό για να τιμωρείται με θάνατο. Αυτό είναι το να βλαστημήσει κάποιος τους θεούς μας».

«Αυτό συμβαίνει σε πολλά μέρη», είπε εγώ, καθώς θυμήθηκα το μοναστήρι.

«Κι είναι χωρίς αμφιβολία σοφό κι ενάρετο», απάντησε αυτός. «Διακρίνω πως είστε ξένος, νεαρέ κύριε, κι έτσι αναλαμβάνω να σας πω δυο λόγια για την ιστορία της πόλης. Όλα αυτά τα μεγαλεία που βλέπετε γύρω σας δημιουργήθηκαν απ' τους θεούς μας τον καιρό των προπατόρων μας. Αυτοί ήταν που έστησαν ετούτες τις υπέροχες γέφυρες και έσκαψαν αυτό το εντυπωσιακό σύστημα καναλιών. Αυτοί ήταν που τελειοποίησαν ένα διυλιστήριο που να μας προμηθεύει με υπέροχο κι υγιεινό νερό κι έφτιαξαν τα χωράφια και τα λειβάδια για να μας προσφέρουν τροφή».

«Είστε αναμφίβολα πολύ τυχεροί», είπα εγώ.

«Και κάτι ακόμα», είπε ο ξεναγός μου μ' ένα μακάριο χαμόγελο. «Σε ώρα κινδύνου, είμαστε σίγουροι πως οι θεοί θα έρθουν να μας βοηθήσουν και θα τιμωρήσουν σκληρά εκείνους που θα μας βλάψουν. Σε ανταπόδοση, εμείς τους φτιάξαμε ένα ναό για να τους δοξάσουμε και δημιουργήσαμε μια ιερή φρουρά —αυτούς με τους κίτρινους μανδύες— για να προστατεύουν την τιμή τους».

«Είμαι καταϋποχρεωμένος για τις πληροφορίες που μου δώσατε», είπα. «Από καθαρή περιέργεια, θα μπορούσα να σας ζητήσω να μου δανείσετε ένα μικροποσό μέχρι το βράδι, οπότε και περιμένω αμύθητα πλούτη να φτάσουν στην κατοχή μου;»

Ο καινούργιος μου φίλος ψυχράθηκε απότομα.

«Λυπάμαι, αλλά δεν κρατώ χρήματα επάνω μου», είπε, κι ύστερα, χαμηλώνοντας τον τόνο του: «Επιπλέον, πρέπει να σας προειδοποιήσω πως, αν και δεν είναι έγκλημα που επισύρει ποινή θανάτου, η δημόσια επαιτεία τιμωρείται συνήθως με ακρωτηριασμό».

Και μ' αυτά τα λόγια, απομακρύνθηκε βιαστικά.

Για μια περίπου ώρα, περιπλανιόμουν στους δρόμους, ρωτώντας κατά διαστήματα τους περαστικούς αν είχαν δει κάποιον μελαχρινό πρασινομάτη πάνω σ' ένα μουλάρι. Κανείς δεν τον είχε δει. Είχε περάσει πια το μεσημέρι, κι ο λαιμός μου είχε ξανά στεγνώσει. Πλησίασα σε μια στρογγυλή μαρμάρινη βρύση και προσπάθησα να πιω, αλλά ένας φρουρός με κίτρινο μανδύα πετάχτηκε μπροστά μου και μου ζήτησε πληρωμή. Έτσι, αρνήθηκα το νερό και συνέχισα το δρόμο μου.

Τελικά, με πολύ κακά κέφια, έφτασα μπροστά σ' ένα ψηλό λευκό κτίριο με θόλο από κίτρινο γυαλί. Συμπέρανα πως αυτός θα πρέπει να ήταν ο Ναός της Σαθ Μόνις κι έτσι πήγα μέσα για να ζητήσω από κάποιον ιερέα να στείλει μια φριχτή κατάρα πάνω στον άφαντο ληστή. Ήταν τόσο μεγάλη η οργή μου, που ήμουν πρόθυμη να δουλεύω ένα μήνα μέρα και νύχτα για να τον πληρώσω.

Μέσα στο ναό, διέκρινα έναν μοναχικό κιτρινοντυμένο φρουρό που περιεργαζόταν ένα μικρό κηροπήγιο από παλιό ασήμι. Αναγνώρισα αμέσως πως ήταν ένα μέρος από την αμοιβή πού μου είχαν δώσει οι Νύμφες του Ντονσάρ. Πλησιάζοντας δήθεν αδιάφορα κοντά του, τού είπα:

«Τι όμορφο αντικείμενο. Μου τράβηξε αμέσως την προσοχή».

«Είναι κάτι παραπάνω από απλά όμορφο», με βεβαίωσε εκείνος. «Το αγόρασα από έναν ταξιδιώτη που τ' ανακάλυψε ενώ ταξίδευε στα βουνά, μέσα στο θησαυροφυλάκιο ενός μάγου. Δεν

έχω παρά να το εκθέσω στις ακτίνες του νέου φεγγαριού και θα εμφανιστούν στις πλευρές του ευδιάκριτες φράσεις που θα δίνουν οδηγίες για το σημείο που βρίσκεται κρυμμένος ένας αμύθητος θησαυρός. Και κάτι ακόμα: Οποιαδήποτε κοπέλα που θα γράψω τ' όνομά της με κοινό μελάνι επάνω στο μέταλλό του, θα νιώσει μια ακατανίκητη επιθυμία για το πρόσωπό μου».

«Είναι ολοφάνερα ένα πολύ χρήσιμο αντικείμενο», συμφώνησα, νιώθοντας ξαφνικά έναν αθέλητο θαυμασμό για τον κακούργο που μ' είχε ληστέψει. «Χωρίς αμφιβολία θα σας κόστισε πολύ ακριβά».

«Μονάχα είκοσι χρυσά νομίσματα __αλλά με το καινούριο φεγγάρι, θα πάρω πίσω πολλαπλάσια απ' όσα έδωσα». Έπειτα, φοβισμένος πως μου είχε πει ήδη πάρα πολλά, πρόσθεσε: «Δεν νομίζω να έχετε καμιά αμφιβολία για την κυριότητά μου πάνω σ' αυτό το αντικείμενο;»

Εγώ τον διαβεβαίωσα με σοβαρότητα πως ο αληθινός δρόμος της μετάνοιας περνούσε μέσα από τη φτώχεια και την ταπεινοφροσύνη, και δεν ένιωθα κανένα ενδιαφέρον για τέτοιου είδους μπιχλιμπίδια.

«Ωστόσο», συνέχισα, «θα ήθελα να ρωτήσω πού βρίσκεται ο ταξιδιώτης που σας το πούλησε, γιατί ίσως να 'χει κι άλλα εμπορεύματα μεγαλύτερης αξίας για μένα __όπως παλιά προσευχητάρια, για παράδειγμα».

Ο φρουρός μου έδωσε οδηγίες για το πώς να φτάσω στο πανδοχείο Το Δαγκωμένο Κυδώνι που βρισκόταν κάπου δέκα γέφυρες πιο πέρα και που συνάντησα στο δρόμο μου λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα.

Στο Δαγκωμένο Κυδώνι, όλοι διασκέδαζαν, έτρωγαν και πίνανε, πράγμα που μ' έκανε να αισθάνομαι ακόμα πιο απαίσια. Δεν είχα προλάβει να περάσω το κατώφλι, όταν ο πανδοχέας ήρθε δίπλα μου.

«Τι μπορώ να σας προσφέρω, νεαρέ κύριε; Ψητό χοιρινό; Μελωμένους λουκουμάδες; Φρέσκα βερύκοκκα; Έχουμε τεσσάρων ειδών αξεπέραστα κρασιά, που τα παράγουν τοπικοί αμπελώνες —»

«Ευχαριστώ, Είμαι εδώ για δουλειά και δεν χρειάζομαι τίποτε», είπα εγώ κοφτά, αγνοώντας τις διαμαρτυρίες της κοιλιάς μου.

Κοίταξα γύρω μου χολωμένη, και σύντομα διέκρινα τον αλητήριο που γύρευα, στο πατάρι. Ήταν καθισμένος σ' ένα φωτισμένο μοναχικό τραπέζι κι ήταν απασχολημένος με το να χλαπακιάζει και να πίνει ακριβά κρασιά, πληρωμένα όλα απ' τη δική μου περιουσία.

Μιας κι ήμουν κουκουλοφορεμένη όταν είχαμε συναντηθεί στην πεδιάδα, και δεν είχε δει ποτέ το πρόσωπό μου, δεν δοκίμασα κάποια άλλη μεταμφίεση, αλλά ανέβηκα στο πατάρι και τον πλησίασα.

«Συγχωρήστε με για την ενόχληση, κύριε, αλλά έπεσε στην προσοχή μου ότι έχετε στην κατοχή σας ορισμένα αρχαϊκά αντικείμενα που διατίθεστε να πουλήσετε».

«Καθίστε και θα τα βρούμε», είπε εκείνος, και μου έδειξε μια καρέκλα.

Κάθισα και τον έβλεπα να τρώει ενώ μου έτρεχαν τα σάλια.

«Θα πάρετε λίγο κρασί;» ρώτησε ευγενικά. Ε-

γώ ένευσα. «Είναι πολύ παράξενο», είπε, «αλλά μου φαίνεται πως κάπου σας έχω ξαναδεί».

«Αυτό είναι μάλλον απίθανο».

«Ναι. Εξάλλου, είμαι σίγουρος πως θα σας θυμόμουν αμέσως», μουρμούρισε φιλικά, γεμίζοντας το ποτήρι μου μέχρι επάνω. «Ένα τόσο όμορφο πρόσωπο σαν το δικό σας, δεν είναι κάτι που ξεχνιέται εύκολα».

Τον ευχαρίστησα, και του ζήτησα να δω τις πραμάτειες του. Εκείνος έβγαλε τον περίφημο σάκο του κάτω από την καρέκλα κι έβγαλε έξω το γνωστό ταίρι του ασημένιου κηροπήγιου και την αλυσίδα απ' το χρυσό θυμιατήρι.

«Είστε καλά;» ρώτησε μ' ενδιαφέρον. «Βλέπω πως χλωμιάσατε».

«Δεν χρειάζεται ν' ανησυχείτε. Αυτά είν' όλα, όμως; Κάτι είχα ακούσει για ένα θυμιατό και μια μπλε μπουκάλα...»

«Δυστυχώς, αυτά τα πούλησα ήδη. Προσέξτε, όμως, αυτό το κηροπήγιο, που δεν υπάρχει όμοιό του σ' όλο τον γνωστό κόσμο... Επιτρέψτε μου να σας ξαναρωτήσω. Είστε καλά στην υγεία σας;»

«Αρκετά καλά, ευχαριστώ. Πέστε μου, όμως, δεν υπάρχει κι ένα σακουλάκι με πετράδια;»

Ο παλιάνθρωπος φάνηκε να ξαφνιάζεται.

«Μ' εντυπωσιάζει πως το ανακαλύψατε, μιας και δεν το ανέφερα σε κανέναν μέσα στην πόλη».

«Όπως καταλαβαίνετε, έχω κι εγώ τις πληροφορίες μου. Θέλω, λοιπόν, να καταλάβετε το εξής: Για συναισθηματικούς λόγους, αυτά τα πετράδια αξίζουν για μένα περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Αφήστε με να τα εξετάσω και να δω αν είναι του είδους που γυρεύω. Αν

κάτι τέτοιο αποδειχθεί, έχω τόση αγωνία να τ' αποκτήσω, που θα διπλασιάσω, τριπλασιάσω και τετραπαλασιάσω οποιαδήποτε τιμή μου προτείνετε».

Εκείνος σήκωσε τα λεπτά του φρύδια και χαμογέλασε απορημένα.

«Αν είναι έτσι, και βλέποντας την ανυπομονησία σας, δεν θα μου ήταν δυνατόν να σας τα αποκρύψω. Ορίστε —», και μέσα απ' το πουκάμισό του έβγαλε ένα μικρό πουγγί κι άδειασε το περιεχόμενό του μπροστά μου.

Μετά από έναν σύντομο έλεγχο, είπα:

«Φαίνεται πώς λείπουν μερικά χρυσά κουμπιά».

«Ακριβώς. Κάποια κυρία στην Όγδοη Γέφυρα με την οποία πέρασα το απόγευμα, ένιωσε μια ακατανίκητη έλξη γι' αυτά και δεν δεχόταν να πάρει τίποτε άλλο. Τώρα, μετά απ' την αξιέπαινη πρόθεσή σας να τετραπλασιάσετε την αξία των υπολοίπων —»

«Μια στιγμή», είπα εγώ και, τραβώντας πίσω την καρέκλα μου με θόρυβο, τινάχτηκα όρθια κι άρχισα να φωνάζω δυνατά:

«Πώς; Τολμάς να προσβάλλεις τ' αυτιά μου με τέτοιες ανήκουστες βωμολοχίες; Βλασφημία! Βλασφημία! Καλέστε τη φρουρά!»

Ακολούθησε μια μεγάλη οχλοβοή μέσα σ' όλο το πανδοχείο. Οι πελάτες του μαγαζιού έτρεξαν στο πατάρι και μερικοί ακινητοποίησαν το σύντροφό μου· άλλοι, βγήκαν μέσα στη νύχτα για να φωνάξουν τους στρατιώτες.

«Τον κρατάμε καλά», είπε ο πανδοχέας. «Τι είπε αυτός ο άθλιος;»

«Δεν μπορώ να επαναλάβω τις χυδαιότητές

του. Βλαστήμησε τους θεούς της Σαθ Μόνις, συγκρίνοντάς τους με γουρούνια, κατσίκες, κι ούτε κι εγώ ξέρω τι άλλο —κι επιπλέον, πουλούσε άχρηστα φυλαχτά στους κάτοικους της πόλης, καταφέρνοντας να εξαπατήσει ακόμα κι ένα μέλος της Ιερής Φρουράς! Έχω χάσει τη μιλιά μου και κοντεύω να λιποθυμήσω από την ταραχή!»

Ύστερα, κάθισα βαριά στην καρέκλα μου και με μια απελπισμένη όψη μάζεψα ότι είχε απομείνει απ' τα κοσμήματα του Γκρουνέλτ, το ασημένιο κηροπήγιο και την αλυσίδα.

Μόνο για μια στιγμή, ο αντίπαλός μου πήγε κάτι να πει, αλλά αρκετές παλάμες του έκλεισαν το στόμα, από το φόβο μήπως βλαστημήσει ξανά. Σύντομα, τον έδεσαν, τον φίμωσαν και τον παρέδωσαν στη φρουρά που τον πήρε μαζί της μέσα στη νύχτα.

Ο πανδοχέας κάθισε δίπλα μου, κι άρχισε να κλαψουρίζει για τα λεφτά που είχε χάσει. Εγώ προσφέρθηκα, για να τον γλιτώσω από τη φασαρία: θα έπαιρνα εγώ το δωμάτιο που είχε νοικιάσει ο βλάσφημος καθώς και το φαγητό του. Επιπλέον, τον διαβεβαίωσα πως, μιας κι είχα αγοράσει το μουλάρι του πριν από τη φασαρία, θα τον πλήρωνα και για το στάβλο του. Γι' αυτές του τις υπηρεσίες, του έδωσα ένα δυο χρυσά νομίσματα προκαταβολή. Έδειξε περιέργεια για τη χρυσή αλυσίδα κι ένα μικρό σμαράγδι που ανακάλυψε κοντά στην αλατιέρα, αλλά του εξήγησα πως αυτά ήταν αντικείμενα μηδαμινής αξίας που είχα βγάλει για να πουλήσω πριν ανακαλύψω την απαίσια φύση του πελάτη μου.

Έτσι, αφού έφαγα κι ήπια με την καρδιά μου, ανέβηκα στο δωμάτιό μου και κοιμήθηκα για

πρώτη φορά στη ζωή μου σε πουπουλένιο στρώμα.

Λίγο πριν την αυγή, ξύπνησα από βαριά χτυπήματα στην πόρτα. Όταν ρώτησα ποιος ήταν, μια φωνή μου απάντησε ν' ανοίξω στην Ιερή Φρουρά. Σηκώθηκα βιστικά, φόρεσα πάλι τ' ανδρικά μου ρούχα, και άνοιξα στην ομάδα, πιστεύοντας πως θα 'θελαν να με καλέσουν για μάρτυρα.

Ωστόσο, οι στρατιώτες έπεσαν επάνω μου και, προς μεγάλη μου ανησυχία, μου έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη και με οδήγησαν χωρίς πολλές διαδικασίες έξω στο δρόμο.

«Για ποιο λόγο μου συμπεριφέρεστε τόσο προσβλητικά», απαίτησα να μάθω.

«Γιατί κατηγορείσαι για σοβαρή απάτη», είπε ένας απ' αυτούς.

«Και ποια απάτη είναι αυτή; Δεν έχω κάνει τίποτα!»

«Ο αιχμάλωτος που συλλάβαμε χθες για βλασφημία, κατέθεσε κατηγορίες εναντίον σου. Με δυο λόγια, είπε πως αγόρασε πανάκριβα από σένα ορισμένα αντικείμενα, που στη συνέχεια, καλή τη πίστη, πούλησε σε διάφορους, αλλά που στη συνέχεια ανακάλυψε, από την ίδια σου τη μαρτυρία, πως ήταν ψεύτικα και εντελώς άχρηστα».

«Και δεχόσαστε να πιστέψετε αυτά που λέει ένας βλάσφημος ενάντια σε μένα, που με τόση θρησκευτική ευλάβεια τον κατέδωσα;»

«Είναι συνήθιο στη Σαθ Μόνιας, ποτέ να μην κατηγορούμε κάποιον αβάσιμα, μιας κι η τιμωρία για την ψευδομαρτυρία είναι ο μερικός στραγγαλισμός και το ξερίζωμα της γλώσσας. Γι' αυτόν το λόγο, όλες οι κατηγορίες γίνονται πιστευτές».

Σκέφτηκα για λίγο τα λόγια του και μετά, μπήκα στον πειρασμό να ρωτήσω:

«Και ποια είναι η ποινή για την απάτη;»

«Αφαίρεση του αριστερού ποδιού και του δεξιού χεριού».

Είχαμε πια φτάσει σε μια φριχτή πύλη, και σε λίγο μ' έριξαν σ' ένα σκοτεινό κελί κι αμπάρωσαν την πόρτα πίσω μου.

Άρχισα να λέω όποια βρισιά μου 'ρχόταν στο κεφάλι, αλλά σύντομα σταμάτησα, ακούγοντας ένα χαμηλόφωνο χασκόγελο.

«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησα. «Σίγουρα τα εγκλήματά σου θα πρέπει να 'ναι φοβερά και η καρδιά σου από πέτρα, να μπορείς να διασκεδάζεις τόσο με την τρομερή κατάντια ενός άλλου».

«Πράγματι είναι», είπε μια φωνή δυσάρεστα γνωστή μ' έναν κοροϊδευτικό τόνο. «Όσο άσχημη, όμως, και να 'ναι η μοίρα σου, η δικιά μου, όπως καλά γνωρίζεις, είναι όχι μόνο οδυνηρή αλλά και θανατηφόρα. Μην περιμένεις λοιπόν να σε λυπηθώ, προδότη νεαρέ».

«Προδότης; Εγώ, τουλάχιστον, σε παρέδωσα σ' έναν όλεθρο που σου άξιζε, για να μπορέσω να πάρω πίσω την περιουσία μου. Εσύ τι κέρδισες απ' το να μου αποδώσεις ψεύτικες κατηγορίες —εκτός απ' το να ικανοποιήσεις την απαίσια κακεντρέχειά σου;»

«Είχα την ελπίδα πως, καταγγέλλοντας έναν άλλο εγκληματία στη δικαιοσύνη, θα κατάφερνα να μειώσω την ποινή μου. Αποδείχθηκε, όμως, πως αυτό δεν συμβαίνει. Από τα λόγια σου, κατα-

λαβαίνω πως είσαι ο νεαρός με τον οποίο είχα τη συζήτηση στην πεδιάδα».

«Καλά το κατάλαβες. Απ' τη συνάντηση εκείνη, η μοίρα μου πάει απ' το κακό στο χειρότερο, κι όσο για το μέλλον μου, δεν το βλέπω με πολύ καλό μάτι. Μάλλον μας μένει λίγος ακόμα χρόνος, γι' αυτό, αν θες, πες μου τ' όνομά σου για να μπορώ να σε καταριέμαι καλύτερα».

«Με λένε Ναζάρν __αλλά πριν αρχίσεις να με καταριέσαι, άσε με να σου προτείνω έναν άλλο τρόπο για να περάσεις την ώρα σου. Μιας κι οι δυο ξεγελάσαμε και φέραμε στο χείλος της καταστροφής ο ένας τον άλλο, και τώρα έχουμε σχεδόν πατσίσει κι είμαστε στην ίδια μοίρα, ας συνενώσουμε τα ταλέντα μας για να βρούμε έναν τοπο να ξεφύγουμε από δω».

Το καλοσκέφτηκα και μετά του είπα:

«Προτιμώ να μη μιλήσω για τις δικές μου ικανότητες. Εσύ τι μπορείς να κάνεις; Μου φαίνεται πως θυμάμαι κάποιον Ακατανίκητο Μεταφορέα...»

«Απ' αυτόν δυστυχώς με απάλλαξαν στην είσοδο, όπως επίσης κι από το μαγικό φυλαχτό που με βοηθούσε να αρπάζω τις περιουσίες των άλλων μέσα από τα ρούχα τους χωρίς καν να τους πλησιάσω. Ωστόσο, διατηρώ ακόμα κάποια περίπλοκη ικανότητα που μου επιτρέπει να ημερώνω ακόμα και τα πιο νευρικά και άγρια ζώα».

«Μιας κι είμαστε αιχμάλωτοι ανθρώπων κι όχι ζώων, αυτό φαίνεται να 'χει μικρή αξία. Παρ' όλα αυτά, μου έλυσες την απορία πώς κατάφερες να υποτάξεις τα μανιασμένα σκυλιά του Τραλ του φύλακα. Μ' έμπλεξες κι εκεί πολύ άσχημα. Μόνο αναστατώνοντας τον μηχανισμό του διυλιστηρίου κατάφερα ν' άρπάξω λίγο νερό και μια μπουκιά φαΐ».

Ο Ναζάρν μου ζήτησε μ' ευγενικό ενδιαφέρον να του πω περισσότερες λεπτομέρειες γι' αυτή μου την περιπέτεια. Όταν τελείωσα, του είπα:

«Απορώ που οι δεξαμενές της Σαθ Μόνις παραμένουν ακόμα αμόλυντες και τα κανάλια κυλούν ήσυχα».

«Αυτό εύκολα μπορώ να στο εξηγήσω. Οι σωληνώσεις ακολουθούν διάφορες παρακάμψεις κάτω απ' τη γη, για ν' αποφύγουν τον αδιαπέραστο βράχο. Τόσο το καθαρό όσο και το μολυσμένο νερό χρειάζονται μιάμιση μέρα για να φτάσουν στην πόλη. Γι' αυτό, λοιπόν», πρόσθεσε σκεπτικά, «η αλλαγή θα φανεί, απ' ό,τι υπολογίζω, γύρω στο μεσημέρι, την ώρα που, αν θυμάμαι καλά, αποδίδεται η δικαιοσύνη στους εγκληματίες της Σαθ Μόνις».

«Μια μέθοδος σωτηρίας μόλις μου πέρασε απ' το μυαλό», είπα εγώ, «όπως ίσως κι απ' το δικό σου».

«Μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό».

«Μπορώ επίσης να 'μαι βέβαιος πως δεν θα με εξαπατήσεις πάλι και δεν θα μ' εγκαταλείψεις σ' αυτούς τους βάρβαρους;»

«Η έλλειψη εμπιστοσύνης σου με πληγώνει. Τώρα που σε γνώρισα καλά, να 'σαι σίγουρος πως θα μείνουμε σύντροφοι όσον καιρό συμφωνούμε κι οι δύο. Επιπλέον, θέλω να σε διαβεβαιώσω πως, αν είχες αποκαλυφθεί στην πεδιάδα, δεν θα σου είχα συμπεριφερθεί μ' αυτό τον τρόπο».

Έτσι, ξεχνώντας την εχθρότητά μας, συζητήσαμε ένα σχέδιο, μέχρι που τα βαριά βήματα της

φρουράς ακούστηκαν πάνω στη γέφυρα.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και μας οδήγησαν στο εκτυφλωτικό φως της μέρας.

Ένας μεγάλο πλήθος είχε μαζευτεί στο δρόμο, και μας ακολούθησε μέχρι τη μέση της γέφυρας γεμάτο προσμονή.

«Μια στιγμή!» φώναξε ο Ναζάρν. «Έχω κάτι να πω που πρέπει όλοι σας ν' ακούσετε, αν αγαπάτε τη ζωή σας».

Αμέσως, η πομπή σταμάτησε, κι όλοι κοίταξαν σαν χαζοί αυτόν τον ανήκουστα θρασύ άνθρωπο.

Ένας ιερέας του Ναού πλησίασε ντυμένος μ' ένα κίτρινο ράσο.

«Σου επιτρέπεται να μιλήσεις. Πιθανώς, θα έχεις μετανοήσει για την παράφρονη ανοησία σου και θα θέλεις να ζητήσεις συγχώρεση από τους θεούς πριν παραδοθείς στο θάνατο και την αιώνια καταδίκη».

«Δεν είναι ακριβώς έτσι», είπε ο Ναζάρν. «Δεν φοβάμαι τους θεούς σας, γιατί κι εγώ, όπως κι ο νεαρός από δω, είμαστε αγγελιαφόροι τους. Σταλθήκαμε εδώ για να δοκιμάσουμε την πίστη και την ηθική σας, αλλά ανακαλύψαμε πως ο ζήλος σας φτάνει σε ανεπίτρεπτα όρια και γι' αυτό οι ουράνιοι αφέντες μας θα σας τιμωρήσουν».

«Σιωπή, βλάσφημε!» βρυχήθηκε ο ιερέας. «Δεν υπάρχει, λοιπόν, πάτος στο πηγάδι της απιστίας σου;»

Στα λόγια αυτά, οι φρουροί άρχισαν να πιέζουν τον Ναζάρν να σκαρφαλώσει στο παραπέτο, ενώ άκουγα τον θόρυβο που έκανε ο Ακρωτηριαστής καθώς ακόνιζε το μαχαίρι του για μένα.

Από πάνω μας, ο ήλιος είχε φτάσει στο ζενίθ του.

«Προσέξτε!» φώναξα, κι όλοι έπαψαν πάλι να μιλούν. «Αν μας κακομεταχειριστείτε, θα εξοργίσετε τους θεούς, που θα κάνουν τα κανάλια σας ν' αναβράσουν και το καθάριο αίμα των πηγών σας να γίνει κόκκινο σαν αίμα. Αν δεν μας αφήσετε αμέσως ελεύθερους και με τιμές, θα υποστείτε τις συνέπειες».

Όπως το περίμενα, η απάντηση στα λόγια μου ήταν ξανά θυμωμένα ουρλιαχτά.

Ξαφνιάστηκα απ' το τσίμπημα που ένιωσα στην καρδιά μου, ενώ έβλεπα ν' ανεβάζουν τον Ναζάρν στο παραπετό. *Τωρα οι υπολογισμοί του θ' αποδειχθούν λανθασμένοι*, σκέφτηκα. Αλλά την ίδια στιγμή, κάποιος από τους θεατές έβγαλε μια φοβισμένη κραυγή.

«Κοιτάξτε!» είπε κι έδειξε κάτω.

Ένας δυσάρεστος ήχος αναβρασμού είχε γεμίσει τον αέρα. Μουρμουρίζοντας ανήσυχα, το πλήθος έτρεξε να κοιτάξει κάτω από τη γέφυρα. Τα μουρμουρητά έγιναν κλάματα και κραυγές, ενώ από εκατό πόρτες ταυτόχρονα, άντρες και γυναίκες έβγαιναν τρομοκρατημένοι, στριγγλίζοντας πως απ' τις βρύσες τους έτρεχε αίμα.

Ο Ναζάρν κι εγώ βρεθήκαμε ξαφνικά λυμένοι, ενώ το πλήθος είχε γονατίσει μπροστά μας.

«Θα προσπαθήσουμε να μεσιτέψουμε για τη σωτηρία σας», είπε ο Ναζάρν ψυχρά, «αλλά μην περιμένετε και πολλά πράγματα».

Έτσι, ανοίξαμε δρόμο μέσα από το πλήθος και φτάσαμε στο Δαγκωμένο Κυδώνι. Όλοι εκεί ήταν ανάστατοι, γιατί αρκετοί από τους πελάτες που απολάμβαναν το μπάνιο τους τη στιγμή της

μεταμόρφωσης είχαν διαμελιστεί.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησα.

«Μιας κι οι γέφυρες της πόλης είναι άμεσα συνδεδεμένες με τα κανάλια και τις δεξαμενές, φοβάμαι πως η Σαθ Μόνις σύντομα θα μετατραπεί σε ερείπια. Γι' αυτό, προτείνω να το βάλουμε αμέσως στα πόδια».

Βγάλαμε το μουλάρι από το στάβλο, το καβαλήσαμε κι οι δύο, γιατί ήταν ανθεκτικό ζώο, και το βάλαμε να τρέξει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Στα δυτικά της πόλης, υπήρχε ένα δάσος από ψηλά δέντρα. Το διασχίσαμε και βρεθήκαμε στους πρόποδες των βουνών. Μέσα στη λάμψη του αρρωστημένου, θολού ήλιου, γυρίσαμε και κοιτάξαμε τη Σαθ Μόνις.

Κάτω απ' τα πόδια μας ερχόταν ένας παράξενος συνεχόμενος βρόντος, λες και κάποιοι υπόγειοι ποταμοί κυλούσαν μέσα στη γη. Πάνω από την άτυχη πόλη αιωρούνταν βιολετιά σύννεφα, μέσα απ' τα οποία ξεπηδούσαν κάθε τόσο πίδακες καπνού, ατμού και ερειπίων.

«Αυτά περί θρησκείας», είπε ο Ναζάρν.

Εκείνη την ώρα, όμως, μου φάνηκε πως διέκρινα κάτι να κινείται στον ορίζοντα, απ' τη μεριά των κατεστραμμένων χωραφιών. Του έδειξα.

«Τι μπορεί να είναι;»

«Αυτό; Κάποιο παιχνίδισμα του φωτός, όμορφε κι ευγενικέ μου φίλε».

«Σ' εμένα φαίνεται σαν να κινούνται αρκετές τεράστιες χλωμές μορφές».

«Τώρα το βλέπω κι εγώ. Δεν υπήρχε κάποιος μύθος στη Σαθ Μόνις πως, αν κάποιο κακό έπεφτε στους ανθρώπους της, οι θεοί θα ζητούσαν να εκδικηθούν τους υπαίτιους; Δεν ξέρουμε, ό-

μως, ποια μορφή έχουν οι θεοί της».

«Ανάμεσα στις λεύκες, μπροστά στην πόλη, πέρασα αρκετά τεράστια μαρμάρινα αγάλματα, στα πόδια των οποίων ήταν αφημένες προσφορές».

«Τώρα το θυμάμαι κι εγώ. Τέλος πάντων, Το ζώο μπορεί να διανύσει ακόμα πολλά μίλια. Θα ήταν κρίμα να χάνουμε με άσκοπες φλυαρίες μια τέτοια εξαιρετική ευκαιρία για εξάσκηση».

Και λέγοντας αυτά, έσπρωξε το μουλάρι για ν' ανεβεί την πλαγιά του βουνού.

Το ζώο σκαρφάλωνε στα κατσάβραχα μέχρι που ο ουρανός έγινε σαν σκούρο γυαλί και γέμισε με αμέτρητα αστέρια. Πίσω μας, ακολουθούσε πάντα ένα απόμακρο, αλλά επίμονο μπουμπουνητό, που κατά περίεργο τρόπο μου θύμιζε το ανεβοκατέβασμα τεράστιων ποδαριών.

«Μου φαίνεται, φίλε Ναζάρν», μουρμούρισα τελικά, «πως το ζώο μας είναι έτοιμο να σωριαστεί».

«Εκεί πέρα», είπε αυτός, «βλέπω το φως μιας πράσινης λάμπας, πράγμα που συνήθως δείχνει την κατοικία μιας μάγισσας ή μάντισσας. Ίσως αυτή να ξέρει κάποιο τρόπο για να να βγούμε από τη δύσκολη θέση».

Οδηγήσαμε το μουλάρι σε ένα τελευταίο άγριο τρέξιμο και φτάσαμε τελικά σε μια απότομη κορφή, δίπλα σ' ένα καλύβι πολύ κακόφημο στην όψη. Ωστόσο, η πράσινη λάμπα έκαιγε πάνω απ' την πρόσοψη του σπιτιού, και στο κάλεσμα του Ναζάρν, η πόρτα άνοιξε τρίζοντας, κι η ιδιοκτήτρια έβγαλε έξω το κεφάλι.

Δραματικά φωτισμένη από το μαγικό της

φως, αποκαλύφθηκε πως ήταν μια ξεδοντιασμένη γριά αποκρουστικής ασχήμιας, που όμως κοίταξε τον Ναζάρν κι εμένα με ένα βλέμμα ιδιαίτερα προκλητικό.

«Βρε, βρε, βρε! Τι μπορώ να κάνω για δυο τόσο όμορφους κύριους;»

«Πανέμορφη κυρία», της είπε ο Ναζάρν, «ορισμένοι σβώλοι ασβεστόλιθου, πελεκημένοι ώστε να μοιάζουν με θεούς, μας κυνηγούν σκοπεύοντας να μας διαμελήσουν. Μέσα στην απροσμέτρητη σοφία σας, μπορείτε να προτείνετε κάποιο τρόπο για ν' αποφύγουμε αυτή την άχαρη τύχη;»

Χαϊδεύοντας σκεπτικά τις κρεατοελιές της, η γριά προχώρησε ως την άκρη του καλυβιού της και κοίταξε προς την ανατολή.

«Σ' αυτούς αναφέρεστε;» ρώτησε.

Ο Ναζάρν κι εγώ γυρίσαμε να κοιτάξουμε μέσα στη νύχτα, και διακρίναμε κάπου δεκατρείς ολόλευκους γίγαντες, που περπατούσαν με τεράστια βήματα κάπου τρία χιλιόμετρα πιο μακριά, αλλά πλησίαζαν περισσότερο με κάθε στιγμή που περνούσε.

«Ακριβώς», συμφώνησε ο Ναζάρν.

«Φαίνεται να σας ακολουθούν στα τυφλά κι απρόσεχτα, με μόνο τους μέλημα να πιάσουν τα θύματά τους. Αυτό είναι κάτι που μπορεί ν' αποδειχθεί χρήσιμο».

«Τότε, στο όνομα όλων των όμορφων πραγμάτων —που μέρος τους αποτελειτε κι εσείς— βοηθήστε μας, γιατί χανόμαστε».

«Πρέπει να καταλάβετε», είπε η μάγισσα, «πως τίποτα δεν γίνεται χωρίς αντάλλαγμα, γιατί μια τέτοια συμφωνία θα εναντιωνόταν στους πιο πανάρχαιους φυσικούς νόμους. Έχω ήδη στο μυαλό μου μια κατάλληλη ανταμοιβή, αλλά μιας και το έδαφος ήδη τρέμει κάτω απ' τα πόδια μας, φοβάμαι πως δεν έχουμε τον καιρό για να μου την προσφέρετε τώρα. Γι' αυτόν το λόγο, ορίζω τα εξής: αν η τέχνη μου σας προστατέψει και γλιτώσετε από τους γίγαντες, πρέπει να γυρίσετε αμέσως στην κατοικία μου, όπου και θα συζητήσουμε εκτενέστερα για τις υποχρεώσεις σας απέναντί μου. Αν δεν το κάνετε, θα στείλω εναντίον σας όποιο κακό και κατάρα περνάει απ' το χέρι μου. Τώρα, μιας και τα συζητήσαμε, φορέστε αυτά τα φτερά στα πόδια, πηγαίνετε στον πιο ψηλό βράχο, πάρτε φόρα και πηδήξτε. Η μαγεία των φτερών θα σας μεταφέρει στο απέναντι χείλος του φαραγγιού, ενώ, με λίγη τύχη, τα μαρμάρινα πλάσματα θα πέσουν στο χάσμα και θα τσακιστούν».

Ο Ναζάρν κι εγώ κάναμε όπως μας είπε, κι η μάγισσα, φοβούμενη τους εχθρούς μας, κλειδαμπαρώθηκε στο καλύβι της.

«Ίσως η στρίγγλα να κάνει λάθος εκτιμήσεις για τις ικανότητες αυτών των φτερών και να σκοτωθούμε κι εμείς πέφτοντας στο γκρεμό», είπα λαχανιασμένα καθώς τρέχαμε.

«Το μόνο σίγουρο είναι πως, αν μείνουμε εδώ, οι θεοί της Σαθ Μόνις θα μας κάνουν ένα με το χώμα», φώναξε ο Ναζάρν.

Φτάσαμε στο χείλος του γκρεμού και πηδήξαμε.

Το κενό, απέραντο και τρομερό, ξεχύθηκε γύρω μας, ενώ από πάνω μας τ' αστέρια μοιάζανε με πυροτεχνήματα. Αρμενίσαμε στον αέρα και φτάσαμε με ασφάλεια στην άκρη του απέναντι

γκρεμού. Στο μεταξύ, το μπουμπουνητό από τα πόδια των γιγάντων συντάραζε όλο το βουνό.

Λίγο μετά, ένα τεράστιο κεφάλι, κατάλευκο και με τυφλή όψη στα πέτρινα μάτια του, γέμισε την κορυφή που μόλις είχαμε εγκαταλείψει.

«Φυσικά, είναι πιθανό, οι διώχτες μας να το καλοσκεφτούν και να πηδήξουν πάνω από το χάσμα όπως κάναμε κι εμείς», μουρμούρισε ο Ναζάρν.

Το τερατώδες κεφάλι σηκώθηκε ψηλότερα και ψηλότερα. Τώρα φανερώθηκε κι ένα τεράστιο στήθος με δυο μπράτσα που κρατούσαν ένα ρόπαλο. Μετά, ακολούθησαν μυώδεις μηροί και πατούσες που ήταν βαμμένες απ' το κόκκινο νερό από τη Σαθ Μόνις. Πάνω σ' αυτά τα γιγάντια πόδια, ο θεός έφτασε την άκρη του γκρεμού. Κοιτάζοντάς μας με το αόματο βλέμμα του, έκανε ένα βήμα στο κενό κι έπεσε στο σκοτάδι. Σε λίγο, ακούστηκε από κάτω ένας μεγάλος πάταγος, και σύννεφα άσπρης σκόνης έφτασαν μέχρις εμάς.

Χωρίς να δώσει σημασία στον πρώτο σύντροφό του και με την ίδια έλλειψη προσοχής, το δεύτερο μαρμάρινο πλάσμα χάθηκε κατά τον ίδιο τρόπο. Μετά απ' αυτό, άλλα έντεκα ακόμα έφτασαν ως το χείλος, έχασαν την ισορροπία τους, έπεσαν κι έγινα σκόνη.

Λίγο μετά, η σιωπή της νύχτας ξανάπεσε επάνω μας.

Στράφηκα προς το σύντροφό μου που φαινόταν να έχει χάσει τις αισθήσεις του. Όταν άγγιξα το χέρι του, εκείνος άνοιξε τα μάτια του βογγώντας. Τον ρώτησα, με κάποια τρυφερότητα, αν είχε συνέλθει απ' τη λιποθυμία του.

«Λιποθυμία;» ρώτησε έκπληκτος. «Εγώ, λιπο-

θύμησα; Έλα στα συγκαλά σου. Απλά ξεκουραζόμουν λίγο μετά την εξαντλητική πορεία μας». Και σηκώθηκε τρεκλίζοντας στα πόδια του.

Την άλλη στιγμή, ακούσαμε τη φωνή της μάγισσας απ' το καλύβι της, να μας φωνάζει όλο ανυπομονησία να επιστρέψουμε. Μιας και δεν πήρε απάντηση, ήρθε ως την άλλη μεριά του χάσματος με την πράσινη λάμπα της στο χέρι. Βλέποντάς μας σώους και αβλαβείς, έλαμψε από χαρά και μας έκανε ζωηρά νοήματα.

«Αλίμονο, όμορφη κυρία», είπα εγώ. «Δεν είμαστε πια σε θέση να σας ξεπληρώσουμε για τη βοήθειά σας με τον ενδιαφέροντα τρόπο που προτείνατε».

«Ελάτε τώρα», είπε εκείνη. «Μην είστε ντροπαλοί. Έχω πασαλειφτεί με το καλύτερο βατραχίσιο ξύγκι, ένα πολύ ερεθιστικό φίλτρο, θα συμφωνείτε κι εσείς».

«Εξαίρετη κυρία», επέμεινα εγώ, «αν και καταφέραμε να γλιτώσουμε τις ζωές μας, ο κάθε αγαλμάτινος θεός μας καταράστηκε καθώς έπεφτε με μια τρομερή αρρώστια, που δεν μπορεί να γιατρευτεί ούτε από τον πιο ισχυρό μάγο του κόσμου».

«Ακριβώς έτσι είναι», είπε ο Ναζάρν ζωηρά.

Η μάγισσα ζάρωσε το μέτωπο.

«Δεκατρείς αρρώστιες; Σας παρακαλώ να μου τις απαριθμήσετε».

«Τρέμουλα, σπασμούς και φαγούρα», είπα εγώ.

«Ίλιγγο», είπε ο Ναζάρν παραπατώντας, «λουμπάγκο, ναυτία, και ατονία».

«Αχ —» μας διέκοψε η μάγισσα.

«Κουφαμάρα», συνέχισα εγώ απτόητη, «μυωπία».

«Πονοκεφάλους», είπε ο Ναζάρν, «αιμορροΐδες».

«Και χειρότερο απ' όλα τ' άλλα», είπα τελειώνοντας: «ολική ανικανότητα».

Η μάγισσα πήδηξε πίσω μ' ένα θυμωμένο σκούξιμο.

«Πετάξτε μου γρήγορα τα φτερά μου κι εξαφανιστείτε. Θα χάνω την ώρα μου με ευνούχους;»

Όταν της πετάξαμε τα μαγικά παπούτσια, η μάγισσα τα βούτηξε, και γυρίζοντάς μας την πλάτη, χώθηκε στο καλύβι της, βροντώντας με τόση δύναμη την πόρτα πίσω της, που έφυγε απ' τους μεντεσέδες της και σωριάστηκε στη γη.

Καθώς καθόμασταν ο ένας δίπλα στον άλλον εκείνη τη νύχτα στα βουνά, ο Ναζάρν, που στο μεταξύ είχε ανακτήσει τις δυνάμεις του, ανακάλυψε ορισμένα πράγματα για το πρόσωπό μου που δεν φάνηκαν να τον δυσαρεστούν. Όταν τα ζητήματα που προέκυψαν έφτασαν σε αίσιο τέλος, με ρώτησε επιτέλους τ' όνομά μου.

«Τ' όνομά μου είναι Αλήθεια», του είπα εγώ.

Εκείνος ένευσε σοβαρά, και μετά ξεκινήσαμε άλλο είδος συζήτησης.

ΠΛΗΡΩΜΗ ΣΕ ΕΙΔΟΣ

του Σ. Α. Κάντορ

Ο Σ.Α. Κάντορ μοιράζεται την ανωνυμία του Πολ Σπένσερ. Είναι κι αυτός από κείνους τους συγγραφείς που δεν έχει πολλά να δώσει —σε ποσότητα— αλλά η ποιότητα αυτών των λίγων που προσφέρει ξεπερνά κατά πολύ σε αξία την ποσότητα μερικών μεγάλων ονομάτων που σπάνια μας προσφέρουν κάτι πρωτότυπο.

Απ' τα πανάρχαια χρόνια, ο άνθρωπος θεωρεί —έστω και υποσυνείδητα, τις περισσότερες φορές— τη γλώσσα σαν το πιο μεγάλο κι επικίνδυνο όπλο. Η κάθε λέξη κρύβει μέσα της την ίδια την υπερβατική ουσία του πράγματος που περιγράφει. Μια λέξη μπορεί να σκοτώσει ή ν' αναστήσει —μεταφορικά ή κυριολεκτικά. Ας δούμε τι έχει να μας πει η ιστορία πάνω σ' αυτό. Είμαι σίγουρος πως θα σας μείνει αξέχαστη.

Θ. Μ.

Η κουκουλοφορεμένη μορφή γλίστρησε αθόρυβα κατά μήκος της Πλατείας της Φιλευσπλαχνίας του Βασιλιά, πέρασε δίπλα απ' την Εξέδρα των Εκτελέσεων που βρισκόταν στο κέντρο της και σταμάτησε κοντά στο Ναό των Επτά Βίλνι, που πολλοί ονομάζουν Ο Οίκος της Οργής. Κοίταξε γύρω της, μέχρι που τα μάτια της αντίκρισαν τον άνθρωπο που ζητούσε. Περνώντας γρήγορα μπροστά από τις μεγάλες μπρούντζινες θύρες του Ναού, που είχαν σκαλισμένα επάνω τους χιλιάδες εφιαλτικά σχήματα, πέταξε μια μικρή μαύρη πέτρα στο απλωμένο τάσι ενός απ' τους ζητιάνους που βρίσκονταν εκεί. Ύστερα, χώθηκε μέσα στο πλήθος κι εξαφανίστηκε πριν οι βαριεστημένες ευχές του ζητιάνου μετατραπούν σε μια σειρά βλαστήμιες μεγάλης πρωτοτυπίας όταν ανακάλυψε τι ήταν το τελευταίο απόκτημά του. Το έπιασε για να το πετάξει, αλλά σταμάτησε μια στιγμή να το περιεργαστεί. Δεν ήταν ένα απλό μαύρο χαλίκι, αλλά ένα οδοντωτό βότσαλο που γυάλιζε σαν καθρέφτης. Τέτοιου είδους πέτρες δεν υπήρχαν κοντά στην πόλη του Κόρος. Κάποιος θόρυβος τράβηξε την προσοχή του, κι έτσι πέταξε την παράξενη πέτρα στο χώμα και ξανάρχισε τη ζητιανειά χωρίς να ξανασκεφτεί το βότσαλο ή τον κουκουλοφόρο.

Ο Σεμ, ο ζητιάνος, διέσχιζε μιαν έρημη κοιλάδα. Ο ήλιος τον χτυπούσε στο κεφάλι κι οι μαύρες πέτρες που σκέπαζαν το έδαφος ήταν τόσο πυρωμένες που προκαλούσαν δυσφορία ακόμα και στις γεμάτες κάλους πατούσες του. Τα πόδια του ήταν ήδη ματωμένα σε αρκετές μεριές εκεί που είχε πατήσει πάνω σε ιδαίτερα κοφτερές πέτρες. Ο καυτός αέρας του βασάνιζε τα πνευμόνια. Μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι του, δεν έβλεπε άλλο πλάσμα από τον εαυτό του —ούτε κάποια φευγαλέα κίνηση που να δείχνει την ύπαρξη μιας σαύρας, ούτε καν ένα απ' τα αγκαθωτά φυτά της ερήμου. Κι όμως, ένιωθε πως ήταν το αντικείμενο μιας δυσάρεστης παρακολούθησης, σαν κάποιος να περίμενε και να τον παρατηρούσε. Το χειρότερο ήταν πως δεν είχε καμιά διάθεση να βρίσκεται σ' αυτό το μέρος και το πως πάλευε απεγνωσμένα ενάντια στην πίεση που έσερνε τα πόδια του κατά μήκος αυτής της τρομακτικής κοιλάδας. Πού πήγαινε; Προσευχόταν σ' όλους τους θεούς του να μη χρειαστεί ποτέ να το μάθει.

Ο Σεμ, ο ζητιάνος, ξύπνησε ουρλιάζοντας, και πετάχτηκε απότομα από το μουσκεμένο στον ιδρώτα ράντσο του. Εμεινε κουβαριασμένος στο πάτωμα, τρέμοντας μέχρι το πρωί.

Ο Μποάζ είχε πάει στο μαγαζί του Νισάν του μπαρμπέρη για να ξυριστεί. Υπήρχαν μαύροι κύκλοι κάτω απ' τα μάτια του και μια ταλαίπωρη όψη στο πρόσωπό του που δεν ταίριαζε ιδιαίτερα με την εικόνα ενός πληρωμένου τραμπούκου.

«...κι απ' τη στιγμή που ο Σεμ μου διηγήθηκε τ' όνειρο που έβλεπε κάθε νύχτα, βλέπω κι εγώ το ίδιο όνειρο! Χθες βράδυ, όμως, έφτασα σχεδόν στην άκρη της κοιλάδας και ξύπνησα καθώς πλησίαζα δυο όρθια λιθάρια στο τέρμα της. Ένα μέρος τρομερό! Αυτό το καθίκι με καταράστηκε!»

«Ο τρομερός Μποάζ φοβάται ένα όνειρο!» είπε γελώντας ο Νισάν. «Αλλά πάλι», βιάστηκε να προσθέσει, βλέποντας τ' αγριεμένο πρόσωπο του Μποάζ, «και ποιον δεν θα φόβιζε ένα τέτοιο όνειρο; Η συμβουλή μου είναι να πας στο Σπίτι της Σάγια και να χορτάσεις κρασί και γυναίκες. Βάζω στοίχημα, πως θα ξεχάσεις αμέσως κάθε είδους κακό όνειρο».

Ο Μποάζ χαμογέλασε και σήκωσε το ξυπόλητο πόδι του. «Μπορεί και να 'ναι όπως τα λες, αλλά κοίτα κι αυτό —» Οι πατούσες του ήταν γεμάτες με πληγές, άλλες κάπως επουλωμένες κι άλλες καινούριες που ακόμα αιμορραγούσαν.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Νισάν ο μπαρμπέρης ήταν ένας τρομοκρατημένος άνθρωπος. Πήγε κουτσαίνοντας μέχρι την Πλατεία της Φιλευσπλαχνίας του Βασιλιά κι ανέβηκε στο ναό της Αναχίτα, μιας ποταμίσιας θεάς που ήταν προστάτιδα της φυλής του. Σύντομα βρήκε έναν ιερέα για να εξομολογηθεί.

«...κι έτσι πέρασα μέσα από τα όρθια λιθάρια που ανέφερε ο Μποάζ, και πέρα απ' αυτά ήταν μια κοιλάδα παρόμοια με την πρώτη, μόνο που αυτή ήταν τριγυρισμένη από γκρεμούς και στην άλλη άκρη της μπορούσα να διακρίνω ένα μισοφέγγαρο από πέτρινες κολώνες, μπροστά στη βάση του γκρεμού. Άγιε Πατέρα, πρέπει να με

βοηθήσεις —δεν ξέρεις τι είναι το κορμί σου να κουνιέται χωρίς να το θέλεις...και κάθε νύχτα είναι και χειρότερα! Δεν μπορώ ν' αντέξω χωρίς ύπνο. Δεν είμαι πια νέος κι ούτε έχω την υγειά μου. Ύστερα, πάλι, είναι κι αυτό...» και του έδειξε τα καμένα και πληγιασμένα πόδια του.

Ο ιερέας έκανε πίσω φοβισμένος και είπε: «Είναι σίγουρο πως αυτό δεν είναι ενα κοινό όνειρο μα δουλειά ενός νεκρομάντη! Είχε ποτέ αυτός ο Μποάζ καμιά έχθρητα εναντίον σου;»

«Καμιά, Άγιε Πατέρα. Είναι ένας απ' τα τσιράκια του Μπαλθόκ, αυτού που πουλάει προστασία στους ζητιάνους και τους μικροαπατεώνες μπροστά στους ναούς...» Σταμάτησε μπερδεμένος και μετά ξανάρχισε. «Για δυο χρόνια τώρα έρχεται κάθε βδομάδα στο μαγαζί μου να τον ξυρίσω και δεν του 'χω κάνει ποτέ ούτε γρατζουνιά!»

«Περίμενε εδώ», τον πρόσταξε ο ιερέας. Γύρισε μετά από λίγο μ' ένα φυλαχτό κι ένα ραβδί. Πρώτα χρησιμοποίησε το ραβδί για να κάνει έναν κύκλο γύρω από τον κουρέα, επικαλούμενος τη δύναμη της Αναχίτα και μετά το έσεισε τρεις φορές ώστε ο Νισάν να δεχτεί τον αγιασμό που πεταγόταν απ' την κορφή του. Έπειτα, πέρασε το ασημένιο φυλαχτό γύρω από το λαιμό του Νισάν και του είπε: «Αυτό να το φοράς πάντα επάνω σου. Είναι ένα ιερό φυλαχτό, ευλογημένο από τον ίδιο τον αρχιερέα, κι έχει σκαλισμένα επάνω του τρισευλογημένα σύμβολα προστασίας. Μ' αυτό θα είσαι ασφαλής. Η Θεά θα δεχτεί μια πρσφορά είκοσι ζαρντ».

Ο κουρέας έβαλε τριάντα στη χούφτα του ιερέα, πράγμα που έδειχνε περισσότερο εύγλωττα απ' τα λόγια πόσο στ' αλήθεια τρομοκρατημένος ήταν. Ο παπάς, ωστόσο, δεν παρέλειψε να τσεπώσει δέκα ζαρντ παραπάνω απ' τα πέντε που δικαιούταν, πριν ρίξει τα υπόλοιπα δεκαπέντε στον κορβανά του ναού.

Μόλις βγήκε από το ναό, ο Νισάν έβγαλε έναν βαθύ στεναγμό ανακούφισης. Ένιωθε τόσο ξανανιωμένος, που σταμάτησε μπροστά στην Εξέδρα των Εκτελέσεων για να παρακολουθήσει την Φιλευσπλαχνία του Βασιλιά.

Μετά από κείνο το βράδι, που το όνειρο δεν ξαναγύρισε, ο Νισάν δεν σταματούσε να δοξολογεί την Αναχίτα και τους ιερείς της, ζαλίζοντας τ' αυτιά των πελατών του για βδομάδες, χωρίς καν να ζητάει πληρωμή απ' το ναό για τους προσηλυτισμούς του.

Ο Σαμάς, ο ιερέας, δεν ήταν τόσο ευτυχισμένος. Μετά την τέταρτη νύχτα, πίστεψε, μέσα σ' ένα ξαφνικό και αθέλητο παραλήρημα θρησκευτικής ευλάβειας, πως η Θεά τον είχε καταραστεί γιατί τσέπωσε τα δέκα παραπανίσια ζαρντ, κι αποφάσισε να εξομολογηθεί στον Γκουντέα, τον αρχιερέα.

Μπήκε στα πολυτελή διαμερίσματα του Γκουντέα, ο οποίος ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του, που ήταν σκαλισμένο από ένα μονοκόμματο πέτρωμα μαλαχίτη. Ο αρχιερέας σήκωσε το βλέμμα και του είπε βαριεστημένα: «Λένε πως θες να μου εξομολογηθείς ένα σφάλμα σου. Αμάρτησες απέναντι στη Θεά;»

«Μάλιστα».

«Με ποιον τρόπο;»

«Κατακράτησα δέκα ζαρντ από το ταμείο του

ναού, επειδή μου δόθηκαν επιπλέον της συνηθισμένης μου αμοιβής. Η Θεά με καταράστηκε με...»

«Σταμάτα. Η κατάρα είναι ανάμεσα σε σένα και τους Θεούς. Πλήρωσε είκοσι ζαρντ στο Ναό και μετά γύρεψε τη συγγνώμη των Θεών και το σήκωμα της κατάρας απ' τους ιερείς του Οίκου της Οργής».

«Όπως διατάζετε, Σεβασμιότατε».

Ο Σαμάς πλησίασε τον Ναό των Επτά Βίλνι, που ονομαζόταν επίσης, ο Οίκος της Οργής, μουσκεμένος στον ιδρώτα. Πάντα αντιπαθούσε αυτό το μέρος, επειδή εκεί μαζεύονταν σμάρια ζητιάνων που τριγυρνούσαν σαν τις μύγες, ξέροντας πως όσοι πήγαιναν εκεί να ζητήσουν συχώρεση απ' τους τρομερούς επιβολείς της θεϊκής οργής ήταν περισσότερο γενναιόδωροι από συνήθως, μιας κι ήλπιζαν πως οι ελεημοσύνες τους θα μαλάκωναν κάπως το θυμό των Θεών.

Εξαιτίας της θέσης του σαν ιερέας της Αναχίτα, ο Σαμάς δεν έμεινε στην ουρά αλλά οδηγήθηκε στον κυρίως ναό για ν' αυτοσυγκεντρωθεί λίγη ώρα μπροστά στα φριχτά πρόσωπα των Βίλνι. Τα τεράστια αγάλματα υψώνονταν πάνω απ' το βωμό μέσα σε τρομαχτική μεγαλοπρέπεια. Το καθένα είχε οχτώ χέρια, που κρατούσαν μαστίγια, σπαθιά, μαχαίρια γδαρσίματος, τα βέλη της αρρώστιας, κομμένα κεφάλια και λαβίδες βασανιστών. Είχαν φτερά νυχτερίδας. Ο ένας είχε κεφάλι αητού, ένας άλλος, γύπα, οι υπόλοιποι κάπρου, τίγρης, σκυλιού, γερακιού και δράκου.

Όταν πέρασε η καθορισμένη ώρα, τον οδήγησαν σ' ένα μικρό κουβούκλιο, όπου τον περίμενε

ένας απ' τους επτά ιερείς του ναού.

«Δεν μας έρχονται συχνά παπάδες για να διώξουν την κατάρα των Βίλνι από πάνω τους», είπε, χαμογελώντας βλοσυρά. «Ποιο Θεό πρόσβαλες, και τι προσπάθειες έκανες για να επανορθώσεις;»

Ο Σαμάς εξήγησε το σφάλμα του και την προσπάθεια ανταπόδοσης που είχε κάνει.

«Ωραία, λοιπόν. Τώρα, περίγραψέ μου την κατάρα».

«Είναι ένα όνειρο...», άρχισε ο Σαμάς, περιγράφοντάς το με έντονο δέος. «...δεν μπορώ να περιγράψω το φόβο που αισθάνθηκα μέσα στον κύκλο των όρθιων λιθαριών. Είμαι σίγουρος πως, αν δεν απαλλαγώ τώρα από την κατάρα, θα μπω μες στη σπηλιά του βράχου και δεν θα ξαναβγώ από κει. Παναγιότατε, δεν ξέρω τι κατοικεί μες στη σπηλιά, αλλά θα πρέπει να 'ναι πλάσμα τρομερό και κακοποιό».

«Έτσι, λοιπόν. Ίσως στο μέλλον να το σκέφτεσαι περισσότερο πριν επιχειρήσεις να κλέψεις τους Θεούς. Ξέρουν και φροντίζουν για ό,τι τους ανήκει. Πήγαινε και πες στο διάκο μπροστά στο ιερό να σου ανοίξει μια φλέβα στο χέρι και να γεμίσει ένα κύπελλο με το αίμα σου. Αυτό πρέπει να το κάψεις μαζί με θυμίαμα μπροστά στους Βίλνι, αφού πρώτα προσφέρεις στο Ναό είκοσι ζαρντ. Η κατάρα θα σηκωθεί καθώς θα καίγεται το αίμα σου».

Εκείνη τη νύχτα, ο Σαμάς, ο ιερέας, κοιμήθηκε ήσυχα, και στη συνέχεια έγινε ένας πολύ ευλαβής κι αφοσιωμένος άνθρωπος —για περισσότερο από έναν μήνα.

Ο Ζαντόκ, ο ιερέας των Παιδιών της Οργής, περπατούσε μέσα σε μια φλογισμένη χώρα. Τα πόδια του καίγονταν πάνω στις μαύρες πέτρες κι οι τρυφερές πατούσες του ήταν τόσο πληγιασμένες που άφηνε ένα μονοπάτι ματωμένα αχνάρια πίσω του. Τα πνευμόνια του αγωνιούσαν για να πάρουν την κάθε ανάσα κι ο ήλιος που τον χτυπούσε στο κεφάλι ήταν ένα ατέλειωτο μαρτύριο. Ήταν σαν να μην είχε σταματήσει να περπατά από τη μέρα που γεννήθηκε.

Με κάθε βήμα που έκανε, επιχειρούσε να σταματήσει, να γυρίσει και ν' απομακρυνθεί από εκείνο το τρομακτικό μέρος, αλλά το σώμα του ακολουθούσε μια θέληση ξένη προς τη δική του. Ένιωθε την παρουσία ενός αθέατου παρατηρητή να τον παρακολουθεί χαιρέκακα, και κάτι ακόμα χειρότερο —διαισθανόταν την πείνα του.

Καθώς πέρασε μέσα απ' τον κύκλο των όρθιων λιθαριών, συρόμενος ανελέητα προς το τετράγωνο άνοιγμα στη βάση του γκρεμού, ήταν σαν ένα πέπλο που του σκέπαζε τα μάτια να σηκώθηκε. Είδε πως στην κορφή του κάθε λιθαριού ήταν καθισμένο ένα ακατονόμαστα βλάσφημο πλάσμα, σχεδόν ανθρώπινο σε σχήμα, αλλά μαύρο και γυαλιστερό σαν κομμάτι οψιδιανού. Είχαν παράξενα μακρουλά αυτιά και μακριά μυτερά δόντια, χέρια που έμοιαζαν με ποδια πουλιού κι είχαν στις άκρες τους γαμψά νύχια, και μακριές ουρές, γυμνές κι άτριχες όπως και το υπόλοιπο σώμα τους. Άκουγε τα χυδαία τους μουρμουρίσματα και τη μουσική που μερικα απ' αυτά έπαιζαν σε φλογέρες σκαλισμένες από ανθρώπινα κόκαλα.

Όταν τράβηξε τα μάτια του μακριά απ' αυτό

το απαίσιο θέαμα, είδε μπροστά του όχι μιαν απόκρημνη πλαγιά, αλλά ένα μεγάλο παλάτι από μαύρη πέτρα, πανάρχαιο και σκεπασμένο με μυριάδες ακατονόμαστα γλυπτά. Πλάσματα με χίλιες διαφορετικές μορφές κινιόνταν σε μεγάλες λιτανείες, λατρεύοντας παράξενους θεούς, χορεύοντας και...τρώγοντας.

Άλλο ένα βήμα...κι ένα ακόμα... και πέρασε μέσα απ' την απαίσια πύλη. Ένιωσε χίλια αόρατα μάτια επάνω του, άκουσε σουρσίματα, θροΐσματα κι ανασαιμιές και, κάποια φορά, μια φωνή σαν σφύριγμα που τον έκανε ν' αναλογιστεί τη σαυροειδή μορφή που 'χαν μερικά απ' τα πλάσματα που 'ταν σκαλισμένα στην πρόσοψη του παλατιού.

Βήμα βήμα, διέσχιζε ένα μαύρο διάδρομο που οδηγούσε σε μια τεράστια μπρούντζινη πόρτα. Τι βρισκόταν πίσω απ' αυτήν; Ήξερε μόνο πως, όποιος κι αν ήταν, θα πρέπει να 'ταν ο κύριος αυτού του μέρους και πως θα 'ταν πιο ευχάριστο να εξυπηρετήσει τις ανθρωποφάγες ορέξεις των πλασμάτων που είχε ήδη δει, παρά να περάσει μέσα από εκείνη την πόρτα.

Ο Ζαντόκ ο ιερέας ξύπνησε, κι οι τρομαχτικές κραυγές του έφεραν τρεχάτους φοβισμένους διάκους απ' όλες τις μεριές. Μόλις ξαναβρήκε τα λογικά του, ήπιε από ένα κανάτι κρασί που είχε δίπλα στο κρεβάτι του και μετά κοίταξε με αηδία το περίπλοκο πεντάγραμμο που είχε σχεδιάσει στο πάτωμα με ασημόσκονη, αίμα και αλεύρι καμωμένο απ' τα ιερά σπαρτά της Μητέρας Γης· τα κεριά, κόκκινα, μαύρα και πράσινα· τα θυμιατήρια που έβγαζαν σύννεφα αρωματισμένου καπνού· τα Ονόματα και τα Σημεία· τις σφραγίδες

των Επτά που υπηρετούσε, και τις τέσσερις Μείζονες Σφραγίδες της Προστασίας· Έβρισε γεμάτος θυμό για ώρα πολλή.

Ο Ζαντόκ ήταν κάτι παραπάνω από ιερέας — ήταν και μάγος, μυημένος σε κάθε είδους απόκρυφη τέχνη. Κι όμως, κάθε τρόπος προστασίας που είχε διανοηθεί και κάθε προσπάθειά του να σπάσει την κατάρα είχαν αποτύχει. Οι γνώσεις του τον είχαν εξυπηρετήσει μόνο σ' ένα πράγμα· του είχαν αποκαλύψει αυτό που οι άλλοι, λιγότερο χαρισματικοί, δεν μπορούσαν να δουν. Κατάλαβε, καθώς κοιτούσε τα άχρηστα σύνεργα της τέχνης του, πως υπήρχε μονάχα ένας τρόπος για να σωθεί.

Εκείνη τη μέρα, ήρθαν πολλοί άνθρωποι στον Ζαρντόκ, τον ιερέα. Στον καθένα προσπαθούσε να πει το όνειρό του, έτσι που η κατάρα να φύγει από πάνω του, αλλά η γλώσσα του φαινόταν νεκρή μέσα στο στόμα του την ώρα που πάλευε να το περιγράψει. Κι εκείνη η νύχτα ήταν άσχημη —πολύ άσχημη.

Την επόμενη μέρα είχε να δει μονάχα έναν — τον Πόρο, τον έμπορο, έναν απ' τους πλουσιότερους ανθρώπους της πόλης και συχνό επισκέπτη του Οίκου της Οργής. Αυτός σχολίασε την εμφάνιση του Ζαντόκ, γιατί ο ιερέας μόλις και μετά βίας περπατούσε και γιατί, πράγμα απίθανο για κάποιον που περνούσε τη ζωή του μέσα στο ναό, το πρόσωπο και τα χέρια του ήταν κατακόκκινα απ' τον ήλιο.

«Τι θέλεις πάλι;» ρώτησε κουρασμένα ο Ζαρντόκ, αγνοώντας τις ερωτήσεις του. «Νιώθεις ξανά ενοχή για τη γυναίκα σου που σκότωσες με

βασανιστήρια όταν την έπιασες με τον εραστή της;»

«Οχι», είπε ο Πόρος. «Το φάντασμά της αναπαύτηκε και δεν με βασανίζει άλλο».

«Μήπως ήρθες γι' αυτόν που όταν ήσουν νέος τον άφησες να πεθάνει στην έρημο, παρότι σου 'χε σώσει τη ζωή απ' τους ληστές του Ζαλίτ;»

«Ναι, παπά, και για κάτι ακόμα, φοβάμαι. Όλα μου πάνε πολύ καλά τελευταία. Πριν ένα μήνα, πέταξα στην έρημο ένα μεγάλο ρουμπίνι, το πιο πολύτιμο πετράδι μου, για να σπάσω την αλυσίδα της καλοτυχίας και να επαναφέρω την ισορροπία. Χθές βράδι, όμως, το βρήκα μέσα στην κοιλιά ενός αγριοκάτσικου που μου 'χαν ψήσει για δείπνο».

«Πραγματικά κανείς δεν μπορεί να κοροϊδέψει τους Θεούς κι ούτε να τους εξαπατήσει με τέτοιου είδους τεχνάσματα». Ο Ζαρντόκ, ο ιερέας, ένιωσε τη γλώσσα του να κινείται από μόνη της και η φωνή του ήταν τραχιά. «Θα γίνει το θέλημά Τους», είπε, και άρχισε να διηγείται το τρομακτικό του όνειρο στον έμπορο, που καθόταν παραλυμένος, ανίκανος να κινηθεί, με το πρόσωπο κάτασπρο απ' το φόβο, μέχρι που ο ιερέας τελείωσε. Ύστερα, το 'βαλε στα πόδια χωρίς να πει λέξη. Ο ύπνος του Ζαρντόκ, του ιερέα, δεν ξαναβασανίστηκε από άσχημα όνειρα.

Για την κατάσταση του Πόρου, του έμπορου, μετά από λίγες μέρες, δεν χρειάζονται πολλά λόγια.

Κατά βάθος, ο Πόρος ο έμπορος δεν ήταν κακός άνθρωπος. Ήταν αλήθεια, βέβαια, πως είχε ναρκώσει και ληστέψει εκείνον που τον είχε σώ-

σει απ' τους ληστές του Ζαλίτ, και τον είχε αφήσει δεμένο στην έρημο να πεθάνει από τη δίψα, βοηθημένο κι απ' τα όρνεα που συνήθως δεν περίμεναν κάποιος να ξεψυχήσει για ν' αρχίσουν το γεύμα τους.

Τον είχε όμως ληστέψει και του 'χε πάρει τα πολύτιμα πετράδια που κουβαλούσε, γιατί ήθελε να κερδίσει το χέρι της Μπαριέλα της Πεντάμορφης, και για να γίνει αυτό έπρεπε να 'ναι πολύ πλούσιος, όπως έλεγε ο πατέρας της. Δεν ήταν ερωτευμένος; προσπαθούσε να δικαιολογηθεί στον εαυτό του. Δεν συγχωρούνται όλα στο όνομα της αγάπης; Εξάλλου, ποια εκτός από την πιο όμορφη γυναίκα της πόλης του Κόρος, άρα κι ολόκληρου του κόσμου, θα άξιζε να γίνει γυναίκα του;

Είναι πάλι αλήθεια πως είχε σκοτώσει την Πεντάμορφη Μπαριέλα αργά και με πολλά βασανιστήρια, έτσι που τον ικέτευε να την αποτελειώσει πολύ πριν εκείνος το αποφασίσει, μα πάλι, δεν ήταν ο θάνατος που της πρόσφερε στο τέλος μια μεγαλόψυχη πράξη; Στο κάτω κάτω, τον είχε απατήσει. Ακόμα χειρότερο, είχε αποδειχθεί πως δεν ήταν τέλεια, και τίποτε απ' όσα είχε στην κατοχή του δεν θα μπορούσε να 'ναι λιγότερο από τέλεια. Έτσι, είχε πεθάνει οδυνηρά, για να ξεπληρώσει τον πόνο που του είχε προκαλέσει, επειδή τον είχε εξαπατήσει και δεν ήταν τέλεια, αυτή, το πιο όμορφο απ' όλα τα πετράδια. Ήταν δίκαιο, σκεφτόταν ο Πόρος.

Ο Πόρος ήξερε ακόμα πως όλοι οι σκλάβοι του τον αγαπούσαν —ποτέ δεν τους έδερνε, γιατί αν το έκανε θα τους σημάδευε και τότε δεν θ' άξιζαν να τους έχει στην κατοχή του. Φρόντιζε

ο καθένας τους να 'χει τη δική του τελειότητα —για παράδειγμα, ο μικρός Νατ, που του τραγούδαγε την ώρα του φαγητού. Τον είχε ευνουχίσει έτσι ώστε ποτέ να μη χάσει την τελειότητα της γλυκιάς ψιλής φωνής του. Είναι, βέβαια, αλήθεια, πως όσους σκλάβους δεν εκπληρούσαν τις προσδοκίες του, από λάθος ή ψεγάδι τους, κατά τύχη ή από μια πεισματική άρνηση της μεγαλοψυχίας του, τους πουλούσε —συχνά σ' αυτούς που αγόραζαν σκλάβους για τα ορυχεία. Ο Πόρος τους φερόταν καλά, αρκεί να μην τον δυσαρεστούσαν.

Τώρα, ανακάλυπτε πως του συνέβαινε κάτι περίεργο. Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να περιγράψει τα όνειρά του σε κανέναν, πέρα απ' το να λέει πως ήταν τρομακτικά.

Απεγνωσμένα, έστειλε έναν υπηρέτη του σε κάποιο σπίτι στην πιο κακόφημη συνοικία της πόλης, κι εκείνος επέστρεψε μαζί με την ατημέλητη μορφή του Μάγου Ναζιρκάντ. Μέσα σ' έναν τρομοκρατημένο χείμαρρο λέξεων, εξιστόρησε στο μάγο τη φοβερή του κατάσταση, σταματώντας κάθε τόσο άθελά του μόλις προσπαθούσε να περιγράψει το όνειρο.

«Είναι φανερό τι έχει συμβεί, Πόρε. Αυτό δεν είναι ένα τυχαίο περιστατικό. Το όνειρο ανήκει αποκλειστικά σε σένα και σου το έχει στείλει κάποιος εχθρός σου που είναι κι ο ίδιος μάγος μεγάλης δύναμης. Θα είναι ο θάνατός σου και, φοβάμαι, κάτι πολύ χειρότερο απ' αυτό, αν η ισχύς του δεν ανατραπεί».

Ο Πόρος ρίγησε. «Αυτό το ξέρω αρκετά καλά. Μπορεί να γίνει κατι;»

«Ίσως. Πρώτα πρέπει ν' ανατρέξω στην πηγή του. Το κόστος, όμως, θα 'ναι μεγάλο —τόσο μεγάλο όσο κι ο κίνδυνος που διατρέχεις. Δεν είμαι κανένας πεινασμένος τσαρλατάνος για να προσφέρω το ταλέντο μου με λίγες δεκάρες, ούτε και είναι κάτι ακίνδυνο για μένα προσωπικά. Θυμήσου πως άν προτιμώ να κάνω παρέα με νταβατζήδες αντί με πρίγκιπες, και να φοράω κουρέλια αντί για βελούδα, είναι κάτι που αφορά μονάχα εμένα».

«Θα σε πληρώσω. Πες στον οικονόμο μου να σου δώσει οτιδήποτε θελήσεις. Να, πάρε —» είπε ο Πόρος και έβγαλε το σφραγιδόλιθό του απ' το δάκτυλο. «Δείξε του αυτό. Πες μου, όμως, πώς μπορώ να σωθώ».

«Πρέπει ν' ακολουθήσω το όνειρο στην πηγή του, καθώς είπα, και να το στείλω πίσω στο μονοπάτι που ταξίδεψε μέχρι να επιστρέψει σ' εκείνον που το 'στειλε. Αν καταφέρω κάτι τέτοιο, θα υποστεί αυτός τη μοίρα που ετοίμασε για σένα. Θ' αρχίσω με τον Ζαντόκ, τον ιερέα του Ναού των Επτά Βίλνι».

Στην πραγματικότητα, ο Ναζιρκάντ άρχισε αποσπώντας ένα πριγκιπικό ποσό σε κοσμήματα και χρυσάφι από τον οικονόμο του Πόρου.

Έφαγε όλη εκείνη τη μέρα και τη νύχτα ν' ακολουθήσει τ' όνειρο από τον Ζαντόκ στον Σαμάς, να βρεί τον Σαμάς σε κάποιο πορνείο κι απ' αυτόν ν' ανακαλύψει τον Νισάν. Απ' τον Νισάν έπρεπε να βρει τον Μποάζ, κι απ' τον Μποάζ, τον Σεμ. Πέρασε πολλές ώρες προσπαθώντας να βρει τον Σεμ που έλειπε από το συνηθισμένο του στέκι μπροστά στο Ναό των Επτά Βίλνι που ονομάζεται επίσης και Οίκος της Οργής. Δεν ήξερε,

βέβαια, πως ο Σεμ είχε την προηγούμενη νύχτα μια ιδιωτική συνάντηση με τον Μποάζ και το μαχαίρι του.

Όταν του είπαν πως αν γύρευε να βρει τον Σεμ δεν έπρεπε να ψάξει στο σπίτι της Γιέζα, της πρώην σπιτονοικοκυράς του, αλλά στο Σπίτι της Ιρκάλα, που ονομάζεται επίσης κι ο Οίκος του Θανάτου, ο Ναζιρκάντ επέστρεψε στην κατοικία του κι εξάσκησε αληθινή νεκρομαντεία, το κάλεσμα δηλαδή των πνευμάτων των νεκρών. Τελικά, ανταμείφθηκε από μια ξεψυχισμένη φωνή που ήταν κάποτε ο Σεμ, ο ζητιάνος.

Πάλεψε για ώρα πολλή, αλλά τελικά κατάφερε ν' αναγκάσει αυτό που κάποτε ήταν ο Σεμ να περάσει μέσα σε μια μικρή μπουκάλα, κι έβαλε επάνω της ένα πώμα που οι νεκροί δεν μπορούν να σπάσουν γιατί έχει πάνω του τη σφραγίδα της Ζωής. Με τη μπουκάλα στο χέρι, ξαναγύρισε στο σπίτι του Πόρου, για να μεταφέρει τ' όνειρο σ' αυτό που ήταν μέσα στη μπουκάλα κι από κει σ' αυτόν που είχε ρίξει την κατάρα στο ζητιάνο.

Όταν έφτασε στο σπίτι του Πόρου, είδε τις πόρτες ανοιχτές κι αφύλαχτες. Όταν μπήκε μέσα, είδε πως στα πατώματα ήταν σκορπισμένα πολύτιμα αντικείμενα, και συμπέρανε πως οι σκλάβοι το είχαν σκάσει ξαφνικά, λεηλατώντας βιαστικά τα πλούτη του σπιτιού.

Έφτασε τελικά στο δωμάτιο του Πόρου, φοβούμενος για το τι θα έβρισκε μέσα. Κι ήταν όπως το περίμενε, γιατί ξαπλωμένο πάνω στο κρεβάτι ήταν ένα ξεσκισμένο και ακέφαλο κουφάρι που κάποτε ήταν ο Πόρος ο έμπορος, και που τα ίδια του τα κόκαλα είχαν σπαστεί για να τους ρουφηχτεί το μεδούλι.

Κούνησε το κεφάλι του θλιμμένα, ελευθέρωσε αυτό που κρατούσε στη μπουκάλα και πήρε το δρόμο για το σπίτι του, σταματώντας καθώς έβγαινε για να διαλέξει μερικά αντικείμενα αξίας μεσα απ' τη ρημαγμένη έπαυλη του Πόρου του Πλουσίου.

Σε κάποια απόμερη γωνιά μιας ταβέρνας του Ζαλίτ, μια κουκουλοφορεμένη μορφή γέλασε.

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΑΖΙΡΙΕΝ

του Τζακ Βανς

Ο Τζακ Βανς, ένας απ' τους ακούραστους «παπούδες» της ηρωικής κι επιστημονικής φαντασίας είναι ένα ταλέντο πληθωρικό. Γεννημένος το 1916 στο Σαν Φραντσίσκο, συνεχίζει να γράφει αριστουργήματα που ξεχειλίζουν από πρωτοτυπία. Ο Λιν Κάρτερ, ένας απ' τους γνωστούς εκδότες και συγγραφείς στο χώρο αυτό, παραδέχεται; «Αυτός ο άνθρωπος πετάει αδιάφορα και άκοπα μέσα σε μια σελίδα τόσες πρωτότυπες ιδέες, όσες εμείς πρέπει να ξεζουμίσουμε το μυαλό μας να βγάλουμε για να γεμίσουμε ένα ολόκληρο βιβλίο». Ο κόσμος του της Ετοιμοθάνατης Γης, στον οποίο διαδραματίζεται η ιστορία που ακολουθεί, είναι ένας απ' τους πιο γοητευτικούς που έχει δημιουργήσει ανθρώπινο μυαλό.

Εκατομμύρια χρόνια έχουν περάσει πάνω στη Γη. Ο ήλιος είναι μια ξεθωριασμένη κόκκινη μπάλα στον ουρανό που από στιγμή σε στιγμή θα σβήσει. Μόνο μερικές χιλιάδες άνθρωποι είναι ακόμα ζωντανοί και σκορπισμένοι σε απομονωμένες κοινωνίες. Η μαγεία ξαναζεί και παράξενα

πλάσματα εφιαλτικής ασχήμιας ή ονειρικής ομορφιάς τριγυρνούν στα έρημα σκοτεινά δάση και στις ξερές πεδιάδες. Αν έχετε κάνει ένα περίπατο σε κάποιο απόμερο μέρος της εξοχής το σούρουπο, ίσως μπορέσετε να νιώσετε ακόμα και την υγρασία του χώματος κάτω απ' τα πόδια σας καθώς θα διαβάζετε αυτή την ιστορία.

Θ. Μ.

Βαθιά συλλογισμένος, ο μάγος Μαζιριέν περπατούσε μέσα στον κήπο του. Δέντρα με μεθυστικούς καρπούς άπλωναν τα κλαριά τους πάνω απ' το μονοπάτι του, και τα λουλούδια υποκλίνονταν ταπεινά στο πέρασμά του. Δυο πόντους πάνω απ' το χώμα, με μάτια θολά σαν αχάτη, οι μανδραγόρες κοιτούσαν τα μαύρα του πασούμια. Παράξενος και φανταστικός ήταν ο κήπος του Μαζιριέν. Τον αποτελούσαν τρεις κρεμαστές εξέδρες γεμάτες με πανέμορφα κι αλλόκοτα φυτά. Ορισμένα άλλαζαν συνεχώς χρωματισμούς· από άλλα φύτρωναν μεγάλοι ανθοί που πάλλονταν σαν θαλασσινές ανεμώνες, σε χρώμα πορφυρό, πράσινο, λουλακί, ροζ, κίτρινο. Αλλού φύτρωναν δέντρα σαν φτερωτές βεντάλιες, αλλού δέντρα με διάφανους κορμούς γεμάτους κόκκινες και κίτρινες φλέβες, δέντρα με φύλλωμα σαν μεταλλικό έλασμα, το κάθε φύλλο από ένα διαφορετικό μέταλλο —χαλκό, ασήμι, γαλάζιο ταντάλιο, μπρούντζο, πράσινο ιρίδιο. Σ' άλλες μεριές υπήρχαν μπουμπούκια σαν σαπουνόφουσκες, που τράβαγαν απαλά προς τα πάνω τα θαμπά πράσινα βλαστάρια τους. Κάπου υπήρχε ένας θάμνος με χίλια άνθη σε σχήμα φλογέρας και το καθένα σφύριζε απαλά μελωδίες τις αρ-

χαίας Γης, για το ρουμπινένιο ηλιόφωτο, το νερό που κυλάει μέσα απ' το μαύρο χώμα, τους νωθρούς ανέμους. Πέρα απ' αυτό το υπέροχο πάρκο, τα δέντρα του δάσους υψώνονταν σ' ένα ψηλό τείχος μυστηρίου. Σ' αυτή την ώρα, που η ζωή της Γης έφτανε στο τέλος της, κανείς δεν μπορούσε να γνωρίζει απόλυτα τι έκρυβαν τα σύδεντρα και τα ξέφωτα, οι ρεματιές και τα λαγγάδια, οι ερειπωμένες επαύλεις, τα ρυάκια, οι λιμνούλες, τα λειβάδια, οι βάλτοι, οι ξεροί βράχοι.

Ο Μαζιριέν βημάτιζε πέρα δώθε μέσα στον κήπο του, με το μέτωπο ζαρωμένο απ' τη σκέψη. Το βήμα του ήταν αργό και τα χέρια του δεμένα πίσω απ' την πλάτη του. Υπήρχε κάποιος που του προξενούσε απορία, αμφιβολία και μια μεγάλη αποθυμιά: ένα πανέμορφο θηλυκό που κατοικούσε μέσα στο δάσος. Ερχόταν στον κήπο του γελώντας, αλλά πάντα επιφυλακτική, καβάλα σ' ένα μαύρο άτι, με μάτια σαν χρυσωπά κρύσταλλα. Ο Μαζιριέν είχε πολλές φορές προσπαθήσει να την πιάσει, αλλά το άλογό της την απομάκρυνε πάντα απ' τις μαγείες του, τις απειλές και τα τεχνάσματά του.

Μια αγωνιώδης κραυγή συντάραξε τον κήπο. Ο Μαζιριέν τάχυνε το βήμα του, κι ανακάλυψε έναν τυφλοπόντικα που μασουλούσε το βλαστάρι ενός πλάσματος που ήταν διασταύρωση φυτού και ζώου. Σκότωσε τον εισβολέα, κι οι κραυγές καταλάγιασαν σ' ένα υπόκωφο αγκομαχητό. Ο Μαζιριέν χάιδεψε ένα τριχωτό φύλλο και το κόκκινο στόμα σφύριξε απ' την ευχαρίστηση.

«Κ —κ —κ —κ —κ», είπε το φυτό, κι ο Μαζιριέν έσκυψε και σήκωσε το τρωκτικό μέχρι το κόκκινο στόμα. Το στόμα ρούφηξε και το μικρό

κουφάρι γλίστρησε στο στομάχι που υπήρχε κάτω απ' το χώμα. Το φυτό γουργούρισε και ρεύτηκε, ενώ ο Μαζιριέν το παρατηρούσε με ικανοποίηση.

Ο ήλιος κόντευε να δύσει, κι ήταν τόσο αμυδρός και κόκκινος που μπορούσε κανείς να δει τ' αστέρια στον ουρανό. Ο Μαζιριέν αισθάνθηκε κάποιον να τον παρακολουθεί. Θα πρέπει να ήταν η γυναίκα του δάσους, γιατί τον είχε ενοχλήσει κι άλλες φορές την ίδια ώρα. Σταμάτησε να περπατάει και προσπάθησε να νιώσει από πού ερχόταν το βλέμμα.

Φώναξε ένα ξόρκι ακινητοποίησης. Από πίσω του, το φυτό-ζώο κοκάλωσε και μια μεγάλη πράσινη νυχτοπεταλούδα σωριάστηκε στο χώμα. Γύρισε απότομα. Ήταν πράγματι εκείνη, στην άκρη του δάσους, έχοντας πλησιάσει τόσο κοντά όσο ποτέ άλλοτε. Δεν κινήθηκε καθώς αυτός πλησίαζε. Τα μάτια του Μαζιριέν, γέρικα κι ολοζώντανα μαζί, έλαμψαν. Θα την πήγαινε στην έπαυλή του και θα την κρατούσε μεσα σε μια φυλακή από πράσινο γυαλί. Θα δοκίμαζε το μυαλό της με ζέστη και με κρύο, με πόνο και με ηδονή. Θα του σερβίριζε κρασί και θα 'κανε για χάρη του τις δεκαοκτώ κινήσεις της σαγήνης κάτω απ' το κίτρινο φως ενός λυχναριού. Ίσως και να τον κατασκόπευε· αν ήταν έτσι, ο μάγος θα το ανακάλυπτε αμέσως, γιατί δεν θεωρούσε κανέναν άνθρωπο φίλο του κι έπρεπε μέρα νύχτα να φρουρεί τον κήπο του.

Ήταν μονάχα είκοσι βήματα μακριά του —κι ύστερα, ξαφνικά, το ποδοβολητό του αλόγου της γέμισε τον αέρα καθώς κάλπαζε πάλι πίσω προς το δάσος.

Ο μάγος πέταξε θυμωμένος κάτω το μανδύα του. Είχε κάτι που τη φύλαγε —ένα ξόρκι ή κάποιο σύμβολο προστασίας— κι ερχόταν πάντα όταν αυτός δεν ήταν κατάλληλα προετοιμασμένος για να την κυνηγήσει. Κοίταξε ανάμεσα στα δέντρα κι είδε το πανώριο κορμί της να φωτίζεται από μια αχτίδα κόκκινου ηλιόφωτου. Μετά, το τύλιξαν οι σκιές και χάθηκε. Να 'ταν άραγε μάγισσα; Ερχόταν με τη θέλησή της ή —το πιο πιθανό— κάποιος εχθρός την έστελνε για να τον ενοχλεί; Ποιος θα μπορούσε να την καθοδηγεί; Μήπως ο πρίγκιπας Καντίβ ο Χρυσός, απ' τον οποίο είχε κλέψει το μυστικό της αιώνιας νιότης; Μήπως ο Άσβαν ο Αστρονόμος; Μήπως ο Τουργιάν; Στη σκέψη αυτού του ονόματος, το πρόσωπο του Μαζιριέν φωτίστηκε από μια ευχάριστη θύμιση...αποφάσισε να κάνει πέρα αυτή τη σκέψη για την ώρα. Τον Άσβαν, τουλάχιστον, μπορούσε να τον ελέγξει. Μπήκε στο εργαστήρι του και πήγε σ' ένα τραπέζι όπου ήταν ακουμπισμένος ένας διάφανος κρυστάλλινος κύβος που λαμποκοπούσε αναδύοντας μια κόκκινη και γαλάζια αύρα. Από ένα ντουλάπι έβγαλε ένα μπρούντζινο σήμαντρο κι ένα ασημένιο σφυράκι. Χτύπησε το σήμαντρο, κι ο γλυκός ήχος αντήχησε μέσα στο δωμάτιο κι έσβησε πέρα απ' αυτό. Χτύπησε ξανά και ξανά. Ξαφνικά, το πρόσωπο του Άσβαν φανερώθηκε μέσα στο κρύσταλλο, συσπασμένο από πόνο και μεγάλο φόβο.

«Σταμάτα να χτυπάς, Μαζιριέν!» φώναξε ο Άσβαν. «Σταμάτα να χτυπάς το σήμαντρο της ζωής μου!»

Ο Μαζιριέν σταμάτησε, με το χέρι σηκωμένο πάνω απ' το σήμαντρο.

«Με παρακολουθείς Άσβαν; Έστειλες μια γυναίκα να μου κλέψει το σήμαντρο;»

«Δεν το 'κανα εγώ, Αφέντη. Σε φοβάμαι τόσο πολύ!»

«Πρέπει να μου παραδώσεις αυτή τη γυναίκα, Άσβαν. Επιμένω!»

«Αδύνατον, Αφέντη. Δεν έχω ιδέα για ποια μου μιλάς!»

Ο Μαζιριέν προσποιήθηκε πως θα χτυπούσε. Ο Άσβαν άρχισε τέτοια θερμά παρακάλια, που ο Μαζιριέν πέταξε το σφυράκι με μια κίνηση απέχθειας και ξανάβαλε το σήμαντρο στη θέση του. Το πρόσωπο του Άσβαν ξεθώριασε αργά και τελικά έσβησε ολότελα, αφήνοντας τον κρυστάλλινο κύβο κενό όπως και πριν.

Ο Μαζιριέν χάιδεψε το σαγόνι του. Καθώς φαινόταν, θα 'πρεπε να πιάσει την κοπέλα από μόνος του. Αργότερα, όταν η μαύρη νύχτα θα σκέπαζε το δάσος, θα γύρευε μέσα στα βιβλία του ξόρκια ικανά να τον προφυλάξουν μέσα στα επικίνδυνα ξέφωτα. Ήταν ξόρκια τόσο δραστικά, που ένα απ' αυτά θα χάζευε έναν κοινό άνθρωπο και δυο θα τον παραφρονούσαν. Ο Μαζιριέν, μετά από κοπιαστικές πνευματικές ασκήσεις, μπορούσε να θυμάται τέσσερα απ' τα πιο τρομερά ή έξι απ' τα κατώτερα.

Έδιωξε αυτό το σχέδιο απ' το μυαλό του και πήγε μέχρι μια μεγάλη δεξαμενή, λουσμένη από ένα πράσινο φως. Σκεπασμένο από ένα διάφανο υγρό, βρισκόταν εκεί μέσα το σώμα ενός άντρα, κάπως τρομακτικό κάτω απ' την πράσινη λάμψη, αλλά μεγάλης σωματικής ομορφιάς. Ο κορμός του περνούσε από φαρδείς ώμους, περνούσε α-

πό στενά πλευρά και κατέληγε σε μακριά δυνατά πόδια και αψιδωτές πατούσες. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν σκληρά, επίπεδα, αδρά και παγερά. Χρυσωπά μαλλιά επέπλεαν γύρω απ' το κεφάλι του.

Ο Μαζιριέν παρατήρησε το πλάσμα που είχε δημιουργήσει από ένα μοναδικό κύτταρο. Του έλειπε μόνο το λογικό, κι αυτό δεν ήξερε πώς να του το δώσει. Ο Τουργιάν του Μίρ γνώριζε το μυστικό κι αρνιόταν να το αποχωριστεί. Ο Μαζιριέν κοίταξε με στενεμένα μάτια μια καταπακτή που οδηγούσε στο υπόγειο.

Ξανακοίταξε το πλάσμα μέσα στη δεξαμενή. Είχε ένα τέλειο σώμα· γιατί, λοιπόν, να μην είναι και το μυαλό του ομαλό και εύκαμπτο; Θα το ανακάλυπτε σύντομα. Έθεσε σε λειτουργία μια συσκευή που ρούφηξε το υγρό και σε λίγο το σώμα κειτόταν γυμνό κάτω απ' τις έντονες πράσινες ακτίνες. Ο Μαζιριέν του έκανε μια ένεση στο λαιμό. Το σώμα συσπάστηκε. Τα μάτια άνοιξαν και το πρόσωπο μόρφασε κάτω απ' τη ζοφερή λάμψη. Ο Μαζιριέν έστρεψε αλλού τον προβολέα.

Το πλάσμα μέσα στη δεξαμενή κούνησε αδύναμα τα χέρια και τα πόδια του, λες και δεν ήξερε πώς να τα χρησιμοποιήσει. Ο Μαζιριέν το παρατηρούσε με προσοχή· ίσως τελικά να είχε βρει κατά τύχη τη σωστή σύνθεση του εγκεφάλου.

«Ανακάθισε!» το διέταξε ο Μαζιριέν.

Το πλάσμα κάρφωσε το βλέμμα του επάνω του και τ' ανακλαστικά ένωσαν τις κινήσεις των μυών μεταξύ τους. Έβγαλε ένα βραχνό βρυχηθμό και πήδηξε απ' τη δεξαμενή πάνω στον Μαζιριέν. Παρά τη δύναμη του μάγου, το πλάσμα τον έπιασε και τον ταρακούνησε σαν πάνινη κούκλα.

Παρ' όλες του τις μαγικές ικανότητες, ο Μαζιριέν ήταν ανήμπορος. Είχε ξοδέψει το υπνωτιστικό ξόρκι και δεν είχε άλλο αυτή τη στιγμή στο μυαλό του. Όπως, όμως, και να 'χε το πράγμα, δεν θα μπορούσε ποτέ να προφέρει τις δύσκολες συλλαβές του με αυτό το άλογο σφίξιμο στο λαρύγγι του.

Το χέρι του έπιασε το λαιμό ενός μολυβένιου ραβδιού. Το σήκωσε και το κατέβασε πάνω στο κεφάλι του πλάσματος που σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Μαζιριέν κοίταξε το βρεγμένο σώμα μπροστά στα πόδια του. Δεν ήταν εντελώς δυσαρεστημένος· ο ραχιαίος συντονισμός είχε λειτουργήσει καλά. Έφτιαξε πάνω στο τραπέζι ένα λευκό φίλτρο και, σηκώνοντας το ξανθό κεφάλι, έχυσε το υγρό μέσα στο άτονο στόμα. Το πλάσμα αναδεύτηκε, άνοιξε τα μάτια κι ανακάθισε ακουμπώντας στους αγκώνες. Η παραφροσύνη είχε φύγει απ' το πρόσωπό του —αλλά ο Μαζιριέν μάταια προσπαθούσε να διακρίνει κάποιο ίχνος εξυπνάδας. Τα μάτια ήταν ψυχρά σαν αυτά μιας σαύρας.

Ο Μαζιριέν κούνησε το κεφάλι του εκνευρισμένος. Πήγε μέχρι το παράθυρο και κοίταξε έξω. Η συννεφιασμένη του όψη περιγραφόταν σκούρα πάνω στα οβάλ τζάμια...Πάλι ο Τουργιάν; Κάτω απ' την πιο φριχτή πίεση, ο Τουργιάν είχε κρατήσει το στόμα του κλειστό. Το λεπτό στόμα του Μαζιριέν στράβωσε χαιρέκακα. Ίσως αν πρόσθετε άλλη μια γωνιά στο πέρασμα...

Ο ήλιος είχε χαθεί από τον ουρανό, κι ο κήπος του Μαζιριέν είχε σκοτεινιάσει. Τα λευκά του νυ-

χτολούλουδα άνοιξαν τα πέταλά τους, κι οι γκρίζες νυχτοπεταλούδες που 'ταν φυλακισμένες μέσα τους πέταξαν από τον έναν ανθό στον άλλο. Ο Μαζιριέν σήκωσε την πόρτα της καταπακτής και κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια. Όλο και πιο κάτω, μέχρι που τελικά ένας διάδρομος εμφανίστηκε στα δεξιά του. Ήταν φωτισμένος απ' το κιτρινωπό φως άσβεστων λυχναριών. Στ' αριστερά, ήταν τα παρτέρια με τα μανιτάρια του, στα δεξιά, μια γερή δρύινη πόρτα με τρεις σιδερένιες κλειδαριές. Μπροστά του, τα πέτρινα σκαλοπάτια συνέχιζαν και χάνονταν μέσα στο σκοτάδι.

Ο Μαζιριέν ξεκλείδωσε τις τρεις κλειδαριές, κι άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν γυμνό, εκτός από ένα πέτρινο βάθρο στο κέντρο του που πάνω του στηριζόταν ένα κιβώτιο με γυάλινο σκέπασμα. Το κιβώτιο θα πρέπει να 'χε πλευρές κάπου ένα μέτρο και ύψος γύρω στους δώδεκα πόντους. Μέσα στο κιβώτιο —που στην πραγματικότητα ήταν ένα στενός τετράγωνος διάδρομος με τέσσερις ορθές γωνίες— έτρεχαν δυο μικροσκοπικά πλάσματα· το ένα κυνηγούσε και το άλλο προσπαθούσε ν' αποφύγει το πρώτο. Ο κυνηγός ήταν ένας μικροσκοπικός δράκος με άγρια κόκκινα μάτια κι ένα δυσανάλογα μεγάλο στόμα γεμάτο κοφτερά δόντια. Περπατούσε κουνιστός σαν πάπια πάνω σ' έξι πλατιά ποδάρια, σείοντας την ουρά του πέρα δώθε. Το άλλο πλάσμα μέσα στο κουτί είχε μόλις το μισό μέγεθος του δράκου, κι ήταν ένας ολόγυμνος άνδρας με όμορφα χαρακτηριστικά και μακριά μαύρα μαλλιά περασμένα μέσα σ' ένα χάλκινο φιλέ. Ήταν λίγο ταχύτερος απ' τον κυνηγό του, ο οποίος, ωστόσο, έτρεχε ξοπίσω του ασταμάτητα,

χρησιμοποιώντας κάπου κάπου και πονηριά· αυξομείωνε την ταχύτητά του, άλλαζε κατεύθυνση και κρυβόταν πίσω απ' τις γωνίες περιμένοντας μήπως ο άντρας πέσει απρόσεχτα επάνω του. Μένοντας σε συνεχή εγρήγορση, ο άντρας κατόρθωνε να μένει μακριά απ' τα θανατερά σαγόνια. Ο άντρας ήταν ο Τουργιάν. Ο Μαζιριέν τον είχε αιχμαλωτίσει με κάποιο τέχνασμα αρκετές βδομάδες πριν, τον είχε κάνει με τη μαγεία του μικροσκοπικό και μετά τον είχε φυλακίσει σ' εκείνο το κουτί.

Ο Μαζιριέν παρατηρούσε με ικανοποίηση, καθώς το ερπετό όρμησε πάνω στον άντρα που προς στιγμή είχε χαλαρώσει και που μόλις και μετά βίας μπόρεσε να τον αποφύγει. Ο Μαζιριέν σκέφτηκε πως ήταν ώρα να τους ταΐσει και να τους αφήσει να ξεκουραστούν κι οι δύο. Έριξε δυο σανίδια κατά μήκος του περάσματος, απομονώνοντας έτσι τον άνθρωπο απ' το ζώο. Έδωσε και στους δύο κρέας και δαχτυλίθρες με νερό.

Ο Τουργιάν σωριάστηκε με την πλάτη στο τοίχωμα της φυλακής του.

«Μου φαίνεται πως είσαι κουρασμένος», είπε ο Μαζιριέν. «Χρειάζεσαι ανάπαυση;»

Ο Τουργιάν παρέμεινε αμίλητος, με τα μάτια κλειστά. Ο χρόνος κι ο κόσμος είχαν πια χάσει γι' αυτόν τη σημασία τους. Η μόνη πραγματικότητα ήταν το γκρίζο πέρασμα και το ασταμάτητο κυνηγητό. Σε κάποια ακαθόριστα ενδιάμεσα διαστήματα, μπορούσε να φάει και να ξεκουραστεί για μερικές ώρες.

«Σκέψου τον βαθύ μπλε ουρανό», είπε ο Μαζιριέν, «τα λευκά αστέρια, το κάστρο σου στο Μιίρ,

δίπλα στον ποταμό Ντέρνα· σκέψου πώς είναι να περιπλανιέσαι ελεύθερος στα λειβάδια».

Οι μυς γύρω απ' το στόμα του Τουργιάν συσπάστηκαν.

«Σκέψου πώς θα μπορούσες να λιώσεις αυτόν τον μικρό δράκο κάτω απ' τη φτέρνα σου».

Ο Τουργιάν σήκωσε το βλέμμα. «Θα προτιμούσα να λιώσω εσένα, Μαζιριέν».

Ο Μαζιριέν δεν φάνηκε να ενοχλείται. «Πες μου πώς δίνεις μυαλό στα πλάσματα που φτιάχνεις; Μίλα κι εγώ θα σ' ελευθερώσω!»

Ο Τουργιάν γέλασε, κι υπήρχε μια χροιά παραφροσύνης σ' αυτό του το γέλιο.

«Να σου πω; Και μετά; Θα με κάψεις με ζεματιστό λάδι την ίδια ώρα».

Το μικρό στόμα του Μαζιριέν άνοιξε διάπλατα.

«Ξέρω πώς να σε κάνω να μιλήσεις, παλιοτόμαρο! Θα μου ζητάς να μιλήσεις έστω και με ραμμένο στόμα! Αύριο θα βγάλω ένα νεύρο απ' το μπράτσο σου και θα το τρίψω με λινάτσα!»

Ο μικρός Τουργιάν, ανακάθισε απλώνοντας τα πόδια του κάθετα στο πέρασμα κι ήπιε το νερό του χωρίς να λέει λέξη.

«Απόψε», είπε ο Μαζιριέν με μελετημένη κακοβουλία, «θα προσθέσω άλλη μια γωνία και η πίστα σου θα γίνει πεντάγωνο».

Ο Τουργιάν σταμάτησε να πίνει και κοίταξε τον εχθρό του μέσα από το τζάμι του σκεπάσματος. Έπειτα, ξαναρούφηξε αργά το νερό του. Με πέντε πλευρές, θα είχε λιγότερο χρόνο ν' αποφύγει την επίθεση του τέρατος και μικρότερη οπτική γωνία απ' όπου και να βρισκόταν.

«Αύριο θα χρειαστείς όλη σου την ευλυγισία», είπε ο Μαζιριέν. Ύστερα, μια άλλη σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του. Κοίταξε τον Τουργιάν σκεπτικά. «Όμως, θα σε γλιτώσω απ' αυτό το πρόσθετο μαρτύριο αν με βοηθήσεις σε κάποιο άλλο πρόβλημά μου».

«Ποια δυσκολία σου 'χει παρουσιαστεί, τρελομάγε;»

«Ένα θηλυκό βασανίζει τη σκέψη μου μέρα νύχτα και θέλω το πιάσω». Τα μάτια του Μαζιριέν θόλωσαν στη σκέψη της. «Έρχεται κάθε μέρα, αργά το απόγευμα, στην άκρη του κήπου μου, καβάλα σ' ένα μεγάλο μαύρο άτι —την ξέρεις, Τουργιάν;»

«Και πού θες να την ξέρω, Μαζιριέν;» είπε ο Τουργιάν, αδειάζοντας τη δαχτυλήθρα του.

Ο Μαζιριέν συνέχισε. «Ξέρει αρκετά από μαγεία για να μπορεί να εξουδετερώνει το Δεύτερο Υπνωτικό Ξόρκι του Φελοζούν —ή ίσως να 'χει κάποιο φυλαχτό που την προστατεύει. Όταν πάω να την πλησιάσω, χάνεται μέσα στο δάσος».

«Και λοιπόν;» ρώτησε ο Τουργιάν, μασουλώντας το κρέας που του 'χε δώσει ο μάγος.

«Ποια μπορεί να 'ναι αυτή η γυναίκα;» ρώτησε ο Μαζιριέν, κοιτώντας τον μικροσκοπικό του κρατούμενο κατά μήκος της μακριάς του μύτης.

«Πού θες να ξέρω;»

«Πρέπει να την πιάσω», είπε ο Μαζιριέν, αφηρημένα. «Τι ξόρκια να χρησιμοποιήσω; Ποια απ' όλα;»

Ο Τουργιάν σηκώθηκε όρθιος, αν και δεν μπορούσε να δει το μάγο καθαρά μέσα απ' το γυάλινο κάλυμμα.

«Αν μ' ελευθερώσεις, Μαζιριέν, σου δίνω το λόγο μου σαν Εκλεγμένος Ιεράρχης του Μάραμ

Ορ, πως θα σου παραδώσω αυτή την κοπέλα».

«Και πώς θα καταφέρεις κάτι τέτοιο;» ρώτησε ο φιλύποπτος Μαζιριέν.

«Θα την ακολουθήσω στο δάσος , φορώντας τις καλύτερες Ζωντανές μου Μπότες και το μυαλό μου γεμάτο ξόρκια».

«Δεν θα τα καταφέρεις καλύτερα από μένα», είπε ο Μαζιριέν. «Θα σ' ελευθερώσω μονάχα όταν μου πεις με ποιον τρόπο φτιάχνεις τις τεχνητές σου υπάρξεις. Τη γυναίκα θα την κυνηγήσω μόνος μου».

Ο Τουργιάν χαμήλωσε το κεφάλι, έτσι που ο μάγος να μην μπορεί να διαβάσει το βλέμμα του.

«Κι εγώ τι θ' απογίνω, Μαζιριέν;» ρώτησε μετά από μια στιγμή.

«Θ' ασχοληθώ μαζί σου όταν επιστρέψω».

«Κι αν δεν επιστρέψεις;»

Ο Μαζιριέν χάιδεψε το σαγόνι του και χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας τα γερά λευκά δόντια του. «Αν δεν ήταν αυτό το άθλιο μυστικό σου, θ' αφηνα το δράκο να σε κατασπαράξει τώρα αμέσως».

Ο μάγος ανέβηκε πάλι τα πέτρινα σκαλιά. Τα μεσάνυχτα τον βρήκαν στο σπουδαστήριό του, να ψάχνει δερματόδετους τόμους και στίβες από δίπτυχα. Κάποτε, ήταν γνωστά χίλια και περισσότερα ρουνικά, ξόρκια, επικλήσεις κατάρες και μαγείες. Όλο το Μεγάλο Μαθολάμ —που ήταν τώρα πια οι χώρες του Ασκολάι, του Καυχίκ, της Αλμερίας και της Γης του Πίπτοντος Τείχους— έβριθε από μάγους κάθε περιγραφής και αρχηγός όλων τους ήταν ο Αρχινεκρομάντης Φανταάλ. Από μόνος του, ο Φανταάλ είχε δημιουργήσει εκατό περίπου νέα ξόρκια —αν και

λένε πως οι δαίμονες του ψυθίριζαν στ' αυτί τα όσα έγραφε. Ο κυβερνήτης του Μεγάλου Μαθολάμ ήταν εκείνη την εποχή ο Ποντεσίλας ο Ευλαβής. Αυτός έβαλε να συλλάβουν και να βασανίσουν τον Φανταάλ και μετά από μια τρομερή νύχτα, τον εκτέλεσε και κήρυξε παράνομη τη μαγεία σ' όλη την επικράτεια. Οι μάγοι του Μεγάλου Μαθολάμ έφυγαν προς όλες τις κατευθύνσεις, σαν τα σκαθάρια μακριά απ' τη φωτιά. Οι μαγικές γνώσεις χάθηκαν και ξεχάστηκαν, κι αυτή την εποχή, που ο ήλιος ήταν ετοιμοθάνατος, οι αγριότοποι σκέπαζαν το Ασκαλάι και η λευκή πόλη του Καΐίν είχε σωριαστεί σε ερείπια, μόνο κάτι παραπάνω από εκατό ξόρκια παρέμεναν γνωστά στον άνθρωπο.. Απ' αυτά, ο Μαζιριέν είχε συγκεντρώσει τα εβδομήντα τρία, και σιγά σιγά, με τεχνάσματα και διαπραγματεύσεις, αποκτούσε και τα άλλα.

Ο Μαζιριέν έκανε μια επιλογή απ' τα βιβλία του, και με μεγάλο κόπο αποτύπωσε μέσα στο μυαλό του πέντε ξόρκια: Τον Περιστροφέα του Φανταάλ, το Δεύτερο Υπνωτικό Ξόρκι του Φελοζούν, τον Εξαιρετικό Πρισματικό Ψεκασμό, τη Γητειά της Ακατάβλητης Θρέψης και την Παντοδύναμη Σφαίρα. Όταν τέλειωσε, ο Μαζιριέν ήπιε κρασί και ξάπλωσε στο ντιβάνι του.

Την άλλη μέρα, όταν ο ήλιος είχε χαμηλώσει στον ορίζοντα, ο Μαζιριέν βγήκε ξανά να κάνει βόλτα στον κήπο του. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Καθώς σκάλιζε το χώμα γύρω απ' τις ρίζες των φεγγαρολούλουδων, ένα απαλό θρόισμα κι ένα ανάλαφρο ποδοβολητό του είπαν πως το αντικείμενο του πόθου του είχε φτάσει.

Μια νεαρή γυναίκα θεσπέσιας ομορφιάς ήταν καθισμένη στη σέλα του αλόγου. Ο Μαζιριέν έσκυψε αργά για να μην την τρομάξει, και φόρεσε τις Ζωντανές του Μπότες, δένοντάς τες πάνω από το γόνατο.

Σηκώθηκε όρθιος. «Ήρθες ξανά, λοιπόν, κοπέλα μου. Γιατί είσαι δω κι αυτό το δειλινό; Σου αρέσουν τα τριαντάφυλλα; Είναι τόσο κόκκινα γιατί μέσα στα πέταλά τους κυλάει ζεστό αίμα. Αν δεν το σκάσεις σήμερα, θα σου χαρίσω ένα απ' αυτά».

Ο Μαζιριέν έκοψε ένα τριαντάφυλλο απ' το φυτό και προχώρησε αργά προς το μέρος της, προσπαθώντας ν' αντισταθεί στην ώθηση που του έδιναν οι Ζωντανές Μπότες. Δεν είχε κάνει παρά τέσσερα βήματα, όταν η γυναίκα χτύπησε με τα γόνατα τα πλευρά του αλόγου της και χάθηκε μέσα στα δέντρα.

Ο Μαζιριέν άφησε τις μπότες του ελεύθερες. Έκαναν ένα μεγάλο πήδημα, μετά ακόμα ένα, και το κυνηγητό άρχισε για τα καλά.

Έτσι, ο Μαζιριέν βρέθηκε μέσα στο δάσος του θρύλου. Απ' όλες τις πλευρές, κορμοί σκεπασμένοι με μούσκλια σηκώνονταν ψηλά για να στηρίξουν τον πράσινο θόλο των φύλλων. Σε μερικά σημεία, οι ακτίνες του ήλιου περνούσαν από μέσα κι άφηναν πορφυρούς λεκέδες στις φυλλωσιές. Μέσα απ' τη σάπια βλάστηση στις σκιές, ξεπετάγονταν μακρυβλάσταρα λουλούδια και μανιτάρια. Σ' αυτές τις τελευταίες ώρες της Γης, η φύση ήταν ήρεμη και χαλαρή.

Ο Μαζιριέν διέσχιζε το δάσος με μεγάλη ταχύτητα, χάρη στις Ζωντανές του Μπότες, αλλά το μαύρο άτι, χωρίς να φαίνεται να κουράζεται

ιδιαίτερα, διατηρούσε αρκετή απόσταση απ' το μάγο.

Η κοπέλα κάλπασε έτσι για αρκετά χιλιόμετρα, ενώ τα μαλλιά της ανέμιζαν πίσω της σαν φλάμπουρο.Για μια στιγμή, γύρισε να κοιτάξει πίσω της, κι ο Μαζιριέν είδε το πεντάμορφο πρόσωπό της. Μετά εκείνη έσκυψε πάλι μπροστά, και το άτι με τα χρυσά μάτια κάλπασε πιο γρήγορα και χάθηκε απ' τα μάτια του μάγου. Ο Μαζιριέν άρχισε ν' ακολουθεί τα ίχνη του στα μονοπάτια του δάσους.

Η δύναμη και η ώθηση είχε αρχίσει να εγκαταλείπει τις Ζωντανές Μπότες, γιατί είχαν καλύψει μεγάλη απόσταση με πολύ ταχύ ρυθμό. Τα γιγάντια πηδήματα έγιναν πιο σύντομα και πιο βαριά, αλλά μπορούσε να δει απ' τις πατημασιές πως και το άλογο θα 'πρεπε να 'ναι επίσης πιο αργό και κουρασμένο. Τελικά, ο Μαζιριέν μπήκε σ' ένα λειβάδι και είδε το άλογο να βοσκάει μόνο του, χωρίς καβαλάρη. Σταμάτησε και κοίταξε γύρω του. Η έκταση του τρυφερού χορταριού απλωνόταν μπροστά του. Τα ίχνη του αλόγου που έμπαιναν στο ξέφωτο φαίνονταν καθαρά, αλλά δεν έβλεπε ίχνη που να βγαίνουν. Καθώς φαινόταν, η γυναίκα είχε ξεκαβαλήσει πριν το άλογο φτάσει εδώ —πόσο πίσω, δεν μπορούσε να υποθέσει. Έκανε να πλησιάσει το άλογο, αλλά το ζώο τρόμαξε και κάλπασε προς τα δέντρα. Ο Μαζιριέν έκανε μια τελευταία προσπάθεια να το κυνηγήσει, αλλά ανακάλυψε πως οι μπότες του κρέμονταν απ' τα πόδια του χαλαρές και σακουλιασμένες —είχαν πεθάνει.

Τις κλότσησε μακριά, βλαστημώντας την κακή του τύχη. Με μιαν οργισμένη έκφραση στο

πρόσωπο, τίναξε το μανδύα πίσω του και άρχισε ν' ακολουθεί το μονοπάτι προς τα πίσω.

Σ' εκείνο το σημείο του δάσους, προεξοχές μαύρου και πράσινου βράχου ήταν πολύ συχνές. Ήταν πρόδρομοι των απότομων κορυφών που υψώνονταν πέρα απ' τον Ποταμό Ντέρνα. Σ' έναν απ' αυτούς τους βράχους, ο Μαζιριέν διέκρινε ένα μικροσκοπικό ανθρωποειδές πλάσμα, καθισμένο πάνω σε μια λιβελούλη. Το δέρμα του είχε μια πρασινωπή χροιά, φορούσε μια αραχνοΰφαντη φορεσιά και κρατούσε μια λόγχη δυο φορές το ύψος του μακριά,

Ο Μαζιριέν σταμάτησε. Ο Τουκάνθρωπος τον κοίταξε άφοβα.

«Είδες καμιά γυναίκα της φυλής μου να περνάει από δω, Τουκάνθρωπε;»

«Είδα πράγματι μια τέτοια γυναίκα», είπε ο Τουκάνθρωπος μετά από ένα λεπτό δισταγμού.

«Και πού μπορώ να τη βρω;»

«Τι θα μου δώσεις αν σ' το πω;»

«Αλάτι —όσο μπορείς να κουβαλήσεις μαζί σου».

Ο Τουκάνθρωπος έσεισε τη λόγχη του. «Αλάτι; Όχι. Ο Λιάνε ο Ταξιδευτής δίνει στον αρχηγό μας τον Ντάνταφλορς αλάτι για όλη τη φυλή».

Ο Μαζιριέν μπορούσε να υποθέσει για ποιο λόγο ο τροβαδούρος ληστής πρόσφερε το αλάτι. Οι Τουκάνθρωποι πετούσαν γρήγορα πάνω στις δρακοπεταλούδες τους και βλέπανε όλα όσα γίνονταν στο δάσος.

«Τι θα 'λεγες για ένα μπουκαλάκι λάδι από άνθη τελανξίας;»

«Ωραία», είπε ο Τουκάνθρωπος. «Δείξε μου το μπουκαλάκι».

Ο Μαζιριέν του το έδειξε.

«Βγήκε απ' το μονοπάτι σ' εκείνη την καμένη βελανιδιά που βλέπεις μπροστά σου. Πάει προς την κοιλάδα του ποταμού, τον πιο σύντομο δρόμο για τη λίμνη».

Ο Μαζιριέν άφησε το μπουκαλάκι δίπλα στη δρακοπεταλούδα και προχώρησε προς τη βελανιδιά. Ο Τουκάνθρωπος τον παρακολούθησε για λίγο καθώς απομακρυνόταν και μετά ξεκαβάλησε και έδεσε το μπουκαλάκι κάτω απ' την κοιλιά της δρακοπεταλούδας, δίπλα στην κουβαρίστρα από λεπτό μετάξι που του είχε δώσει η γυναίκα για να δώσει αυτή την πληροφορία στον Μαζιριέν.

Ο Μάγος έστριψε στο σημείο της βελανιδιάς και γρήγορα ανακάλυψε τα ίχνη της πάνω στα νεκρά φύλλα. Ένα μεγάλο ανοιχτό ξέφωτο που κατηφόριζε προς τον ποταμό, απλωνόταν μπροστά του. Τα δέντρα υψώνονταν κι απ' τις δυο μεριές, και οι μακριές ακτίνες του ήλιου που έδυε έβαφαν κόκκινη τη μια πλευρά, αφήνοντας την άλλη μέσα σε μαύρες σκιές. Τόσο βαθιές ήταν αυτές οι σκιές, που ο Μαζιριέν δεν είδε το πλάσμα που ήταν καθισμένο πάνω σ' έναν πεσμένο κορμό. Το ένιωσε μόνο τη στιγμή που ετοιμαζόταν να χυμήξει επάνω του.

Ο Μαζιριέν γύρισε απότομα προς τη μεριά του πλάσματος, το οποίο ξανακάθισε πάλι πάνω στις φτέρνες του. Ήταν ένας δεόδοντας, με μορφή ωραίου και γεροδεμένου άνδρα, αλλά με δέρμα μαύρο και θαμπό και μακρόστενα σχιστά μάτια.

«Αχ, Μαζιριέν, πολύ μακριά απ' το σπίτι σου

έχεις έρθει». Η απαλή φωνή τού μαύρου πλάσματος γέμισε το ξέφωτο.

Ο Μαζιριέν ήξερε πως ο δεόδοντας ποθούσε να τον κατασπαράξει. Πώς είχε ξεφύγει η κοπέλα; Τα βήματά της περνούσαν ακριβώς μπροστά του.

«Ψάχνω να βρω κάτι, δεόδοντα. Απάντησε στις ερωτήσεις μου κι αναλαμβάνω να σε ταΐσω μπόλικη σάρκα».

Τα μάτια του δεόδοντα έλαμψαν, καθώς κοιτούσε το κορμί του μάγου. «Αυτό μπορεί να το κάνεις έτσι κι αλλιώς, Μαζιριέν. Ξέρεις πολλά ξόρκια, σήμερα;»

«Ξέρω. Πές μου, πόση ώρα είναι απ' τη στιγμή που πέρασε η κοπέλα; Πήγαινε αργά ή γρήγορα, ήταν μόνη ή με παρέα; Απάντησε και θα σου δώσω όσο κρέας θέλεις».

Τα χείλια του δεόδοντα στράβωσαν σ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Θεόστραβε μάγε! Δεν έχει φύγει ακόμα από το ξέφωτο». Έδειξε, κι ο Μαζιριέν ακολούθησε την κατεύθυνση του μαύρου χεριού με το βλέμμα. Εκείνη τη στιγμή, ο δεόδοντας πήδηξε επάνω του, αλλά ο μάγος πρόλαβε να πισωπατήσει. Από το στόμα του ξεχύθηκαν οι συλλαβές του ξορκιού του Περιστροφέα του Φανταάλ. Ο δεόδοντας τινάχτηκε ψηλά στον αέρα και άρχισε να στριφογυρίζει, πότε ψηλά και πότε χαμηλά, πότε γρήγορα και πότε αργά, μια μέχρι τις κορυφές των δέντρων και μια λίγους πόντους από το χώμα. Ο Μαζιριέν τον παρατηρούσε μ' ένα στιφό χαμόγελο. Μετά από ένα λεπτό, κατέβασε χαμηλά το δεόδοντα και ελάττωσε τις περιστροφές.

«Θέλεις να πεθάνεις αργά ή γρήγορα;» ρώτη-

σε ο Μαζιριέν. «Βοήθησέ με, και θα σε σκοτώσω αμέσως. Αλλιώς, θα σε σηκώσω μέχρι εκεί που πετάνε οι πελγκράνοι».

Ο θυμός κι ο φόβος έπνιγαν τα λόγια του δεόδοντα.

«Ο μαύρος Θιάλ να σου βγάλει τα μάτια! Ο Κραάν να σου βουτήξει το μυαλό μέσα στο βιτριόλι!» και συνέχιζε να τον καταριέται τόσο πολύ, που ο Μαζιριέν ένιωσε αναγκασμένος να μουρμουρίσει προστατεύτικές ευχές.

«Ανέβα, λοιπόν», είπε τελικά ο Μαζιριέν, με μια κίνηση του χεριού του. Το μαύρο σώμα τινάχτηκε πάνω απ' τις κορυφές των δέντρων κι άρχισε να περιστρέφεται αργά μέσα στο σκούρο πορφυρό φως του ήλιου που έδυε. Λίγες στιγμές μετά, ένα πιτσιλωτό πλάσμα με σχήμα νυχτερίδας και κυρτό μουσούδι πέταξε κοντά και με το ράμφος του έκοψε ένα κομμάτι απ' το μαύρο πόδι πριν ο δεόδοντας προλάβει να το κλοτσήσει. Περισσότερα πλάσματα άρχισαν να φτεροκοπούν γύρω του.

«Κατέβασέ με, Μαζιριέν», ακούστηκε η ξεψυχισμένη φωνή του δεόδοντα. «Θα σου πω ό,τι ξέρω!»

Ο Μαζιριέν τον κατέβασε προς τη Γη.

«Πέρασε μόνη της πριν έρθεις εσύ. Της ρίχτηκα, μα εκείνη με απώθησε με μια μαγική σκόνη. Εφτασε στην άκρη του ξέφωτου και πήρε το δρόμο για το ποτάμι. Όμως, το ίδιο μονοπάτι οδηγεί και στο άντρο του Θρανγκ. Είναι χαμένη, γιατί θα ικανοποιήσει τις ορέξεις του επάνω της μέχρι να τη σκοτώσει».

Ο Μαζιριέν έτριψε το σαγόνι του. «Είχε μαζί της ξόρκια;»

«Δεν ξέρω. Μα θα χρειαστεί δυνατές γητειές για να ξεφύγει από τον Θρανγκ».

«Έχεις τίποτε άλλο να μου πεις;»

«Τίποτα».

«Τότε, μπορείς να πεθάνεις». Κι ο Μαζιριέν έκανε το πλάσμα να περιστρέφεται με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα, μέχρι που δεν μπορούσε πια να δει το σχήμα του. Ο δεόδοντας έβγαλε ένα πνιχτό κλαψούρισμα και λίγο μετά το σώμα του διαλύθηκε. Το κεφάλι του τινάχτηκε σαν βλήμα προς την άλλη μεριά του ξέφωτου, ενώ χέρια, πόδια και εντόσθια πετούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ο Μαζιριέν συνέχισε το δρόμο του. Στην άκρη του ξέφωτου, το μονοπάτι οδηγούσε πάνω από απότομα πεζούλια σκουροπράσινου σερπεντίτη μέχρι τον ποταμό Ντέρνα. Ο ήλιος είχε δύσει, κι η κοιλάδα είχε γεμίσει σκιές. Ο Μαζιριέν έφτασε στην ακροποταμιά κι άρχισε ν' ακολουθεί την πορεία του νερού προς την κατεύθυνση ενός μακρινού λαμπυρίσματος που ήξερε πως ήταν τα νερά της Σάνρα, της Λίμνης των Ονείρων.

Μια άσχημη μυρωδιά γέμισε τον αέρα· μια μπόχα σαπίλας και βρομιάς. Ο Μαζιριέν άρχισε να κινείται περισσότερο προσεχτικά, γιατί εκεί κοντά βρισκόταν η φωλιά του Θρανγκ, του αρκουδοδαίμονα, κι ένιωθε στον αέρα την παρουσία μαγείας —μιας δυνατής και κτηνώδικης μαγείας που δεν μπορούσε να κλειστεί μες στα δικά του, πιο περίπλοκα ξόρκια.

Στ' αυτιά του ήρθαν ήχοι από φωνές· οι βραχνοί βρυχηθμοί του Θρανγκ και λαχανιασμένες κραυγές τρόμου. Ο Μαζιριέν έβγαλε το κεφάλι

του απ' την κορυφή ενός βράχου για να δει από πού προέρχονταν οι ήχοι.

Το άντρο του Θρανγκ ήταν ένα κούφωμα μέσα στο βράχο, όπου ένας μουχλιασμένος σωρός από χορτάρι και τομάρια τού χρησίμευαν για στρώμα. Είχε φτιάξει ένα μαντρί για να φυλακίσει τρεις γυναίκες που είχαν πολλές μελανιές στα γυμνά κορμιά τους και πολύ τρόμο στα μάτια τους. Ο Θρανγκ τις είχε αρπάξει από μια φυλή που κατοικούσε μέσα σε μαούνες με μετάξινα πανιά, κοντά στην όχθη της λίμνης. Τον κοιτούσαν καθώς πάλευε να υποτάξει τη γυναίκα που μόλις είχε συλλάβει. Το στρογγυλό γκρίζο ανθρωπόμορφο πρόσωπό του ήταν συσπασμένο, καθώς της έσκιζε το γιλέκο της με τα ανθρώπινα χέρια του. Εκείνη, όμως, κατόρθωνε να κρατάει σε απόσταση το τεράστιο ιδρωμένο σώμα με μια εκπληκτική επιδεξιότητα. Τα μάτια του Μαζιριέν στένεψαν. Μαγεία! Μαγεία!

Για λίγη ώρα τους παρατηρούσε, ενώ συλλογιζόταν με ποιο τρόπο θα μπορούσε να σκοτώσει τον Θρανγκ χωρίς να βλάψει την κοπέλα. Εκείνη, όμως, τον είδε πίσω απ' τον ώμο του Θρανγκ.

«Για δες!» είπε λαχανιασμένα. «Ο Μαζιριέν ήρθε να σ' αφανίσει».

Ο Θρανγκ έστριψε το κορμί του. Είδε τον Μαζιριέν κι όρμησε κατά πάνω του με τα τέσσερα, βγάζοντας μουγκρητά άγριου πάθους. Ο Μαζιριέν αναρωτήθηκε αν ο δαίμονας του είχε ρίξει κάποιο ξόρκι, γιατί μια αλλόκοτη παράλυση προσπαθούσε να του πνίξει το μυαλό. Ίσως το ξόρκι να 'ταν απλά η θέα του αγριεμένου γκρίζου προσώπου του Θρανγκ και των τεράστιων μπρά-

τσων που απλώνονταν να τον ξεσκίσουν.

Ο Μαζιριέν κατόρθωσε να καταπολεμήσει το ξόρκι, αν ήταν τελικά ξόρκι, και να προφέρει μια δική του μαγεία. Στη στιγμή, όλη η κοιλάδα γέμισε από βέλη φωτιάς που έπεσαν απ' όλες τις κατευθύνσεις για να καρφώσουν το κορμί του Θρανγκ σε χίλια διαφορετικά μέρη. Ήταν ο Εξαιρετικός Πρισματικός Ψεκασμός —πολύχρωμες γραμμές φωτός που διαπερνούσαν τη ζωντανή ύλη. Ο Θρανγκ πέθανε σχεδόν ακαριαία, ενώ μαύρο αίμα κυλούσε απ' τις αμέτρητες τρύπες που του είχε προκαλέσει η φωσφορώδης βροχή.

Ο Μαζιριέν δεν έδωσε μεγάλη σημασία. Η κοπέλα το είχε βάλει στα πόδια. Είδε τη λευκή της μορφή να τρέχει κατά μήκος του ποταμού προς τη μεριά της λίμνης και ξανάρχισε το κυνήγι, αδιαφορώντας για της γοερές κραυγές των τριών γυναικών μέσα στο μαντρί.

Τελικά, η λίμνη φανερώθηκε μπροστά του, σαν ένα μεγάλο σεντόνι από νερό που η άλλη άκρη του μόλις διακρινόταν. Ο Μαζιριέν έφτασε στην αμμουδερή όχθη και άρχισε να σαρώνει με το βλέμμα του τα νερά της Σάνρα, της Λίμνης των Ονείρων. Είχε πέσει βαθιά νύχτα και μόνο μια λεπτή λουρίδα ουρανού στη δύση έφεγγε ακόμα πορφυρή. Τ' αστέρια έλαμπαν πάνω στην ήρεμη επιφάνεια. Το νερό ήταν δροσερό και ατάραχο, χωρίς παλίρροια και άμπωτη, όπως όλα τα νερά της Γης από τότε που το φεγγάρι είχε εγκαταλείψει τους ουρανούς.

Πού να 'ταν η γυναίκα; Να την! Μια χλωμή λευκή φιγούρα, ακίνητη μέσα στις σκιές απ' την άλλη όχθη του ποταμού.

«Ε, κορίτσι μου». φώναξε εκίνος. «Είμαι εγώ, ο Μαζιριέν, που σ' έσωσα από τον Θρανγκ. Έλα πιο κοντά για να μιλήσουμε».

«Σ' ακούω καλά κι απ' αυτή την απόσταση, μάγε», απάντησε εκείνη. «Όσο πιο κοντά έρχεσαι, τόσο πιο μακριά θα πηγαίνω».

«Μα γιατί μ' αποφεύγεις; Έλα μαζί μου και θα σε κάνω αφέντρα. Θα μάθεις πολλά μυστικά και θ' αποκτήσεις μεγάλη δύναμη».

Αυτή γέλασε. «Αν τα 'θελα όλα αυτά, Μαζιριέν, θα προσπαθούσα να σου ξεφύγω μ' αυτόν τον τρόπο;»

«Και ποια είσαι συ, που δεν σ' ενδιαφέρουν τα μυστικά της μαγείας;»

«Δεν σου λέω τ' όνομά μου, Μαζιριέν, μην τυχόν και με καταραστείς. Τώρα πάω κάπου που εσύ δεν μπορείς να 'ρθεις». Έτρεξε μέχρι την όχθη, μπήκε στο νερό αργά μέχρι που έφτασε μέχρι τη μέση της, και μετά βούλιαξε και χάθηκε.

Ο Μαζιριέν σταμάτησε αναποφάσιστος. Δεν ήταν καλό να χρησιμοποιήσει όλα του τα ξόρκια και να χάσει τη δύναμή του. Τι μπορούσε να υπάρχει κάτω απ' τη λίμνη; Υπήρχε κι εδώ μια αίσθηση κοιμισμένης μαγείας, κι αν και δεν είχε εχθρότητα με τον Αφέντη της Λίμνης, ίσως υπήρχαν άλλες οντότητες που δεν θα 'βλεπαν με καλό μάτι την καταπάτηση της περιοχής τους. Ωστόσο, όταν είδε πως η κοπέλα δεν ξανάβγαινε στην επιφάνεια, πρόφερε το ξόρκι της Ακούρας της Θρέψης και μπήκε στα κρύα νερά.

Βούτηξε βαθιά μέσα στη Λίμνη των Ονείρων, κι όταν τελικά έφτασε στον πάτο, αναπνέοντας άνετα χάρη στη δύναμη του ξορκιού, θαύμασε το μαγευτικό μέρος στο οποίο είχε φτάσει. Τα νερά δεν ήταν μαύρα, αλλά φωτίζονταν από ένα

πράσινο φως και ήταν σχεδόν το ίδιο διάφανα με τον αέρα. Το ρεύμα ανάδευε λογιών λογιών υδρόβια φυτά, και μαζί τους τα λουλούδια της λίμνης ανοιγόκλειναν τα κόκκινα, γαλάζια και κίτρινα πέταλά τους. Ανάμεσά τους κολυμπούσε μια μεγάλη ποικιλία ψαριών με τεράστια μάτια.

Ο πυθμένας μέσα από μια σειρά πέτρινων σκαλοπατιών, τον οδήγησε σε μια πλατιά πεδιάδα, όπου τα υποβρύχια δέντρα επέπλεαν πάνω σε λεπτά κλωνάρια και κατέληγαν σε περίπλοκες φούντες ή πορφυρούς καρπούς. Είδε τη γυναίκα, που τώρα έμοιαζε με νύμφη του νερού· τα μαλλιά της επέπλεαν γύρω της σαν σκούρα ομίχλη. Μισοκολυμπούσε και μισοέτρεχε πάνω στο αμμουδερό έδαφος του υδάτινου κόσμου, κοιτώντας πότε πότε πίσω της. Ο Μαζιριέν την ακολουθούσε, ενώ ο μανδύας του φούσκωνε πίσω του.

Άρχισε να την πλησιάζει, κι ένιωσε την ηδονή του θριάμβου. Θα έπρεπε να την τιμωρήσει που τον είχε κουράσει τόσο πολύ...Τα πανάρχαια πέτρινα σκαλιά κάτω απ' το εργαστήριό του οδηγούσαν σε κάμαρες που γίνονταν όλο και πιο μεγάλες καθώς κάποιος κατέβαινε βαθύτερα. Σε μια απ' αυτές, ο Μαζιριέν είχε βρει ένα σκουριασμένο κλουβί. Μια δυο βδομάδες κλείδωμα εκεί μέσα στο σκοτάδι, θα την έκαναν να φρονιμέψει. Ή, πάλι, θα μπορούσε να την κάνει μικρή σαν το δάκτυλό του και να τη βάλει σε μια μικρή γυάλινη μπουκάλα μαζί με δυο μύγες...

Ένας ερειπωμένος μαρμάρινος ναός φανερώθηκε μέσα στο πράσινο φως. Είχε πολλές κολώνες, απ' τις οποίες άλλες είχαν πέσει κι άλλες κρατούσαν ακόμα τ' αετώματα. Η γυναίκα μπήκε

απ' το μεγάλο άνοιγμα κάτω απ' τη σκιά του προστέγαστρου. Ίσως να προσπαθούσε να του ξεφύγει· έπρεπε να την ακολουθήσει από κοντά. Το λευκό σώμα έλαμψε στην άλλη άκρη του σηκού, μετά πέρασε τον άμβωνα και μπήκε σ' ένα ημικυκλικό ιερό που βρισκόταν πίσω του.

Ο Μαζιριέν ακολουθούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, μισοκολυμπώντας και μισοπερπατώντας μέσα στο θλιβερό μισόφωτο. Προσπάθησε να διακρίνει μέσα απ' τη θολούρα. Μικρότερες κολώνες στήριζαν ένα θόλο του οποίου η βάση είχε καταρρεύσει. Ένας ξαφνικός φόβος τον γέμισε, και μετά κατάλαβε τι συνέβαινε καθώς είδε κάτι να κινείται από πάνω του. Απ' όλες τις μεριές, οι κολώνες έγειραν προς τα μέσα και μια κατολίσθηση από μαρμάρινα κομμάτια κύλησε προς το κεφάλι του. Πήδηξε απεγνωσμένα πίσω.

Η αναστάτωση τέλειωσε και η λευκή σκόνη απ' το αρχαίο ασβεστοκονίαμα κατακάθισε. Απ' το αέτωμα του κυρίως ναού, η γυναίκα γονάτισε για να βεβαιωθεί πως είχε σκοτώσει τον Μαζιριέν.

Είχε αποτύχει. Από καθαρή τύχη, δυο κολώνες είχαν πέσει μια από κάθε μεριά του, και μια μαρμάρινη πλάκα είχε προστατέψει την πλάτη του απ' το πέσιμο των άλλων μαρμάρων. Το κεφάλι του πονούσε τρομερά. Μέσα από ένα σπασμένο τμήμα της πλάκας μπορούσε να δει τη γυναίκα που έσκυβε για να διακρίνει το σώμα του. Νόμιζε, λοιπόν, πως μπορούσε να τον σκοτώσει; Αυτόν, που είχε ζήσει περισσότερα χρόνια απ' ό,τι ο ίδιος μπορούσε να θυμηθεί; Άλλος ένας λόγος για να τον μισήσει και να τον φοβηθεί πιο πολύ όταν την έπιανε. Είπε το Ξόρκι της Παντο-

δύναμης Σφαίρας. Ένα πεδίο ενέργειας σχηματίστηκε γύρω απ' το σώμα του, κι απλώθηκε για να σπρώξει στο πλάι ό,τι έβρισκε στο δρόμο του. Όταν βγήκε μέσα απ' τα μαρμάρινα ερείπια, κατέστρεψε τη σφαίρα, σηκώθηκε όρθιος κι έψαξε να βρει τη γυναίκα. Παρά λίγο θα την έχανε απ' τα μάτια του· ήταν πίσω από ένα μεγάλο πορφυρό δέντρο και ανέβαινε την πλαγιά προς την όχθη. Μ' όλη του τη δύναμη, ξανάρχισε να την κυνηγάει.

Η Τσαιν σύρθηκε στην όχθη. Ο Μαζιριέν, ο Μάγος, την ακολουθούσε ακόμα, κι η δύναμή του είχε εύκολα νικήσει όλα της τα σχέδια. Η ανάμνηση του προσώπου του πέρασε απ' το μυαλό της και ρίγησε. Δεν έπρεπε να την πιάσει τώρα στα τελευταία.

Η κούραση κι η απόγνωση της βάραιναν τα πόδια. Είχε ξεκινήσει με δυο μονάχα ξόρκια, το Ξόρκι της Ακούραστης Θρέψης κι ένα άλλο που της έδινε μεγάλη σωματική δύναμη και την είχε βοηθήσει να παλέψει με τον Θρανγκ και να ρίξει το θόλο πάνω στον Μαζιριέν. Τα είχε χρησιμοποιήσει και τα δύο και τώρα δεν είχε πια καμιά προστασία. Απ' την άλλη μεριά, όμως, ούτε στο Μαζιριέν θα 'πρεπε να 'χει απομείνει τίποτα.

Ίσως ν' αγνοούσε την ύπαρξει του χορταριού βρυκόλακα. Ανέβηκε στην πλαγιά και στάθηκε πίσω από μια έκταση ξεθωριασμένου κι ανεμοδαρμένου χορταριού. Ο Μαζιριέν βγήκε από τη λίμνη. Η λιπόσαρκη μορφή του ήταν ορατή μπροστά στη λάμψη του νερού.

Πισωπάτησε, κρατώντας την αθώα έκταση του χορταριού ανάμεσά τους. Αν και το χορτάρι

δεν τα κατάφερνε...το μυαλό της συνταρασσόταν στη σκέψη του τι θα 'πρεπε να κάνει.

Ο Μαζιριέν πάτησε επάνω στο χορτάρι. Οι αρρωστημένες λεπίδες του έγιναν μυώδη δάχτυλα. Τυλίχτηκαν γύρω απ' τους αστραγάλους του, κρατώντας τον σε μια ακατανίκητη λαβή, ενώ άλλα αναζητούσαν το δέρμα του.

Έτσι, ο Μαζιριέν έκανε το τελευταίο του ξόρκι —την Επίκληση της Παράλυσης, και το χορτάρι βρυκόλακας χαλάρωσε κι έπεσε άψυχο στη γη. Η Τσαιν παρακολουθούσε με την τελευταία της ελπίδα νεκρή. Την είχε πλησιάσει πολύ κι ο μανδύας του ανέμιζε πίσω του. Δεν είχε, λοιπόν, καμιά αδυναμία; Δεν του πονούσε όλο το κορμί, δεν είχε λαχανιάσει; Η κοπέλα έστριψε κι άρχισε να τρέχει κατά μήκος του λειβαδιού, προς ένα μαύρο σύδεντρο. Η σάρκα της ανατρίχιαζε στη θέα των σκιών και των σκελετωμένων κορμών. Όμως, τα πατήματα του μάγου ακούγονταν βαριά πίσω της. Ρίχτηκε μέσα στις φοβερές σκιές. Έπρεπε να καλύψει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απόσταση πριν όλο το σύδεντρο ξυπνήσει.

Ένα κλαρί τη χτύπησε με βία. Συνέχισε να τρέχει. Άλλο ένα κι ακόμα ένα —έπεσε. Άλλο ένα μεγάλο μαστίγιο της αυλάκωσε τη σάρκα. Σηκώθηκε παραπατώντας και κρατώντας τα χέρια της μπροστά στο πρόσωπό της. Τα μαστίγια των δέντρων σφύριζαν στον αέρα και το τελευταίο χτύπημα την έκανε να πάρει μια πλήρη στροφή. Έτσι, είδε τον Μαζιριέν.

Πάλευε κι εκείνος. Καθώς τα χτυπήματα έπεφταν βροχή επάνω του, προσπαθούσε να πιάσει τα μαστίγια και να τα σπάσει. Αυτά, όμως, ήταν ελαστικά κι ανθεκτικά πέρα από τις δυνάμεις

του, και τραβιόνταν πίσω για να τον χτυπήσουν ξανά. Εξοργισμένα απ' την αντίστασή του, τα δέντρα συγκέντρωσαν την επίθεσή τους στον άτυχο μάγο, που άφριζε και πάλευε με υπεράνθρωπη μανία, επιτρέποντας έτσι στην Τσαιν να συρθεί ζωντανή μέχρι την άκρη του σύδεντρου.

Κοίταξε πίσω, βλέποντας με δέος το πάθος για τη ζωή στην έκφραση του προσώπου του Μαζιριέν. Παραπατούσε μέσα σ' ένα σύννεφο από μαστίγια που είχαν καλύψει σχεδόν τελείως τη μανιασμένη του μορφή. Τα χτυπήματα έπεφταν ασταμάτητα —στο κεφάλι του, στους ώμους, στα μακριά πόδια. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά ξανάπεσε.

Η Τσαιν έκλεισε τα μάτια της με ανακούφιση. Ένιωθε το αίμα να κυλάει απ' τις πληγές της. Όμως, ακόμα δεν είχε εκπληρώσει το σημαντικότερο μέρος της αποστολής της. Σηκώθηκε κι άρχισε να περπατάει τρεκλίζοντας. Για πολλή ώρα, ο θόρυβος από πολλά χτυπήματα έφτανε στ' αυτιά της.

Ο κήπος του Μαζιριέν ήταν εκπληκτικά όμορφος τη νύχτα. Τα αστρολούλουδα είχαν ανοίξει τα πέταλά τους μέσα στη μαγική τους τελειότητα και οι αιχμάλωτισμένες νυχτοπεταλούδες πετούσαν πάλι εδώ κι εκεί. Φωσφορώδη νούφαρα επέπλεαν σαν γοητευτικά πρόσωπα μέσα στη λιμνούλα, κι ο θάμνος που ο Μαζιριέν είχε φέρει απ' τη μακρινή Αλμερία γέμιζε τον αέρα με το γλυκό του άρωμα.

Τρεκλίζοντας και με κομμένη την ανάσα, η Τσαιν διέσχισε ψηλαφίζοντας τον κήπο. Μερικά λουλούδια ξύπνησαν και την κοίταξαν με περιέργεια. Το πλάσμα που ήταν μισό ζώο και μισό φυτό της μουρμούρισε μισοκοιμισμένα, καθώς του φάνηκε πως αναγνώρισε το περπάτημα του Μαζιριέν. Από μακριά, άκουγε τη μουσική που έκαναν οι γαλάζιες καμπανούλες, που τραγουδούσαν για πανάρχαιες νύχτες, όταν το λευκό φεγγάρι αρμένιζε στον ουρανό κι άγριες καταιγίδες, κεραυνοί και αστραπές, διαφέντευαν τις εποχές του χρόνου.

Η Τσαιν πέρασε χωρίς να δώσει σημασία. Μπήκε στο σπίτι του Μαζιριέν και βρήκε το εργαστήρι του που φωτιζόταν πάντα απ' τα άσβηστα λυχνάρια. Το χρυσόμαλλο δημιούργημα του Μαζιριέν ανασηκώθηκε ξαφνικά μέσα στη δεξαμενή του και την κοίταξε με τα πανέμορφα κενά μάτια του.

Ανακάλυψε σ' ένα ντουλάπι τα κλειδιά του Μαζιριέν και κατάφερε να σηκώσει την πόρτα της καταπακτής. Μετά, σωριάστηκε δίπλα της να ξεκουραστεί και να διώξει τη θολούρα από τα μάτια της. Άρχισε να βλέπει οράματα —τον Μαζιριέν, ψηλό κι αγέρωχο, να προχωράει για να σκοτώσει τον Θρανγκ...τα λουλούδια με τα παράξενα χρώματα κάτω απ' τη λίμνη...τον Μαζιριέν με τη μαγεία του εξαντλημένη να πολεμάει τα μαστίγια των δέντρων... Το πλάσμα της δεξαμενής τη συνέφερε απ' την έκστασή της χαϊδεύοντας ντροπαλά τα μαλλιά της.

Κούνησε το κεφάλι για να καθαρίσει το μυαλό της και κατέβηκε μισοκατρακυλώντας τα σκαλιά. Ξεκλείδωσε την τριπλοκλειδωμένη πόρτα και την άνοιξε με την τελευταία δύναμη του κορμιού της. Έφτασε το βάθρο με το κουτί όπου ο Τουργιάν έπεζε το απεγνωσμένο παιχνίδι του με το δράκο. Έριξε το γυάλινο σκέπασμα στο πάτω-

μα και έβγαλε τον Τουργιάν έξω.

Το ρουνικό φυλαχτό στον καρπό της εξουδετέρωσε τα μάγια κι ο Τουργιάν απέκτησε πάλι το φυσιολογικό του μέγεθος. Κοίταξε εμβρόντητος τη σχεδόν αναγνώριστη Τσαιν.

Εκείνη προσπάθησε να του χαμογελάσει.

«Τουργιάν —είσαι ελεύθερος —»

«Κι ο Μαζιριέν;»

«Είναι νεκρός». Σωριάστηκε στο πέτρινο πάτωμα κι έμεινε ακίνητη. Ο Τουργιάν την κοίταξε μ' ένα παράξενο συναίσθημα στα μάτια.

«Τσαιν, αγαπημένο μου δημιούργημα», ψιθύρισε. «Πόσο πιο ευγενική από μένα ήσουν, εσύ, που ξόδεψες τη μοναδική ζωή που γνώρισες για να μ' ελευθερώσεις».

Σήκωσε το σώμα της στην αγκαλιά του.

«Μα θα σε ξαναζωντανέψω μέσα στις δεξαμενές μου. Θα βάλω το μυαλό σου σ' ένα άλλο σώμα το ίδιο όμορφο μ' αυτό. Πάμε να φύγουμε».

Και ανέβηκε κρατώντας την τα πέτρινα σκαλοπάτια.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

του Μίκαελ Μούρκοκ

Ο Μίκαελ Μούρκοκ, γεννημένος το 1939, θεωρείται σήμερα ο καλύτερος βρετανός συγγραφέας ηρωικής φαντασίας (με κάποια μικρή επιφύλαξη, εγώ θα έλεγα και παγκόσμια). Ο αριθμός των βιβλίων που έχει γράψει, αν συνδυαστεί με τη μοναδική πρωτοτυπία και τη δύναμη του καθενός, είναι κάτι το απίστευτο, ακόμα περισσότερο αν σκεφτεί κανείς πως πολλά τα έγραψε σε ηλικία μόλις 20-25 ετών.

Οι ήρωές του μοιάζουν μ' αυτούς αρχαίας τραγωδίας. Κυνηγημένοι από μια μοίρα που τις περισσότερες φορές δεν μπορούν ούτε να καταλάβουν ούτε να υπερνικήσουν, στέκονται όρθιοι και πολεμούν περήφανοι ενάντιά της, μισούν κι αγαπούν, γελούν και κλαίνε, χωρίς ντροπή. Έχουν μέσα τους το ανθρώπινο πάθος σ' όλο του το μεγαλείο και σ' όλο του το κατάντημα. Ο Μούρκοκ είναι ο μοναδικός ίσως στο χώρο της ηρωικής φαντασίας που αντιμετωπίζει τον Άνθρωπο με μια ευλάβεια σχεδόν θρησκευτική. Οι

ισχυρές απ' αυτό, μέχρι που τελικά, το μόνο που απέμενε απ' τη Λαμπρή Αυτοκρατορία ήταν το ίδιο το Νησί κι η μοναδική του Πόλη, το Ίμριρ. Ήταν ακόμα ισχυρή και προκαλούσε δέος· παρέμενε η εμπορική πρωτεύουσα του κόσμου, αλλά οι παλιές της δόξες είχαν για πάντα χαθεί.

Τα πράγματα μπορεί να έμεναν έτσι, αλλά η Μοίρα είχε αποφασίσει αλλιώς.

Μέσα στους επόμενους λίγους αιώνες, που ονομάστηκαν η Εποχή των Νεαρών Βασιλείων, μικρές αυτοκρατορίες είδαν την ακμή και την παρακμή και καινούρια έθνη κέρδισαν δύναμη κι εξουσία —το Σεγκόθ, η Μαϊντάκ, το Σαλίμ, η Ιλμιόρα και άλλα. Ακολούθησε μια μεγάλη αναταραχή στη Γη και πάνω απ' αυτήν. Η Μοίρα σφυρηλατούσε πάνω στο αμόνι της το πεπρωμένο των Ανθρώπων και των Θεών, τερατώδεις πόλεμοι ετοιμάζονταν και μεγάλοι άθλοι συντελούνταν. Πολλοί ήρωες εμφανίστηκαν σ' εκείνη την εποχή.

Ο σπουδαιότερος απ' αυτούς ήταν ο Έλρικ, ο τελυταίος κυβερνήτης του Μελνιμπονέ, που 'χε στα χέρια του το Μαύρο Σπαθί, το Στορμπρίνγκερ.

Η λέξη ήρωας δεν είναι ίσως κατάλληλη για τον Έλρικ, γιατί ήταν αυτός που στράφηκε ενάντια στην ίδια τη φυλή του και οδήγησε τους Θαλασσάρχοντες των Νεαρών Βασιλείων σε μια μανιασμένη επίθεση ενάντια στο Ίμριρ —μια επίθεση που είχε σαν αποτέλεσμα την άλωση της πόλης αλλά και τη δική τους καταστροφή. Όλα αυτά, όμως, ήταν μέρος ενός μεγαλύτερου σχεδίου που είχε η Μοίρα γι' αυτόν, αν κι ο Έλρικ δεν θα το μάθαινε για πολλά χρόνια ακόμα.

Έτσι, ο Έλρικ του Μελνιμπονέ, ο περήφανος πρίγκιπας των ερειπίων και τελευταίος άρχοντας μιας αφανισμένης φυλής, έγινε τυχοδιώχτης κι όλοι τον σιχαίνονταν και τον μισούσαν στις χώρες των Νεαρών Βασιλείων. Όλοι μισούσαν τον Έλρικ με το Μαύρο Σπαθί, το σφαγέα της φυλής του, τον καταστροφέα της πατρίδας του, τον ασπρομάλλη νέο με τα κόκκινα μάτια που κουβαλούσε μαζί του ένα πεπρωμένο μεγαλύτερο απ' ό,τι μπορούσε να φανταστεί...

Μαζί με τον Μούγκλαμ του Έλβερ, τον μικροσκοπικό κοκκινομάλλη που ήταν ο μοναδικός του φίλος, ο Έλρικ πήγε να βγάλει εκείνο το χειμώνα στη Νότια Ήπειρο, ξοδεύοντας τους θησαυρούς του στις πόλεις του Αργκιμίλιαρ, γυρεύοντας μια ανύπαρκτη παρηγοριά...

Τα Χρονικά του Μαύρου Σπαθιού

1

Απ' όλες τις πόλεις των Νεαρών Βασιλείων, η Καλάλ ήταν η πιο όμορφη. Μερικοί έλεγαν πως συναγωνιζόταν το Ίμριρ, την Πόλη Που Ονειρεύεται, αλλά όσοι είχαν δει και τις δυο έλεγαν πως η ομορφιά της Καλάλ ήταν η πιο ανθρώπινη.

Η Καλάλ ήταν χτισμένη πάνω στις όχθες του ποταμού Κα, που διέτρεχε τη χώρα του Πικαράιντ και τα σχέδιά της είχαν γίνει από μια σειρά φιλότεχνων βασιλιάδων σύμφωνα με την αρχική σύλληψη του Μορνίρ του Πρώτου. Οι μεγάλες της λεωφόροι είχαν κι απ' τις δυο μεριές τους μνημεία, αγάλματα και αραιοκτισμένα κτίρια εξαιρετικής και λεπτεπίλεπτης αρχιτεκτονικής. Λευκό μάρμαρο. στιλβωμένος γρανίτης και αλάβαστρο έλαμπαν μέσα στον καθαρό λαμπερό αέ-

ρα και παντού έβλεπε κανείς πάρκα, κήπους, συντριβάνια και λαβύρινθους από παρτέρια, όλα σχεδιασμένα από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες των Νεαρών Βασιλείων, στη διάρκεια πολλών γενεών. Η Καλάλ ήταν ο εθνικός θησαυρός του Πικαράιντ, και για πολλά χρόνια το κράτος είχε φτάσει στα όρια της πτώχευσης μέχρι να την αποτελειώσει.

Στις αρχές μιας άνοιξης, δυο παράξενοι άντρες μπήκαν στην Καλάλ, καβάλα στα κουρασμένα τους άτια, περνώντας από τις μαρμάρινες αποβάθρες δίπλα στο γοργό ποταμό. Ο ένας ήταν πολύ ψηλός, αδύνατος, με χρώμα λευκό σαν το κόκαλο και μαλλιά άσπρα σαν το γάλα, κι είχε ζωσμένο στη μέση του ένα τεράστιο σπαθί. Ο άλλος ήταν κοντός, με κόκκινα μαλλιά και μια ειρωνική έκφραση στο πρόσωπό του. Είχε δυο σπαθιά, το ένα μακρύ και κυρτό ενώ το δεύτερο λίγο μεγαλύτερο από ένα μαχαίρι.

Ήταν φανερό πως κι οι δυο τους ταξίδευαν για πολλές μέρες, γιατί τα ρούχα τους ήταν σκονισμένα και τα πρόσωπά τους βρόμικα. Θα μπορούσαν να είναι απλά δυο αποτυχημένοι μισθοφόροι που γύρευαν καινούριο αφεντικό. Μερικοί, όμως, απ' αυτούς που τους είδαν να μπαίνουν στην Καλάλ αναγνώρισαν τον ψηλό και υπέθεσαν ποιος ήταν ο σύντροφός του. Αυτοί που αναγνώρισαν τους νεοφερμένους δεν χάρηκαν ιδιαίτερα για την άφιξή τους, γιατί ο Έλρικ του Μελνιμπονέ ήταν γνωστός σαν φονιάς, προδότης και αφανιστής της ίδιας της γενιάς του, ένας δαίμονας που έφερνε τρόμο και καταστροφή όπου κι αν πήγαινε.

Ο Μούνγκλαμ χαμογέλασε ειρωνικά καθώς

πέρασαν μπροστά από ένα αγριεμένο πρόσωπο κοντά σε μια απ' τις πολλές πανέμορφες γέφυρες που διέσχιζαν τον Κα.

«Δεν νομίζω πως είμαστε καλοδεχούμενοι εδώ, Έλρικ».

Ο Έλρικ σήκωσε τους ώμους και χαμογέλασε αχνά. «Ποιος μπορεί να τους κακίσει γιατί δεν θέλουν ν' αναστατώσουμε την ηρεμία της πόλης τους;»

Ο Μούνγκλαμ χαμογέλασε πονηρά μέσα απ' τη σκόνη που του σκέπαζε το πρόσωπο. «Ίσως να 'ναι πρόθυμοι να μας πληρώσουν για να πάμε αλλού. Τα πουγκιά μας έχουν σακκουλιάσει σαν τα στομάχια λιμασμένων αγελάδων χάρη στις σπατάλες σου. Λένε πως η Καλάλ είναι πολύ ακριβή πόλη. Κάθε ταξιδιώτης πρέπει να πληρώνει φόρο για τη συντήρηση όλης αυτής της ομορφιάς».

«Θα δυσκολευτούν πολύ να πάρουν αυτό το φόρο από μας. Έλα, ας περάσουμε τη γέφυρα κι ας βρούμε κάποιο πανδοχείο στα μέτρα μας».

Έστριψαν τ' άλογά τους και πέρασαν πάνω από μια γρανιτένια γέφυρα, διακοσμημένη μ' αγάλματα των μυθικών ηρώων της πόλης.

Είχαν σχεδόν φτάσει στη μέση της, όταν ο Μούνγκλαμ έδειξε μπροστά τους. Μια ομάδα καβαλάρηδων κάλπαζαν με μεγάλη ταχύτητα προς τη γέφυρα. Ήταν ντυμένοι μ' ασημοστόλιστες πανοπλίες και βαριοί λευκοί μανδύες ανέμιζαν πίσω τους. Ο αρχηγός τους φορούσε στο κεφάλι μια μεγάλη περικεφαλαία μ' ένα λοφίο από κόκκινα φτερά. Η προσωπίδα της του έκρυβε εντελώς το πρόσωπο. Ευγενικά, ο Μούνγκλαμ κι ο Έλρικ τράβηξαν τ' άλογά τους στο πλάι για ν'

αφήσουν τους καβαλάρηδες να περάσουν. Ο αρχηγός τους αναγνώρισε την πράξη τους με ένα νεύμα χαιρετισμού καθώς περνούσε, και μετά γύρισε απότομα πίσω το κεφάλι για να κοιτάξει τον Έλρικ, λες και τον είχε αναγνωρίσει. Μετά, οι καβαλάρηδες συνέχισαν να καλπάζουν σε μια μεγάλη λεωφόρο, ανάμεσα σε καστανιές που μόλις είχαν αρχίσει ν' ανθίζουν.

«Αυτός ο ιππότης θα πρέπει να σ' έχει ξαναδεί», είπε ο Μούνγκλαμ. «Μπορώ να κρίνω απ' την αρματωσιά του πως δεν είναι ντόπιος. Ελπίζω να μην είναι κανένας απ' αυτούς που 'χουν ανοιχτούς λογαριασμούς μαζί σου».

«Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι», είπε ο Έλρικ αδιάφορα, «αλλά κανένας μέχρι σήμερα δεν κατάφερε να μ' εκδικηθεί».

«Χαζοί θα ήταν να το προσπαθήσουν, όσο κρατάς το Μαύρο Σπαθί».

«Πραγματικά». Ο Έλρικ αναστέναξε και προσποιήθηκε πως παρατηρούσε τα σκαλίσματα της αψίδας κάτω απ' την οποία περνούσαν.

Πέρασαν τις επόμενες ώρες ψάχνοντας για ένα πανδοχείο, αλλά δεν βρήκαν κανένα που να μπορούν να πληρώσουν τις τιμές του, έστω και για μια νύχτα. Δεν υπήρχαν φτωχογειτονιές στην Καλάλ, ούτε και μικρά καπηλειά όπου μπορούσαν να μείνουν οι φτωχοί. Ρωτώντας, έμαθαν πως η κοντινότερη κωμόπολη ήταν δυο μέρες μακριά.

Καθώς έπεφτε η νύχτα, ο Μούνγκλαμ κατσούφιαζε όλο και περισσότερο.

«Πρέπει να βρούμε λεφτά, φίλε Έλρικ», είπε.

«Δεν μπορείς να παρουσιάσεις με μαγικό τρόπο κάποιο θησαυρό;»

«Δεν έχω ικανότητα σε τέτοιου είδους ξόρκια», απάντησε ο Έλρικ αφηρημένα.

«Τότε πρέπει να γυρέψουμε δουλειά. Πολλοί έμποροι πηγαινοέρχονται στην πόλη. Ίσως να μας πληρώσουν για να τους προστατεύουμε τα καραβάνια τους. Αν πηγαίναμε στη συνοικία των εμπόρων, μπορεί...»

«Κάνε ό,τι θέλεις, Μούνγκλαμ». Ο Έλρικ ξεκαβάλησε τ' άλογό του και το οδήγησε προς ένα μεγάλο μαρμάρινο μνημείο που είχαν υψώσει μέσα σ' ένα παρτέρι με μικρά λευκά λουλούδια. Το άλογο άρχισε να βοσκάει τα λουλούδια, ενώ ο Έλρικ κάθισε με την πλάτη του πάνω στη βάση του μνημείου. «Εγώ θα κοιμηθώ εδώ. Η νύχτα είναι αρκετά ζεστή». Τύλιξε τον λεκιασμένο μανδύα του γύρω του κι έκλεισε τα μάτια.

Ο Μούνγκλαμ ήξερε καλά πως ήταν αδύνατον να συνεννοηθεί με το φίλο του όταν είχε τέτοια διάθεση. Δίστασε για μια στιγμή και μετά κατευθύνθηκε προς το ποτάμι.

Η νύχτα έγινε πιο ψυχρή, κι ο Έλρικ ξύπνησε τρέμοντας από έναν μαύρο εφιάλτη. Σύννεφα είχαν σκεπάσει το φεγγάρι κι ήταν δύσκολο να διακρίνει κανείς σε απόσταση μεγαλύτερη από λίγα μέτρα. Σηκώθηκε και τεντώθηκε. Μετά, είδε τα φώτα. Ήταν καμιά δεκαριά κι έρχονταν προς το μέρος του απ' τη μεριά του δρόμου. Έγειρε πάνω στο μνημείο και τά παρατήρησε με περιέργεια. Σύντομα είδε πως τα φώτα ήταν φανάρια που τα κρατούσαν καβαλάρηδες ντυμένοι με δερμάτινες στολές και σκούφους, που κρατούσαν οβάλ ασπίδες, σπαθιά και ρόπαλα. Όταν εί-

δαν τον Έλρικ, κατέβηκαν απ' τ' άλογα και τον πλησίασαν όλοι μαζί, ανοίγοντας τα φανάρια έτσι που το φως τους να πέσει επάνω του.

Ο αρχηγός τους προσπάθησε να διακρίνει το πρόσωπο του Έλρικ που 'ταν κρυμμένο κάτω απ' την κουκούλα του μανδύα του.

«Τι γυρεύεις εδώ, ξένε;»

«Προσπαθούσα να κοιμηθώ», απάντησε ο Έλρικ. «Όμως εσείς κι ο βρομόκαιρός σας δεν μ' αφήνετε».

«Και γιατί δεν πας να κοιμηθείς σ' ένα πανδοχείο;»

«Επειδή δεν έχω να πληρώσω», είπε ο Έλρικ ήρεμα.

«Έχεις πληρώσει το Φόρο των Επισκεπτών;»

«Δεν τον έχω πληρώσει».

Το κόκκινο και οξύθυμο πρόσωπο του αρχηγού συσπάστηκε οργισμένα. «Τότε έχεις ήδη παραβεί δυο από τους νόμους της Καλάλ, όπως χωρίς αμφιβολία κι άλλους που δεν ξέρουμε ακόμα».

«Χωρίς αμφιβολία. Τώρα γύρνα στη δουλειά σου, φίλε, κι εγώ θα προσπαθήσω να ξανακοιμηθώ».

«Απευθύνεσαι σ' έναν αξιωματικό της Φρουράς», είπε ο άντρας σφίγγοντας τα χείλη. «Καθήκον μου είναι να μαζεύω το Φόρο των Επισκεπτών και να συλλαμβάνω τους αλήτες που προσβάλλουν την καλαισθησία όσων έρχονται να θαυμάσουν την ομορφιά της Καλάλ».

«Θα σε συμβούλευα να ξεχάσεις το καθήκον σου αυτή τη φορά», είπε χαμηλόφωνα ο Έλρικ. «Δεν μ' ενδιαφέρουν οι νόμοι των ανθρώπων, κι οι δικοί σας φαίνονται να 'ναι ακόμα λιγότερο

σημαντικοί. Χάσου απ' τα μάτια μου!»

«Μα τον Βαλσάκ, είσαι πολύ αυθάδης! Είμαι ανεκτικός άνθρωπος. Μπορεί και να σε λυπόμουν αν σηκωνόσουν να φύγεις αμέσως, Μα τώρα...»

Ο Έλρικ έσπρωξε πίσω το μανδύα του κι ακούμπησε το χέρι του στη λαβή του Στόρμπρίνγκερ. Το σπαθί αναδεύτηκε ελαφρά. «Σου λέω να φύγεις», είπε με σοβαρότητα. «Αν τραβήξω το σπαθί, σίγουρα θα πεθάνεις!»

Ο λοχαγός της Φρουράς χαμογέλασε κι έδειξε τη μια ντουζίνα άντρες που τον ακολουθούσαν. «Μην είσαι ανόητος, ξένε. Η τιμωρία σου θα είναι ελαφριά αν μας αφήσεις να σε συλλάβουμε χωρίς να χρησιμοποιήσουμε τα σπαθιά μας. Αν, όμως, σκοτώσεις κάποιον από μας, θα καταδικαστείς σε ισόβια καταναγκαστικά έργα και θα σέρνεις ογκόλιθους στα λατομεία μ' ένα μαστίγιο από πάνω σου για να σου κάνει τη ζωή ακόμα πιο δύσκολη».

«Αν ξεθηκαρώσω αυτό το σπαθί, θα σας σκοτώσω όλους», τον διαβεβαίωσε ο Έλρικ. «Μάθε πως είμαι ο Πρίγκιπας Έλρικ του Μελνιμπονέ και αυτό που κουβαλάω είναι το Μαύρο Σπαθί!»

Το κόκκινο πρόσωπο του λοχαγού ξαφνικά χλώμιασε. Ύστερα, ίσιωσε τους ώμους. «Όποιος και να' σαι, εγώ πρέπει να εκτελέσω το καθήκον μου. Άνδρες —»

«Τι σημαίνει αυτή η απρεπής λογομαχία, Λοχαγέ, γνωρίζεις πως απευθύνεσαι στο φίλο μου τον Πρίγκιπα Έλρικ;»

Ο λοχαγός γύρισε με φανερή ανακούφιση για να κοιτάξει τον νεοφερμένο που μόλις είχε έρθει καβάλα στο άλογό του. Ήταν ένας σαραντάρης

με τετράγωνο, αρρενωπό πρόσωπο, ντυμένος με μια ασημοστόλιστη πανοπλία πάνω απ' την οποία ήταν ριγμένος ένας λευκός μανδύας. Στο κεφάλι φορούσε μια περικεφαλαία με πορφυρό λοφίο. Ήταν ο άντρας που είχε αναγνωρίσει τον Έλρικ εκείνο το πρωί. Ο Έλρικ, όμως, δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ.

«Δεν είχε να πληρώσει το Φόρο των Επισκεπτών, άρχοντά μου», είπε ξεψυχισμένα ο λοχαγός. «Δεν είχα άλλη επιλογή απ' το να...»

Ο καβαλάρης τράβηξε ένα μικρό πουγκί από τη ζώνη του και το πέταξε στα πόδια του λοχαγού. «Πάρε το φόρο σου —κι ακόμα παραπάνω».

Ο λοχαγός της φρουράς έσκυψε και σήκωσε το πουγκί. Το άνοιξε και κοίταξε μέσα. «Σ' ευχαριστώ, άρχοντά μου. Πάμε, παιδιά». Υποχώρησε βιαστικά προς το σημείο που είχε αφήσει το άλογό του. Η Φρουρά απομακρύνθηκε, αφήνοντας τον Έλρικ να παρατηρεί τον άντρα με την ασημοστόλιστη πανοπλία που χαμογέλασε, βλέποντας τον αλμπίνο ξαφνιασμένο.

«Σας ευχαριστώ, κύριε», είπε ο Έλρικ. «Δεν είχα καμιά διάθεση να τους σκοτώσω, μα...»

Ο ιππότης έδειξε το άλογο του Έλρικ. «Θα έρθεις μαζί μου; Θα 'ταν τιμή μου να σε φιλοξενήσω απόψε».

«Δεν είμαι απ' αυτούς που γυρεύουν ελεημοσύνες, κύριε».

«Το γνωρίζω καλά, άρχοντά μου. Εγώ είμ' αυτός που γυρεύει τη βοήθειά σου. Σε ψάχνω εδώ κι αρκετούς μήνες».

«Και ποια είναι η φύση της βοήθειας που επιθυμείτε;»

«Θα σου εξηγήσω ενώ θα τρώμε στο σπίτι που

έχω νοικιάσει στην Καλάλ. Δεν είναι και πολύ μακριά».

Η όψη του άντρα άρεσε στον Έλρικ κι έτσι απαντοκρίθηκε στην πρόσκλησή του. «Ευχαριστώ», είπε. «Είμαι ευγνώμων».

Πήγε στο άλογό του και το καβάλησε. Προχώρησαν μαζί κατά μήκος της λεωφόρου, μέχρι που έφτασαν σ' ένα σπίτι τριγυρισμένο από έναν μαντρότοιχο που 'ταν σκεπασμένος μ' αναρριχητικά φυτά διάφορων αποχρώσεων. Πέρασαν μέσα από μια πύλη και στην αυλή ένας ιπποκόμος τους πήρε τα άλογα. Από μια πόρτα μπήκαν σ' ένα μικρό διάδρομο κι από κει σ' ένα ζεστό, καλοφωτισμένο δωμάτιο, που είχε στο κέντρο του ένα στρωμένο τραπέζι. Κάπου μαγείρευαν φαγητό, κι η μυρωδιά του έκανε τον Έλρικ να συνειδητοποιήσει πόσο λίγο είχε φάει τελευταία. Κάποιος ήταν ήδη καθισμένος στο τραπέζι. Χαμογέλασε ειρωνικά μόλις είδε τον Έλρικ, και σηκώθηκε.

«Μούνγκλαμ!»

«Καλησπέρα, Έλρικ. Οι άντρες του οικοδεσπότη μας μ' ανακάλυψαν ενώ παζάρευα μ' έναν έμπορο που φαινόταν να μην ξέρει τι κίνδυνο διέτρεχε το καραβάνι του αν δεν του το προστατεύαμε εμείς. Του είπα πού θα μπορούσε να σε βρει. Χαίρομαι που σε ανακάλυψε τόσο γρήγορα. Περιμένω στο τραπέζι εδώ και μια ώρα!»

Ο ιππότης έδωσε την περικεφαλαία του σ' έναν υπηρέτη ενώ άλλοι άρχισαν να του λύνουν το θώρακα και τις περικνημίδες, δίνοντάς του μιαν άνετη βελούδινη ρόμπα για να ρίξει επάνω του.

Καθώς κάθισαν στο τραπέζι, τους είπε: «Είμαι

ο Δούκας Άβαν Άστραν του Παλιού Χλορμάρ στο Βίλμιρ».

«Έχω ακουστά για σένα, άρχοντά μου». Ο Έλρικ έβαλε στο πιάτο του απ' τη σαλάτα που του πρόσφερε ένας υπηρέτης. Ο Δούκας Άβαν Άστραν ήταν γνωστός σαν μεγάλος εξερευνητής που τα ταξίδια του σ' όλο τον κόσμο είχαν κάνει την πόλη του πάμπλουτη. «Είστε διάσημος για τα ταξίδια σας».

Ο Δούκας Άβαν χαμογέλασε. «Πράγματι, έχω εξερευνήσει το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου. Έχω επισκεφτεί το δικό σου Μελνιμπονέ κι έχω ταξιδέψει στην Ανατολή, μέχρι τις χώρες του κύριου Μούνγκλαμ —στο Έλβερ και τα Άγνωστα Βασίλεια. Έχω πάει στο Μιίρν, όπου ζουν οι φτερωτοί άνθρωποι. Έχω φτάσει μέχρι το χείλος του κόσμου και κάποια μέρα σκοπεύω να πάω ακόμα πιο πέρα. Δεν έχω, όμως, περάσει ποτέ τη Θάλασσα που Βράζει, και γνωρίζω ένα μικρό μόνο τμήμα της ακτής της δυτικής ηπείρου που δεν έχει όνομα. Έχεις πάει εκεί, νομίζω;»

«Βρέθηκα εκεί κάποτε, όταν οι Θαλασσάρχοντες έκαναν τη μοιραία τους σύναξη, μα δεν έχω ξαναπάει από τότε».

«Θα 'θελες να ξαναπάς;»

«Δεν υπάρχει λόγος που να με κάνει να επιθυμώ κάτι τέτοιο».

Στην απέναντι μεριά του τραπεζιού, ο Έλρικ είδε το πρόσωπο του Μούνγκλαμ να γεμίζει έγνοια, σχεδόν ανησυχία. Παρατήρησε την έκφραση του Δούκα Άβαν Άστραν και προσπάθησε να τη διαβάσει. Έστρεψε πάλι την προσοχή του στο φαγητό.

«Δεν έχεις ποτέ εξερευνήσει το εσωτερικό

της Δυτικής Ηπείρου;» συνέχισε ο Δούκας Άβαν.

«Όχι».

«Σίγουρα, όμως, θα ξέρεις πως υπάρχουν ενδείξεις ότι οι πρόγονοί σου ξεκίνησαν από εκείνο το σημείο του κόσμου».

«Ενδείξεις; Μερικοί θρύλοι, αυτό είν' όλο».

«Ένας απ' αυτούς τους θρύλους μιλάει για μια πόλη αρχαιότερη ακόμα κι απ' το ονειρεμένο Ίμριρ. Μια πόλη που στέκεται ακόμα, μέσα στις βαθιές ζούγκλες της δύσης».

«Εννοείς το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα;» Ο Έλρικ έκανε τον αδιάφορο αν κι είχε πάψει πια να είναι.

«Ναι. Παράξενο όνομα. Το προφέρεις πιο εύκολα απ' ό,τι εγώ».

«Σημαίνει απλά, Εκεί Που Συναντιώνται Οι Υψηλοί, στην αρχαία γλώσσα του Μελνιμπονέ».

«Κάτι τέτοιο έχω ακούσει».

«Πρέπει να ξέρεις, επίσης», είπε ο Έλρικ, βουτώντας ένα κομμάτι βοδινό σε μια πλούσια γλυκιά σάλτσα, «πως δεν υπάρχει τέτοια πόλη».

«Είναι σημειωμένη σε κάποιο χάρτη που έχω».

Ο Έλρικ μάσησε και κατάπιε αργά την μπουκιά του. «Ο χάρτης είναι χωρίς αμφιβολία πλαστός».

«Ίσως. Θυμάσαι τίποτε άλλο από το θρύλο του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα;»

«Κάποια ιστορία αναφέρει το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει». Ο Έλρικ έσπρωξε το πιάτο του στο πλάι κι έβαλε κρασί στο ποτήρι του. «Λέγεται πως η πόλη πήρε αυτό το όνομα επειδή οι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων συναντήθηκαν κάποτε εκεί για να ορίσουν τους κα-

νόνες της Κοσμικής Σύγκρουσης. Κάποιος απ' τους κάτοικους της πόλης που δεν την είχε εγκαταλείψει όταν κατέβηκαν εκεί, άκουσε τη συζήτησή τους. Όταν τον ανακάλυψαν, τον καταδίκασαν να μείνει αιώνια ζωντανός, κρατώντας την τρομακτική γνώση που απόχτησε για πάντα μέσα του».

«Κι εγώ έχω ακούσει αυτή την ιστορία. Εκείνη, όμως, που μ' ενδιαφέρει, είναι αυτή που λέει πως οι κάτοικοι δεν επέστρεψαν ποτέ πίσω στην πόλη. Μετακινήθηκαν βόρεια και διέσχισαν τη θάλασσα. Μερικοί έφτασαν στο μέρος που ονομάζουμε σήμερα Το Νησί του Μάγου, ενώ άλλοι συνέχισαν —παρασυρμένοι από μια τρομερή καταιγίδα— κι έφτασαν τελικά σ' ένα νησί που κατοικούσαν δράκοι με φαρμάκι που έβαζε φωτιά σ' ό,τι άγγιζε —δηλαδή, στο Μελνιμπονέ».

«Θέλεις, λοιπόν, να εξακριβώσεις αν η ιστορία είναι αληθινή; Το ενδιαφέρον σου είναι απλά αυτό ενός μελετητή;»

Ο Δούκας Άβαν γέλασε. «Εν μέρει. Το ενδιαφέρον μου, όμως, για το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα προέρχεται κυρίως από έναν πιο υλιστικό λόγο. Οι πρόγονοί σου άφησαν αμύθητους θησαυρούς πίσω τους, όταν εγκατέλειψαν την πόλη. Αναφέρομαι κυρίως στο είδωλο του Άριοχ, του Άρχοντα του Χάους —ένα γιγάντιο άγαλμα σκαλισμένο σε αλάβαστρο, που τα μάτια του ήταν δυο τεράστια πανομοιότυπα πετράδια ενός είδους άγνωστου στα βασίλεια της Γης. Πετράδια από μια άλλη διάσταση που θα μπορούσαν ν' αποκαλύψουν όλα τα μυστικά των Ανώτερων Κόσμων, του παρελθόντος και του μέλλοντος, των μυριάδων διαστάσεων του σύμπαντος...»

«Όλοι οι πολιτισμοί έχουν παρόμοιους μύθους. Παραμύθια για μικρά παιδιά, Δούκα Άβαν, αυτό είναι όλο...»

«Ο πολιτισμός των Μελνιμπονιανών, ωστόσο, είναι εντελώς ανόμοιος μ' όλους τους άλλους. Οι Μελνιμπονιανοί δεν είναι πραγματικοί άνθρωποι, καθώς θα ξέρεις. Οι δυνάμεις τους είναι υπέρτερες κι οι γνώσεις τους πολύ μεγαλύτερες...»

«Αυτά συμβαίναν κάποτε», είπε ο Έλρικ. «Όμως εγώ δεν έχω παρά ένα μικρό τμήμα αυτής της γνώσης και της δύναμης...»

«Δεν σ' εψαξα στο Μπάκσααν, κι αργότερα στο Τζαντμάρ επειδή πίστευα πως μπορούσες να μου επαληθεύσεις αυτά που έχω ακούσει. Δεν πέρασα τη θάλασσα μέχρι το Αργκιμίλιαρ και μετά το Πικαράιντ επειδή σκέφτηκα πως θα μου επαλήθευες αμέσως όσα σου ανέφερα —σ' έψαχνα γιατί πιστεύω πως είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που θα θέλει να με συνοδέψει σ' ένα ταξίδι που θα μας αποκάλυπτε την αλήθεια ή τα ψέματα των θρύλων μια για πάντα».

Ο Έλρικ έγειρε το κεφάλι πίσω και στράγγισε το κρασοπότηρό του.

«Δεν μπορείς να το κάνεις από μόνος σου; Γιατί θες να σ' ακολουθήσω σ' αυτή την αποστολή; Απ' όσα έχω ακούσει για σένα, Δούκα Άβαν, δεν είσαι απ' αυτούς που χρειάζονται βοήθεια στις περιπέτειές τους...»

Ο Δούκας Άβαν γέλασε. «Έφτασα μόνος μου μέχρι το Έλβερ, όταν οι άνθρωποί μου μ' εγκατέλειψαν μέσα στην Κλαίουσα Έρημο. Δεν είναι συνήθιο μου να φοβάμαι. Έχω, όμως, επιβιώσει στα ταξίδια μου μέχρι τώρα επειδή έδειξα την

πρέπουσα προνοητικότητα και προσοχή πριν ξεκινήσω. Τώρα μου φαίνεται πως θα πρέπει ν' αντιμετωπίσω άγνωστους κινδύνους —μαγεία, ίσως. Σκέφτηκα, λοιπόν, πως θα χρειαζόμουν κάποιο σύμμαχο που να έχει εμπειρία στα πολεμικά ξόρκια. Μιας και δεν θέλω να 'χω πάρε δώσε με τους κοινότυπους μάγους, όπως το σκυλολόι του Παν Τανγκ, ήσουν η μοναδική μου εκλογή. Είσαι ένας τυχοδιώχτης, Πρίγκιπα Έλρικ, ακριβώς όπως κι εγώ. Ήσουν τυχοδιώχτης πριν ακόμα πέσει το Ίμριρ. Στ' αλήθεια, αν δεν είχες αυτή τη μανία να ταξιδεύεις, ο ξάδελφός σου δεν θα 'χε σφετεριστεί τον Ρουμπινένιο Θρόνο του Μελνιμπονέ στη διάρκεια της απουσίας σου...»

«Αρκετά!» είπε ο Έλρικ, χολωμένος. «Ας μιλήσουμε για την αποστολή. Πού είναι ο χάρτης;»

«Θα 'ρθεις μαζί μου;»

«Δείξε μου το χάρτη».

Ο Δούκας Άβαν έβγαλε έναν πάπυρο απ' το δισάκι του. «Να τος».

«Πού τον βρήκες;»

«Στο Μελνιμπονέ».

«Πήγες τώρα τελευταία;» Ο Έλρικ ένιωσε το θυμό να φουσκώνει μέσα του.

Ο Δούκας Άβαν σήκωσε το χέρι του. «Πολλοί έχουν επισκεφτεί τα ερείπια του Ίμριρ από τότε που έπεσε, άρχοντά μου. Οι περισσότεροι γύρευαν θησαυρούς. Εγώ, σ' αυτήν ειδικά την περίπτωση, γύρευα τη γνώση. Βρήκα ένα μπαουλάκι που φαινόταν πως ήταν σφραγισμένο κι άθιχτο για χιλιάδες χρόνια. Μέσα στο μπαουλάκι ήταν αυτός ο χάρτης». Άπλωσε τον πάπυρο πάνω στο τραπέζι. Ο Έλρικ αναγνώρισε την τεχνοτροπία και τη γραφή —ήταν γραμμένος στην αρχαία Υ-

ψηλή Γλώσσα του Μελνιμπονέ. Απεικόνιζε ένα τμήμα της Δυτικής Ηπείρου, μεγαλύτερο απ' οποιοδήποτε είχε δει ποτέ σε χάρτη. Έδειχνε έναν μεγάλο ποταμό που προχωρούσε προς την ενδοχώρα για περισσότερο από εκατόν πενήντα χιλιόμετρα. Φαινόταν να κυλάει μέσα από ζούγκλα και μετά να χωρίζεται στα δύο για να ξαναγίνει ένα αργότερα. Το νησί που σχηματιζόταν μ' αυτόν τον τρόπο ανάμεσα στις δυο διακλαδώσεις ήταν σημειωμένο μ' έναν μαύρο κύκλο. Πάνω απ' αυτόν τον κύκλο, γραμμένο με την περίπλοκη γραφή του αρχαίου Μελνιμπονέ, ήταν το όνομα Ρ'λιν Κ'ρεν Άα. Ο Έλρικ εξέτασε τον πάπυρο προσεκτικά. Δεν φαινόταν να' ναι πλαστός.

«Αυτό μονάχα βρήκες;» ρώτησε.

«Ο πάπυρος ήταν σφραγισμένος με βουλοκέρι, και πάνω στη σφραγίδα υπήρχε αυτό», είπε ο Δούκας Άβαν, δίνοντας κάτι στον Έλρικ.

Ο Έλρικ κράτησε το αντικείμενο μέσα στην παλάμη του. Ήταν ένα μικροσκοπικό ρουμπίνι, με τόσο βαθύ κόκκινο χρώμα που στην αρχή νόμισε πως ήταν μαύρο. Καθώς το έστρεψε στο φως, διέκρινε μια μορφή στο κέντρο του ρουμπινιού κι αναγνώρισε ποιος ήταν. Ζάρωσε το μέτωπο και είπε: «Συμφωνώ με την πρότασή σου, Δούκα Άβαν. Θα μ' αφήσεις να κρατήσω αυτό εδώ;»

«Γνωρίζεις τι είναι;»

«Όχι, μα θα 'θελα να μάθω. Κάτι ξέρω γι' αυτό, που μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή...»

«Πολύ καλά, πάρ' το. Εγώ θα κρατήσω το χάρτη».

«Πότε λες να ξεκινήσουμε;»

«Θα φύγουμε αύριο για την ακτή. Το πλοίο μου μας περιμένει. Από εκεί, θα ταξιδέψουμε πα-

ράλληλα με την ξηρά μέχρι τη Θάλασσα Που Βράζει».

«Λίγοι έχουν επιστρέψει απ' αυτόν τον ωκεανό», μουρμούρισε ειρωνικά ο Έλρικ. Κοίταξε απέναντί του και είδε πως τα μάτια του Μούνγκλαμ τον ικέτευαν να μη δεχτεί την πρόταση του Δούκα. Ο Έλρικ χαμογέλασε στο φίλο του. «Βρίσκω αυτή την περιπέτεια του γούστου μου».

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους, αποδεχόμενος τη μοίρα του.

2

Η ακτή του Λορμίρ χάθηκε μέσα στη ζεστή ομίχλη κι η βιλμιριανή σκούνα έστρεψε τη λεπτή της πλώρη προς τα δυτικά και τη Θάλασσα Που Βράζει.

Μόνο μια φορά πριν ο Έλρικ είχε περάσει μέσα απ' αυτή τη θάλασσα, και τότε είχε πετάξει ψηλά από πάνω της, καβάλα σ' ένα πουλί από χρυσάφι,ασήμι και μπρούντζο, ψάχνοντας το γυμνό ερημονήσι όπου ήταν χτισμένο το μαγικό παλάτι του Ασάνελουν —το κάστρο της Μισέλλα. Πιασμένος από την κουπαστή, ο Ελρικ κοίταζε την ομίχλη που στροβιλιζόταν και προσπαθούσε να μη σκέφτεται τη Μισέλλα και τα συναισθήματα που είχε ξυπνήσει μέσα του. Σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό του και γύρισε να κοιτάξει το ανήσυχο πρόσωπο του Μούνγκλαμ.

«Έχεις μεγάλη υπομονή μαζί μου, φίλε Μούνγκλαμ. Οι ανησυχίες σου είναι πάντα βάσιμες, αλλά ποτέ δεν τις συμμερίζομαι. Αναρωτιέμαι γιατί να συμβαίνει αυτό».

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τα μελαγχολικά του

μάτια για να κοιτάξει τα φουσκωμένα πανιά της σκούνας. «Επειδή γυρεύεις τον κίνδυνο όπως άλλοι γυρεύουν τις γυναίκες ή το πιοτό —γιατί μέσα στον κίνδυνο, βρίσκεις τη λησμονιά».

«Τη βρίσκω,όμως, πράγματι; Λίγοι απ' τους κινδύνους που 'χουμε αντιμετωπίσει μαζί μ' έχουν βοηθήσει να ξεχάσω. Αντίθετα, φαίνεται να κάνουν πιο ζωηρές τις αναμνήσεις μου και πιο μεγάλη τη θλίψη μου...» Ο Έλρικ αναστέναξε βαθιά. «Ακολουθώ τον κίνδυνο γιατί πιστεύω πως κάπου μέσα του μπορεί να βρω μια λύση — κάποια αιτία για όλα αυτά τα τραγικά και τα παράδοξα. Κι όμως, ξέρω πως ποτέ δεν θα μπορέσω να τη βρω».

«Ωστόσο, αυτός είν' ο λόγος που πάμε στο Ρ'λιν Κ'ρεν Άα, έτσι δεν είναι; Ελπίζεις πως οι αρχαίοι σου πρόγονοι μπορεί να είχαν βρει την απάντηση που ζητάς».

«Το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα είναι ένας μύθος. Ακόμα κι αν ο χάρτης αποδειχτεί αυθεντικός, τι άλλο μπορεί να βρούμε εκεί εκτός από λίγα ερείπια; Το Ίμριρ στεκόταν για δέκα χιλιάδες χρόνια, και χτίστηκε το λιγότερο δυο αιώνες μετά την εγκατάσταση του λαού μου στο Μελνιμπονέ. Ο χρόνος θα έχει εξαλείψει το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα».

«Και τον Αλαβάστρινο Άνθρωπο;»

«Αν το άγαλμα υπήρξε ποτέ, θα μπορούσε να λεηλατηθεί οποιαδήποτε στιγμή στους τελευταίους εκατό αιώνες».

«Και το Πλάσμα Που Ειναι Καταδικασμένο Να Ζει;».

«Ένα παραμύθι».

«Κι όμως, ελπίζεις να 'ναι όλα όπως τα λέει ο Δούκας Άβαν...»

«Οχι, Μούνγκλαμ —Φοβάμαι μην είναι όλα ακριβώς όπως τα λέει».

Ο άνεμος φύσαγε κάθε τόσο κι από άλλη κατεύθυνση, και το ταξίδι της σκούνας ήταν αργό καθώς η ζέστη όλο και μεγάλωνε. Οι ναυτες ιδρωκοπούσαν και μουρμούριζαν τρομαγμένα, με τα πρόσωπά τους σκαλισμένα σε μάσκες φόβου. Μονάχα ο Δούκας Άβαν φαινόταν να διατηρεί την αυτοπεποίθησή του. Έδινε κουράγιο στους άντρες του και προσπαθούσε να τους πείσει πως γρήγορα θα γίνονταν όλοι πλούσιοι. Τελικά, έδωσε διαταγή να κατεβάσουν τα κουπιά. Οι άντρες γδύθηκαν για να καθίσουν στους πάγκους, και το δέρμα όλων τους ήταν κοκκινισμένο σαν του αστακού. Ο Δούκας Άβαν το ανέφερε αστειευόμενος, αλλά οι Βιλμιριανοί δεν γέλασαν διόλου.

Γύρω απ' το πλοίο, η θάλασσα κόχλαζε και μούγκριζε, καθώς έβαζαν ρότα μόνο με τη βοήθεια των χοντροκαμωμένων ναυτικών οργάνων τους, μιας κι ο ατμός σκέπαζε τα πάντα. Σε κάποια στιγμή, ένα πράσινο πλάσμα αναδύθηκε απ' τη θάλασσα και τους αγριοκοίταξε πριν χαθεί και πάλι μέσα στα νερά.

Έτρωγαν και κοιμόνταν σε πολύ αραιά διαστήματα, κι ο Έλρικ σπάνια άφηνε το κατάστρωμα. Ο Μούνγκλαμ υπέμενε τη ζέστη σιωπηλά, ενώ ο Δούκας Άβαν τριγυρνούσε στο πλοίο ενθαρρύνοντας τους άντρες, χωρίς να φαίνεται να ενοχλείται.

«Στο κάτω κάτω», είπε στον Μούνγκλαμ, «περνάμε μόνο δίπλα απ' τα όρια αυτής της θάλασσας. Φαντάσου πώς θα είναι στο κέντρο της!»

«Προτιμώ να μην το σκέφτομαι. Φοβάμαι πως θα βράσω μέχρι θανάτου πριν περάσει άλλη μια μέρα».

«Μη λες ανοησίες, φίλε Μούνγκλαμ. Ο ατμός σού κάνει καλό. Δεν υπάρχει τίποτα υγιεινότερο!» Κι ο Δούκας Άβαν τεντώθηκε, ρουφώντας τον αέρα με προσποιητή ευφορία. «Αποτοξινώνει τον οργανισμό απ' όλα τα δηλητήρια».

Ο Μούνγκλαμ τον αγριοκοίταξε κι ο Άβαν χαμογέλασε. «Ίσως αυτό που θα σου πω σου φτιάξει τα κέφια, κύριε Μούνγκλαμ. Σύμφωνα με τους χάρτες μου —αν αξίζουν, δηλαδή, δεκάρα— σε μια δυο μέρες θα δούμε μπροστά μας τις ακτές της δυτικής ηπείρου».

«Η σκέψη αυτή δεν μου δίνει καμιά ιδιαίτερη αισιοδοξία», είπε ο Μούνγκλαμ και γύρισε στην καμπίνα του.

Λίγο αργότερα, η θάλασσα έπαψε να 'ναι τόσο μανιασμένη. Ο ατμός άρχισε να διαλύεται κι η ζέστη να γίνεται πιο ανεκτή, μέχρι που τελικά βγήκαν σ' έναν ατάραχο ωκεανό, κάτω από έναν γαλανό ουρανό που φώτιζε ο χρυσός ήλιος. Η διάθεση του πληρώματος καλυτέρεψε. Έθαψαν τους τρεις άντρες που είχαν υποκύψει σ' ένα μικρό κιτρινωπό νησί, όπου βρήκαν φρούτα και μια πηγή με γλυκό νερό. Ενώ ήταν αγκυροβολημένοι κοντά στο νησί, ο Δούκας Άβαν κάλεσε τον Έλρικ στην καμπίνα του και του έδειξε τον αρχαίο χάρτη.

«Βλέπεις; Το νησί είναι σημειωμένο εδώ. Η κλίμακα του χάρτη φαίνεται να 'ναι ακριβής. Σε

τρεις μέρες, θα πρέπει να βρεθούμε στην εκβολή του ποταμού».

Ο Ελρικ ένευσε. «Ίσως θα 'ταν καλύτερα να ξεκουραστούμε για λίγο εδώ, μέχρι ν' ανακτήσουμε τις δυνάμεις μας και ν' αποκατασταθεί το ηθικό του πληρώματος. Κάποιοι λόγοι θα πρέπει να υπάρχουν που οι άνθρωποι απέφευγαν τις ζούγκλες της δύσης όλους αυτούς τους αιώνες».

«Ασφαλώς και θα υπάρχουν άγριοι εκεί — μερικοί λένε πως δεν είναι καν άνθρωποι— αλλά είμαι σίγουρος πως μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τέτοιους κινδύνους. Έχω εμπειρίες από πολλούς παράξενους τόπους, Πρίγκιπα Έλρικ».

«Είπες, όμως, πως φοβάσαι άλλου είδους πράγματα».

«Αυτό είν' αλήθεια. Πολύ καλά. Θα κάνουμε όπως προτείνεις».

Την τέταρτη μέρα, ένας δυνατός άνεμος άρχισε να φυσάει απ' την ανατολή και σήκωσαν άγκυρα. Η σκούνα πήδηξε πάνω στα κύματα με τα μισά μόνο πανιά ανοιγμένα, και το πλήρωμα το θεώρησε σαν καλό οιωνό.

«Είναι άμυαλοι ηλίθιοι», είπε ο Μούνγκλαμ, καθώς στέκονταν κρατώντας τα ξάρτια της πλώρης. «Θα έρθει η ώρα που θα εύχονται να υπέφεραν καλύτερα τις δυσκολίες της Θάλασσας Που Βράζει. Αυτό το ταξίδι δεν θα ωφελήσει κανέναν μας, Έλρικ, έστω κι αν τα πλούτη του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα είναι ακόμα εκεί».

Ο Έλρικ, όμως, δεν απαντούσε. Ήταν βυθισμένος σε παράξενες σκέψεις, πολύ ασυνήθιστες γι' αυτόν. Θυμόταν την παιδική του ηλικία,

τον πατέρα και τη μητέρα του. Ήταν οι τελευταίοι αληθινοί κυβερνήτες της Λαμπρής Αυτοκρατορίας —περήφανοι, αμέριμνοι και σκληροί. Περίμεναν απ' αυτόν —ίσως εξαιτίας του παράξενου αλμπινισμού του— να επαναφέρει το Μελνιμπονέ στην παλιά του δόξα. Αντί γι' αυτό, εκείνος είχε καταστρέψει ό,τι είχε απομείνει απ' αυτή τη δόξα. Κι εκείνοι, όπως κι ο ίδιος, δεν είχαν καμιά θέση στην καινούρια εποχή των Νεαρών Βασιλείων, αλλά αρνιόνταν να το παραδεχτούν. Αυτό το ταξίδι του στη Δυτική Ήπειρο, τη χώρα των προγόνων του, εξασκούσε πάνω του μια παράξενη σαγήνη. Σ' αυτόν τον τόπο δεν είχαν δημιουργηθεί καινούρια έθνη. Η ήπειρος, απ' όσο τουλάχιστον γνώριζε, είχε απομείνει απαράλλαχτη απ' τον καιρό που εγκαταλείφθηκε το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα. Οι ζούγκλες της θα ήταν οι ίδιες μ' αυτές που είχε γνωρίσει ο λαός του, η γη η ίδια που γέννησε την παράξενη φυλή του και καλούπωσε το χαρακτήρα των ανθρώπων της, με τις καταθλιπτικές διασκεδάσεις τους, τις μελαγχολικές τους τέχνες και τις σκοτεινές ηδονές τους. Μήπως οι πρόγονοί του είχαν γνωρίσει την αγωνία της γνώσης και την ανικανότητα απέναντι στην ανακάλυψη πως η ύπαρξη δεν είχε κανέναν σκοπό ούτε καμιά ελπίδα; Να 'ταν αυτός άραγε ο λόγος που έφτιαξαν έναν τέτοιο πολιτισμό και περιφρόνησαν τις πιο ήπιες πνευματικές αξίες των φιλοσόφων της ανθρωπότητας; Ήξερε πως πολλοί απ' τους διανοούμενους των Νεαρών Βασιλείων θεωρούσαν τους κάτοικους του Μελνιμπονέ παράφρονες. Αν, όμως, ήταν πραγματικά παρανοϊκοί κι είχαν επιβάλει στον κόσμο μια τρέλα που 'χε κρατήσει εκατό αιώνες, τι ήταν

αυτό που τους είχε ωθήσει προς τα εκεί; Ίσως το μυστικό να κρυβόταν στο Ρ'λιν Κ'ρεν Άα — όχι με απτή μορφή, αλλά μέσα στη διάθεση που θα δημιουργούσαν οι σκοτεινές ζούγκλες κι οι βαθιοί αρχαίοι ποταμοί. Μπορεί σ' αυτόν τον τόπο, να αισθανόταν τελικά ένα με τον εαυτό του.

Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα απ' τα κατάλευκα μαλλιά του και τα μάτια του έλαμψαν από αγωνία. Ήταν ο τελευταίος της γενιάς του κι όμως, διαφορετικός απ' όλους τους άλλους. Ο Μούνγκλαμ έκανε λάθος. Ο Έλρικ ήξερε πως σε κάθε κατάσταση μπορούσε κανείς να βρει και τ' αντίθετό της. Μέσα στον κίνδυνο μπορούσε να βρει τη γαλήνη, κι από την άλλη πάλι, μέσα στη γαλήνη ενέδρευε ο κίνδυνος. Μιας κι ήταν ένα ατελές πλάσμα μέσα σ' έναν ατελή κόσμο, πάντα θα γνώριζε την αίσθηση του παραδόξου, και γι' αυτό στο παράδοξο ενυπήρχε πάντα ένα είδος αλήθειας. Αυτός, άλλωστε, ήταν ο λόγος που υπήρχαν τόσοι φιλόσοφοι κι οραματιστές. Σ' έναν τέλειο κόσμο, δεν θα υπήρχε θέση γι' αυτούς. Αντίθετα, σ' έναν ατελή κόσμο τα μυστήρια παρέμεναν πάντα άλυτα, και γι' αυτό υπήρχε και μια τόσο μεγάλη επιλογή από λύσεις.

Το πρωί της τρίτης μέρας, είδαν τελικά στεριά κι η σκούνα πέρασε μέσα απ' τη λάσπη του μεγάλου δέλτα και τελικά αγκυροβόλησε στην εκβολή του σκοτεινού κι ανώνυμου ποταμού.

3

Ήρθε το απόγευμα, κι ο ήλιος άρχισε να πέφτει πίσω απ' τις μαύρες κορυφές των τεράστιων δέντρων. Μια πλούσια μυρωδιά αποσύνθεσης ερχόταν απ' τη ζούγκλα, ενώ μέσα στο μισόφωτο αντηχούσαν οι κραυγές παράξενων ζώων και πουλιών. Ο Έλρικ ανυπομονούσε ν' αρχίσουν την αναζήτησή τους ενάντια στο ρεύμα του ποταμού. Ο ύπνος —που 'ταν κάτι που ποτέ δεν καλοδεχόταν— ήταν τώρα αδύνατον να τον βρει. Έμενε ακίνητος στο κατάστρωμα, χωρίς καν να παίζει τα βλέφαρά του. Το μυαλό του υπολειτουργούσε κι έμοιαζε σαν να περιμένει κάτι να συμβεί. Οι ακτίνες του ήλιου λέκιαζαν το πρόσωπό του κι έριχναν μαύρες σκιές στο κατάστρωμα. Σε λίγο σκοτείνιασε και φάνηκαν το φεγγάρι και τ' αστέρια. Ήθελε να τον απορροφήσει η ζούγκλα. Ήθελε να γίνει ένα με τα δέντρα, τους θάμνους και τα κρυμμένα ζώα. Ήθελε να διώξει απ' το μυαλό του κάθε σκέψη. Ρούφηξε τον βαριά αρωματισμένο αέρα μέσα στα πνευμόνια του, λες κι αυτό από μόνο του θα εκπλήρωνε την επιθυμία του. Ο μονότονος βόμβος των εντόμων έγινε ένα μούρμουρο που τον καλούσε στην καρδιά του πανάρχαιου δάσους. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να κινηθεί, ούτε και ν' απαντήσει. Τελικά, ο Μούνγκλαμ ανέβηκε στο κατάστρωμα, τον άγγιξε στον ώμο και του 'πε κάτι. Παθητικά, τον άφησε να τον οδηγήσει στο κρεβάτι του, κι εκεί τυλίχτηκε με το μανδύα του κι έμεινε ακίνητος, συνεχίζοντας ν' αφουγκράζεται τις φωνές της ζούγκλας.

Ακόμα κι ο Δούκας Άβαν φαινόταν πιο σκεπτικός και μελαγχολικός από συνήθως, όταν το επόμενο πρωί σήκωσαν άγκυρα κι άρχισαν να κωπηλατούν αντίθετα στο νωθρό ρεύμα του ποταμού. Υπήρχαν πολύ λίγα ανοίγματα πάνω από τα κεφάλια τους, κι είχαν την εντύπωση πως έμπαιναν σε μια τεράστια μισοσκότεινη σήραγγα,

αφήνοντας το ηλιόφωτο πίσω τους, μαζί με τη θάλασσα. Ζωηρόχρωμα φυτά και κλιματσίδες κρέμονταν απ' την πράσινη οροφή και μπλέκονταν στα κατάρτια του πλοίου καθώς προχωρούσε. Παράξενα ζώα με ποντικίσια μουσούδια αιωρούνταν με τα μακριά τους χέρια πάνω στα κλαριά και τους κοιτούσαν με λαμπερά, σοφά μάτια. Ο ποταμός πήρε μια στροφή κι η θάλασσα χάθηκε πίσω τους. Ακτίνες ήλιου διαπερνούσαν τα φυλλώματα φτάνοντας μέχρι το κατάστρωμα, και το φως τους είχε μια πρασινωπή χροιά. Ο Έλρικ λες κι είχε ξυπνήσει από έναν βαρύ λήθαργο. Παρατηρούσε κάθε λεπτομέρεια της ζούγκλας και του μαύρου ποταμού, πάνω απ' τον οποίο πετούσαν σμήνη εντόμων σαν σύννεφα ομίχλης και μέσα στα νερά του έπλεαν νούφαρα σαν σταγόνες αίμα ριγμένες σε μελάνι. Από παντού ακούγονταν θροΐσματα, ξαφνικά σκουξίματα, και γαυγίσματα. Ψάρια ή ζώα του ποταμού πλατσούριζαν καθώς κυνηγούσαν τη λεία τους που είχαν αναταράξει τα χτυπήματα των κουπιών καθώς άνοιγαν δρόμο μέσα από πηχτά συνονθυλεύματα ποταμίσιων φυτών. Οι άλλοι είχαν αρχίσει να παραπονιούνται για τα τσιμπήματα των εντόμων, αλλά κανένα τους δεν ενοχλούσε τον Έλρικ, ίσως επειδή δεν έβρισκαν ελκυστικό το ασθενικό του αίμα.

Ο Δούκας Άβαν τον πλησίασε στο κατάστρωμα, χτυπώντας με την παλάμη του το μέτωπό του. «Φαίνεσαι πιο ευδιάθετος, Πρίγκιπα Έλρικ».

Ο Έλρικ χαμογέλασε αφηρημένα. «Ίσως και να 'μαι».

«Πρέπει να παραδεχτώ πως προσωπικά βρίσκω αυτό το μέρος πολύ καταθλιπτικό. Θα χαρώ μόλις φτάσουμε στην πόλη».

«Πιστεύεις ακόμα πως θα τη βρεις;»

«Θα πειστώ για το αντίθετο μόνο αφού έχουμε εξερευνήσει κάθε εκατοστό του νησιού που θα συναντήσουμε».

Ο Έλρικ είχε απορροφηθεί τόσο πολύ απ' την ατμόσφαιρα της ζούγκλας, που μετά βίας καταλάβαινε την κίνηση του πλοίου ή τους συντρόφους του γύρω του. Τα κουπιά έσπρωχναν τη σκούνα πολύ αργά, μ' ένα ρυθμό λίγο πιο γρήγορο απ' την περπατησιά ενός ανθρώπου.

Πέρασαν λίγες μέρες, αλλά ο Έλρικ ούτε καν το πρόσεξε, μιας κι η ζούγκλα έμενε απαράλλαχτη. Κάποια στιγμή, ο ποταμός φάρδυνε, η πράσινη όροφή άνοιξε, κι ο καυτός ουρανός γέμισε ξαφνικά κοπάδια τεράστιων πουλιών που φτεροκοπούσαν ενοχλημένα απ' το πέρασμα του πλοίου. Όλοι εκτός από τον Έλρικ ανακουφίστηκαν που βρέθηκαν πάλι κάτω από ανοιχτό ουρανό, κι η διάθεσή τους έφτιαξε. Ο Έλρικ κατέβηκε στην καμπίνα του.

Η επίθεση στο πλοίο έγινε μερικές μέρες αργότερα. Ακούστηκε ένα σφύριγμα και μια κραυγή. Ένας ναύτης συσπάστηκε και σωριάστηκε σφίγγοντας ένα λεπτό γκρίζο ημικύκλιο που προεξείχε από το στομάχι του. Ένα οριζόντιο κατάρτι έπεσε με πάταγο στο κατάστρωμα, παρασύροντας μαζί του ξάρτια και πανί. Ένα ακέφαλο σώμα έκανε τέσσερα βήματα στο κατάστρωμα πριν καταρρεύσει, ενώ αίμα ανάβλυζε από την τρύπα που 'ταν κάποτε ο λαιμός του. Παντού ακουγόταν το ίδιο σφύριγμα. Ο Έλρικ άκουσε τους ήχους κι ανέβηκε στο κατάστρωμα,

ζώνοντας το σπαθί του. Το πρώτο πρόσωπο που είδε ήταν αυτό του Μούνγκλαμ. Ο κοκκινομάλλης φίλος του φαινόταν τρομοκρατημένος κι είχε ζαρώσει πίσω από μια κουπαστή στη δεξιά μεριά του πλοίου. Ο Έλρικ είδε γύρω του γκρίζα αντικείμενα να περνούν σφυρίζοντας και να σκίζουν σάρκα και ξύλο, ξάρτια και πανιά. Μερικά έπεσαν στο κατάστρωμα, και τότε είδε πως ήταν γκρίζοι δίσκοι από ένα κρυσταλλικό πέτρωμα, με διάμετρο κοντά τριάντα εκατοστά. Έρχονταν κι από τις δυο όχθες του ποταμού και δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να τους αποφύγουν.

Προσπάθησε να δει ποιοι πετούσαν τους δίσκους, και διέκρινε κάτι να κινείται ανάμεσα στα δέντρα της δεξιάς όχθης. Ξαφνικά, οι δίσκοι σταμάτησαν να πέφτουν, κι ακολούθησε μια παύση, στη διάρκεια της οποίας οι ναύτες έτρεξαν να βρουν καλύτερη κάλυψη. Ο Δούκας Άβαν εμφανίστηκε στην πρύμνη με γυμνό σπαθί.

«Κατεβήτε κάτω. Πάρτε τις ασπίδες σας κι ό,τι αρματωσιά μπορείτε να βρείτε. Φέρτε τόξα. Οπλιστήτε, άντρες, αλλιώς είστε ξοφλημένοι».

Καθώς μιλούσε, οι επιτιθέμενοι βγήκαν μέσα απ' τα δέντρα και μπήκαν στο νερό. Φαίνεται πως είχαν εξαντλήσει τ' αποθέματα των δίσκων τους, γιατί είχαν σταματήσει να ρίχνουν άλλους.

«Μα τον Χάρντρος!» ξεροκατάπιε ο Άβαν. «Είναι τούτα πλάσματα αληθινά ή δαίμονες κάποιου μάγου;»

Τα όντα ήταν ουσιαστικά ερπετοειδή, αλλά είχαν φτερωτά λοφία και προγούλια γαλοπούλας. Τα πρόσωπά τους ήταν σχεδόν ανθρώπινα. Τα πάνω άκρα τους ήταν σαν ανθρώπινα χέρια, αλ-

λά τα πισινά τους ήταν απίθανα μακριά κι έμοιαζαν με πελαργού. Ισορροπώντας πάνω σ' αυτά τα πόδια, τα σώματά τους έβγαιναν ολόκληρα πάνω απ' το νερό. Κρατούσαν μεγάλα ρόπαλα με σχισμές, που χωρίς αμφιβολία χρησιμοποιούσαν για να εκτοξεύουν τους κρυσταλικούς δίσκους. Κοιτάζοντας τα πρόσωπά τους, ο Έλρικ τρομοκρατήθηκε. Κατά κάποια αόριστο τρόπο, του θύμιζαν τα χαρακτηριστικά των προσώπων του δικού του λαού —του λαού του Μελνιμπονέ. Να 'ταν αυτά τα πλάσματα ξαδέλφια του; Ή, μήπως, ήταν η ράτσα απ' την οποία είχε προέλθει ο λαός του; Σταμάτησε να συλλογιέται, καθώς ένιωσε ένα έντονο μίσος για τα πλάσματα να τον γεμίζει. Ήταν απαίσια· η θέα τους τον έκανε να ρεύεται χολή. Χωρίς να το σκεφτεί, τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ απ' το θηκάρι του.

Το Μαύρο Σπαθί άρχισε να ουρλιάζει κι η γνώριμη μαύρη ακτινοβολία ξεχύθηκε απ' τη λεπίδα του. Τα ρουνικά που 'ταν σκαλισμένα επάνω του έγιναν ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα, μετά σκούρο πορφυρό, και τέλος πάλι μαύρο.

Τα πλάσματα που ερχόταν προς το μέρος τους λες κι είχαν ξυλοπόδαρα για πόδια, σταμάτησαν όταν είδαν το σπαθί και κοίταξαν το ένα τ' άλλο. Δεν ήταν οι μόνοι που δείλιασαν μπροστά σ' αυτό το θέαμα. Ο Δούκας κι οι άντρες του χλώμιασαν.

«Μα τους Θεούς!» ούρλιαξε ο Άβαν. «Δεν ξέρω ποιον να προτιμήσω —αυτούς που μας επιτίθενται ή αυτό που μας υπερασπίζεται!»

«Μείνε μακριά απ' το σπαθί», τον προειδοποίησε ο Μούνγκλαμ. «Έχει το συνήθιο να σκο-

τώνει τα πιο αγαπημένα πρόσωπα του αφέντη του».

Οι ερπετοειδείς άγριοι έπεσαν επάνω τους, σκαρφαλώνοντας από τις κουπαστές του πλοίου, ενώ οι ναύτες έβγαιναν στο κατάστρωμα για να τους αντιμετωπίσουν.

Ρόπαλα έπεσαν πάνω στον Έλρικ απ' όλες τις πλευρές, αλλά το Στόρμπρίνγκερ τσίριξε κι απέκρουσε κάθε κτύπημα. Κρατούσε το σπαθί και με τα δυο χέρια, στριφογυρίζοντας κι ανοίγοντας μεγάλες πληγές στα φολιδωτά σώματα.

Τα πλάσματα σφύριζαν κι άνοιγαν τα κόκκινα στόματά τους μέσα στην αγωνία και την οργή τους, ενώ το πηχτό μαύρο αίμα τους κυλούσε στα νερά του ποταμού. Αν κι από τα πόδια κι επάνω ήταν λίγο μεγαλύτεροι από έναν ψηλό γεροδεμένο άντρα, είχαν μεγαλύτερη αντοχή απ' οποιονδήποτε άνθρωπο. Ακόμα κι οι πιο βαθιές πληγές δεν φαίνονταν να τους ενοχλούν ιδιαίτερα, ακόμα κι όταν γίνονταν από το Στόρμπρίνγκερ. Ο Έλρικ ξαφνιάστηκε απ' αυτή την αντίσταση που έδειχναν στη δύναμη του σπαθιού. Συχνά, αρκούσε μια γρατζουνιά για να ρουφήξει την ψυχή ενός ανθρώπου. Αυτά τα όντα φαίνονταν να 'χουν ανοσία. Ίσως και να μην είχαν ψυχές...

Συνέχιζε να πολεμάει, παίρνοντας δύναμη απ' το μίσος του.

Στ' άλλα, όμως, σημεία του πλοίου, οι ναύτες σφαγιάζονταν. Με τα μεγάλα τους ρόπαλα, τα πλάσματα έσπαζαν τις κουπαστές, τσάκιζαν τις σανίδες και γκρέμιζαν τ' άρμπουρα του πλοίου. Φαινόταν πως σκόπευαν ν' αφανίσουν όχι μόνο το πλήρωμα, αλλά και το ίδιο το πλοίο. Τώρα

πια, ήταν σχεδόν σίγουρο πως θα τα κατάφερναν.

Ο Άβαν φώναξε στον Έλρικ: «Στο όνομα όλων των Θεών, Πρίγκιπα Έλρικ, δεν μπορείς να κάνεις κάποια άλλη μαγεία; Πάμε χαμένοι!»

Ο Έλρικ ήξερε πως ο Άβαν έλεγε την αλήθεια. Παντού γύρω του, οι ερπετοειδείς άγριοι διέλυαν το πλοίο. Οι περισσότεροι είχαν υποστεί φοβερές πληγές απ' τους υπερασπιστές, αλλά μονάχα ένας ή δυο είχαν καταρρεύσει. Ο Έλρικ άρχισε να υποπτεύεται πως πραγματικά πολεμούσε υπερφυσικούς εχθρούς.

Οπισθοχώρησε και γύρεψε καταφύγιο κάτω από μια μισογκρεμισμένη είσοδο. Άρχισε να προσπαθεί να βρει μια μέθοδο για να καλέσει υπερφυσική βοήθεια.

Ήταν λαχανιασμένος απ' την εξάντληση και κρατιόταν από ένα δοκάρι καθώς το πλοίο πήγαινε πέρα δώθε μέσα στο νερό. Προσπαθούσε να καθαρίσει το μυαλό του.

Ύστερα, ήρθε στη σκέψη του η επίκληση. Δεν ήταν σίγουρος πως ήταν η κατάλληλη, αλλά ήταν η μοναδική που μπορούσε να θυμηθεί. Χιλιάδες χρόνια πριν, οι πρόγονοί του είχαν κάνει συμφωνίες μ' όλα τα στοιχειακά πνεύματα που εξουσίαζαν τον κόσμο των ζώων. Στο παρελθόν, είχε ζητήσει βοήθεια από διάφορα τέτοια πνεύματα, αλλά ποτέ απ' αυτό που θα καλούσε τώρα. Απ' το στόμα του άρχισαν να βγαίνουν οι αρχαίες, πανέμορφες και δυσκολοπρόφερτες λέξεις της Υψηλής Γλώσσας του Μελνιμπονέ.

«Φτερωτέ Βασιλιά! Άρχοντα όλων όσων δουλεύουν χωρίς να φαίνονται, απ' των οποίων το μόχθο εξαρτώνται όλα τα πράγματα! Ννουου-

ούρρρ'κ'κ του Λαού των Εντόμων, σε καλώ!»

Ο Έλρικ έπαψε να αισθάνεται τι συνέβαινε γύρω του. Ο θόρυβος της μάχης έσβησε καθώς έστελνε τη φωνή του πέρα απ' τη διάσταση της Γης, σε μιαν άλλη —τη διασταση που διαφέντευε ο Βασιλιάς Νουουούρρρ'κ'κ των Εντόμων, υπέρτατος άρχοντας του είδους του.

Μέσα στ' αυτιά του, ο Έλρικ άκουσε ένα βόμβο που σταδιακά μετατράπηκε σε λέξεις.

«Ποιος είσαι εσύ, θνητέ; Με ποιο δικαίωμα με καλείς;»

«Είμαι ο Έλρικ, ο τελευταίος κυβερνήτης του Μελνιμπονέ. Οι πρόγονοί μου σε είχαν βοηθήσει, Νουουούρρρ'κ'κ».

«Πράγματι —μα πολύν καιρό πριν».

«Αλλά πάει και πολύς καιρός από τότε που ζήτησαν τη βοήθειά σου!»

«Αυτό είναι αλήθεια. Και τι βοήθεια ζητάς τώρα, Έλρικ του Μελνιμπονέ;»

«Κοίτα στη διάστασή μου. Θα διακρίνεις πως βρίσκομαι σε κίνδυνο. Μπορείς να με σώσεις, φίλε των Εντόμων;»

Ένα φως φανερώθηκε μπροστά του, και τώρα μπορούσε να δει λες και μέσα από πολλά μεταξένια τούλια. Προσπάθησε να κρατήσει το βλέμμα του πάνω στο ακαθόριστο σχήμα πίσω τους, αλλά εκείνο συνέχισε να χάνεται και να επανεμφανίζεται μετά από λίγο. Ήξερε πως κοιτούσε μέσα σε μια άλλη διάσταση.

«Μπορείς να με βοηθήσεις, Νουουούρρρ'κ'κ;»

«Δεν έχεις προστάτη του δικού σου είδους; Κάποιον Άρχοντα του Χάους για να σε στηρίξει;»

«Ο αφέντης μου είναι ο Άριοχ, ένας δαίμονας κυκλοθυμικός τις πιο πολλές φορές. Αυτό τον καιρό δεν με βοηθάει και πολύ».

«Τότε πρέπει να σου στείλω συμμάχους, θνητέ. Μη με ξαναενοχλήσεις, όμως, μετά απ' αυτό».

«Δεν θα σ' επικαλεστώ ξανά, Νουουούρρρ'κ'κ».

Τα παράξενα τούλια χάθηκαν και μαζί τους κι η μορφή.

Ο θόρυβος της μάχης ξαναγέμισε τ' αυτιά του Έλρικ, και τώρα μπορούσε ν' ακούσει με μεγαλύτερη ευκρίνεια τα ουρλιαχτά των ναυτικών και τα σφυρίγματα των ερπετοειδών. Όταν ξανάβγαλε το κεφάλι έξω, είδε πως τουλάχιστον οι μισοί απ' το πλήρωμα ήταν νεκροί.

Καθώς ανέβαινε στο κατάστρωμα, έπεσε πάνω στον Μούνγκλαμ. «Σ' είχα για σκοτωμένο, Έλρικ! Τι έγινες;» Ήταν φανερά ανακουφισμένος που έβλεπε το φίλο του ακόμα ζωντανό.

«Γύρεψα βοήθεια από μια άλλη διάσταση — μα δεν βλέπω να έχει υλοποιηθεί».

«Μου φαίνεται πως είμαστε καταδικασμένοι, και το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να πέσουμε στο νερό και να γυρέψουμε καταφύγιο στη ζούγκλα», είπε ο Μούνγκλαμ.

«Τι έγινε ο Δούκας Άβαν; Είναι νεκρός;»

«Ζει. Αυτά τα πλάσματα, όμως, είναι σχεδόν άτρωτα στα όπλα μας. Το πλοίο γρήγορα θα βουλιάξει». Ο Μούνγκλαμ παραπάτησε καθώς το κατάστρωμα έγειρε, κι άπλωσε το χέρι ν' αρπάξει ένα ξάρτι, αφήνοντας το σπαθί του να κρέμεται απ' το κορδόνι γύρω απ' τον καρπό του. «Δεν έχουν φτάσει ακόμα στην πρύμνη. Μπορούμε να ριχτούμε στο νερό από κει...»

«Έκανα μια συμφωνία με το Δούκα Άβαν», του θύμισε ο Έλρικ. «Δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω».

«Τότε πάμε όλοι χαμένοι!»

«Τι είναι αυτό;» Ο Έλρικ έγειρε το κεφάλι στο πλάι κι αφουγκράστηκε.

«Δεν ακούω τίποτα».

Ήταν ένα μακρινό βουητό που σε λίγο μετατράπηκε σ' έντονο βόμβο. Τώρα το άκουγε κι ο Μούνγκλαμ και κοιτούσε γύρω του, προσπαθώντας να βρει την πηγή του ήχου. Ξαφνικά στραβοκατάπιε κι έδειξε στον ουρανό. «Αυτή τη βοήθεια ζήτησες;»

Ήταν ένα τεράστιο σύννεφο, μαύρο μέσα στο γαλάζιο του ουρανού. Κάθε τόσο, ο ήλιος άστραφτε πάνω σε κάποιο χρώμα —ένα έντονο μπλε, πράσινο ή κόκκινο. Το σύννεφο κατέβηκε προς το πλοίο, κι οι αντιμαχόμενες παρατάξεις έμειναν αμίλητες, κοιτώντας το.

Τα ιπτάμενα πράγματα που το αποτελούσαν έμοιαζαν με γιγάντιες δρακοπεταλούδες. Η λαμπερότητα κι ο πλούτος των χρωμάτων τους έκοβαν την ανάσα. Τα φτερά τους δημιουργούσαν το βόμβο, που τώρα άρχισε ν' αυξάνει σ' ένταση και σε τόνο καθώς τα τεράστια έντομα πλησίαζαν.

Καταλαβαίνοντας πως αυτοί ήταν ο στόχος της επίθεσης, οι ερπετάνθρωποι άρχισαν να κινούν τα μακριά τους πόδια, προσπαθώντας να φτάσουν στην όχθη πριν τα γιγάντια έντομα τους ριχτούν.

Ήταν, όμως, πολύ αργά.

Οι δρακοπεταλούδες κάθισαν πάνω στους άγριους, μέχρι που κάλυψαν τα σώματά τους εντελώς. Το σφύριγμα δυνάμωσε κι έγινε σχεδόν αξιολύπητο, καθώς τα έντομα έριχναν τα θύματά τους μέσα στο νερό και μετά τους έδιναν έναν άγνωστο και τρομερό θάνατο. Ίσως να τα τσιμπούσαν με κεντριά, αλλά οι παρατηρητές ήταν αδύνατον να διακρίνουν.

Κάπου κάπου, ένα πελαργίσιο πόδι έβγαινε μέσα απ' το νερό και συσπώταν για μια στιγμή στον αέρα. Σύντομα, ακόμα κι οι κραυγές των ερπετάνθρωπων πνίγηκαν μέσα στο παράξενο κι ανατριχιαστικό βούισμα που γέμιζε τον αέρα.

Ο Δούκας Άβαν, με το σπαθί ακόμα στο χέρι, έτρεξε ιδρωκοπώντας προς το μέρος των δυο φίλων. «Εσύ το 'κανες αυτό, Πρίγκιπα Έλρικ;»

Ο Έλρικ παρατηρούσε με ικανοποίηση, αλλά οι υπόλοιποι φαίνονταν αηδιασμένοι. «Εγώ», είπε.

«Τότε, σ' ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Το πλοίο έχει τρυπήσει σε δέκα μεριές και μπάζει νερά μ' εκπληκτική ταχύτητα. Είναι θαύμα πως δεν έχουμε ακόμα βουλιάξει. Έδωσα διαταγές ν' αρχίσουν να κωπηλατούν, κι ελπίζω να φτάσουμε έγκαιρα στο νησί». Έδειξε προς την πάνω μεριά του ποταμού. «Να, μόλις που διακρίνεται».

«Κι άν έχει κι άλλους τέτοιους άγριους εκεί;» ρώτησε ο ο Μούνγκλαμ.

Ο Άβαν χαμογέλασε βλοσυρά, δείχνοντας την όχθη. «Κοίτα εκεί». Πάνω στ' αλλόκοτα πόδια τους, καμιά δεκαριά ερπετά έτρεχαν προς τη ζούγκλα, έχοντας δει από κοντά τη μοίρα των συντρόφων τους. «Δεν νομίζω να θελήσουν να μας επιτεθούν ξανά».

Οι τεράστιες δρακοπεταλούδες σηκώθηκαν ξανά στον αέρα, κι ο Άβαν έστρεψε τα μάτια του

αλλού, μόλις έριξε μια ματιά στ' απομεινάρια που 'χαν αφήσει πίσω τους. «Μα τους θεούς, κάνεις τρομερές μαγείες, Πρίγκιπα Έλρικ. Γουάχ!»

Ο Έλρικ χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους. «Είναι αποτελεσματική, Δούκα Άβαν». Θηκάρωσε το ρουνικό σπαθί του. Φαινόταν να μη θέλει να ξαναμπεί στο θηκάρι του, και βόγγαγε δείχνοντας τη δυσφορία του.

Ο Μούνγκλαμ το κοίταξε φοβισμένα. «Το σπαθί θα θελήσει να τραφεί σύντομα, Έλρικ, είτε το θέλεις είτε όχι».

«Χωρίς αμφιβολία κάτι θα βρει για να φάει μέσα στο δάσος», είπε ο αλμπίνος. Πέρασε πάνω από ένα σπασμένο κατάρτι και κατέβηκε στην καμπίνα του.

Ο Μούνγκλαμ κοίταξε τα καινούρια αποβράσματα της επιφάνειας του νερού και ρίγησε.

4

Η τσακισμένη σκούνα είχε σχεδόν σκεπαστεί απ' το νερό, όταν το πλήρωμα κατέβηκε με παλαμάρια κι άρχισε να τη σέρνει πάνω στη λάσπη που σχημάτιζε την παραλία του νησιού. Μπροστά τους, υπήρχε ένας τοίχος από φυτά που φαινόταν αδιαπέραστος.

Ακολουθώντας τον Έλρικ, ο Μούνγκλαμ μπήκε στο νερό κι άρχισε να κινείται προς την ακτή.

Όταν πάτησαν τα πόδια τους στό σκληρό, ψημένο χώμα, ο Μούνγκλαμ κοίταξε προς το δάσος. Κανένας άνεμος δεν κινούσε τα κλαριά του κι είχε πέσει μια παράξενη σιωπή. Πουλιά δεν κελαϊδούσαν, έντομα δεν ζουζούνιζαν, και πουθενά δεν ακούγονταν οι φωνές των ζώων που τους

συνόδευαν σ' όλο τους το ταξίδι κατά μήκος του ποταμού.

«Οι υπερφυσικοί σου φίλοι φαίνεται πως δεν τρόμαξαν μονάχα τους άγριους», μουρμούρισε ο Μούνγκλαμ. «Αυτό το μέρος φαίνεται εντελώς νεκρό».

Ο Έλρικ ένευσε. «Είναι πράγματι παράξενο».

Ο Δούκας Άβαν πήγε κοντά τους. Είχε πετάξει από πάνω του όλες τις πολυτέλειες —είχαν άλλωστε καταστραφεί και στη μάχη— και τώρα φορούσε ένα φοδραρισμένο δερμάτινο γιλέκο και παντελόνι από τομάρι ελαφιού. Το σπαθί του ήταν ζωσμένο στο πλευρό του. «Θα πρέπει ν' αφήσουμε τους περισσότερους άντρες μου στο πλοίο», είπε στενοχωρημένα. «Ενώ αυτοί θα κάνουν ό,τι επιδιορθώσεις μπορούν, εμείς θα προχωρήσουμε για να βρούμε το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα». Έσφιξε τον ελαφρύ μανδύα του γύρω του. «Είναι της φαντασίας μου, ή μήπως το μέρος είναι κάπως αλλόκοτο;»

«Το προσέξαμε ήδη», είπε ο Μούνγκλαμ. «Το νησί φαίνεται να μην έχει ίχνος ζωής».

Ο Δούκας Άβαν χαμογέλασε ειρωνικά. «Αν εκεί που πάμε είναι τόσο ήσυχα όσο κι εδώ, δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε. Θα πρέπει να παραδεχτώ, Πρίγκιπα Έλρικ, πως αν είχε περάσει απ' το μυαλό μου να σου κάνω κακό, θα το σκεφτόμουν άλλη μια φορά, τώρα που σε είδα να καλείς αυτά τα τέρατα μέσα απ' τον άδειο αέρα! Με την ευκαιρία, σ' ευχαριστώ για ό,τι έκανες. Αν δεν ήσουν εσύ, θα 'χαμε όλοι χαθεί».

«Γι' αυτή μου τη βοήθεια μου ζήτησες να σε συνοδέψω», είπε ο Έλρικ κουρασμένα. «Αφού

φάμε και ξεκουραστούμε, θα συνεχίσουμε την αναζήτησή μας».

Το πρόσωπο του Δούκα Άβαν συννέφιασε. Κάτι στον τρόπο του Έλρικ τον είχε ενοχλήσει.

Δεν ήταν εύκολο να μπουν στη ζούγκλα. Οπλισμένοι με τσεκούρια, έξι μέλη του πληρώματος (μόνο τόσοι περίσσευαν για να πάρουν μαζί τους) άρχισαν να πελεκάνε τη βλάστηση. Η αφύσικη σιωπή παρέμενε απαράλλαχτη...

Με το πέσιμο της νύχτας είχαν καλύψει λιγότερο από ένα χιλιόμετρο κι ήταν όλοι εξουθενωμένοι. Το δάσος ήταν τόσο πυκνό, που μόλις μετά βίας βρήκαν χώρο να στήσουν τη σκηνή τους. Το μόνο φως του καταυλισμού έβγαινε απ' τη μικρή, καχεκτική φωτιά έξω απ' τη σκηνή. Οι ναύτες κοιμήθηκαν όπου βρήκαν, στο ύπαιθρο.

Ο Έλρικ δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τώρα δεν ήταν η ζούγκλα που τον κρατούσε ξύπνιο. Απορούσε με τη σιωπή, γιατί ήταν σίγουρος πως δεν ήταν η παρουσία τους που 'χε διώξει κάθε ίχνος ζωής. Πουθενά δεν μπορούσε να δει κανείς ούτε ένα μικρό τρωκτικό, πουλί, ή έστω έντομο. Πάνω στο νησί είχε απομείνει μόνο η βλάστηση —ίσως για αιώνες ή δεκάδες αιώνων. Θυμήθηκε ένα άλλο σημείο του παλιού θρύλου για το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα. Λέγανε πως, όταν οι Θεοί αποφάσισαν να συναντηθούν εκεί, όχι μόνο οι ντόπιοι, αλλά και κάθε ζώο εξαφανίστηκε. Κανένα πλάσμα δεν τόλμησε να μείνει για να δει τους Ανώτερους Άρχοντες ή ν' ακούσει τη συζήτησή τους. Ο Έλρικ ριγούσε και στριφογύριζε το λευκό κεφάλι του πάνω στο μανδύα που 'χε τυλίξει για μαξιλάρι. Αν υπήρχαν κίνδυνοι στο νησί, θα ήταν πιο

αδιόρατοι απ' αυτούς που 'χαν αντιμετωπίσει στο ποτάμι.

Ο θόρυβος του περάσματός τους μέσα απ' το δάσος ήταν ο μοναδικός ήχος πάνω στο νησί, καθώς ξανάρχισαν την πορεία τους το επόμενο πρωί.

Με την πυξίδα στο ένα χέρι και το χάρτη στο άλλο, ο Δούκας Άβαν Άστραν προσπαθούσε να τους οδηγήσει, λέγοντας στους άντρες του σε ποιο σημείο ν' ανοίξουν δρόμο. Προχωρούσαν ακόμα πιο αργά, κι ήταν φανερό πως κανένα πλάσμα δεν είχε περάσει από κει για πολλούς αιώνες.

Την τέταρτη μέρα, έφτασαν σ' ένα φυσικό ξέφωτο από επίπεδο ηφαιστειογενή βράχο και βρήκαν εκεί μια πηγή. Στρατοπέδευσαν επιφυλακτικά. Ο Έλρικ είχε αρχίσει να πλένει το πρόσωπό του με το δροσερό νερό, όταν άκουσε ένα ουρλιαχτό πίσω του. Τινάχτηκε όρθιος. Ένας από τους ναύτες είχε περάσει ένα βέλος στη χορδή του τόξου του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Δούκας Άβαν.

«Είδα κάτι, άρχοντά μου!»

«Ανοησίες! Δεν υπάρχουν —»

«Κοιτάξτε!» Ο άντρας τράβηξε τη χορδή κι έστειλε το βέλος μέσα στις φυλλωσιές του δάσους. Κάτι αναδεύτηκε εκεί, και στον Έλρικ φάνηκε πως είδε ένα γκρίζο πράγμα ανάμεσα στα δέντρα.

«Είδες τι είδους πλάσμα ήταν;» ρώτησε ο Μούνγκλαμ το ναύτη.

«Όχι, κύριε. Στην αρχή φοβήθηκα πως θα 'ταν πάλι αυτοί οι σαυράνθρωποι».

«Εχουν τρομοκρατηθεί πολύ. Δεν πρόκειται

να μας ακολουθήσουν στο νησί», τον διαβεβαίωσε ο Δούκας Άβαν.

«Ελπίζω να 'χεις δίκιο», μουρμούρισε ο Μούνγκλαμ νευρικά.

«Τότε τι μπορεί να ήταν;» αναρωτήθηκε ο Έλρικ.

«Μου φάνηκε πως ήταν άνθρωπος, κύριε», ψέλλισε ο ναύτης.

Ο Έλρικ κοίταξε τα δέντρα συλλογισμένος. «Άνθρωπος;»

Ο Μούνγκλαμ γνώριζε το φίλο του καλά. «Περίμενες κάτι τέτοιο, Έλρικ;»

«Δεν είμαι σίγουρος...»

Ο Δούκας Άβαν σήκωσε τους ώμους. «Μάλλον θα 'ταν η σκιά από κανένα σύννεφο που πέρασε πάνω από τα δέντρα. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, θα πρέπει να 'χαμε ήδη φτάσει στην πόλη».

«Νομίζεις πως τελικά μπορεί να μην υπάρχει;» τον ρώτησε ο Έλρικ.

«Αρχίζει να μη με πολυνοιάζει, Πρίγκιπα Έλρικ». Ο δούκας έγειρε πάνω στον κορμό ενός τεράστιου δέντρου, κάνοντας στο πλάι μια κλιματσίδα που ακούμπαγε το πρόσωπό του. «Δεν μας μένει, όμως, και τίποτε άλλο να κάνουμε. Το πλοίο δεν θα 'ναι ακόμα έτοιμο να ταξιδέψει». Κοίταξε τα ψηλά κλαριά. «Δεν πίστευα πως θα μου λείπανε τα έντομα που μας βασάνιζαν μέχρι να φτάσουμε εδώ...»

Ο ναύτης που είχε ρίξει το βέλος, φώναξε ξαφνικά. «Να τον! Τον είδα! Είναι ένας άνθρωπος!»

Ενώ οι άλλοι προσπαθούσαν να διακρίνουν κάτι, ο Δούκας Άβαν συνέχιζε ν' ακουμπάει πάνω στο δέντρο. «Δεν είδες τίποτα. Δεν υπάρχει

τίποτα εδώ πέρα για να δεις».

Ο Έλρικ στράφηκε προς το μέρος του. «Δώσε μου το χάρτη και την πυξίδα, Δούκα Άβαν. Έχω μια προαίσθηση πως μπορεί να βρω το δρόμο».

Ο Βιλμιριανός σήκωσε τους ώμους, με μια έκφραση αμφιβολίας στο τετράγωνο αρρενωπό πρόσωπό του. Έδωσε τα πράγματα στον Έλρικ.

Ξεκουράστηκαν όλη τη νύχτα, και το πρωί ξεκίνησαν πάλι, με τον Έλρικ μπροστά.

Το μεσημέρι, βγήκαν από το δάσος κι αντίκρισαν τα ερείπια του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα.

5

Τίποτα δεν φύτρωνε ανάμεσα στα ερείπια της πόλης. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι ρωγμές κι οι τοίχοι των σπιτιών είχαν γκρεμίσει, αλλά κανένα αγριόχορτο δεν άνθιζε στα χαλάσματα και φαινόταν λες κι η πόλη είχε πρόσφατα καταστραφεί από σεισμό. Μόνο ένα πράγμα απόμενε ακόμα ακέραιο, κι υψωνόταν πάνω από τα ερείπια. Ήταν ένα γιγάντιο άγαλμα από λευκό, γκρίζο και πράσινο αλάβαστρο —το άγαλμα ενός γυμνού νέου μ' ένα πρόσωπο σχεδόν γυναικείας ομορφιάς, που είχε στραμμένα τ' αόματα μάτια του προς το βορρά.

«Τα μάτια!» είπε ο Δούκας Άβαν Άστραν. «Δεν είναι στη θέση τους!»

Οι άλλοι δεν είπαν τίποτα, καθώς κοιτούσαν το άγαλμα και τα ερείπια που το τριγύριζαν. Η περιοχή ήταν σχετικά μικρή και τα κτίρια είχαν ελάχιστες διακοσμήσεις. Οι κατοικοι φαίνονταν πως ήταν ένας απλός, ήρεμος λαός —εντελώς ανόμοιος με τους Μελνιμπονιανούς της Λαμπρής Αυτοκρατορίας. Ο Έλρικ δεν μπορούσε

να πιστέψει πως οι κάτοικοι του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα ήταν πρόγονοί του. Τα μυαλά τους δεν ήταν παρανοϊκά.

«Το άγαλμα έχει ήδη λεηλατηθεί», συνέχισε ο Δούκας Άβαν. «Αυτό το καταραμένο ταξίδι πήγε στράφι!»

Ο Έλρικ γέλασε. «Στ' αλήθεια νόμιζες πως θα μπορούσες να βγάλεις τα μάτια του Αλαβάστρινου Άνθρωπου απ' τις κόγχες τους, άρχοντά μου;»

Το άγαλμα ήταν ψηλό σαν ένας πύργος του Ίμριρ, και το κεφάλι από μόνο του θα πρέπει να 'χε το μέγεθος ενός μεγάλου κτιρίου. Ο Δούκας Άβαν έσφιξε τα χείλια κι αρνήθηκε ν' ακούσει την περιπαικτική φωνή του Έλρικ. «Το ταξίδι μας μπορεί ακόμα κι έτσι ν' αποδειχθεί προσοδοφόρο», είπε. «Θα υπάρχουν κι άλλοι θησαυροί στο Ρ'λιν Κ'ρεν Άα. Ελάτε».

Και τους οδήγησε μέσα στην πόλη.

Πολύ λίγα από τα κτίρια στέκονταν ακόμα όρθια, μα ήταν παρ' όλα αυτά γοητευτικά, έστω και μόνο για την παράξενη φύση των δομικών υλικών τους, που ήταν ενός είδους άγνωστου στους ταξιδιώτες.

Τα χρώματα ήταν πολλά, μα είχαν ξεθωριάσει από το χρόνο —απαλά κόκκινα, κίτρινα και γαλάζια— που ενώνονταν μαζί κάνοντας σχεδόν άπειρους συνδυασμούς.

Ο Έλρικ άγγιξε έναν τοίχο και ξαφνιάστηκε απ' την παγερή υφή της λείας επιφάνειας. Δεν ήταν ούτε πέτρα, ούτε ξύλο, ούτε μέταλλο. Μήπως το είχαν φέρει από κάποια άλλη διάσταση;

Προσπάθησε να φανταστεί την πόλη όπως ήταν πριν ερημωθεί. Οι δρόμοι ήταν μεγάλοι, τα

σπίτια χαμηλά και κτισμένα γύρω από μεγάλες εσωτερικές αυλές. Δεν υπήρχε προστατευτικό τείχος. Αν αυτή ήταν στ' αλήθεια η πρώτη πατρίδα του λαού του, τότε τι είχε συμβεί που τους μετέτρεψε απ' τους φιλήσυχους πολίτες του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα στους παρανοϊκούς αρχιτέκτονες των αλλόκοτων κι εκκεντρικών πύργων του Ίμριρ; Ο Έλρικ είχε πιστέψει πως θα έβρισκε εκεί μιαν απάντηση σ' ένα μυστήριο, αλλά αντίθετα είχε βρει ένα μυστήριο ακόμα. Ήταν φαίνεται η μοίρα του, σκέφτηκε, παίρνοντάς το απόφαση.

Εκείνη τη στιγμή, ο πρώτος κρυσταλλικός δίσκος σφύριξε δίπλα στο κεφάλι του και διαλύθηκε πάνω σ' έναν ετοιμόρροπο τοίχο.

Ο επόμενος δίσκος άνοιξε στα δύο το κεφάλι ενός ναύτη κι ένας τρίτος έξυσε το αυτί του Μούνγκλαμ πριν πέσουν όλοι κάτω, ανάμεσα στα χαλάσματα.

«Πολύ εκδικητικά αυτά τα πλάσματα», είπε ο Άβαν μ' ένα σκληρό χαμόγελο. «Ρισκάρουν πολλά για να μας ξεπληρώσουν το θάνατο των συντρόφων τους!»

Όλοι οι ναυτικοί που είχαν απομείνει ήταν τρομοκρατημένοι, κι ο φόβος είχε αρχίσει να φαίνεται και στα μάτια του ίδιου του δούκα.

Μερικοί ακόμα δίσκοι έπεσαν εκεί κοντά, μα ήταν φανερό πως τα ερπετά, για την ώρα τουλάχιστον, είχαν χάσει από τα μάτια τους την ομάδα. Ο Μούνγκλαμ έβηξε καθώς λευκή σκόνη σηκώθηκε απ' τα ερείπια και μπήκε στο λαιμό του.

«Καλύτερα να καλέσεις πάλι τους τερατώδεις φίλους σου, Έλρικ».

Ο Έρλικ κούνησε το κεφάλι. «Δεν μπορώ. Ο σύμμαχός μου είπε πως δεν θα με βοηθούσε για

δεύτερη φορά». Κοίταξε προς τ' αριστερά, όπου οι τέσσερις τοίχοι ενός μικρού σπιτιού στέκονταν ακόμα όρθιοι. Δεν φαινόταν να υπάρχει πόρτα, αλλά μόνο ένα παράθυρο.

«Τότε κάλεσε τον Άριοχ», είπε ο Μούνγκλαμ ανυπόμονα. «Βρες κάτι, τέλος πάντων».

«Τον Άριοχ; Δεν ξέρω αν πρέπει...»

Την άλλη στιγμή, ο Έλρικ τινάχτηκε όρθιος κι όρμησε προς το καταφύγιο. Πήδησε μέσα απ' το παράθυρο και προσγειώθηκε πάνω σ' ένα σωρό χαλάσματα που του έγδαραν τα χέρια και τα γόνατα.

Σηκώθηκε τρεκλίζοντας. Από μακριά, μπορούσε να διακρίνει το τεράστιο τυφλό άγαλμα του θεού να κυριαρχεί πάνω στην πόλη. Έλεγαν πως ήταν ένα είδωλο του Άριοχ —αν κι ο Άριοχ δεν είχε ποτέ παρουσιαστεί στον Έλρικ μ' αυτή τη μορφή. Άραγε, το είδωλο να προστάτευε το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα ή να το απειλούσε; Κάποιος ούρλιαξε. Κοίταξε μέσα απ' το παράθυρο κι είδε πως ένας δίσκος είχε κόψει το χέρι ενός ναύτη.

Τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ και το σήκωσε ψηλά, στρέφοντας το πρόσωπό του προς το αλαβάστρινο άγαλμα.

«Άριοχ!» φώναξε. «Άριοχ, βοήθησέ με!»

Μαύρο φως ξεχύθηκε απ' τη λεπίδα που είχε αρχίσει να τραγουδά, λες και βοηθούσε την επίκληση του Έλρικ.

«Άριοχ!»

Θα ερχόταν ο δαίμονας; Τελευταία, ο προστάτης των Βασιλέων του Μελνιμπονέ αρνιόταν να υλοποιηθεί, ισχυριζόμενος πως είχε πιο επείγουσες υποθέσεις —υποθέσεις που αφορούσαν την αιώνια πάλη ανάμεσα στο Χάος και το Νόμο.

«Άριοχ!»

Σπαθί και άνθρωπος ήταν τώρα τυλιγμένοι μέσα σε μια παλλόμενη μαύρη ομίχλη, και το λευκό πρόσωπο του Έλρικ είχε γεμίσει σκιές και φαινόταν να συσπάται μαζί με την ομίχλη.

«Άριοχ! Σε ικετεύω να με βοηθήσεις! Είναι ο Έλρικ που σε καλεί!»

Τότε μια φωνή έφτασε στ' αυτιά του. Ήταν μια απαλή, γατίσια, σοφή φωνή· μια τρυφερή φωνή.

«Έλρικ, είσαι ο ευνοούμενός μου. Σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλο θνητό —μα δεν μπορώ να σε βοηθήσω— τουλάχιστον, όχι ακόμα».

«Τότε είμαστε καταδικασμένοι να χαθούμε εδώ!» φώναξε ο Έλρικ απελπισμένα.

«Μπορείς να ξεφύγεις απ' τον κίνδυνο. Κρύψου μέσα στο δάσος. Άσε τους άλλους όσο ακόμα είναι καιρός. Έχεις να εκπληρώσεις ένα πεπρωμένο, σε άλλο τόπο κι άλλη στιγμή...»

«Δεν θα τους εγκαταλείψω».

«Είσαι ανόητος, γλυκέ μου Έλρικ».

«Άριοχ —απ' τη μέρα που ιδρύθηκε η δυναστεία του Μελνιμπονέ βοηθάς τους βασιλιάδες του. Βοήθα τον τελευταίο βασιλιά του αυτή τη μέρα!»

«Δεν μπορώ να ξοδεύω τις δυνάμεις μου. Μια μεγάλη μάχη πλησιάζει. Θα μου κοστίσει πολύ να γυρίσω στο Ρ'λιν Κ'ρεν Άα. Φύγε τώρα. Εσύ θα σωθείς. Μόνο οι άλλοι θα πεθάνουν».

Και μετά, ο Δούκας της Κόλασης χάθηκε. Ο Έλρικ ένιωσε την παρουσία του να σβήνει. Ζάρωσε το μέτωπο και πασπάτεψε το πουγκί του, προσπαθώντας να θυμηθεί κάτι που είχε ακούσει κάποτε. Ξαναθηκάρωσε αργά το σπαθί, παρά

τη θέληση της λεπίδας. Ακούστηκε ένας γδούπος, κι ο Μούνγκλαμ βρέθηκε στα πόδια του.

«Λοιπόν; Έρχεται η βοήθεια;»

«Φοβάμαι πως όχι». Ο Έλρικ κούνησε το κεφάλι του απελπισμένα. «Γι' άλλη μια φορά, ο Άριοχ αρνιέται να με βοηθήσει. Άλλη μια φορά μιλάει για ένα μεγάλο πεπρωμένο και την ανάγκη να διατηρήσει τις δυνάμεις του».

«Οι πρόγονοί σου έπρεπε να 'χαν διαλέξει έναν πιο βολικό δαίμονα για προστάτη τους. Οι ερπετοειδείς μας φίλοι πλησιάζουν. Κοίταξε...» Ο Μούνγκλαμ έδειξε τα περίχωρα της πόλης. Μια ομάδα από καμιά δεκαριά πλάσματα πλησίαζαν με τα τεράστια ρόπαλά τους έτοιμα.

Ακούστηκαν πατήματα από την άλλη μεριά του τοίχου, κι ο Δούκας Άβαν εμφανίστηκε, οδηγώντας τους άντρες του μέσα από το άνοιγμα. Βλαστημούσε.

«Φοβάμαι πως δεν μπορούμε να περιμένουμε βοήθεια», του είπε ο Έλρικ.

Ο Βιλμιριανός χαμογέλασε θλιμμένα. «Τότε αυτά τα τέρατα εκεί έξω φαίνεται πως ήξεραν περισσότερα από μας!»

«Έτσι φαίνεται».

«Πρέπει να προσπαθήσουμε να τους κρυφτούμε», είπε ο Μούνγκλαμ, χωρίς να φαίνεται πολύ αισιόδοξος. «Δεν θα γλιτώσουμε αν μείνουμε να πολεμήσουμε».

Η μικρή ομάδα άφησε το ερειπωμένο σπίτι κι άρχισε να προχωράει αργά, χρησιμοποιώντας όποια κάλυψη έβρισκε, κινούμενη σιγά σιγά προς το κέντρο της πόλης και το άγαλμα του Αλαβάστρινου Άνθρωπου.

Ένα κοφτό σφύριγμα πίσω τους τους ειδοποίησε πως οι ερπετοειδείς πολεμιστές τους είχαν ανακαλύψει, κι άλλος ένας Βιλμιριανός σωριάστηκε μ' ένα δίσκο καρφωμένο στην πλάτη του. Άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητοι.

Μπροστά τους είδαν ένα κόκκινο κτίριο μ' αρκετά πατώματα, που φαινόταν να 'χει ακόμα οροφή.

«Εκεί μέσα!» φώναξε ο Δούκας Άβαν.

Με κάποια ανακούφιση, ανέβηκαν χωρίς δισταγμό τα φθαρμένα σκαλοπάτια και πέρασαν μέσα από μια σειρά σκονισμένων διαδρόμων. Τελικά, σταμάτησαν να πάρουν ανάσα σε μια μεγάλη, ζοφερή αίθουσα.

Η αίθουσα ήταν εντελώς άδεια και μόνο λίγο φως περνούσε απ' τις χαραμάδες του τοίχου.

«Αυτό το μέρος διατηρήθηκε καλύτερα απ' τα άλλα», είπε ο Δούκας Άβαν. «Αναρωτιέμαι σε τι να χρησίμευε. Ίσως να 'ταν φρούριο».

«Δεν νομίζω πως ήταν πολεμόχαρη φυλή», παρατήρησε ο Μούνγκλαμ. «Υποπτεύομαι πως το κτίριο αυτό ήταν φτιαγμένο για άλλο σκοπό».

Οι τρεις ναυτικοί που ζούσαν ακόμα κοιτούσαν τρομαγμένοι γύρω τους. Έμοιαζαν σαν να προτιμούσαν ν' αντιμετωπίσουν τους ερπετοειδείς πολεμιστές που 'ταν απ' έξω.

Ο Έλρικ πήγε να βγεί απ' το δωμάτιο, αλλά σταμάτησε όταν είδε κάτι γραμμένο στον απέναντι τοίχο.

Το 'χε προσέξει κι ο Μούνγκλαμ. «Τι είναι αυτό, φίλε Έλρικ;»

Ο Έλρικ αναγνώρισε πως ήταν σύμβολα της Υψηλής Γλώσσας του αρχαίου Μελνιμπονέ, αλλά ήταν κάπως διαφορετικά και του πήρε λίγη ώρα για να καταλάβει το νόημά τους.

«Ξέρεις τι λέει, Έλρικ;» μουρμούρισε ο Δούκας Άβαν, πηγαίνοντας κοντά.

«Ναι —μα δεν μπορώ να το καταλάβω. Λέει: *Αν έχετε έρθει να με σκοτώσετε, είστε καλοδεχούμενοι. Αν, όμως, δεν έχετε τον τρόπο να ξυπνήσετε τον Αλαβάστρινο Άνθρωπο, χαθήτε από δω!*»

«Ν' απευθύνεται άραγε σε μας, ή να 'χει γραφτεί εδώ και πολλά χρόνια;»

Ο Έλρικ σήκωσε τους ώμους. «Θα μπορούσε να 'χει γραφτεί οποιαδήποτε στιγμή τα τελευταία δέκα χιλιάδες χρόνια...»

Ο Μούνγκλαμ πλησίασε τον τοίχο κι άπλωσε το χέρι του να τον πιάσει. «Θα 'λεγα πως είναι πολύ πρόσφατο», είπε. «Το μελάνι είναι ακόμα υγρό».

Ο Ερλικ ζάρωσε το μέτωπο. «Τότε υπάρχουν ακόμα κάτοικοι. Γιατί δεν φανερώνονται;»

«Μήπως αυτά τα ερπετά είναι οι πραγματικοί κάτοικοι του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα;» είπε ο Άβαν. «Οι μύθοι δεν αναφέρουν συγκεκριμένα αν αυτοί που έφυγαν από δω ήταν άνθρωποι...»

Το πρόσωπο του Έλρικ σκοτείνιασε, κι ήταν έτοιμος να δώσει μιαν οργισμένη απάντηση, όταν ο Μούνγκλαμ μπήκε στη μέση.

«Ίσως να υπάρχει ένας μόνο κάτοικος. Αυτό δεν σκέφτεσαι, Έλρικ; Το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει; Αυτά τα λόγια μπορεί να 'ναι δικά του...»

Ο Έλρικ έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και δεν απάντησε.

«Ελάτε», είπε ο Άβαν. «Δεν έχουμε καιρό να συζητάμε για παραμύθια». Πέρασε μέσα από μια άλλη είσοδο κι άρχισε να κατεβαίνει σκαλοπάτια. Όταν έφτασε στο τέλος τους, τον άκουσαν να ξεροκαταπίνει.

Έτρεξαν γρήγορα κοντά του κι είδαν πως βρισκόταν στο κατώφλι μιας άλλης αίθουσας. Το πάτωμά της ήταν σκεπασμένο σε ύψος αρκετών εκατοστών από θραύσματα ενός μεταλλικού υλικού που είχε την ευλυγισία της περγαμηνής. Στους γύρω τοίχους υπήρχαν χιλιάδες μικρές τρύπες σε σειρές, η κάθε μια τους μ' ένα ιδεόγραμμα ζωγραφισμένο από πάνω της.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ σταμάτησε και σήκωσε ένα από τα θραύσματα. Είχε χαραγμένο απάνω του μισό μελνιμπονιανό γράμμα. Φαινόταν να 'χει γίνει προσπάθεια να σβηστεί ακόμα κι αυτό.

«Ήταν κάποτε βιβλιοθήκη», είπε σιγανά. «Η βιβλιοθήκη των προγόνων μου. Κάποιος προσπάθησε να την καταστρέψει. Αυτοί οι πάπυροι θα πρέπει να 'ταν σχεδόν άφθαρτοι, αλλά έγινε συστηματική προσπάθεια να καταστραφούν». Κλότσησε τα θραύσματα. «Είναι φανερό πως ο φίλος μας —ή οι φίλοι μας— δεν αγαπούν και τόσο τη μάθηση».

«Έτσι φαίνεται», είπε στενοχωρημένα ο Δούκας Άβαν. «Τι αξία θα 'χαν όλοι αυτοί οι πάπυροι για έναν σοφό! Και καταστράφηκαν όλοι!»

Ο Έλρικ σήκωσε τους ώμους. «Στην Κόλαση όλοι οι σοφοί! Η αξία τους για μένα ήταν ακόμα πιο μεγάλη!»

Ο Μούνγκλαμ πήγε να πιάσει το μπράτσο του φίλου του, αλλά ο Έλρικ το τράβηξε απότομα. «Περίμενα πως...»

Ο Μούνγκλαμ έγειρε το κεφάλι κι αφουγκράστηκε. «Τα ερπετά μάς ακολούθησαν μέσα στο

κτίριο, αν κρίνω απ' τους θορύβους».

Άκουσαν όλοι τον απόμακρο ήχο από παράξενα πατήματα στους διαδρόμους πίσω τους.

Η μικρή ομάδα πέρασε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε μέσα απ' τους κατεστραμμένους πάπυρους και διέσχισε την αίθουσα μέχρι που βρέθηκε σ' έναν άλλο διάδρομο που αυτή τη φορά οδηγούσε προς τα πάνω.

Ξαφνικά, είδαν το φως της μέρας.

Ο Έλρικ προσπάθησε να δει μπροστά. «Ο διάδρομος έχει καταρρεύσει πιο κάτω, κι απ' ό,τι φαίνεται είναι μπλοκαρισμένος. Η οροφή, όμως, έχει πέσει. Ίσως μπορέσουμε να βγούμε από την τρύπα».

Σκαρφάλωσαν τα χαλάσματα, κοιτάζοντας κάθε τόσο πίσω τους, μην τυχόν δουν τους διώχτες τους.

Βγήκαν τελικά στην κεντρική πλατεία της πόλης. Στην άλλη άκρη της πλατείας πατούσαν τα πόδια του τεράστιου αγάλματος που τώρα υψωνόταν πολύ πάνω απ' τα κεφάλια τους.

Ακριβώς μπροστά τους, υπήρχαν δυο παράξενες κατασκευές που, αντίθετα με τα υπόλοιπα κτίρια, ήταν εντελώς άθικτες. Ήταν θολωτές και πολυεδρικές, φτιαγμένες από κάποια ουσία σαν γυαλί που διαθλούσε το φως του ήλιου.

Από κάτω, άκουσαν τους ερπετάνθρωπους να προχωρούν στο διάδρομο.

«Θα γυρέψουμε καταφύγιο στον κοντινότερο απ' αυτούς τους θόλους», είπε ο Έλρικ. Άρχισε να τρέχει, οδηγώντας τους άλλους.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν μέσα από ένα ανώμαλο άνοιγμα στη βάση του θόλου.

Όταν,. ωστόσο, βρέθηκαν μέσα, δίστασαν, σκιάζοντας τα μάτια τους κι ανοιγοκλείνοντάς τα βαριά, καθώς προσπαθούσαν να δουν ποιο δρόμο θα πάρουν.

«Μοιάζει μ' ένα λαβύρινθο από καθρέφτες!» είπε ο Μούνγκλαμ ξεροκαταπίνοντας. «Μα τους Θεούς, δεν έχω δει ποτέ πιο εντυπωσιακό. Αναρωτιέμαι ποιος να 'ναι ο σκοπός του».

Διάδρομοι φαίνονταν να οδηγούν προς όλες τις κατευθύνσεις, αλλά μπορεί να μην ήταν τίποτα περισσότερο απ' την αντανάκλαση του διαδρόμου στον οποίο βρίσκονταν τώρα. Ο Έλρικ άρχισε να προχωρεί προσεκτικά μέσα στο λαβύρινθο, ενώ οι άλλοι πέντε τον ακολουθούσαν.

«Μαγεία μου μυρίζεται», μουρμούρισε ο Μούνγκλαμ καθώς προχωρούσαν. «Μήπως μπήκαμε σε παγίδα;»

Ο Έλρικ τράβηξε το σπαθί του, που μουρμούρισε απαλά, σχεδόν απορημένα.

Ξαφνικά, τα πάντα μετατοπίστηκαν κι οι μορφές των συντρόφων του έγιναν απόμακρες.

«Μούνγκλαμ! Δούκα Άβαν!»

Άκουσε μουρμουρητά, μα δεν ήταν οι φωνές των φίλων του.

«Μούνγκλαμ!»

Μα τότε, ο μικρόσωμος χάθηκε εντελώς κι ο Έλρικ απόμεινε μόνος.

6

Γύρισε το κεφάλι, κι ένας τοίχος κόκκινης ακτινοβολίας τον χτύπησε στα μάτια και τον στράβωσε.

Φώναξε, κι η φωνή του έγινε ένα απόμακρο κλαψούρισμα που τον κορόιδευε.

Προσπάθησε να μετακινηθεί, αλλά δεν μπο-

ρούσε να πει αν είχε κάνει δέκα χιλιόμετρα ή ήταν ακόμα στο ίδιο σημείο.

Τότε είδε κάποιον λίγα μέτρα μακριά του, που η μορφή του φαινόταν θολή πίσω από μια οθόνη πολύχρωμων διάφανων πετραδιών. Προχώρησε μπροστά, κι έκανε να σπάση την οθόνη, αλλά εκείνη χάθηκε κι αυτός σταμάτησε ξαφνικά.

Κοιτούσε ένα πρόσωπο ανείπωτης θλίψης.

Το πρόσωπο ήταν το δικό του, μόνο που το δέρμα του άντρα ήταν κανονικό και τα μαλλιά του μαύρα.

«Τι είσαι εσύ;» ρώτησε ο Έλρικ βραχνά.

«Εχω πολλά ονόματα. Ένα απ' αυτά είναι Ερεκόζι. Ήμουν πολλοί άνθρωποι. Ίσως και να 'μαι όλοι οι άνθρωποι».

«Μα είσαι σαν κι εμένα».

«Είμαι εσύ».

«Όχι!»

Τα μάτια του φαντάσματος είχαν δακρύσει καθώς κοιτούσε συμπονετικά τον Έλρικ.

«Μην κλαις για μένα!» βρυχήθηκε ο Έλρικ. «Δεν έχω ανάγκη τη συμπόνια σου!»

«Ίσως να κλαίω για μένα, επειδή εγώ γνωρίζω τη μοίρα μας».

«Και ποια είναι αυτή;»

«Δεν θα την καταλάβαινες».

«Πες μου!»

«Ρώτα τους θεούς σου».

Ο Έλρικ σήκωσε το σπαθί του. «Όχι!» είπε αγριεμένα. «Από σένα θα μάθω αυτό που θέλω!»

Το φάντασμα έσβησε.

Ο Έλρικ ρίγησε. Τώρα ο διάδρομος είχε γεμίσει από χιλιάδες τέτοια φαντάσματα. Καθένα μουρμούριζε ένα διαφορετικό όνομα. Το καθένα

φορούσε διαφορετικά ρούχα. Είχαν, όμως, όλα το πρόσωπό του, αλλά όχι το χρώμα του.

«Χαθήτε από μπροστά μου!» φώναξε. «Θεοί, τι μέρος είναι τούτο δω!»

Τον άκουσαν κι εξαφανίστηκαν.

«Έλρικ;»

Ο αλμπίνος γύρισε με το σπαθί έτοιμο. Ήταν, όμως, ο Δούκας Άβαν Άσταρ του Παλιού Χλορμάρ. Πασπάτευε το πρόσωπό του με τρεμάμενα δάχτυλα, μα είπε ψύχραιμα: «Πρέπει να σου ομολογήσω πως μου φαίνεται ότι χάνω τα λογικά μου, Πρίγκιπα Έλρικ...»

«Τι είδες;»

«Πολλά πράγματα. Δεν μπορώ να τα περιγράψω».

«Πού είναι ο Μούνγκλαμ και οι άλλοι;»

«Σίγουρα ο καθένας ακολούθησε διαφορετικό δρόμο, όπως κι εμείς».

Ο Έλρικ σήκωσε το Στόρμπρίνγκερ και το κατέβασε πάνω σ' έναν κρυστάλλινο τοίχο. Το Μαύρο Σπαθί βόγγηξε, αλλά ο τοίχος απλώς άλλαξε θέση.

Ωστόσο, μέσα απ' το άνοιγμα ο Έλρικ είδε φως της μέρας. «Έλα, Δούκα Άβαν —από δω θα ξεφύγουμε!»

Ο Άβαν τον ακολούθησε ζαλισμένος. Βγήκαν από τον κρύσταλλο και βρέθηκαν στην κεντρική πλατεία του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα.

Τώρα, όμως, ακουγόταν θόρυβοι. Κάρα κι άρματα περνούσαν απ' την πλατεία. Στη μια πλευρά της ήταν στημένα κιόσκια. Άνθρωποι περπατούσαν ήρεμα στους δρόμους. Ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος δεν έριχνε τη σκιά του πάνω στην πόλη. Δεν υπήρχε Αλαβάστρινος Άνθρωπος.

Ο Έλρικ κοίταξε τα πρόσωπα. Είχαν τα εξωτικά χαρακτηριστικά του λαού του Μελνιμπονέ. Κι όμως, υπήρχε κάποια διαφορά που στην αρχή δεν μπορούσε να εντοπίσει. Ύστερα αναγνώρισε τι ήταν. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν γαλήνιοι. Άπλωσε το χέρι ν' αγγίξει έναν απ' αυτούς.

«Πες μου, φίλε μου, τι χρονιά...»

Αλλά ο άνδρας δεν τον άκουσε και πέρασε από μπροστά του.

Ο Έλρικ προσπάθησε να σταματήσει αρκετούς περαστικούς, αλλά κανένας δεν τον έβλεπε ούτε τον άκουγε.

«Πώς έχασαν αυτή τους τη γαλήνη;» αναρωτήθηκε ο Δούκας Άβαν. «Πώς κατέληξαν να γίνουν σαν κι εσένα, Πρίγκιπα Έλρικ;»

Ο Έλρικ σχεδόν γρύλισε καθώς γύρισε απότομα να κοιτάξει τον Βιλμιριανό. «Σταμάτα να μιλάς!»

Ο Δούκας Άβαν σήκωσε τους ώμους. «Ίσως να 'ναι όλα μια αυταπάτη».

«Ίσως», είπε ο Έλρικ θλιμμένα. «Μα είμαι σίγουρος πως έτσι ζούσαν πριν έρθουν οι Υψηλοί».

«Κατηγορείς, λοιπόν, τους θεούς;»

«Κατηγορώ τη γνώση που έφεραν οι θεοί μαζί τους».

Ο Δούκας Άβαν ένευσε σοβαρά. «Καταλαβαίνω».

Γύρισε προς τον τεράστιο κρύσταλλο κι αφουγκράστηκε. «Ακούς μια φωνή, Πρίγκιπα Έλρικ; Τι λέει;»

Ο Έλρικ άκουσε τη φωνή. Φαινόταν να βγαίνει από τον κρύσταλλο και μιλούσε στην αρχαία γλώσσα του Μελνιμπονέ, αλλά με μια παράξενη

προφορά. «Από δω», έλεγε. «Από δω».

Ο Έλρικ κοντοστάθηκε. «Δεν έχω διάθεση να γυρίσω εκεί μέσα».

«Τι άλλη εκλογή έχουμε;» είπε ο Άβαν.

Πέρασαν ξανά από το άνοιγμα.

Ξανά βρέθηκαν μέσα στο λαβύρινθο που θα μπορούσε να 'ναι ένας διάδρομος ή πολλοί, και τώρα η φωνή ακουγόταν πιο καθαρά. «Κάντε δυο βήματα δεξιά», τους είπε.

Ο Άβαν κοίταξε τον Έλρικ. «Τι είπε;» Ο Έλρικ του εξήγησε. «Να υπακούσουμε;» ρώτησε ο Άβαν.

«Ναι», είπε κουρασμένα ο αλμπίνος.

Έκαναν δυο βήματα στα δεξιά.

«Τώρα τέσσερα βήματα αριστερά», είπε η φωνή.

Έκαναν τέσσερα βήματα αριστερά.

«Τώρα ένα μπροστά».

Βγήκαν στην ερειπωμένη πλατεία του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα.

Ο Μούνγκλαμ κι ένας βιλμιριανός ναύτης στέκονταν εκεί.

«Πού είναι οι άλλοι;» ρώτησε ο Άβαν.

«Αυτόν ρώτα», είπε βαριεστημένα ο Μούνγκλαμ κι έδειξε με το σπαθί του στα δεξιά.

Κοίταξαν έναν άντρα που ήταν ή αλμπίνος ή λεπρός. Ήταν εντελώς γυμνός κι έμοιαζε πολύ του Έλρικ. Στην αρχή, ο Έλρικ σκέφτηκε πως ήταν ένα ακόμα φάντασμα, μα ύστερα είδε πως υπήρχαν κι αρκετές διαφορές μεταξύ τους. Κάτι προεξείχε απ' το πλάι του άντρα, ακριβώς πάνω απ' το τρίτο πλευρό. Ταραγμένος, ο Έλρικ αναγνώρισε το σπασμένο στέλεχος ενός βιλμιριανού βέλους.

Ο γυμνός ένευσε. «Ναι, το βέλος βρήκε τον στόχο του. Δεν μπόρεσε, όμως, να με σκοτώσει, γιατί είμαι ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ...»

«Πιστεύεις πως είσαι το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει;» μουρμούρισε ο Έλρικ.

«Αυτός είμαι». Ο άντρας χαμογέλασε θλιμμένα. «Νομίζεις πως θέλω να σε κοροϊδέψω;»

Ο Έλρικ ξανακοίταξε το σπασμένο βέλος και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Είσαι δέκα χιλιάδων χρονών;» είπε ο Άβαν, λοξοκοιτάζοντάς τον.

«Τι είπε;» ρώτησε ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ τον Έρλικ. Εκείνος μετέφρασε.

«Μόνο τόσα έχουν περάσει;» Ο άντρας αναστέναξε. Ύστερα, κοίταξε έντονα τον Έλρικ. «Ανήκεις στη φυλή μου;»

«Έτσι φαίνεται;»

«Από ποια οικογένεια είσαι;»

«Απ' τη βασιλική γενιά».

«Τότε ήρθες, επιτέλους, γιατί κι εγώ είμαι απ' αυτή τη γενιά».

«Σε πιστεύω».

«Πρόσεξα πως οι Όλαμπ σας ψάχνουν».

«Οι Όλαμπ;»

«Οι πρωτόγονοι με τα ρόπαλα».

«Ναι. Τους συναντήσαμε στη διάρκεια του ταξιδιού μας στον ποταμό».

«Θα σας οδηγήσω σε ασφαλές μέρος. Ελάτε».

Ο Έλρικ άφησε τον Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ να τους οδηγήσει στην άλλη άκρη της πλατείας όπου στεκόταν ακόμα ένας ετοιμόρροπος τοίχος. Ο άντρας σήκωσε μια πλάκα και τους έδειξε σκαλιά που οδηγούσαν στο σκοτάδι. Τον ακολούθησαν, κατεβαίνοντας προσεκτικά, ενώ εκείνος χαμήλωσε την πλάκα από πάνω τους. Τελικά, βρέθηκαν σ' ένα δωμάτιο φωτισμένο από χοντροφτιαγμένα λυχνάρια λαδιού. Εκτός από ένα στρώμα από ξερά χορτάρια, το δωμάτιο ήταν άδειο.

«Ζεις πολύ λιτά», είπε ο Έλρικ.

«Δεν χρειάζομαι τίποτε άλλο. Το κεφάλι μου είναι επαρκώς επιπλωμένο...»

«Από πού έρχονται οι Όλαμπ;» τον ρώτησε ο Έρλικ.

«Έφτασαν πρόσφατα σ' αυτά τα μέρη. Ούτε καν χίλια χρόνια πριν —ίσως πάλι και πεντακόσια. Ήρθαν απ' την πάνω μεριά του ποταμού, μετά από διαμάχες με κάποια άλλη φυλή. Δεν συνηθίζουν να 'ρχονται στο νησί. Θα πρέπει να σκοτώσατε πολλούς για να θέλουν με τόση επιμονή το κακό σας».

«Σκοτώσαμε πολλούς».

Ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ έδειξε τους άλλους που τον κοιτούσαν με κάποια δυσφορία. «Είναι κι αυτοί πρωτόγονοι; Δεν ανήκουν στο λαό μας».

«Λίγοι από μας έχουν πια απομείνει».

«Τι λέει;» ρώτησε ο Δούκας Άβαν.

«Λέει πως αυτοί οι ερπετοειδείς πολεμιστές ονομάζονται Όλαμπ», του είπε ο Έλρικ.

«Αυτοί οι Όλαμπ έκλεψαν τα μάτια του Αλαβάστρινου Άνθρωπου;»

Όταν ο Έλρικ μετέφρασε την ερώτηση, Το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Δεν το ξέρατε, λοιπόν;»

«Να ξέρουμε τι;»

«Μα βρεθήκατε μέσα στα μάτια του Αλαβάστρινου Άνθρωπου! Ήταν αυτοί οι μεγάλοι κρύσταλλοι που μέσα τους περιπλανηθήκατε!»

7

Όταν ο Έλρικ πληροφόρησε τον Δούκα Άβαν, ο Βιλμιριανός έσκασε στα γέλια. Έριξε το κεφάλι πίσω κι άρχισε να βρυχάται μ' ευθυμία, ενώ οι υπόλοιποι τον κοιτούσαν κατσούφικα. Το σύννεφο που τελευταία σκοτείνιαζε το πρόσωπό του απομακρύνθηκε, κι έγινε πάλι ο άντρας που ο Έλρικ είχε γνωρίσει στο Καλάλ.

Ο Μούνγκλαμ ήταν ο επόμενος που χαμογέλασε. Ακόμα κι ο Έλρικ αναγνώρισε την ειρωνεία της κατάστασης.

«Οι κρύσταλλοι έπεσαν απ' το πρόσωπό του σαν δάκρυα, λίγο μετά την αναχώρηση των Υψηλών», συνέχισε ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ.

«Ώστε πραγματικά οι θεοί κατέβηκαν εδώ».

«Ναι. Ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος έφερε το μήνυμα κι όλοι έφυγαν αφού πρώτα έκλεισαν μια συμφωνία μαζί του».

«Δηλαδή, ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος δεν φτιάχτηκε απ' το λαό σου;»

«Ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος είναι ο Δούκας Άριοχ της Κόλασης. Βγήκε μια μέρα από το δάσος και στάθηκε στην πλατεία. Είπε στους κάτοικους τι πρόκειτο να συμβεί —πως η πόλη μας βρισκόταν στο κέντρο κάποιου παράξενου συνδυασμού κι ήταν το μόνο μέρος που μπορούσαν να συναντηθούν οι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων».

«Και ποια ήταν η συμφωνία;»

«Σε αντάλλαγμα για την πόλη της, η βασιλική γενιά θα μπορούσε στο μέλλον ν' αυξήσει τη δύναμή της, με τον Άριοχ σαν προστάτη της. Θα τους έδινε μεγάλη γνώση και τον τρόπο να φτιάξουν μια καινούρια πόλη κάπου αλλού».

«Κι αυτοί δέχτηκαν τη συμφωνία τόσο απερίσκεπτα;»

«Δεν υπήρχαν περιθώρια εκλογής, συγγενή μου».

Ο Έλρικ χαμήλωσε τα μάτια και κοίταξε το σκονισμένο πάτωμα. «Κι έτσι διαφθαρήκαμε», μουρμούρισε.

«Μόνο εγώ αρνήθηκα να δεχτώ το συμβόλαιο. Δεν ήθελα ν' αφήσω την πόλη μου και δεν εμπιστευόμουν τον Άριοχ. Ενώ όλοι οι άλλοι κατέβηκαν τον ποταμό, εγώ έμεινα εδώ που βρισκόμαστε τώρα. Άκουσα τους Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων να καταφθάνουν και να συζητούν, ορίζοντας τους κανόνες κάτω απ' τους οποίους θα πολεμούσαν στο εξής ο Νόμος και το Χάος. Όταν έφυγαν, βγήκα έξω. Μα ο Άριοχ —ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος— ήταν ακόμα εκεί. Με κοίταξε μέσα απ' τα κρυστάλλινα μάτια του και με καταράστηκε. Όταν τέλειωσε, οι κρύσταλλοι έπεσαν στο σημείο που τους είδατε. Το πνεύμα του Άριοχ έφυγε, αλλά το αλαβάστρινο είδωλό του έμεινε εδώ».

«Και θυμάσαι ακόμα όλα όσα ειπώθηκαν ανάμεσα στο Νόμο και στο Χάος;»

«Αυτή είναι η καταδίκη μου».

«Ίσως η μοίρα σου να 'ταν λιγότερο σκληρή απ' αυτήν που είχαν όσοι έφυγαν», είπε ο Έρλικ χαμηλόφωνα. «Εγώ είμαι ο τελευταίος κληρονόμος αυτής της καταδίκης...»

Ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ φάνηκε ν' απορεί. Μετά, κοίταξε τα μάτια του Έλρικ και μια έκφραση οίκτου γέμισε το πρόσωπό του. «Δεν πίστευα ότι υπήρχε χειρότερη κατάρα απ' αυτήν —μα τώρα σκέφτομαι πως μπορεί και να υπάρχει».

«Γαλήνεψε, τουλάχιστον, την ψυχή μου», είπε ο Έλρικ ανυπόμονα. «Πρέπει να μάθω τι είπαν οι Υψηλοί Άρχονες εκείνη τη μέρα. Πρέπει να κατανοήσω τη φύση της ύπαρξής μου —όπως εσύ κατανοείς τη δική σου. Πες μου, σε ικετεύω!»

Ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ ζάρωσε το μέτωπο και κοίταξε επίμονα τον Έλρικ στα μάτια. «Δεν ξέρεις, λοιπόν, όλη μου την ιστορία;»

«Έχει κι άλλη;»

«Μπορώ μόνο να *θυμηθώ* τι συζήτησαν οι Υψηλοί Άρχοντες —όταν, όμως, προσπαθώ να ξεστομίσω αυτή τη γνώση ή να τη γράψω κάπου, δεν μπορώ...»

Ο Έλρικ έπιασε τον άντρα από τους ώμους. «Πρέπει να προσπαθήσεις! Προσπάθησε!»

«Ξέρω πως δεν μπορώ».

Βλέποντας το μαρτύριο του Έλρικ στην έκφρασή του, ο Μούνγκλαμ τον πλησίασε. «Τι συμβαίνει, Έλρικ;»

Τα χέρια του Έρλικ έσφιξαν το κεφάλι του. «Το ταξίδι μας ήταν μάταιο». Ασυνείδητα, είχε μιλήσει στην αρχαία γλώσσα του Μελνιμπονέ.

«Μπορεί να μην είναι έτσι», είπε ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ. «Τουλάχιστον για μένα». Σταμάτησε. «Πες μου, πώς βρήκες αυτή την πόλη; Μήπως είχες έναν χάρτη;»

Ο Ερλικ έβγαλε το χάρτη. «Αυτόν».

«Ναι, αυτόν. Πολλούς αιώνες πριν τον έβαλα σ' ένα κουτί που έκλεισα σ' ένα μικρό μπαούλο. Έριξα το μπαούλο στον ποταμό, ελπίζοντας ν' ακολουθήσει το λαό μου και να καταλάβουν τι ήταν».

«Το μπαούλο βρέθηκε στο Μελνιμπονέ, αλλά κανείς δεν μπήκε στον κόπο να το ανοίξει», του

εξήγησε ο Έλρικ. «Αυτό θα σου δώσει, ίσως, μια ιδέα για το τι συνέβει στο λαό που έφυγε από δω».

Ο παράξενος άνδρας ένευσε θλιμμένα. «Υπήρχε κάποια σφραγίδα πάνω στο χάρτη;»

«Υπήρχε. Την έχω εγώ».

«Ήταν το είδωλο μιας απ' τις μορφές του Άριοχ, βαλμένο μέσα σ' ένα μικρό ρουμπίνι;»

«Ναι. Κάτι μου θύμιζε το είδωλο, μα δεν μπορούσα να πω τι ακριβώς».

«Το Είδωλο του Πετραδιού», μουρμούρισε ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ. «Οι προσευχές μου εισακούστηκαν κι επέστρεψε, φερμένο από κάποιον της βασιλικής γενιάς!»

«Ποια είναι η σημασία του;»

Ο Μούνγκλαμ τους διέκοψε. «Θα μας βοηθήσει αυτός ο τύπος να φύγουμε, Έλρικ; Αρχίζουμε ν' ανυπομονούμε...»

«Περίμενε», είπε ο αλμπίνος. «Θα σου τα πω όλα αργότερα».

«Το Είδωλο του Πετραδιού μπορεί να γίνει το όργανο της απελευθέρωσής μου», είπε το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει. «Αν το κρατάει κάποιος που να βαστάει από βασιλική γενιά, μπορεί να διατάξει τον Αλαβάστρινο Άνθρωπο».

«Τότε γιατί δεν το χρησιμοποίησες εσύ;»

«Εξαιτίας της κατάρας που μ' έδενε», είπε το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει. «Είχα τη δύναμη μα διατάξω, αλλά όχι και να επικαλεστώ το δαίμονα. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, ήταν ένα αστείο των Υψηλών Αρχόντων».

Ο Έλρικ είδε την πίκρα στα μάτια του Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ. Κοίταξε τη λευκή, γυμνή σάρ-

κα, τ' άσπρα μαλλιά, το κορμί που δεν ήταν ούτε νέο ούτε γέρικο, το βέλος που προεξείχε πάνω απ' το τρίτο πλευρό στην αριστερή του μεριά.

«Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησε.

«Πρέπει να καλέσεις τον Άριοχ, να τον διατάξεις να μπει πάλι στο σώμα του, και να σηκώσει από κάτω τα μάτια του, έτσι που να μπορέσει να δει και να φύγει μακριά από το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα».

«Κι όταν φύγει;»

«Η κατάρα θα φύγει μαζί του».

Ο Ελρικ έμεινε συλλογισμένος. Αν καλούσε τελικά τον Άριοχ —που φανερά δεν είχε διάθεση να 'ρθει— και μετά τον διέταζε να κάνει κάτι που δεν επιθυμούσε, κινδύνευε σοβαρά να κάνει εχθρό του αυτή την πανίσχυρη, αν κι απρόβλεπτη οντότητα. Ωστόσο, ήταν εδώ παγιδευμένοι από τους Όλαμπ, χωρίς κανένα δρόμο διαφυγής. Αν ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος περπατούσε, οι Όλαμπ σίγουρα θα έφευγαν πανικόβλητοι και θα τους δινόταν καιρός να γυρίσουν στο πλοίο και να φτάσουν στη θάλασσα. Τα εξήγησε όλα στους συντρόφους του. Τόσο ο Μούνγκλαμ, όσο κι ο Άβαν, διατηρούσαν τις αμφιβολίες τους, ενώ ο βιλμιριανός ναύτης ήταν παγωμένος απ' τον τρόμο.

«Πρέπει να το κάνω», αποφάσισε ο Έλρικ, «για χάρη αυτού του άντρα. Πρέπει να καλέσω τον Άριοχ και να διώξω την κατάρα που σκεπάζει το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα».

«Φέρνοντας μιαν ακόμα μεγαλύτερη κατάρα πάνω μας!» είπε ο Δούκας Άβαν, πιάνοντας ενστικτωδώς τη λαβή του σπαθιού του. «Όχι. Νομίζω πως πρέπει να το ρισκάρουμε με τους Όλαμπ. Άφησε αυτόν τον άνθρωπο —είναι τρε-

λός —παραμιλάει. Ας ξεκινήσουμε».

«Εσύ αν θέλεις φύγε», είπε ο Έλρικ. «Εγώ θα μείνω με το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει».

«Τότε θα μείνεις εδώ για πάντα. Δεν μπορεί να πιστεύεις την ιστορία του!»

«Την πιστεύω!»

«Πρέπει να 'ρθεις μαζί μας. Το σπαθί σου θα μας βοηθήσει. Χωρίς αυτό, οι Όλαμπ σίγουρα θα μας εξολοθρεύσουν!»

«Είδες πως το Στόρμπρίνγκερ δεν είναι και πολύ αποτελεσματικό ενάντια στους Όλαμπ».

«Κάτι, όμως, κάνει. Μη μ' εγκαταλείψεις, Έλρικ!»

«Δεν σ' εγκαταλείπω. Πρέπει να καλέσω τον Άριοχ. Η επίκληση θα 'ναι προς όφελός σου, αν κι όχι προς δικό μου».

«Δεν με πείθεις».

«Τη μαγεία μου δεν ήθελες γι' αυτή την περιπέτεια; Τώρα θα την έχεις».

Ο Άβαν πισωπάτησε. Φαινόταν να φοβάται κάτι περισσότερο από τους Όλαμπ ή την επίκληση. Σαν να διάβαζε κάτι στο πρόσωπο του Έλρικ που ούτε κι ο ίδιος ο Έλρικ δεν ήξερε.

«Πρέπει να βγούμε έξω», είπε ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ. «Πρέπει να σταθούμε κάτω απ' τον Αλαβάστρινο Άνθρωπο».

«Κι όταν αυτό γίνει», ρώτησε ο Έλρικ ξαφνικά, «πώς θα μπορέσουμε να φύγουμε από το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα;»

«Υπάρχει μια βάρκα. Δεν έχει προμήθειες, αλλά υπάρχει μέσα της ένα μεγάλο μέρος των θησαυρών της πόλης. Βρίσκεται στο δυτικό άκρο του νησιού».

«Κάτι είναι κι αυτό», είπε ο Έλρικ. «Και γιατί δεν την χρησιμοποίησες ο ίδιος;»

«Δεν μπορούσα να φύγω».

«Είναι κι αυτό μέρος της κατάρας;»

«Ναι —της κατάρας της ατολμίας μου».

«Η ατολμία σε κράτησε εδώ για δέκα χιλιάδες χρόνια;»

«Ναι...»

Άφησαν το δωμάτιο και βγήκαν στην πλατεία. Η νύχτα είχε πέσει, κι ένα τεράστιο φεγγάρι είχε σηκωθεί στον ουρανό. Απ' το σημείο που στεκόταν ο Έλρικ, το φως του περιέβαλλε το αόματο κεφάλι του Αλαβάστρινου Άνθρωπου σαν φωτοστέφανο. Τίποτα δεν έσπαζε τη σιωπή. Ο Έλρικ έβγαλε απ' το πουγκί του το Είδωλο του Πετραδιού και το κράτησε ανάμεσα στο δείκτη και τον αντίχειρα του αριστερού χεριού του. Με το δεξί, τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ. Ο Άβαν, ο Μούνγκλαμ κι ο βιλμιριανός ναύτης οπισθοχώρησαν.

Κοίταξε τα τεράστια αλαβάστρινα πόδια, τα γεννητικά όργανα, τον κορμό, τα μπράτσα, το κεφάλι. Ύστερα, σήκωσε το σπαθί του ψηλά και φώναξε:

«ΑΡΙΟΧ!»

Η φωνή του Στόρμπρίνγκερ σχεδόν έπνιξε τη δική του. Παλλόταν μέσα στο χέρι του κι απειλούσε να του ξεφύγει εντελώς, καθώς ούρλιαζε.

«ΑΡΙΟΧ!»

Το μόνο που κοίταγαν τώρα οι παρατηρητές ήταν το παλλόμενο ακτινοβόλο σπαθί, το λευκό πρόσωπο και τα χέρια του αλμπίνου και τα κόκκινα μάτια του που έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι».

«Άριοχ!»

Τότε, μια φωνή που δεν ήταν η φωνή του Άριοχ ήρθε στ' αυτιά του Έλρικ και του φάνηκε σαν να 'χε μιλήσει το ίδιο το σπαθί.

«Έλρικ, ο Άριοχ θέλει αίμα και ψυχές. *Αίμα και ψυχές*, άρχοντά μου».

«Μόνο αυτά μπορούν να τον καλέσουν στα σίγουρα!» είπε τώρα μια πιο καθαρή φωνή. Ήταν ειρωνική και φαινόταν να 'ρχεται από πίσω του. Γύρισε, μα δεν είναι κανέναν εκεί.

Είδε μόνο το νευρικό πρόσωπο του Δούκα και, καθώς τα μάτια του καρφώνονταν στην όψη του Βιλμιριάνου, το σπαθί γύρισε και όρμησε προς το Δούκα.

«Όχι!» φώναξε ο Έλρικ. «Σταμάτα!»

Μα το Στόρμπρίνγκερ δεν σταμάτησε μέχρι που βυθίστηκε στην καρδιά του Δούκα Άβαν κι έσβησε τη δίψα του. Ο ναύτης στεκόταν αποσβολωμένος, καθώς έβλεπε τον αφέντη του να πεθαίνει.

Ο Δούκας Άβαν συσπάστηκε. «Έλρικ, τι προδοσία είναι αυτή...;»

Φώναξε. «Αχ, όχι».

Σπαρτάρησε. «Σε παρακαλώ...»

Ρίγησε. «Η ψυχή μου...»

Πέθανε.

Ο Άριοχ τράβηξε πίσω το σπαθί του και σκότωσε τον ναύτη σχεδόν αφηρημένα.

«Τώρα ο Άριοχ έχει αίμα και ψυχές!» είπε παγερά. «Ας έρθει, λοιπόν!»

Ο Μούνγκλαμ και το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει είχαν υποχωρήσει, κοιτάζοντας με τρόμο τον δαιμονισμένο Έλρικ.

«ΑΣ ΕΡΘΕΙ Ο ΑΡΙΟΧ!»

«Εδώ είμαι, Έλρικ».

Ο Έλρικ γύρισε και είδε πως κάτι στεκόταν στη σκιά που έριχναν τα πόδια του αγάλματος. Μια σκιά μέσα σε μια άλλη.

«Άριοχ, πρέπει να επιστρέψεις σ' αυτή σου τη μορφή και να την κάνεις να φύγει από το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα για πάντα».

«Δεν επιθυμώ κάτι τέτοιο, Έλρικ».

«Τότε πρέπει να σε διατάξω, Δούκα Άριοχ».

«Να με διατάξεις; Μόνο αυτός που κατέχει το Είδωλο του Πετραδιού μπορεί να διατάξει τον Άριοχ —και πάλι, μόνο μια φορά».

«Έχω το Είδωλο του Πετραδιού». Ο Έλρικ σήκωσε ψηλά το μικροσκοπικό αντικείμενο. «Κοίτα!»

Η σκιά μέσα στη σκιά συσπάστηκε για μια στιγμή, λες κι από θυμό.

«Αν υπακούσω στη διαταγή σου, θα θέσεις σε κίνηση μια αλληλουχία γεγονότων που μπορεί να μην επιθυμείς», είπε ο Άριοχ, μιλώντας ξαφνικά στα κοινά Μελνιμπονιανά, λες για να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στα λόγια του.

«Ας γίνει κι έτσι. Σε διατάζω να μπεις στον Αλαβάστρινο Άνθρωπο και να σηκώσεις από κάτω τα μάτια του, έτσι που να μπορέσει να περπατήσει ξανά. Ύστερα, σε διατάζω να φύγεις από δω, παίρνοντας την κατάρα των Υψηλών μαζί σου!»

«Όταν ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος πάψει να φρουρεί το μέρος της συνάντησης των Υψηλών, θα 'ρχίσει η μεγάλη σύγκρουση στους Επάνω Κόσμους».

«Σε διατάζω, Άριοχ. Μπες μέσα στον Αλαβάστρινο Άνθρωπο!»

«Είσαι πολύ επίμονο πλάσμα, Έλρικ.»

«Πήγαινε!» Ο Έλρικ σήκωσε το Στόρμπρίνγκερ. Εκείνο φαινόταν να τραγουδάει μέσα με κακέντρεχη ευθυμία κι έμοιαζε να 'ναι εκείνη τη στιγμή πιο δυνατό κι απ' τον ίδιο τον Άριοχ, πιο ισχυρό απ' όλους τους Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων μαζί.

Το έδαφος σείστηκε. Μια φωτιά τύλιξε ξαφνικά το τεράστιο άγαλμα. Η σκιά μέσα στη σκιά εξαφανίστηκε.

Ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος έσκυψε.

Ο μεγάλος του όγκος έγειρε πάνω από τον Έλρικ και τα χέρια του ψηλάφησαν το έδαφος μέχρι που βρήκανε τους δυο κρυστάλλους. Πήρε έναν σε κάθε χέρι κι όρθωσε ξανά το ανάστημά του.

Ο Έλρικ πήγε παραπατώντας μέχρι την άλλη άκρη της πλατείας, όπου ο Μούγγκλαμ κι ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ ήδη στέκονταν με τα σώματα ζαρωμένα από τον τρόμο.

Ένα άγριο φως έλαμπε τώρα στα μάτια του αγάλματος και τ' αλαβάστρινα χείλη άνοιξαν.

«Έγινε, Έλρικ!» είπε μια βροντερή φωνή.

Ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

«Τότε φύγε, Άριοχ.»

«Φεύγω. Η κατάρα σηκώθηκε από το Ρ'λιν Κ'ρεν Άα και τον Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ —μα μια πολύ μεγαλύτερη έπεσε πάνω σ' ολόκληρη αυτή τη διάσταση. Πηγαίνω τώρα στο Παν Τανγκ, για να κάνω, επιτέλους, τις προσευχές του Θεοκράτη να εισακουστούν!»

«Τι εννοείς, Άριοχ; Εξηγήσου!» φώναξε ο Έλρικ.

«Θα καταλάβεις σύντομα τι εννοώ. Έχε γεια».

Τα τεράστια αλαβάστρινα πόδια κινήθηκαν ξαφνικά, και μ' ένα μόνο βήμα είχε βγει από τα ερείπια κι άρχισε να περνάει τη ζούγκλα. Σ' ένα λεπτό, ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος είχε χαθεί.

Τότε, το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει γέλασε. Η χαρά του είχε μια αλλόκοτη φωνή. Ο Μούνγκλαμ έκλεισε τ' αυτιά του.

«Τώρα», φώναξε ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρειρ, «η λεπίδα σου πρέπει να μου πάρει την ψυχή. Μπορώ επιτέλους να πεθάνω!»

Ο Έλρικ σκέπασε με την παλάμη του το πρόσωπό του. Δεν είχε μεγάλη συνείδηση των γεγονότων των τελευταίων λεπτών. «Όχι», είπε ζαλισμένα. «Δεν μπορώ».

Και τότε, το Στόρμπρίνγκερ έφυγε από το χέρι του και καρφώθηκε στο στήθος του Πλάσματος Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει.

Καθώς πέθαινε, ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ γελούσε. Έπεσε στο έδαφος κι από τα χείλη του βγήκε ένας ψίθυρος. Ο Έλρικ έσκυψε για ν' ακούσει.

«Το σπαθί σου πήρε τώρα τη γνώση μου. Το βάρος μου με έχει αφήσει».

Τα μάτια του έκλεισαν.

Η ζωή του Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ, μετά από δέκα χιλιάδες χρόνια, είχε τελειώσει.

Αδύναμα, ο Έλρικ τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ και το θηκάρωσε. Κοίταξε το πτώμα του Πλάσματος Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει και μετά έριξε μια ματιά γεμάτη απορία στον Μούνγκλαμ.

Ο μικρόσωμος ανατολίτης γύρισε αλλού το πρόσωπό του.

Ήρθε μια γκρίζα αυγή. Ο ήλιος άρχισε ν' ανατέλλει. Ο Έλρικ παρατηρούσε το πτώμα του Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ να γίνεται σκόνη και ν' αναπίων. Γύρισε πίσω στην πλατεία, στο σημείο που

κατεύεται απ' τον άνεμο με τη σκόνη των ερειπίων. Γύρισε πίσω στην πλατεία, στο σημείο που βρισκόταν το συσπασμένο κορμί του Δούκα Άβαν και γονάτισε δίπλα του.

«Σε είχα προειδοποιήσει, Δούκα Άβαν Άστραν του Παλιού Χλορμάρ, πώς έχουν κακό τέλος αυτοί που μπλέκουν τις τύχες τους μ' αυτήν του Έλρικ του Μελνιμπονέ. Εσύ πίστεψες πως τα πράγματα θα' ταν διαφορετικά. Τώρα πια, ξέρεις». Αναστενάζοντας, σηκώθηκε στα πόδια του.

Ο Μούνγκλαμ στάθηκε δίπλα του. Ο ήλιος άγγιζε τα ψηλότερα σημεία των ερειπίων. Άπλωσε το χέρι κι άγγιξε τον ώμο του φίλου του.

«Οι Όλαμπ εξαφανίστηκαν. Νομίζω πως δεν μπορούν ν' αντέξουν άλλες μαγείες».

«Άλλος ένας πέθανε εξαιτίας μου, Μούνγκλαμ. Πρέπει να 'μαι για πάντα δεμένος μ' αυτό το καταραμένο σπαθί; Πρέπει να βρω έναν τρόπο ν' απαλλαγώ απ' αυτό, αλλιώς οι τύψεις μου θα με συνθλίψουν».

Ο Μούνγκλαμ ένευσε, μα έμεινε αμίλητος.

«Θα βάλω το Δούκα Άβαν ν' αναπαυτεί», είπε ο Έλρικ. «Εσύ πήγαινε εκεί που αφήσαμε το πλοίο και πες στους άντρες πως έρχομαι».

Ο Μούνγκλαμ άρχισε να διασχίζει την πλατέια προς τ' ανατολικά.

Ο Έλρικ σήκωσε τρυφερά το κορμί του Δούκα Άβαν και προχώρησε προς την αντίθετη μεριά της πλατείας, στο υπόγειο δωμάτιο όπου το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει είχε περάσει δέκα χιλιάδες χρόνια.

Όλα φαινόταν τόσο ψεύτικα στον Έλρικ, ήξερε όμως πως δεν ήταν όνειρο, γι' αυτό ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος είχε εξαφανιστεί. Μπορούσε να δει τις πατημασιές του μέσα στη ζούγκλα. Είχαν ισοπεδώσει συστάδες από δέντρα.

Έφτασε στο μέρος, κατέβηκε τα σκαλιά, κι ακούμπησε τον Δούκα Άβαν πάνω στο στρώμα του ξερού χορταριού. Ύστερα, πήρε το μαχαίρι του Δούκα και, επειδή δεν είχε τίποτε άλλο, το βούτηξε μέσα στο αίμα του Άβαν κι έγραψε στον τοίχο πάνω από το πτώμα:

Αυτός ήταν ο Δούκας Άβαν Άστραν του Παλιού Χλορμάρ. Εξερεύνησε τον κόσμο κι έφερε πολλές γνώσεις και πλούτη πίσω στο Βίλμιρ, την Πατρίδα του. Ονειρεύτηκε, χάθηκε στ' όνειρο κάποιου άλλου, κι έτσι πέθανε. Εμπλούτισε τα Νεαρά Βασίλεια κι έτσι ενθάρρυνε ένα άλλο όνειρο. Πέθανε, ώστε το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει να μπορέσει να πεθάνει όπως το επιθυμούσε.

Ο Έλρικ σταμάτησε. Πέταξε κάτω το μαχαίρι. Δεν μπορούσε να δικαιώσει τα συναισθήματα ενοχής που τον έπνιγαν με το να συνθέσει έναν μεγαλόστομο επιτάφιο για τον άντρα που είχε σκοτώσει.

Έμεινε ακίνητος για μια στιγμή, ανασαίνοντας βαριά, κι ύστερα ξανασήκωσε το μαχαίρι.

Πέθανε επειδή ο Έλρικ του Μελνιμπονέ ποθούσε μια γαλήνη και μια γνώση που ποτέ δεν θα μπορούσε ν' αποκτήσει. Πέθανε από το Μαύρο Σπαθί.

Είχε μεσημεριάσει, και στη μέση της πλατείας κειτόταν ακόμα το μοναχικό κουφάρι του τελευταίου Βιλμιριανού ναύτη. Κανείς δεν ήξερε τ' όνομά του. Κανείς δεν τον έκλαψε ούτε και θέλησε να του γράψει επιτάφιο. Ο νεκρός Βιλμιριανός δεν είχε πεθάνει για κάποιο υψηλό σκοπό, δεν ακολουθούσε κάποιο μεγαλειώδες όνειρο. Ακόμα και στο θάνατο, το σώμα του δεν θα εξυπηρετούσε τίποτα. Στο νησί δεν υπήρχαν ζώα για να θρέψει. Στην πόλη δεν υπήρχε χώμα για να λιπάνει.

Ο Έλρικ γύρισε πίσω στην πλατεία και είδε το κουφάρι. Για μια στιγμή, συμβόλιζε γι' αυτόν όλα όσα είχαν συμβεί εκεί και θα συνέβαιναν αργότερα.

«Δεν υπάρχει πουθενά σκοπός», μουρμούρισε.

Ίσως οι μακρινοί του πρόγονοι να το 'χαν με κάποιο τρόπο συνειδητοποιήσει, αλλά δεν νοιάστηκαν. Χρειάστηκε ο Αλαβάστρινος Άνθρωπος για να τους κάνει να νοιαστούν και στη συνέχεια να τρελαθούν από την αγωνία τους. Η γνώση τούς είχε φυράνει τα μυαλά.

«Έλρικ!»

Ήταν ο Μούνγκλαμ που επέστρεφε. Ο Έλρικ σήκωσε το βλέμμα.

«Οι Όλαμπ επισκέφτηκαν το πλήρωμα και το καράβι πριν να 'ρθουν σε μας. Όλοι σφαγιάστηκαν και το πλοίο καταστράφηκε».

Ο Έλρικ θυμήθηκε κάτι που του 'χε πει το Πλάσμα Που Είναι Καταδικασμένο Να Ζει. «Υπάρχει μια βάρκα στη δυτική πλευρά του νησιού», είπε.

Τους πήρε μια μέρα και μια νύχτα μέχρι ν' α-

νακαλύψουν το μέρος που ο Τζ'όσουι Κ'ρελν Ρέιρ είχε κρύψει τη βάρκα του. Την έριξαν στο νερό και την εξέτασαν. Φαινόταν γερή κι ήταν κατασκευασμένη απ' το ίδιο υλικό που 'ταν φτιαγμένοι οι πάπυροι του Ρ'λιν Κ'ρεν Άα. Ο Μούνγκλαμ κοίταξε στο μικρό της αμπάρι και τα μάτια του έλαμψαν. «Θησαυροί! Τελικά μας ωφέλησε και κάτι αυτό το ταξίδι!»

«Δεν μπορούμε να τρώμε πετράδια στο δρόμο», είπε ο Έλρικ. «Κι έχουμε μεγάλο δρόμο μπροστά μας».

Ο Μούνγκλαμ του 'κλεισε το μάτι. «Είδα μερικά κιβώτια με προμήθειες ανάμεσα στα χαλάσματα της σκούνας του Άβαν. Θα κάνουμε το γύρο του νησιού και θα τα μαζέψουμε».

Ο Έλρικ κοίταξε το σιωπηλό δάσος κι ανατρίχιασε. Θυμήθηκε πόσες ελπίδες είχε στη διάρκεια του ταξιδιού τους και σκέφτηκε πόσο ηλίθιος ήταν.

Μια υποψία χαμόγελου έπαιζε στο πρόσωπό του, καθώς σήκωσαν πανί κι άρχισαν ν' ακολουθούν το ρεύμα.

Ο Μούνγκλαμ του έδειξε μια χούφτα σμαράγδια. «Δεν είμαστε πια φτωχοί, φίλε Έλρικ!»

«Ναι», είπε ο Έλρικ. «Είδες πόσο τυχεροί είμαστε, Μούνγκλαμ».

Κι αυτή τη φορά, ήταν η σειρά του Μούνγκλαμ ν' ανατριχιάσει.

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΠΗΓΑΔΙΟΥ

του Πολ Σπένσερ

Ο Πολ Σπένσερ είναι ένα από τα μικρά ταλέντα που χάνονται μέσα στην πληθώρα των «μεγάλων» ονομάτων στο χώρο της επιστημονικής και ηρωικής φαντασίας. Δεν νομίζω πως θα βρείτε κάποιο βιβλίο του, όπου κι αν ψάξετε. Έχει χαρίσει, ωστόσο, σ' ορισμένες ανθολογίες μερικά μικρά διαμάντια. Ένα απ' αυτά είναι κι ο «Φρουρός του Πηγαδιού». Με καστ δυο μονάχα πρόσωπα, μας δίνει ένα θρίλερ στην ήπειρο της Ατλαντίδας, μαζί με μια ακόμα θεωρία —όχι λιγότερο πιστευτή από τις τόσες άλλες— για το πώς καταστράφηκε το μυθικό νησί. Η χάρη κι η δύναμη του διηγήματος είναι το απροσδόκητο τέλος του.

Θ. Μ.

Ο Ναράκ ριγούσε ακόμα καθώς ανέβαινε στην οροφή. Τα τρεμάμενα χέρια του προσπαθούσαν να κρατηθούν από το παραπέτο. Ένιωσε την πέτρα, ζεσταμένη από τον ήλιο, κάτω απ' τα δάχτυλά του. Ο καθαρός ουρανός κι η απέραντη αραιόφυτη πεδιάδα που απλωνόταν μέχρι την πόλη της Ποσειδωνίας, ηρέμησαν κάπως τα νεύρα του, όπως το περίμενε καθώς ανέβαινε σαν τρελός τα σκαλιά που οδηγούσαν από τον θλιβερό κλειστό χώρο του πύργου στην οροφή. Λίγο λίγο, ο σφυγμός του ελαττώθηκε. Αναστέναξε κι ακούμπησε την πλάτη του πάνω στον τοίχο. Πέρα απ' την άλλη άκρη του πύργου, η πεδιάδα συνέχιζε προς τη θάλασσα και χανόταν μέσα σε μια ασημωπή καταχνιά.

Ύστερα, πάγωσε πάλι. Μόλις πέντε βήματα μακριά του, στο κέντρο της οροφής, έχασκε η ανοιχτή πόρτα της καταπακτής, γεμίζοντάς τον με σκέψεις γι' αυτό που βρισκόταν από κάτω: τους ξαφνικούς μυκηθμούς, τα χτυπήματα πανω στον σκαλιστό πέτρινο δίσκο που σφράγιζε το πηγάδι, το φόβο ότι Το Πλάσμα ετοιμαζόταν να βγει ξανά στον κόσμο των ανθρώπων.

Πριν το θάνατο του Κερόθ, οι δυο φρουροί έδιναν θάρρος ο ένας στον άλλο, έστω κι από

ντροπή για να μη φανεί πως φοβούνται. Ο Ναράκ σκέφτηκε ειρωνικά πως τώρα πια καμιά αίσθηση ντροπής δεν τιθάσσευε την ενστικτώδη του επιθυμία να το βάλει στα πόδια. Όχι, βέβαια, πως πίστευε ότι η οροφή θα μπορούσε να τον προστατέψει, αν Το Πλάσμα έβγαινε τελικά απ' τη φυλακή του...

Ο Ναράκ γύρισε την πλάτη του προς την Ποσειδωνία και σάρωσε με το βλέμμα του τον ορίζοντα. Μάλλον ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να φτάσει ο αντικαταστάτης του Κερόθ. Μόνο λίγες ώρες είχαν περάσει απ' τη στιγμή που η νεκρική πυρά του μαύρισε την οροφή που στεκόταν, στέλνοντας μέσα στη νύχτα το μήνυμα πώς ένας Φύλακας είχε πεθάνει και κάποιος άλλους απ' τους Εκλεκτούς έπρεπε να σταλεί. Ο ορίζοντας παρέμενε άδειος. Η καρδιά του Ναράκ σφίχτηκε καθώς σκέφτηκε πως ήταν πολύ πιθανό να περάσει άλλη μια νύχτα ολομόναχος μέσα στον πύργο.

Θύμισε, ωστόσο, στον εαυτό του πως το θάρρος του ήταν ένας απ' τους λόγους που τον είχαν φέρει στις τάξεις των Εκλεκτών. Δεν είχε, άλλωστε, περιθώρια εκλογής. Είχε ήδη μείνει πολλή ώρα μακριά απ' το πόστο του, προκαλώντας έτσι αυτό που πιο πολύ φοβόταν. Στράφηκε προς την καταπακτή.

Την ώρα εκείνη, όμως, είδε πως η πεδιάδα απ' τη μεριά της θάλασσας δεν ήταν πια άδεια. Είδε να έρχεται από μακριά μια ομάδα μικροσκοπικών μορφών που έτρεχαν μ' έναν παράξενο τρόπο. Ο Ναράκ σταμάτησε και παρατήρησε τις μορφές· του φάνηκε πως κατευθύνονταν προς το μέρος του πύργου, αν κι ήταν πολύ νωρίς ακόμα

για να 'ναι σίγουρος. Όπως και να 'χε, όμως, το πράγμα, δεν ήταν κάτι που τον αφορούσε. Οι μοναδικοί επισκέπτες του πύργου θα έρχονταν απ' τη μεριά της πόλης.

Ακόμα, έχανε επικίνδυνα το χρόνο του, αποφεύγοντας να κατέβει. Κάνοντας ένα μορφασμό φόβου αλλά και αυτοσαρκασμού, πέρασε μέσα απ' την καταπακτή και κατέβηκε τα σκαλιά.

Ο πέτρινος δίσκος ήταν ακόμα στη θέση του. Δεν υπήρχε κίνδυνος, τώρα που ο Ναράκ είχε επιστρέψει. Το ήξερε καλά, αλλά το μυαλό του δεν είχε ακόμα πειστεί.

Έπρεπε να μάθουν. Ο Ναράκ γύρισε την πλάτη του στον μεγάλο δίσκο και κοίταξε την αναστάτωση που είχε προκαλέσει όταν πετάχτηκε επάνω πανικόβλητος, αναποδογυρίζοντας το τραπέζι και χύνοντας κάτω το φαγητό του. Το βραστό είχε κάνει ένα μεγάλο υγρό λεκέ πάνω στο πλακοστρωμένο πάτωμα. Ο Ναράκ προσπάθησε μ' ένα κουτάλι να το μαζέψει πίσω στη γαβάθα του.

Στ' αυτιά του ήρθε ένας δυνατός γδούπος. Πετάχτηκε όρθιος, γυρίζοντας για να κοιτάξει την πέτρα με τα σύμβολα. Ήταν στη θέση της. Οι ήχοι συνεχίστηκαν, πιο δυνατοί και πιο γρήγοροι, μα δεν έρχονταν απ' το πηγάδι αλλά από πίσω του. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα.

Ο Ναράκ απομακρύνθηκε απ' την πέτρινη σφραγίδα και πλησίασε τη διπλοαμπαρωμένη πόρτα. Τώρα μπορούσε ν' ακούσει άλλον έναν ήχο ν' ανακατεύεται με τα χτυπήματα πάνω στο ξύλο: μια ψιλή φωνή που έσκουζε ακαταλαβίστικα. Τη φωνή μιας γυναίκας.

Θυμήθηκε τις μορφές πού έτρεχαν στην πεδιάδα.

Ο Ναράκ τράβηξε το σπαθί του και με το ένα χέρι σήκωσε την αμπάρα της πόρτας. Καθώς σήκωνε το μάνταλο και τραβούσε την πόρτα πίσω, μια κοκκινομάλλα και λευκοντυμένη γυναίκα σωριάστηκε μπροστά στο κατώφλι. Λίγο πιο πέρα, ο Ναράκ διέκρινε αρκετούς άνδρες με αλυσιδωτούς θώρακες και πλουμιστές περικεφαλαίες.

Σκύβοντας, τράβηξε τη γυναίκα με το ένα χέρι, μέχρι που πέρασε όλη μέσα· μετά έκλεισε πάλι την πόρτα μ' ένα αγκομαχητό. Καθώς έριχνε την αμπάρα πίσω στη θέση της, η πόρτα σείστηκε από νέα πιο δυνατά χτυπήματα που ανακατώθηκαν με πνιχτές κατάρες και βλαστήμιες. Ο Ναράκ, με την πλάτη του κολλημένη στην πόρτα, δεν έδωσε σημασία, αλλά παρατήρησε τη γυναίκα καθώς σηκωνόταν πρώτα στα τέσσερα και μετά όρθια. Γύρισε και τον κοίταξε, ρίχνοντας πίσω τα μακριά της μαλλιά.

Ήταν ψηλή, με πρασινωπά μάτια, λυγερό κορμί κι όμορφο πρόσωπο. Αυτό που έκανε, όμως, περισσότερη εντύπωση στον Ναράκ ήταν τα μαλλιά της. Της έφταναν σχεδόν μέχρι τη μέση, κατρακυλώντας σαν καταρράχτης κι ήταν πιο κόκκινα απ' οποιαδήποτε μαλλιά είχε δει σ' ανθρώπινο κεφάλι. Σχημάτιζαν δυο αψίδες που συναντιόνταν πάνω απ' το μέτωπό της.

Απ' το φόρεμά της, φαινόταν πως δεν ήταν ντόπια· είχε ψηλή λαιμόκοψη κι ήταν χαλαρό στο στήθος, δεμένο με χρυσό κορδόνι στη μέση. Κατέληγε σε πολυάριθμες δίπλες που έφταναν σχεδόν μέχρι τις μύτες των ποδιών της. Η κομψή απλότητά του έδειχνε πως θα πρέπει ν' ανήκε σε

ανώτερη κοινωνική τάξη, έστω κι αν δεν είχε τα πολύχρωμα κεντήδια που αγαπούσαν οι αριστοκράτες της Ατλαντίδας. Στεκόταν μπροστά του βαριανασαίνοντας, με το ένα λεπτό της χέρι ακουμπισμένο στο στήθος, λες και προσπαθούσε να ελέγξει τους χτύπους της καρδιάς της. Φαινόταν πολύ λαχανιασμένη για να μιλήσει.

Απ' έξω, τα χτυπήματα κι οι φωνές είχαν πάψει.

Ο Ναράκ θηκάρωσε το σπαθί του και σταύρωσε τα χέρια. «Ποια είσαι και ποιοι είναι αυτοί εκεί έξω; Γιατί σε κυνηγούσαν;»

Τα μάτια της τον εξέταζαν τόσο ερευνητικά όσο και τα δικά του εκείνη. Τώρα, το βλέμμα της χαμήλωσε· το χέρι της έπεσε στο πλευρό της και οι ώμοι της καμπούριασαν. Εβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό· μετά, ίσιωσε πάλι το κορμί της και τον κοίταξε κατάματα. «Με λένε Αελίθα. Ο πατέρας μου είναι βασιλιάς των Φλεγόμενων Νησιών, μακριά πέρα απ' τη θάλασσα». Μιλούσε αργά, με μια παράξενη προφορά. «Αυτοί οι άντρες είναι απ' το πλοίο που επιτέθηκε στην τριήρη του πατέρα μου. Πήγαινα στο Μπορεάλις για να παντρευτώ το βασιλιά Χιμέστη. Ο αρχηγός των πειρατών με κράτησε δική του. Όταν άραξαν στην παραλία για προμήθειες και νερό, εγώ το έσκασα κι αυτοί με πήραν στο κυνήγι».

Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε το μοναδικό δωμάτιο του πύργου —το τραπέζι, τα ντουλάπια, τα κρεβάτια, τα ράφια με τους πάπυρους, το τζάκι με τα τσουκάλια από πάνω του και τα όπλα που ήταν κρεμασμένα στον τοίχο. Ύστερα, πρόσεξε τον μεγάλο σκαλιστό πέτρινο δίσκο στη βάση του πατώματος και γύρισε να κοιτάξει τον Να-

ράκ μ' ένα απορημένο βλέμμα. «Τι μέρος είναι αυτό;»

Πέρασε ένα λεπτό πριν εκείνος μπορέσει ν' απαντήσει. «Θα πρέπει να 'σαι στ' αλήθεια πολύ μακριά για να μην ξέρεις!». Δίστασε, παρασυρμένος απ' την επιθυμία του για συζήτηση. Τι θα 'κανε, όμως, με τον κίνδυνο;

Ανέβηκε μερικά σκαλοπάτια, μέχρι που έφτασε στο στενό παράθυρο στ' αριστερά της πόρτας. Μια προσεχτική ματιά έξω του φανέρωσε τους αρματωμένους πειρατές που κάθονταν ανακούρκουδα λίγα μέτρα μακριά απ' την πέτρα, ενώ ο αρχηγός τους στεκόταν όρθιος με τα χέρια σταυρωμένα και κοιτούσε τον πύργο. Φαίνονταν αποφασισμένοι να μείνουν εκεί. Ίσως να περίμεναν ενισχύσεις από το πλοίο.

Ο Ναρακ κατέβηκε συλλογισμένος. «Δεν υπάρχει άμεσος κίνδυνος, αλλά αργότερα μπορεί να επιτεθούν στον πύργο. Η βοήθεια απ' την Ποσειδωνία μάλλον είναι ήδη στο δρόμο —αν και δε ξέρω αν θα φτάσει έγκαιρα. Στο μεταξύ, η πόρτα είναι αμπαρωμένη κι υπάρχουν αρκετά όπλα. Έχουμε χρόνο να μιλήσουμε». Της έκανε νόημα να καθίσει στο τραπέζι. Καθώς εκείνη καθόταν, ο Ναράκ θυμήθηκε με πανικό την ανοιχτή καταπακτή της οροφής κι ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες για να την αμπαρώσει από μέσα. Ένιωθε μια ευχάριστη αναστάτωση να τον γαργαλάει, σχεδόν να τον μεθάει. Ο κίνδυνος με ανθρώπινη προέλευση ανακούφιζε τα σπασμένα του νεύρα.

«Σύντομα θα φτάσει ο αντικαταστάτης του συντρόφου μου που πέθανε χθες», της εξήγησε καθώς κατέβαινε τα σκαλοπάτια. «Μια οπλισμένη φρουρά συνοδεύει πάντα τον Εκλεκτό. Οι ζω-

ές των Εκλεκτών είναι πολύτιμες και υπάρχουν πολλοί παράνομοι στην ύπαιθρο. Το μόνο που 'χουμε να κάνουμε είναι να περιμένουμε. Οι τοίχοι έχουν πάχος όσο το ύψος ενός ανθρώπου κι η πόρτα είναι γερή και καλά αμπαρωμένη. Θέλεις λίγο κρασί;»

Εκείνη χαμογέλασε και τίναξε αρνητικά τα κόκκινα μαλλιά της.

Ο Ναράκ κάθισε απέναντί της, διατηρώντας προσεχτικά μια όψη αυτοπεποίθησης. Τα πάντα εξαρτώνταν απ' το αν οι ενισχύσεις των πειρατών θα έφταναν πριν από την ατλαντιανή φρουρά, αλλά αυτές δεν ήταν σκέψεις που μπορούσε να μοιραστεί με μια γυναίκα. Προσπάθησε να βρει κάποιο άλλο θέμα συζήτησης, ενώ το χέρι του έσφιγγε ενστικτωδώς τη λαβή του σπαθιού του.

«Δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτόν τον πύργο; Θέλεις να σου εξηγήσω το σκοπό του και το πόσο σημαντική είναι η αποστολή μου;»

Αυτή τη φορά εκείνη ένευσε. «Πες μου, σε παρακαλώ». Τα χέρια της ήταν χαλαρά σταυρωμένα πάνω στα πόδια της, μα τα πανέμορφα πράσινα μάτια τον παρακολουθούσαν προσεχτικά, καθώς εκείνος άρχισε την ιστορία, παπαγαλίζοντας τη διήγηση που είχε μάθει απ' τους ιερείς.

«Τον καιρό του πατέρα του πατέρα του πατέρα μου, δυο μεγάλοι μάγοι κατοικούσαν στην πόλη της Ποσειδωνίας, πρωτεύουσας του νησιού της Ποσειδωνίας κι ολόκληρης της Ατλαντίδας. Κι οι δυο τους αναζητούσαν την απόκρυφη γνώση και την υπερφυσική δύναμη. Ο ένας, ο Αγάστωρ, ήταν ένας βλάσφημος που ζητούσε να έρθει σ' επαφή με δαίμονες που πίστευε πως κατοι-

κούσαν πέρα απ' τους κόσμους που κυβερνούν οι θεοί. Ο άλλος, ο Νουμιδών, ήταν αναζητητής της σοφίας και γύρευε τη βοήθεια των θεών για να προσφέρει το καλό στον κόσμο.

»Απ' τις θεϊκές αναζητήσεις του Νουμιδώνα, ήρθαν μεγάλα ωφέλη. Είχε τη δύναμη να στέλνει μηνύματα με ζώα και πουλιά που μίλαγαν με τη φωνή του· να εξουσιάζει τα πνεύματα του πόνου και του θανάτου και να γιατρεύει τους άρρωστους· να διώχνει τους δαίμονες που βασάνιζαν την ανθρωπότητα. Όμως οι καρποί της ανόσιας αναζήτησης του Αγάστορα —»

Ένας μυκηθμός κάτω απ' τα πόδια τους έκοψε τη φράση του στη μέση. Ήταν ένας συνδυασμός του πιο βαθιού βρυχηθμού και τις πιο στριγγής κραυγής, κι ήταν ο τρόπος με τον οποίο το Πλάσμα διαμαρτυρόταν για τη φυλάκισή του. Ο Ναράκ έσφιξε την άκρη του τραπεζιού κι έτριξε τα δόντια, ενώ κύματα τρόμου συντάραζαν το κορμί του. Τα μάτια της Αελίθα γούρλωσαν και τα χέρια της συσπάστηκαν. Για ένα λεπτό, αλληλοκοιτάχτηκαν.

Ο Ναράκ ξεφύσηξε βαριά. «Η ιστορία μου θα σου το εξηγήσει κι αυτό». Έτριψε τις ιδρωμένες παλάμες του και συνέχισε.

«Μετά από χρόνια απαγορευμένων ερευνών, περνώντας από τις επικλήσεις πνευμάτων και κατώτερων δαιμόνων σε επαφές με πανίσχυρες δυνάμεις, ο Αγάστωρ μίλησε τελικά μ' ένα πλάσμα από βασίλεια πέρα απ' την εξουσία των ίδιων των θεών. Ένας μαθητευόμενός του, που το 'βαλε στα πόδια μέσα στον τρόμο του και την ντροπή του, μίλησε για μια μεγάλη στήλη μαύρου καπνού που ήταν ταυτόχρονα και πύλη, για

μια απάνθρωπη φωνή που ήταν ταυτόχρονα αδιανόητα μακρινή κι αφόρητα δυνατή για τον Αγάστορα, που παζάρευε σε μιαν άγνωστη γλώσσα, και για άμορφες κινήσεις μέσα στην καταχνιά —κι ύστερα πέθανε ξαφνικά, στη μέση μιας φράσης του.

»Κανείς δεν έμαθε ποτέ τι είδους συμφωνία έκλεισε ο Αγάστωρ, ούτε κι αν ο μάγος ζει ακόμα σ' αυτόν τον κόσμο ή κάποιον άλλο. Κανείς δεν τον είδε απ' τη στιγμή που το 'σκασε ο μαθητευόμενός του. Όμως εκείνη, την πιο αποφράδα απ' όλες τις μέρες του κόσμου, ένα άλλο πλάσμα βγήκε από το σπίτι του Αγάστορα. Καθώς περπατούσε, μεγάλωνε, και με κάθε βήμα αποκτούσε ακόμα μεγαλύτερο ύψος και μέγεθος, ενώ τα χέρια του άρπαζαν και τσάκιζαν και τάιζαν τα αμέτρητα στόματά του με άντρες, γυναίκες, μωρά, ακόμα και με τα ίδια τα λιθάρια των κτιρίων που γκρέμιζε ενώ περπατούσε. Η κραυγή που έβγαινε απ' όλα τα στόματα μεμιάς ήταν μια φωνή κοσμικού θριάμβου.

»Μεγάλωσε μέχρι που ξεπέρασε σε ύψος ακόμα και το γιγάντιο άγαλμα του Ποσειδώνα, μέχρι που η κορυφή του άγγιξε τα σύννεφα. Άρχισε να ισοπεδώνει την Ποσειδωνία, ποδοπατώντας σπίτια, ναούς, αποθήκες και παλάτια, γκρεμίζοντας τα τείχη της πόλης και πασαλείβοντας τα πλακόστρωτα των δρόμων με τα κορμιά του λαού μας. Ο αέρας δονούνταν απ' την κραυγή Του —μια κραυγή παρόμοια μ' αυτήν που ακούσαμε πριν λίγο, αλλά γεμάτη κακέντρεχη χαρά».

Τα φρύδια της Αελίθα σηκώθηκαν από έκπληξη· γύρισε και κοίταξε το δίσκο στο κέντρο του πατώματος.

«Είναι ευτύχημα», συνέχισε ο Ναράκ, «που το σπίτι του Νουμιδώνα ήταν σε μια συνοικία που το Πλάσμα δεν είχε ακόμα φτάσει. Ο Νουμιδών ήταν ο μοναδικός άνθρωπος σ' ολόκληρη την Ποσειδωνία που γνώριζε το όνομα και τη φύση του δαίμονα και ήξερε ποιες δυνάμεις μπορούσε να εμπιστευτεί. Ενισχυμένος στο πνεύμα και στο σώμα απ' τη φιλία του με τους θεούς, αντέταξε τη μαγεία του στη δύναμη του δαίμονα.

»Έριξε αστραπές που ελάττωσαν τη δύναμη του τέρατος και το ακινητοποίησαν. Ενώ, όμως, εκείνο στεκόταν κοκαλωμένο και ανήμπορο, άλλα όμοιά του γέμισαν τον αέρα γύρω του με μυκηθμούς και ποδοβολήματα, δίδυμα που πολλαπλασιάζονταν συνεχώς μπροστά στα μάτια όσων είχαν απομείνει ζωντανοί. Η ελπίδα της στιγμής έδωσε τη θέση της στην απόγνωση, στις ψυχές όλων εκτός από του Νουμιδώνα. Με ακόμα δυνατότερες αστραπές χτύπησε το πρώτο απο τα πλάσματα. Τα μάτια Του τραβήχτηκαν μέσα στις κόγχες τους και τα μέλη Του κρέμασαν άτονα. Ζαλισμένο από τη δύναμη του Νουμιδώνα, στεκόταν ακίνητο σαν κάποιο τεράστιο παραμορφωμένο άγαλμα. Όλοι οι όμοιοί του είχαν χαθεί, γιατί ήταν, όπως αποδείχθηκε, φαντάσματα που τα είχε δημιουργήσει η δύναμη της θέλησής Του».

«Κι αυτό το πράγμα βρίσκεται τώρα από κάτω μας;» ψιθύρισε η Αελίθα.

Ο Ναράκ ένευσε. «Η μαγεία του Νουμιδώνα έσκαψε το πηγάδι και έλιωσε το βράχο γύρω από τα πλευρά Του, δημιουργώντας μια αδιαπέραστη ουσία που δεν υπάρχει πουθενά στη φύση. Απ' τον ίδιο μαγεμένο βράχο έφτιαξε και το

δίσκο που σφραγίζει το πηγάδι. Όταν η δύναμη απ' τους θεούς μίκρυνε το δαίμονα και Τον έχωσε μέσα στο πηγάδι, η μαγεία του έκλεισε τη φυλακή του τέρατος με την πέτρα και σκάλισε πάνω στο δίσκο το σημάδι του Αιώνιου Περιορισμού».

Η γυναίκα έσπρωξε πίσω την καρέκλα της και πλησίασε το δίσκο. «Παράξενα σύμβολα στ' αλήθεια. Φαίνονται να 'ναι χαραγμένα όχι μόνο πάνω στην πέτρα αλλά και μέσα της. Ώστε, λοιπόν, όσο και να φωνάζει και να παλεύει ο δαίμονας, δεν μπορεί να ξαναβγεί;»

Ο Ναράκ σηκώθηκε και ήρθε πλάι της. «Η σφραγίδα ή το πηγάδι από μόνα τους, δεν μπορούν να Τον κρατήσουν για πολύ. Οι κοινοί άνθρωποι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν τη σοφία του Νουμιδώνα, αλλά τους μίλησε για έναν κοσμικό νόμο που ξεπερνάει τη μαγεία, ακόμα και τους ίδιους τους θεούς. Είπε πως, για κάθε μαγεία που δένει, υπάρχει και κάποια άλλη που λύνει, και πως, καθώς τα χρόνια θα περνούν, ο δαίμονας μπορεί να βρει κάποιο ξόρκι για να σπάσει τη γητειά. Μα είπε, ωστόσο, πως η μαγεία θα κρατάει το δίσκο στη θέση του όσον καιρό ο δίσκος φυλάγεται αδιάκοπα. Κάποιος πρέπει να μένει δίπλα του άγρυπνος μέρα νύχτα, αλλιώς ο δαίμονας μπορεί να λύσει τα μάγια».

«Κι εσύ...;» του άγγιξε το στήθος.

«Εγώ είμαι ο Ναράκ, ο Φύλακας, ένας από τους Εκλεκτούς». Η φωνή του ήταν γεμάτη περηφάνια. «Κάθε χρόνο, οκτώ Φύλακες εκλέγονται από τους νεαρούς όλης της Ατλαντίδας. Τους κρίνουν απ' το θάρρος τους, την ευλάβειά τους, την εξυπνάδα και την ακεραιότητά τους. Οι τέσ-

σερις υπηρετούν ανά ένα μήνα εναλλάξ σε ζευγάρια, ενώ οι άλλοι τέσσερις παραμένουν αναπληρωματικοί, σε περίπτωση που μια αρρώστια, ο θάνατος ή ακόμα κι η ανικανότητα, κάνουν αναγκαία την αντικατάσταση. Αν δεν συμβεί κάτι τέτοιο, υπηρετούν τον επόμενο χρόνο.

»Η φρούρηση της σφραγίδας είναι κουραστικό καθήκον. Ο δαίμονας δεν μπορεί να βγεί έξω όσο εμείς αγρυπνούμε επάνω του, αλλά τα ουρλιαχτά του και τα μανιασμένα του χτυπήματα πάνω στην πέτρα, κάνουν την πίστη κάποιου στη μαγεία του Νουμιδώνα να κλονίζεται και να πιστεύει πως τίποτα δεν θα μπορέσει να συγκρατήσει τη δύναμη της οργής του δαίμονα.

»Τον περισσότερο καιρό, όλα είναι ήσυχα. Κάνουμε ασκήσεις, συζητάμε, παίζουμε παιχνίδια, διαβάζουμε και λέμε προσευχές —πολλές προσευχές. Ο χρόνος, όμως, περνάει απελπιστικά αργά και κάθε στιγμή ένα μέρος του εαυτού σου τρέμει, περιμένοντας πότε θ' ακουστεί το επόμενο ουρλιαχτό ή το επόμενο χτύπημα πάνω στην πέτρα.

»Ο ένας τουλάχιστον Φύλακας πρέπει να είναι ξύπνιος όλη την ώρα, γι' αυτό κοιμούνται με βάρδιες κι εκείνες τις ώρες είναι που χρειάζεται η πιο μεγάλη προσοχή.

»Χθες βράδι, όταν ο Κερόθ κι εγώ κοντεύαμε να τελειώσουμε το δεύτερο μήνα της υπηρεσίας μας, ο σύντροφός μου γλίστρησε απ' τις σκάλες που οδηγούν στην οροφή κι έσπασε το κεφάλι του». Σταμάτησε, καθώς θυμήθηκε το θέαμα και τον ήχο. «Ο καπνός απ' την πυρά του μόλις πριν λίγες ώρες ανέβηκε στους ουρανούς, κι εγώ περιμένω μόνος μου έναν από τους Εκλεκτούς να

έρθει με συνοδεία φρουρών για να τον αντικαταστήσει».

Χαμογέλασε, απολαμβάνοντας την ομορφιά της, γεμάτος ικανοποίηση για την αδιάληπτη προσοχή της. «Μπορείς, λοιπόν, να καταλάβεις πως η παρουσία σου εδώ είναι ακόμα περισσότερο ευπρόσδεκτη απ' ό,τι θα ήταν μιαν άλλη ώρα».

Ένα χαμόγελο άρχισε να χαράζει τα χείλη της, όταν ένας πάταγος έκανε και τους δυο να τιναχτούν. Δεν ερχόταν από τον πέτρινο δίσκο αλλά από την πόρτα. Ο Ναράκ τράβηξε ενστικτωδώς το σπαθί του καθώς γύριζε για ν' αντιμετωπίσει την επίθεση.

Άλλος ένας πάταγος, ακόμα πιο δυνατός από πριν. «Έχουν κάνει κάποιο είδος πολιορκητικού κριού», μουρμούρισε ο Ναράκ.

Σήκωσε το βλέμμα προς την καταπακτή και ζύγιασε τις πιθανότητες. Αν προσπαθούσε να την ανοίξει, ίσως να δεχόταν επίθεση από κάποιους που είχαν καταφέρει να σκαρφαλώσουν ως την οροφή. Τ' ανακλαστικά των Εκλεκτών, ωστόσο, έπρεπε να είναι τα πιο γρήγορα, κι ο Ναράκ πίστευε πως θα μπορούσε να ξανακλείσει και ν' αμπαρώσει την καταπακτή αν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Γύρισε προς την Αελίθα. «Πρόσεχε τη σφραγίδα μέχρι να δω τι γίνεται απ' έξω».

Με το σπαθί στο χέρι, ανέβηκε τα σκαλιά, κι όσο πιο αργά κι αθόρυβα μπορούσε τράβηξε πρώτα την μια αμπάρα και μετά την άλλη. Έτοιμος για μια γρήγορη υποχώρηση, κράτησε την ανάσα του και σήκωσε απότομα το σκέπασμα. Άλλος ένας γδούπος ακούστηκε στην πόρτα.

Από πάνω του έβλεπε τον γαλάζιο ουρανό. Ο

Ναράκ έβαλε το ένα πόδι στο επόμενο σκαλοπάτι και ριψοκινδύνεψε να βγάλει έξω το κεφάλι του. Η οροφή ήταν άδεια. Από κάτω, η πόρτα δεχόταν άλλη μια επίθεση.

Ο Ναράκ κοίταξε κάτω. Η Αελίθα στεκόταν δίπλα στη σφραγίδα και κοιτούσε αυτήν κι όχι την πόρτα. Ικανοποιημένος, ο Ναράκ βγήκε στην οροφή κι έσκυψε πάνω απ' τις πολεμίστρες.

Μια γρήγορη ματιά κάτω, του έδειξε δυο άντρες που κρατούσαν οριζόντια έναν κορμό που χρησιμοποιούσαν προσπαθώντας να σπάσουν την πόρτα. Θα πρέπει να τον είχαν φέρει απ' το δάσος που 'ταν κοντά στον πύργο ενώ αυτός μιλούσε με την Αελίθα. Ακούγοντας έναν καινούριο πάταγο, έσκυψε πάλι κάτω· οι δυο άντρες πισωπατούσαν για να ξαναδοκιμάσουν. Ο Ναράκ βεβαιώθηκε για το σχετικά μικρό μέγεθος του πρόχειρου κριού τους. Η χοντρή ενισχυμένη πόρτα θα μπορούσε ν' αντέχει για πολλή ώρα τα χτυπήματά του.

Ύστερα, απόρησε που έβλεπε μόνο δυο άντρες. Ήταν σίγουρος πως ήταν τουλάχιστον τρεις όταν είχε τραβήξει μέσα την Αελίθα κι είχε κοιτάξει απ' το παράθυρο. Η διάθεσή του χάλασε, γιατί αυτό έδειχνε πως ο τρίτος είχε πάει να φέρει ενισχύσεις απ' το πλοίο. Αν έρχονταν πολλοί πειρατές, ο πύργος θα μπορούσε να παρθεί, είτε από την κεντρική είσοδο, είτε —ακόμα πιο γρήγορα— μέσω τις καταπακτής, αν κάποιοι σκαρφάλωναν στην οροφή.

Έτρεξε σκυφτά προς την άλλη άκρη της οροφής και κοίταξε προς την πόλη. Γιατί αργούσαν τόσο να στείλουν τον αντικαταστάτη;

Η καρδιά του χτύπησε πιο δυνατά. Στο βάθος

του δρόμου για την Ποσειδωνία διέκρινε ένα σύννεφο σκόνης. Προσπαθώντας να διακρίνει καλύτερα, ο Ναράκ πείστηκε πως μπορούσε να ξεχωρίσει μικρές κουκίδες που έπρεπε να είναι άνθρωποι. Τα δάχτυλά του χτύπησαν πάνω στο παραπέτο. Ναι, μπορούσε να δει μικρά σκούρα σχήματα πάνω στην καφετιά λουρίδα του δρόμου. Θα πρέπει να 'ταν η φρουρά κι ο αντικαταστάτης του Κερόθ. Σίγουρα, πάντως, θα 'ταν φίλοι, αφού έρχονταν απ' την πρωτεύουσα της Ατλαντίδας.

Ο Ναράκ σύρθηκε γρήγορα μέσα στην καταπακτή και έβαλε τις μπάρες στη θέση τους. Ενώ κατέβαινε τις σκάλες όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε η ανάμνηση της πτώσης του Κερόθ, η Αελίθα έστρεψε ερωτηματικά τα μάτια της προς το μέρος του.

«Φτάνει βοήθεια!» της είπε, κι ακούμπησε ένα χέρι στον ώμο της για να την ενθαρρύνει. Αμέσως θυμήθηκε πως ήταν από βασιλική γενιά και τράβηξε το χέρι του πίσω, αλλά το χαμόγελό της τον έκανε κι εκείνον να χαμογελάσει.

Ένας βρόντος πιο δυνατός απ' τους άλλους αντήχησε μέσα στον πύργο.

Ο Ναράκ στράφηκε προς την πόρτα. Οι μεντεσέδες είχαν αρχίσει να ξεχαρβαλώνουν και η μεγάλη μπάρα τεντωνόταν προς τα μέσα. Η πόρτα ξαναπήγε στη θέση της, κι ο Ναράκ μπορούσε να φανταστεί τους άντρες απ' έξω να παίρνουν φόρα για ένα ακόμα χτύπημα.

«Πώς μπορούν δυο άντρες μονάχα, να κάνουν τέτοια ζημιά;» ψιθύρισε.

Στράφηκε προς τη γυναίκα και, αδιαφορώντας για το τι έλεγε το πρωτόκολλο, της έσφιξε

τα μπράτσα. «Δεν έχουμε χρόνο να περιμένουμε για βοήθεια. Πρέπει να βγω έξω και να τους καθυστερήσω μέχρι να φτάσουν οι στρατιώτες».

«Μόνος σου;» Τα μάτια της γούρλωσαν.

Ξανά η πόρτα βρόντηξε κι η αμπάρα αναπήδησε.

Η Αελίθα τραβήχτηκε απ' τα χέρια του κι έτρεξε μέχρι τον τοίχο που κρέμονταν τα όπλα. «Κι εγώ μπορώ να κρατήσω σπαθί!»

Εκείνος βρέθηκε δίπλα της πριν μπορέσει ν' αγγίξει τη λαβή. «Όχι! Εσύ πρέπει να πάρεις τη θέση μου σαν Φύλακας!»

Έδειξε το δίσκο. «Αλλιώς, θα καταλάβει πως είναι αφύλαχτο και μπορεί να ελευθερωθεί! Πρέπει να μείνεις εδώ για να διατηρήσεις το ξόρκι!»

Άλλο ένα χτύπημα στην πόρτα· μια ρωγμή φανερώθηκε πάνω στη μεγάλη αμπάρα. Αμέσως μετά το χτύπημα, ένας γδούπος αντήχησε κάτω από τη σφραγίδα. Τα μάτια της Αελίθα καρφώθηκαν πάνω στο δίσκο. Έσφιξε το δεξί χέρι του Ναράκ μέσα και στα δυο δικά της και τον φίλησε στο μάγουλο. «Αν εσύ τολμάς να βγεις, τολμώ κι εγώ να μείνω!»

Μια γλυκιά ανατριχίλα του γαργάλησε τα μέλη. «Βοήθησέ με ν' ανοίξω την πόρτα. Μετά, κλείσε τη γρήγορα πίσω μου και κατέβασε την αμπάρα, αν μπορείς. Ενώ εγώ θα τους απασχολώ, εσύ να κοιτάζεις τη σφραγίδα».

Εκείνη ένευσε. Ένα χτύπημα ακόμα πιο δυνατό απ' τα άλλα αντήχησε στ' αυτιά τους.

Ο Ναράκ ξεθηκάρωσε το σπαθί του. Οι εβδομάδες της ανίας είχαν φτάσει στο τέλος τους, σκέφτηκε. Τώρα ήταν μια ώρα που απαιτούσε ηρωισμό. Του δινόταν μια ευκαιρία να δικαιώσει

την εμπιστοσύνη που του είχαν δείξει όταν τον διάλεγαν σαν έναν απ' τους Εκλεκτούς. Η ομορφιά της Αελίθα και η λάμψη της εκτίμησης στα μάτια της τον γέμιζαν ακόμα περισσότερο ζήλο. Προχώρησε προς την πόρτα με την πριγκίπισσα ξοπίσω του.

Αγνοώντας τα χτυπήματα κάτω απ' το δίσκο, ο Ναράκ σήκωσε τη μπάρα κι η Αελίθα έπιασε το πόμολο. Τα μάτια τους συναντήθηκαν. Στα χείλη της υπήρχε η υποψία ενός χαμόγελου. Ο Ναράκ έσφιξε πιο πολύ το σπαθί του και με το άλλο χέρι έπιασε κι αυτός την πόρτα.

Σ' ένα του νεύμα, τράβηξαν κι οι δυο προς τα πίσω, κι η πόρτα άνοιξε τρίζοντας.

Ο Ναράκ πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε έξω. Οι δυο πειρατές φαίνονταν να ξεκουράζονται κρατώντας τον κορμό όρθιο ανάμεσά τους. Βλέποντας τον Ναράκ, τον άφησαν να πέσει. Η μύτη του χτύπησε το έδαφος λίγα εκατοστά μακριά του. Η ελπίδα τον πλημμύρισε όταν κατάλαβε πως οι πειρατές είχαν ρίξει κάτω το πιο ισχυρό όπλο τους. Με μια φωνή, όρμησε επάνω τους.

Κάνοντας στο πλάι το σπαθί του άντρα που ήταν στα δεξιά του, απέφυγε το άγριο χτύπημα του δεύτερου και τον σώριασε κάτω με μια κλοτσιά. Έπειτα, έπαψε πια να κρατάει λογαριασμό του τι γινόταν, καθώς απέκρουε ενστικτωδώς έναν καταιγισμό χτυπημάτων, πρώτα απ' τον όρθιο άντρα και μετά απ' τον πεσμένο που κι εκείνος σηκώθηκε. Η λεπίδα του Ναράκ κινιόταν λες με δική της θέληση, πότε για ν' αποκρούσει μια επίθεση, πότε για να τρυπήσει αφύλαχτη σάρκα και πότε για να πελεκήσει σκληρή πανοπλία. Δεν ένιωθε κανένα πόνο απ' τις πληγές που ήξερε

πως πρέπει να είχε δεχτεί.

Κάπου κάπου, υποχωρούσε προς τα πίσω για να πάρει μιαν ανάσα και μετά αντιμετώπιζε πάλι πεισματάρικα την επίθεση των πειρατών. Αν και φορούσαν πανοπλίες κι ήταν δύο, εκείνος κρεμόταν απ' την ελπίδα πως οι σωτήρες του πλησίαζαν και δεν το 'βαζε κάτω. Αν μπορούσε να τους κρατήσει λίγο ακόμα...αν ο τρίτος δεν επέστρεφε με ενισχύσεις....

Οι σκέψεις του έσβησαν μέσα στις επιθέσεις και τις αποκρούσεις του. Ένα λεπτό αργότερα, με την πλάτη ακουμπισμένη πάνω στον πύργο, μπορούσε να διακρίνει καθαρά τους Ατλαντιανούς που έρχονταν προς το μέρος του. Το ηλιόφωτο έκανε τις πανοπλίες τους και τις μύτες των ακοντίων τους να λάμπουν. Γρήγορα θα τους έβλεπαν κι οι πειρατές και θα το 'βαζαν στα πόδια...εκτός κι αν κατέφθαναν κι οι σύντροφοί τους...

Με νέα ενεργητικότητα χτυπούσε και κάρφωνε, ενώ η έκπληξη κι η απόγνωση άρχισε να διαφαίνεται στα πρόσωπα των αντιπάλων του.

Η θέα κατά μήκος του δρόμου προς την πόλη ήταν ανοιχτή. Δεν υπήρχαν πουθενά πειρατές, ούτε σωτήρες που πλησίαζαν.

Είχαν όλοι εξαφανιστεί.

Για μια στιγμή, ο Ναράκ στάθηκε αποσβολωμένος. Ύστερα γύρισε, ψάχνοντας τους εχθρούς του πίσω του. Μέσα στο μυαλό του, μια αδιανόητη σειρά από ιδέες είχαν αρχίσει να συνδέονται μετάξύ τους —η δύναμη του δαίμονα να δημιουργεί αυταπάτες...

Το έδαφος αναδεύτηκε κάνωντάς τον να σωριαστεί κάτω.

Καθώς ανασηκώθηκε ζαλισμένος στον ένα του αγκώνα, ο πύργος ράγισε. Μια τεθλασμένη γραμμή άνοιξε στο πλάι του κι από κει ρωγμές απλώθηκαν σ' όλη του την επιφάνεια. Το παραπέτο στην κορυφή του άνοιξε σαν μπουμπούκι, και τα μεγάλα λιθάρια τινάχτηκαν στον αέρα ενώ κάτι μαύρο αναδύθηκε απ' τα ερείπια ουρλιάζοντας.

Το έδαφος έσκασε σ' όλο το μήκος της πεδιάδας, καθώς το Πλάσμα σηκωνόταν μέσα απ' τα χαλάσματα και υψωνόταν προς τον ουρανό, γεμάτο συσπώμενα μέλη και διάπλατα στόματα. Και το πιο μεγάλο στόμα με τα τρομαχτικότερα δόντια έβγαζε ένα στριγγό γυναικείο γέλιο, κάνοντας όλο το κοκκινόμαλλο κεφάλι να σείεται. Το κοκκινόμαλλο κεφάλι που είχε ξεγελάσει τον Ναράκ που τώρα συνειδητοποιούσε με απόλυτη διαύγεια πνεύματος πόσο ανεπανόρθωτα είχε προδώσει τη θέση που του είχαν εμπιστευτεί.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Ρόμπερτ Χάουαρντ	ΝΕΚΤ ΣΕΜΕΡΚΕΤ
Λόρδος Ντάνσανι	Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΜΠΑΜΠΟΥΛΚΟΥΝΤ
Καρλ Βάγκνερ	ΔΥΟ ΗΛΙΟΙ ΔΥΟΥΝ
Τανίθ Λιθ	ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ
Σ.Α. Καντόρ	ΠΛΗΡΩΜΗ ΣΕ ΕΙΔΟΣ
Τζακ Βανς	Ο ΜΑΓΟΣ ΜΑΖΙΡΙΕΝ
Μάικλ Μούρκοκ	ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Λαμπερές πόλεις που οι πύργοι τους φτάνουν μέχρι τον ουρανό. Προκατακλυσμιαία ερείπια θαμμένα μέσα σε πυκνές ζούγκλες. Πυραμίδες από χρυσάφι, γεφύρια από μάρμαρο, κρυστάλλινα συντριβάνια, αλαβάστρινα αγάλματα... με μια λέξη: Ομορφιά.
Γίγαντες και νάνοι, κολασμένοι ήρωες και πανούργες ηρωίδες, δαίμονες με αγγελική μορφή, μάγοι με ξόρκια τόσο εξωτικά όσο κι οι κόσμοι που ζουν... με μια λέξη: Περιπέτεια.
Διαβάστε ιστορίες που δεν μοιάζουν με καμιά απ' όσες διαβάσατε μέχρι σήμερα, για χαμένους πολιτισμούς τόσο ζωντανούς που ο δικός μας φαίνεται χλωμό καθρέφτισμα μπροστά τους.

Δρχ. 500